Irina Binder

Autori

volumul 2

Editura For You

IRINA BINDER

FLUTURI

VOLUMUL al II-lea

©Copyright 2012 by Irina Binder

Tehnoredactare Felicia Drăgusin
Copertile Bianca Demian

Copyright © 2012, Editura For You

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale a României
BINDER, IRINA
Fluturi / Irina Binder. - Bucuresti : For You, 2012
ISBN 978-606-639-024-8 ISBN COMUN 978-606-639-025-5
159.923.2

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Tel./fax. 021/6656223; 0314286724,
mobile phone; 0724212695;
e-mail foryou@editura-foryou.ro; monica.visan@editura-foryou.ro;
website: http://www.editura-foryou.ro

Printed in Romania ISBN VOL II 978-606-639-024-8
ISBN COMUN 978-606-639-025-5

IRINA BINDER

FLUTURI

VOLUMUL al II-lea

Editura For You

Nu sunt atât de săracă...

Nu sunt atât de săracă, încât să nu am ceva de dăruit din puținul meu.

Nu sunt atât de săracă, încât să țin uşa casei închisă şi să-mi doresc singurătatea.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu am o vorbă bună pentru un om care are nevoie de ea.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu am lacrimi pentru a plânge alături de un prieten.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu am zâmbete pentru cei care le-au uitat.

Nu sunt atât de săracă, încât să uit să râd în hohote, chiar şi atunci când am necazuri.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu dau din forța mea, celor aflați la pământ.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu am o mângâiere pentru un suflet îndurerat.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu am gânduri frumoase pentru oamenii din viața mea.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu mai cred în oameni, doar pentru ca unii m-au mințit.

Nu sunt atât de săracă, încât să uit să le fac oamenilor câte o bucurie.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu am o mângâiere pentru un animăluț.

Nu sunt atât de săracă, încât să țin brațele încrucişate, în loc să ofer o îmbrățişare.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu mai iubesc, pentru că oricâtă iubire aş dărui, am din ce în ce mai multă.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu mai am speranță atunci când am pierdut totul.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu am trecut doar pentru că acesta este încărcat cu amintiri dureroase...

Nu sunt atât de săracă, încât să rămân fără drumuri noi de urmat şi fără curaj de a le străbate.

Nu sunt atât de săracă, încât să nu pot ierta.

Nu sunt atât de săracă, încât să stau numai cu mâinile întinse pentru a primi.

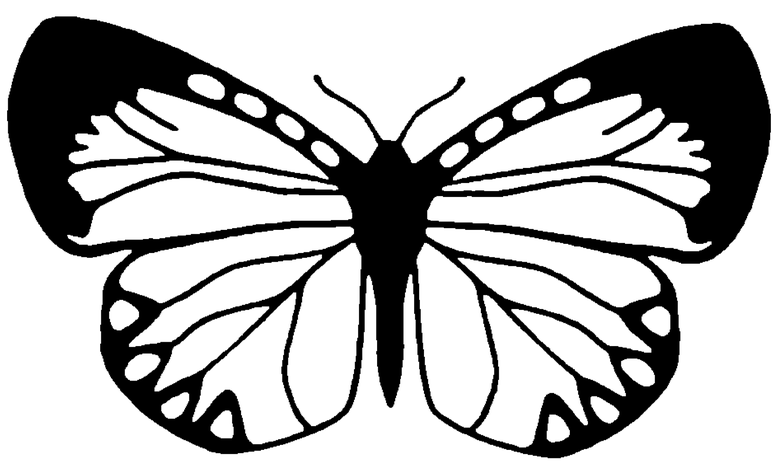
Nu sunt atât de săracă, încât să îmi vând sufletul pentru lucruri şi bani.

Nu sunt atât de săracă, încât să îmi pierd valorile.

Nu sunt atât de săracă, încât să rămân fără vise, din cauza deziluziilor.

Nu sunt atât de săracă, încât să raportez totul la „eu".

Dar cu regret constat ca sunt prea mulți săraci în jur...

Trecutul... Atunci când crezi mai mult că l-ai lăsat în urmă, te tulbură pe neașteptate.

Probabil că fiecare om are un trecut format, pe alocuri, din momente pe care nu-şi doreşte să şi le mai amintească. Sunt acele momente nemeritate, încărcate de urât şi de durere. Deseori, acele momente sunt marcate de oameni pe care ți-ai fi dorit ca viața să nu îi aducă niciodată în calea ta, pentru că din cauza lor ai trăit nedreptăți, deziluzii şi eşecuri. Şi totuşi, poate că trebuie să trăieşti şi astfel de episoade triste, pentru a deosebi binele de rău şi fericirea de nefericire. Poate că trebuie să cunoşti şi oameni nepotriviți, nedemni, de nedorit, pentru a-i deosebi de oamenii buni şi pentru a-i respecta şi prețui pe aceia care merită. În urma episoadelor triste trăite în viață îți rămân răni cu cicatrici adânci. Unii dintre noi le ascund, în timp ce alții le poartă ca pe nişte medalii.

Eu mi-am purtat cicatricile ca pe nişte medalii, fără a mă rușina de ele. Le-am purtat cu mândrie, ca dovadă a forței mele interioare, de a trece peste greutăți şi de a nu lăsa nimic rău să mă transforme în altceva decât în omul care mi-am dorit să fiu.

Într-o zi în care trecutul meu părea să fi fost lăsat în urmă şi departe, m-am trezit cu una dintre fantomele care îi aparțineau.

– Irina, te caută un domn!, a strigat Oli din curte.

Matei şi cu mine ne uitam la un film în living, iar Robert citea una dintre cărțile de parapsihologie, care îl pasionau atât de mult. Cine mă putea căuta, tocmai la Snagov? Doar părinții mei şi prietenii apropiați ştiau unde locuia iubitul meu, iar Oli îi cunoştea pe toți. Până să apuc să mă ridic de pe canapea, am şi văzut-o pe Oli apărând în living, însoțită de un bărbat. Eram orbită de soarele care bătea din spatele lui, de aceea nu-l vedeam prea bine.

– Bună ziua, Irina, mi-a spus musafirul. Auzindu-i vocea, am încremenit. El a făcut câțiva paşi până în mijlocul livingului, iar eu îl vedeam perfect. Chiar dacă îmbătrânise, îl recunoşteam foarte bine. Nu îl mai văzusem de când aveam opt ani şi trecuseră vreo 14 ani de atunci. Deodată femeia puternică din mine s-a prăbuşit, iar fetița neputincioasă din trecut i-a luat locul. Eram din nou în trecutul meu, în urmă cu 14 ani.

Datorită unei conjuncturi, tata a fost nevoit să mă lase o perioadă în grija unei familii. Era pentru prima dată când stăteam departe de casa mea şi de tatăl meu. Am ajuns atunci într-o casă străină şi acolo trebuia să locuiesc timp de două luni, cu nişte oameni pe care nu-i cunoşteam. Sufletul meu de copil, deşi trist de separarea de tata şi de casa mea, a găsit o bucurie în faptul că şi acea familie avea o fetiță, cu care speram să mă împrietenesc. Tata m-a protejat cât de mult a putut, de răutățile lumii şi de aceea nu ştiam că oamenii puteau fi şi altfel decât buni. Poate că de aceea mă aşteptam să fiu bine primită în acea familie. Tata i-a lăsat stăpânului casei un pachet consistent de bani, pentru îngrijirea mea, rugându-l să aibă grijă să nu îmi lipsească nimic. Însă, de îndată ce tata a ieşit pe poartă, viața mea a luat o întorsătură nedorită.

Acasă am fost crescută cu un program strict şi cu reguli bine stabilite. Tata a vrut să educe o lady, de aceea a pus mare preț pe ordine şi disciplină. Mesele se luau la ore fixe, nu mâncam în grabă şi manierele erau obligatorii. Tata îmi corecta mereu ținuta şi mă învăța să nu mănânc zgomotos sau atentă la alte lucruri. Pe lângă activitățile obişnuite de zi cu zi, aveam şi program de citit, de joacă, de jucat şah şi lecții de pian. Casa era într-o ordine absolută, iar eu eram cea mai importantă şi mai respectată persoană din ea. Deşi era sever, tata mă răsfăța şi mă copleşea cu dragoste.

Încă din prima zi în care am intrat în casa familiei la care mă lăsase tata, mi s-a schimbat tot programul. Cina de la ora opt a însemnat o farfurie de ciorbă cu bucăți de pâine aruncate în ea, pe

care am refuzat să o mănânc. „Da' ce, te ține tactu' numa' cu salam de Sibiu? Zama nu-ți place?", mi-a spus ofensat bărbatul casei, care părea un zbir. Apoi am vrut să fac baie înainte de culcare, așa cum eram obișnuită de acasă, dar mi s-a explicat că în casa aceea se făcea baie numai sâmbăta și că nu aveau de gând să pornească boilerul, numai pentru mine. Am adormit cu greu de dorul tatălui meu și din cauza certurilor pe care le auzeam din camera alăturată, unde familia la care locuiam își arunca reproșuri și jigniri cum nu mai auzisem până atunci. Dimineața nu am mai fost trezită, ca de obicei, cu alintături, ci am fost bruscată de stăpâna casei, care mi-a oferit o felie de pâine cu marmeladă și ceai. Am mâncat de teamă că dacă voi face mofturi voi fi mustrată, apoi am fost trimisă la un magazin din apropiere, ca să cumpăr băutură. La întoarcere, m-am oprit la câteva case distanță, unde fetița familiei se juca împreună cu niște copii. Probabil că am stat ceva vreme acolo, uitând de sarcina pe care o aveam, pentru că stăpânii casei mă așteptau agitați. De îndată ce am intrat în casă, bărbatul m-a lovit peste față, reproșându-mi că mă aștepta de mult. Atunci a fost pentru prima dată când cineva m-a lovit. „În casa asta nu faci ce vrei tu și mă asculți, clar?!"

Soția lui plecase deja la serviciu, iar casa era într-o dezordine cum nu mai văzusem în nicio casă. Pentru că tata mă învățase să am grijă de casă, m-am apucat să spăl vasele și să fac ordine. Ca orice copil, am sperat că dacă voi fi cuminte, acei oameni mă vor îndrăgi și mă vor trata omenește. Dar nu a fost așa. Dacă mă vedeau cu cărți sau cu jucării, îmi spuneau că pierd vremea, în loc să fac curat. Să spăl vasele, să mătur și să strâng hainele din jur, devenise doar atribuția mea. Într-o zi, am făcut o boacănă care m-a costat foarte scump. Pentru că înainte cu câteva zile m-au certat că nu am băgat oala cu ciorbă în frigider, de data aceasta am băgat-o, cu ciorba fierbinte în ea, fără să mă mai gândesc că se va dezgheța frigiderul. Când a aflat ce am făcut, bărbatul m-a bătut cu o curea din piele, până când a obosit. Câteva zile nici măcar nu am putut dormi, din

cauza rănilor. Cei din casă se purtau din ce în ce mai urât cu mine, iar când se îmbătau, mă înjurau şi mă umileau, spunându-mi „bitoangă“ şi punându-mă să muncesc fără încetare.

În aceeaşi curte, într-o bucătărie de vară, mai locuia şi tatăl stăpânului casei, care era bătrân şi bolnav. Ştiind în ce fel eram tratată de fiul lui, îmi aducea câte un măr sau câte o felie de pâine cu dulceaţă, atunci când nu era nimeni acasă. Iar eu îi mai ţineam de urât. Nu ieşeam din curte, ca să mă joc cu copiii din vecini, pentru că mă ruşinam de hainele mele ponosite şi de vânătăile pe care le aveam de la bătăile primite. Fetiţa lor îmi luase toate hăinuţele mele frumoase, iar eu abia mai găseam prin casă câteva haine vechi de-ale ei, cu care să mă îmbrac.

Cât timp părinţii ei erau la serviciu eu făceam curat în toată casa, spălam hainele de mână, ridicând oale grele în care puneam apă la încălzit şi le clăteam cu o apă rece, care îmi îngheţa până şi sufletul. Măturam curtea, dădeam de mâncare la animale şi aşteptam înfrigurată să ajungă ei acasă. Nu prea trecea o zi fără să mă lovească sau fără să mă jignească. Îşi băteau joc de toată munca mea, iar a doua zi o luam de la început. Într-o seară, bărbatul din casă m-a bătut pentru că fetiţa lui i-a spus că îi luasem o bluză pe care am îmbrăcat-o. M-a dezbrăcat în pielea goală şi m-a trimis afară în ploaie, apoi m-a privit din spatele unei ferestre, cum am stat ghemuită sub duşul rece al naturii. Apoi m-a încuiat într-un şopron dezafectat, plin cu păianjeni şi, pentru că era beat, a adormit uitându-mă acolo toată noaptea. Într-o zi am găsit un pui de căţel, pe care îl ţineam ascuns în şură, ca nu cumva să-l vadă cineva. Împărţeam cu el porţiile mici de mâncare pe care le primeam şi eram fericită că aveam şi eu un prieten, că puteam simţi şi eu căldura unei fiinţe. Dar stăpânul casei l-a descoperit într-o seară şi după ce m-a bătut, a lovit căţeluşul cu o sapă în cap, omorându-l în faţa mea. Mult timp am plâns după acel sufleţel nevinovat, care a murit doar din cauză că era singurul care mă iubea.

Trăind în acea casă de coşmar abia aşteptam să vină noaptea, ca să pot plânge în liniște, de durere şi de dor. Supliciul acelor zile s-a terminat, când s-a întors tata şi m-a luat de acolo. Însă lui nu i-am spus niciodată ce traume am trăit în casa aceea. Nu voiam să-l supăr şi îmi era teamă că, dacă va afla, se va supăra pe mama, pentru că ea îi recomandase acea familie pentru a avea grijă de mine. De atunci am fost mereu urmărită de acel om, pe care nopți în şir l-am visat cum mă bătea, cum mă găsea şi cum îmi făcea rău. Şi, deşi cu timpul am reuşit să-l uit, iată că viața mi-l aducea din nou în cale.

Probabil că aveam o expresie înmărmurită, pentru că Matei a devenit brusc agitat şi mă tot întreba dacă mă simțeam bine.

– Iubita mea, ce e cu tine? Cine este domnul?

– Dă-l afară... te rog să-l dai afară, am spus încet.

Robert a venit lângă mine şi m-a luat de mână, privindu-l curios pe bărbatul misterios, care avea o atitudine umilă în fața mea. Începeam să tremur vizibil, deşi îmi doream să fiu tare şi să nu-i dau satisfacție acelui monstru, că încă reuşea să mă sperie.

– Cine sunteți?, a întrebat Robert, ridicându-se.

– Mă scuzați, sunt un prieten de familie. O ştiu pe Irina de mică, a spus bărbatul, aproape bâlbâindu-se.

– Iubita, ce se întâmplă?, m-a întrebat Matei, văzându-mă atât de neliniştită. „Irina, nu mai eşti acea fetiță! Nu-ți mai poate face niciun rău!“, îmi repetam în gând.

– Ce cauți aici?, i-am spus musafirului nepoftit, înfruntându-l.

– Mă bucur să te văd, Irinuța. Eşti mare şi te-ai făcut frumoasă!

– Treci peste asta. Zi-mi ce cauți aici.

Matei şi Robert mă priveau contrariați, pentru că ei nu ştiau nimic despre trecutul meu şi nici nu erau obişnuiți să mă vadă tratând oamenii cu o asemenea răceală.

– Irina, ştii, fata mea, Adriana, o mai ții minte? Are un băiețel, are un an şi patru luni...

– De unde ştii această adresă?

– Mi-a dat-o tanti Ica, am întrebat de tine şi mi-a spus că te-a vizitat fata ei, de ziua ta...

– Ok. Şi ce cauți aici?

– E o situație delicată, dar nu am la cine să apelez... şi m-am gândit că tu... că am auzit că ai un iubit foarte bogat şi cum să-ți spun, dar nepotul meu, băiatul lu' Adriana are o boală... şi are nevoie de o operație la ochi şi voiam să te întreb dacă ai putea să ne ajuți. Suntem disperați şi nu avem la cine să apelăm...

– Şi te-ai gândit tocmai la mine?, am întrebat sarcastică. Matei şi Robert îl priveau cu milă pe omul care îmi cerea bani pentru a-şi salva nepoțelul bolnav, întrebându-se probabil de ce aveam o atitudine atât de ostilă față de el.

– Ce sumă vă trebuie pentru operație?, a întrebat Matei.

– Nu te băga, i-am spus lui Matei, cu un ton autoritar.

– Iubita...

– Taci. Ieşi afară! Să nu îndrăzneşti să mai apari în fața mea vreodată, că altfel o să ai parte de tratamentul cu care m-ai tratat tu când eram copil! Ieşi afară!, i-am spus musafirului, strigând.

– Îmi cer scuze de deranj... la revedere, a spus el, îndreptându-se către uşă, urmat de Oli, care s-a oferit să-l conducă.

– Ce naiba a fost asta? Cine e omul ăla? Iubita, ce se întâmplă?

– Lăsați-mă în pace... Am izbucnit într-un plâns isteric şi am fugit în cameră, dorindu-mi să fiu singură cu amintirile şi durerile mele. Matei şi Robert au venit şi ei în camera mea şi s-au aşezat lângă mine pe pat, dar m-au lăsat să plâng în voie. Când m-am liniştit le-am povestit despre copilăria mea încărcată de amintiri triste.

– Îl omor!, a spus Robert.

– Ce ticălos! Şi cât tupeu să vină aici!, a adăugat Matei.

– Gata, trebuie să uiți. Nu-ți mai poate face niciun rău, mi-a spus Robert, întinzându-mi un şervețel. Noaptea am avut iarăşi coşmarurile din copilărie, dar, odată cu ivirea zorilor, am uitat tot. În

ziua următoare mi-am propus să-mi închei definitiv toate socotelile cu trecutul şi să nu-l mai las să mă răscolească. Dar nu îl puteam uita pe omul care venise să-mi ceară ajutor. Chiar dacă el era un monstru pe care îl uram, eu nu eram un om rău. Mi se părea nedrept ca greşelile lui din trecut să se răsfrângă asupra sufleţelului nevinovat, pentru care îmi ceruse ajutorul.

– Matei, m-am gândit mai bine. O să-l ajut pe nenorocitul ăla. Copilul nu are nicio vină, pentru că bunicul lui e un monstru, am spus seara, la cină.

– Aceasta este Irina pe care o cunosc eu!, a spus Robert, zâmbindu-mi drăgălaş.

– Bravo, iubita. Dacă tu consideri, îi dăm bani.

– Am eu nişte bani strânşi şi sper să-i ajungă, dar mai întâi de toate trebuie să ne interesăm dacă spune adevărul. Să nu cumva să fie vreo vrăjeală...

– Ai dreptate, dar banii ţi-i dau eu. Orice sumă are nevoie Tot ce vreau este să nu se mai apropie de tine. Am sunat câteva cunoştinţe şi am cerut detalii cu privire la nepotul omului care îmi ceruse bani. Când am avut certitudinea că nu mă minţea şi după ce am aflat ce sumă avea nevoie, am rugat o prietenă să-i ducă banii. În plic am adăugat o sumă în plus, gândindu-mă că-i va fi de ajutor.

– Nu vreau să afle vreodată că banii sunt de la mine. Spune-i că ai găsit tu un sponsor anonim, bine?, i-am spus prietenei mele, când a venit după bani. Dacă m-ar fi întrebat cineva ce simt pentru acel om care mă încărcase cu amintiri atât de dureroase, aş fi spus că îl uram. Şi bineînţeles că, atunci când urăşti pe cineva, nu te vezi în stare să-i întinzi o mână de ajutor. Uneori ai impresia că ai fi capabil chiar să te bucuri că trece prin suferinţe, văzând asta ca o pedeapsă pentru răutatea de care a dat dovadă, cândva. Poate că în adâncul sufletului meu îl uram, dar nu-i doream răul, iar întâmplarea aceea a fost o lecţie care m-a învăţat ceva nou despre mine: că nu ştiam să fiu ranchiunoasă şi cu atât mai puţin răzbunătoare.

Povestea tristă din copilărie mi-a amintit şi de alte poveşti legate de oameni care, într-un fel sau altul, mi-au făcut rău. Probabil că fiecărui om îi este dat să întâlnească, pe parcursul vieții sale, şi oameni care să-l dezamăgească. Viața nu ne aduce în cale doar oameni buni, ci fel de fel de oameni. Întâlnim oameni pentru care îi suntem recunoscători vieții că ni i-a dăruit, dar şi oameni pentru care blamăm soarta, considerând că dacă nu i-am fi întâlnit, viața noastră nu ar fi fost umbrită de fericire.

Întâlnim oameni care ne fac promisiuni şi care ne fac să visăm, dar care nu ne oferă nimic, ci doar ne fac să aşteptăm zadarnic, irosindu-ne timpul, sentimentele şi visele, iar într-o zi ne abandonează, lăsând în urma lor tristețe, durere şi dezamăgire. Întâlnim oameni care ne mint, care ne rănesc, oameni răi şi egoişti, dar şi oameni care ne vindecă rănile din trecut şi care ne redau încrederea în noi, în frumos şi în iubire. Întâlnim oameni care ne fac să plângem până la epuizare, dar şi oameni cu care râdem în hohote. Întâlnim fel şi fel de oameni. Oameni pe care-i iubim, oameni pe care-i urâm, oameni pe care-i uităm şi oameni care ne vor locui sufletele, tot timpul.

Cu gândul la toți cei care mi-au înşelat aşteptările am scris câteva gânduri, în jurnal:

„Pe drumul vieții m-au însoțit şi oameni care, la un moment dat, mi-au dat brânci. Au aşteptat un moment vulnerabil, ca să mă poată împinge, pentru că numai căzută jos aveau şansa să mă calce în picioare. Dar nu i-am lăsat şi nu i-am dat nimănui satisfacția de a mă vedea la pământ. M-am ridicat cu spatele la ei, pentru că, dacă m-aş fi ridicat cu fața, aş fi îngenuncheat în fața lor... şi, numai Dumnezeu merită să îngenunchezi în fața Sa. M-am ridicat cu spatele şi nu am privit înapoi. Am lăsat jos durerile şi dezamăgirile, mi-am luat speranța, visele şi încrederea şi mi-am continuat drumul. Ei au rămas acolo jos, în locul în care căzusem eu şi, în timp ce urcam pe drumul meu, privind înapoi, îi vedeam din ce în ce mai mici, până când au dispărut...“

– Iubita, trezește-te, mi-a spus Matei încet. Am deschis ochii și l-am văzut stând pe jos, lângă pat și privindu-mă zâmbind.

– Ce este? E încă noapte... am avut vreun coșmar?

– Vrem să-ți facem o surpriză. Te așteptăm jos. Matei a ieșit din dormitor, iar eu am făcut eforturi să mă trezesc din somnul prea dulce. „Cinci dimineața? Ce l-a apucat pe ăsta? Ce surpriză? Nu e ziua mea..." Am coborât în living, unde Matei și Robert mă așteptau. Mirosea a cafea proaspătă, iar Oli mișuna deja prin bucătărie.

– Ce s-a întâmplat?, am întrebat, așezându-mă pe primul fotoliu pe care l-am găsit în cale.

– Iubita, Robert s-a gândit să-ți facă o surpriză. Te va duce în Italia, să o vezi pe Luminița.

– Cum?! Mi-a sărit somnul instantaneu, auzind că aveam să merg în Italia, la prietena mea Luminița. Inima mi-a tresărit de bucurie, dar fericirea a fost de scurtă durată, realizând că, de fapt, mergeam să-mi văd prietena bolnavă de leucemie, care se pregătea să moară. Nu o văzusem de când aflasem vestea cumplită despre boala ei, pentru că ea promisese că va veni în România. Și nu mă simțeam capabilă să trec prin chinul de a înfrunta o asemenea realitate.

– Păi, și...

– Nu am vrut să-ți spunem din timp, că să nu îți dăm emoții și griji inutile, mi-a spus Matei, venind lângă mine și sărutându-mă pe frunte.

– Și cum o să facem?

– Trebuie să te îmbraci, mi-a spus Robert.

– Acum?

– Da. Împachetează-ți câteva lucruri și plecăm.

– Robert, nu sunt pregătită, mă luați așa pe nepusă masă...

– N-ai nevoie decât de câteva haine și de cosmetice. Haide, trebuie să plecăm în maxim două ore.

– Dar nu i-am luat nimic Luminiței, ce o să...

– Ce să-i cumperi unei muribunde? Lucruri?

– Şi cu ce plecăm?

– Cu maşina, mi-a răspuns Robert.

– Dar nu facem mult timp pe drum, adică...

– O să combinăm utilul cu plăcutul, vom vedea oraşe frumoase, ne plimbăm...

– Ce fain! Voi aveţi deja bagajele făcute?

– Nu, iubita, mergi numai tu şi Robert. Eu nu pot lipsi de la firmă, ştii bine. Haide, nu pune botic, te rog... Să ştii că Robert a avut ideea aceasta, ştiind cât îţi doreşti să o vezi pe Lumi şi că eşti nerăbdătoare. Dar eu chiar nu pot să vin, am pe cap atâtea, ştii...

– Ok. Mă duc să-mi împachetez. Deşi nu ştiu ce să iau, m-aţi luat aşa... Am urcat în cameră şi am început să aleg haine pentru călătorie. Eram încă buimacă şi foarte surprinsă. După câteva minute, Matei a venit în cameră şi m-a ajutat să aşez lucrurile în troler.

– Sper că nu eşti supărată. Ne-am gândit la tine şi la Lumi...

– V-aţi gândit?

– Ideea a fost a lui Robert. Dar mă bucur că mergi să o vezi. Ştiu ce mult ţii la ea şi că s-ar putea să nu mai ai o altă şansă.

– Tu o să ai vreodată timp să te rupi de firma aia?

– O să am, iubita mea. Dar trebuie să trec peste toate câte s-au adunat. Ne-am băgat în multe proiecte şi nu pot lăsa angajaţii să se ocupe. Nu risc nimic. „Rişti să mă pierzi pe mine!, mi-am spus în gând. Dar cine sunt eu? Mă pot compara cu conturile care îţi asigură confortul unei vieţi luxoase?“ Am făcut un duş în grabă, m-am îmbrăcat şi am coborât în living. Matei mi-a adus trolerul jos şi i-a dat câteva indicaţii lui Robert, care părea a-l asculta plictisit. Mi-am luat rămas bun de la Matei, care mă asigura de dragostea lui şi care susţinea că era fericit pentru că aveam şansa să-mi văd prietena. Oli ne-a explicat ce mâncare ne-a pus pentru drum, apoi am urcat în maşină şi am pornit în călătoria la care nu m-aş fi gândit vreodată.

– Vrei să dormi?, m-a întrebat Robert, după ce am plecat.

– Nu. Robert, de ce nu mi-ai spus din timp?

– La ce te ajuta? Să-ți faci griji inutile?

– Dar nu știu, avem tot ce ne trebuie, totuşi nu mergem până la Braşov, ci în Italia...

– Avem tot. M-am gândit la tot. Şi dacă nu avem ceva, găsim. Bani avem. Abia când am ajuns în Bucureşti, am început să simt emoțiile călătoriei. „Italia? Doamne, o voi vedea pe Luminița! Cum o să rezist?", mă gândeam.

– O să fie bine. O să-i facem o surpriză frumoasă, mi-a spus Robert, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

– Ea nu ştie că mergem?

– Nu ştie. Am vorbit cu Mario şi a spus că nu vrea să o agite.

– Ce nebuni sunteți! Mi-am alungat orice urmă de stres şi am început să visez la revederea cu cea mai bună prietenă a mea. Eram cu Robert şi mă simțeam în siguranță cu el, ştiind că aş fi putut să plec până la capătul lumii cu el.

– Îți mulțumesc din suflet, am spus, mângâindu-i mâna pe care o ținea pe schimbătorul de viteze.

– Nu ai pentru ce.

– Ce m-aş fi făcut fără tine?

– Dar eu?

– Ai fi fost liniştit...

– Aş fi fost plictisit, your Highness!

– Ba nu. Sunt o pacoste.

– Tu? Eşti o comoară! Eu nu am trăit, până nu te-am întâlnit!

– Ei, nu!

– Pe bune. Ştii bine ce viață anostă duceam. Nu m-am distrat, nu m-am plimbat şi nu am învățat atâta. De când eşti tu, am descoperit viața. Mi-ai deschis alte orizonturi. Ce cauți? Şervețele umede? Vezi în spatele scaunului tău. „Of, nu uită nimic, niciodată?"

– De ce nu ne-am dus cu avionul?

– M-am gândit că îți e mai bine cu maşina. Aşa ai ocazia să vezi oraşe, ne putem opri şi plimba, nu ne grăbim nicăieri...

– Tu cum poți lăsa totul şi să pleci cu mine în lume?

– Eu nu am nimic mai important decât tine. Ah! Ce prost sunt! Iartă-mă! Irina, nu am vrut să spun asta. Matei te prețuieşte enorm, dar chiar...

– Taci. Lasă-l pe Matei, că are treabă. Mi-e foame.

– Am luat biscuiții tăi preferați şi un termos cu ceai. Ceşcuța de regină n-am luat-o, dar ai pahare din carton, pentru că nu-ți plac alea din plastic...

– I hate you!

– I know!

– Ştii la ce mă gândesc? Lui Matei nu i se pare anormal că plecăm împreună? Vom dormi împreună...

– De ce să i se pară anormal? Iar începi? Locuim în aceeaşi casă, împreună. Are încredere oarbă în noi.

– Chiar şi în mine?

– Da, Irina, nu fii copil. Matei e liniştit. Am fost educați de oameni civilizați, nu de încuiați... Aş fi călătorit cu el zile în şir, fără să mă plictisesc. Era omul cu care puteam vorbi despre orice, cu care râdeam foarte mult şi alături de care nici liniştea nu mă plictisea.

– Milano! Capitala modei, a spus Robert, când a văzut indicatorul către Milano.

– Ce frumos ar fi fost ca Lumi să fie bine! Am fi bântuit oraşul şi am fi făcut cumpărături...

– O s-o faceți oricum. Irina, nu o vom trata ca pe o muribundă. Mergem să-i mai oferim clipe frumoase, nu să-i amintim că moare, da? Vreau să fii puternică.

– O să fiu. Promit.

– Aşa te vreau.

– Dar cum o să reuşesc? Deja îmi vine să urlu de durere... Am început să plâng, gândindu-mă cât de nedrept era ca prietena mea să părăsească această lume, mult prea curând.

– Nu mai plânge. Te implor. Tu trebuie să fii acum pe locul doi şi ea pe primul. Aşa vei reuşi s-o faci fericită. Ai timp să plângi după.

– Oare o fi fost fericită, în viaţa ei? Oare o fi avut destule bucurii? Oare ce e în sufletul ei?

– Nu ştiu... şi nici nu mi-aş dori să ştiu...

Am ajuns în Milano după amiaza şi ne-am întâlnit cu soţul Luminiţei, care ne aştepta într-un loc stabilit de el şi de Robert. Mario, soţul Luminiţei era un băiat de aur. Un italian cumsecade, bun şi familist. Nici nu voiam să-mi închipui ce era în sufletul lui, dar părea resemnat. Cu siguranţă că era cumplit să stai alături de omul iubit, ştiind că are zilele numărate.

– Luminiţa nu va avea un şoc când ne va vedea?, l-am întrebat îngrijorată.

– Nu. A trebuit să-i spun ieri, pentru că voia să plecăm la o prietenă de-a ei. Nu am avut încotro... Luminiţa ne aştepta cu nerăbdare şi, de îndată ce a văzut maşina apropiindu-se de casă, a ieşit în curte. Când Robert a oprit maşina, am coborât şi am alergat către ea ca o nebună, plângând în hohote, pentru că nu îmi mai puteam controla emoţiile. Ne-am îmbrăţişat şi ne-am lăsat jos pe un petec de iarbă, unde am plâns amândouă câteva minute, în faţa băieţilor, care ne priveau neputincioşi.

– Copil prost şi nebun, ce cauţi aici?, m-a întrebat Luminiţa, ştergându-mi lacrimile.

– Te iubesc!, am spus strângând-o în braţe.

– Haideţi fetelor, să intrăm în casă... Luminiţa voia să fie ospitalieră, dar mie nu îmi trebuia nimic. Voiam doar să stau cu ea, să o privesc, să o ascult, ştiind că într-o zi îmi vor lipsi toate aceste lucruri. Robert şi Mario şi-au ţinut companie unul altuia şi ne-au lăsat chiar să dormim împreună, în prima noapte.

– Ce dor mi-a fost să dorm cu tine!, i-am spus Luminiţei, noaptea, când ne-am dus la culcare.

– Mai ştii cum dormeam când erai mică? În camera ta...

– Da, ce frumos era! Ne uitam la foc şi povesteam câte în lună şi în stele...

– Mă bucur enorm că eşti aici!

– Noroc cu Robert. Eu nici nu am îndrăznit să mă gândesc să vin. Mai ales că ştiam că vii tu.

– O să vin în toamnă. Zi-mi de Robert!

– Ce să-ți mai spun? Nu se vede?

– Ba da. S-a mai întâmplat ceva, în ultimul timp?

– Nimic. Am încercat amândoi să ne vedem de viață. Ne purtăm ca doi prieteni şi ne prefacem că nu simțim nimic mai mult.

– Ce aiurea! Măcar dacă nu stăteai în aceeaşi casă cu el...

– N-aş rezista fără el. Dacă nu-l văd o zi, o iau razna.

– Irina, de ce nu faci dragoste cu el?

– Ai înnebunit? Cum să fac asta?

– Pur şi simplu. Aveți dreptul ăsta. Nu vă poate interzice nimeni. Şi nu trebuie să afle nimeni.

– Nu putem. Nici eu şi nici el. Îl iubesc pe Matei şi nu aş putea să-l înşel, chiar dacă e aşa cum e. Iar Robert la fel, îl iubeşte. Nu pot să fac asta. Nu pot să fiu între ei. Şi aşa s-a ajuns prea departe. Robert s-ar simți mereu vinovat... pentru câteva clipe de plăcere, nu-l pot împovăra cu aşa ceva.

– Tocmai, că nu ar fi câteva clipe de plăcere. Ar fi momente intense de iubire. Cu Matei le trăieşti?

– Da şi nu...

– Irina, nu te-aş învăța niciodată să faci ceva rău. Nu ştiu, poate că acum gândesc aşa din perspectiva că voi muri. Am multe regrete, aş face atâtea, dacă aş mai avea timp. Nu mi-aş mai impune restricții, nu aş mai trăi după reguli. Să iubeşti, nu e un păcat. Să înşeli este. Dar tu şi Robert nu îl înşelați pe Matei, vă înşelați pe voi! Vă iubiți şi vă luați dreptul ăsta...

– Lumi, Robert se simte dator față de Matei. Părinții lui l-au adoptat, după cum bine ştii.

– Şi? Le datorează lor respect şi lui Matei la fel, dar nu merită nimeni să-şi dea viaţa pentru ei! A făcut destul pentru ei, din câte ştiu Robert munceşte foarte mult şi a realizat aproape tot, nu?

– Aşa este, dar Robert e un suflet prea curat. Iubeşte curat, total şi nu poate fi egoist. De aceea nu am vrut să fac dragoste cu el.

– Dar ţi-ai dori, nu?

– Enorm. Dar, totodată, pentru mine e mai important este să-l pot privi în ochi cu seninătate... să nu văd regrete în privirea lui, să nu îl ştiu cu conştiinţa încărcată. Oricum, nu am putea avea o poveste. N-am putea fi niciodată împreună, pentru că orice ar fi, va exista un Matei, a cărui iubită am fost, pe care el îl iubeşte şi-l respectă...

– Of, ce complicat! Ştii că mereu l-am plăcut pe Robert, mai mult decât pe Matei?

– Şi eu. Dar nu a fost să fie...

– Aşa mi-ar plăcea ca povestea voastră să poată exista... Lumi m-a îmbrăţişat, apoi s-a întins lângă mine. Aş fi vrut să o întreb despre boala ei, dacă are dureri, dacă are regrete, dar nu trebuia să-i amintesc de moarte.

– Lumi, dacă mi-ai cere ceva, orice pe lumea asta, ce-ar fi?

– Ţie?

– Da.

– Mi-ai da orice?

– Da. Chiar şi jumătate din viaţă. Să murim amândouă în aceeaşi zi.

– Ţi-aş cere să fii fericită. Să trăieşti intens şi frumos. Să nu uiţi niciodată cine eşti, pentru că eşti o minune. Ţi-aş cere să iubeşti, să râzi, să te distrezi, să-ţi faci mofturi, să te plimbi. Ţi-aş cere să trăieşti dublu orice poate fi frumos, să trăieşti şi pentru mine, tot ceea ce eu nu voi apuca să trăiesc... Orice efort al meu de a-mi stăpâni lacrimile era zadarnic. Plângeam şi ţineam pumnii strânşi, de parcă aş fi putut să-mi strivesc durerea în interiorul lor.

– Tu ce mi-ai cere mie, Irina?

– Eu? Ți-aş cere să nu mă părăseşti.

– Nici nu o fac. O să fim despărțite doar o vreme. Unii plecăm mai devreme, alții mai târziu. Eu ți-aş cere să pleci cât mai târziu din această lume. Acolo e eternitatea, deci nu e nicio grabă.

– Atunci îți cer să nu mă uiți. Şi să mă aştepți. Să-i spui lui tata că-l iubesc. Şi lui Rareş... şi domnului Horațiu...

– Şi lui Alice, o să-i spun. „Doamne, de unde are atâta putere? Sau e numai de fațadă?“, mă întrebam.

– Ți-e frică?, am întrebat-o în şoaptă.

– Nu-mi mai este. La început mi-a fost, acum m-am obişnuit cu ideea... Îmi doream să plec undeva şi să urlu de durere – dar aşa cum îmi spusese şi Robert, aveam destul timp pentru asta. Acum trebuia să fiu puternică, de dragul ei.

– Ți-am adus caseta video de la bal! Mai ştii că ți-am povestit că am dansat cu Robert la un bal?

– Da. Ce fain! Abia aştept să vă văd!

– El s-a gândit să o aducă, ca să se dea mare. Aş fi dormit cu Luminița în fiecare noapte, dar ştiam că avea nevoie să fie alături de soțul ei. Mă mulțumeam să-mi petrec întreaga zi cu ea – şi chiar am petrecut zile foarte frumoase. Am vizitat oraşul, am râs cu poftă datorită lui Robert, care se purta ca un copil nebun şi am umblat prin magazine.

– Sigur nu eşti obosită?, am întrebat-o într-o după-amiază, când ne plimbam prin oraş.

– Deloc! Mă mir că am atâta energie! Deodată am văzut că ceva i-a atras privirea şi m-am întors să văd la ce se uita atât de atentă. Era o vitrină cu rochii de mireasă. Imediat a întors privirea către mine şi mi-a zâmbit.

– Îmi faci un moft?, m-a întrebat ea.

– Orice!

– Hai să probezi o rochie de mireasă.

– Acum?

– Da!

– Lumi, dar... băieții...

– Vreau să te văd mireasă. Mereu mi-am dorit asta. Te rog! Haide, va fi amuzant!

Mie nu mi se părea amuzant să probez o rochie de mireasă, mai ales în fața lui Robert, dar nu o puteam refuza. Ea ştia că nu va avea şansa să mă vadă mireasă în ziua nunții mele şi poate că îşi dorea o asemenea imagine cu mine. Am intrat cu emoție în magazinul cu rochii foarte scumpe, unde vânzătoarele erau extrem de amabile şi, cu siguranță, îşi imaginau că eu chiar căutam o rochie pentru nunta mea. Îmi venea să le rog să fie drăguțe cu oricine va intra în magazinul lor, ca să probeze o rochie, gândindu-mă că nu toată lumea vă căuta fericirea acolo şi că poate vor fi şi mirese care vor proba rochii, doar pentru a visa.

– Pe care să o probez?, am întrebat-o pe Lumi.

– Pe cea care îți place cel mai mult. Pe cea pe care ai alege-o cu adevărat. Iar dacă nu e niciuna, atunci plecăm.

Am căutat printre zecile de rochii, până am găsit rochia visurilor mele. Mi-o imaginam încă din copilărie şi, în sfârşit, o găsisem. De fapt, mereu mi-am spus că rochia mea de mireasă nu va fi una împopoțonată, ci va fi cât de simplă posibil. Mereu m-au amuzat mireselе chinuite şi incomode, strânse cu corsete şi opulent împodobite. Nu mă vedeam într-o asemenea rochie şi, de aceea, rochia mea de mireasă trebuia să semene mai mult cu o rochie simplă de vară, în care să mă simt liberă, să pot pluti şi să pot dansa. Iar acea rochie se încadra perfect în tiparul creat de mine în visele mele, pentru că nu avea corset, voaluri şi strasuri. Semăna mai mult cu o rochie princiară medievală. Era foarte simplă, albă, lungă până în pământ şi prinsă sub bust cu un cordon din trandafiri albi, foarte micuți. Nu avea nimic sclipicios, dar materialul era superb. Mânecile din voal alb erau lungi până în pământ, despicate pe brațe. Când m-am văzut îmbrăcată cu ea, am ştiut că aşa arăta rochia în care mi-aş fi dorit să

mă dăruiesc, pentru totdeauna, sufletului meu pereche. În salonul magazinului, Luminița, Mario și Robert mă așteptau așezați pe niște canapele albe, comode. Am ieșit cu emoție și m-am apropiat de ei. Luminița și-a pus mâinile la gură și a început să plângă, apoi s-a ridicat și a început să țopăie în jurul meu. Robert mă privea într-un fel ciudat, pe care știam că aveam să nu-l uit niciodată. Pentru câteva clipe, ochii ni s-au umezit inconștient, dar entuziasmul Luminiței ne-a distras atenția.

– Ești superbă! Ești atât de *tu*!

– Chiar îți place?

– Vă rog să o împachetați!, i-a spus Luminița în italiană, vânzătoarei care stătea și mă admira.

– Sigur că da. Mergem în cabină?, m-a întrebat vânzătoarea.

– Dar, Lumi, de ce? Probabil costă o avere, am spus, bâlbâindu-mă din cauza emoțiilor.

– Tu ești o avere! O meriți și vreau să te măriți în ea! Și mă bucur enorm că te-am văzut mireasă! Sunt atât de fericită! Îți jur!

L-am văzut pe Robert întorcând capul spre stradă, dorindu-și probabil să ascundă emoțiile care îl copleșeau. În ziua aceea Luminița chiar a fost fericită.

– Hai să ne plimbăm, vrei?, mi-a spus Robert noaptea târziu, când toată lumea era deja la culcare.

– Nu ești obosit? Am umblat toată ziua...

– Sunt. Dar nu vreau să închid ochii.

– De ce?

– Nu pot să-ți spun.

– Ba da. Îmi spui imediat.

– Dacă închid ochii, văd imaginea cu tine mireasă. M-a răvășit foarte rău...

– Hai să ne plimbăm. Robert nu era în apele lui, pentru că era absent și îngândurat. Ne plimbam prin orașul frumos luminat.

ținându-ne de mână şi oprindu-ne din când în când în fața vreunei vitrine, care ne capta interesul.

– Ştii că dacă închid ochii, te văd perfect? Adică, îți ştiu fiecare trăsătură, mi-a spus Robert, păşind încet pe lângă mine.

– Dacă stai atât de mult timp cu mine...

– Uneori te privesc şi încerc să-mi dau seama dacă eşti chiar aşa o frumusețe, sau doar te desenez eu altfel.

– Sunt o superbăciune!, am spus făcând o piruetă în fața lui.

– Chiar eşti. Şi mă bucur că nu toți pot vedea asta. Ar fi jale...

– Tu vorbeşti? Tu ştii cât de frumos eşti?

– Ei, na! Ce am eu frumos?

– Tot! Trupul, părul, ochii, buzele, dinții, zâmbetul, gropițele, mâinile, inima! Eşti ca un prinț.

– Când te-am văzut prima oară, ceva m-a atras foarte tare la tine. Încă nu ştiu ce...

– Ştiu eu.

– Nu ştii. Numai la prostii te gândeşti! Te-am văzut toată, nu pe bucăți, mi-a spus el, zâmbind la aluzia mea. Altfel nu eşti o frumusețe - adică, eşti frumoasă, ai o frumusețe clasică, naturală, pură, ai un aer senin, încrezător, eşti caldă, dar sunt şi altele mai frumoase, înțelegi?

– Eu înțeleg, dar nu ştiu care e problema ta.

– Problema e că eu te văd cea mai frumoasă. Asta este!

– Gata, ştiu. Asta e vrăjeală, ca să mă convingi să mă culc cu tine. Robert a început să râdă, m-a ridicat în brațe şi m-a învârtit. Când m-a lăsat jos, m-a pupat pe frunte.

– Eşti o obrăznicătură şi o şmecheră.

– Şi o superbăciune.

– Şi. Oricum, cu rochia aceea de mireasă, eşti de nedescris.

– Pot să te întreb ceva?

– De parcă aş avea de ales...

– Ce-ai gândit, când m-ai văzut? M-ai privit într-un fel ciudat.

– Am fost impresionat. Şi şocat. Am conştientizat ceva... o realitate. O realitate despre care nu vreau să vorbesc. Realitatea pe care o conştientiza Robert era că noi doi nu puteam fi niciodată împreună. Mă văzuse îmbrăcată în mireasă şi ştia că, într-o zi, voi fi îmbrăcată astfel, lângă un alt bărbat căruia îi voi dărui toată viaţa mea.

– Vreau să fii fericită. Dar uneori e cumplit să fiu doar un simplu spectator la fericirea ta. E frustrant să nu fiu parte din ea...

Am văzut o bordură mai înaltă, pe care m-am urcat şi l-am oprit. I-am luat palma dreaptă şi mi-am aşezat-o în dreptul inimii.

– Simţi?, l-am întrebat. Aici e un întreg univers. Şi totuşi, jumătate din toată inima mea îţi aparţine. Fiecare bătaie este împărţită în două. Jumătate pentru mine şi restul universului. Iar cealaltă jumătate e numai pentru tine. Robert mă privea într-un fel care îmi sfâşia inima, iar eu am lăsat involuntar o lacrimă să-mi cadă pe obraz.

– Nici nu-mi trebuie mai mult, mi-a spus, luându-mă în braţe.

– Îţi mulţumesc din suflet, Robert!

– Pentru ce?

– Pentru tot. Pentru că suntem aici.

– Mă onorează să fiu alături de dumneavoastră, maiestate, mi-a spus el, oferindu-mi mâna ca sprijin, pentru a coborî de pe bordura pe care mă urcasem. Ştiam că nu voi mai întâlni un alt om ca el. Un alt bărbat la fel de domn, la fel de frumos şi la fel de bun. Şi nici nu îmi mai doream să întâlnesc. El îmi era de ajuns, pentru toate visele mele.

Am stat cinci zile la Luminiţa. Şi chiar dacă am crezut că vor fi cinci zile pline de încărcătură negativă şi de tristeţe, au fost nişte zile superbe. Luminiţa a fost veselă şi s-a purtat ca şi cum ar fi uitat, cu desăvârşire, de boala ei.

– Sper să ţineţi minte toată viaţa voastră, cât bine mi-aţi făcut! N-am crezut că o să mai fiu în stare să mă distrez aşa!, ne-a spus ea. În ultima zi petrecută cu Luminiţa, am văzut poze vechi şi am

retrăit amintiri din trecut. Ne purtam ca şi cum ea ar fi trăit veşnic şi am făcut planuri de viitor, pentru următoarea toamnă, în care ea avea să vină în România. Ne-am despărțit, spunându-ne de câteva ori „te iubesc" şi abia după ce m-am îndepărtat de ea, am reuşit să plâng în voie. Robert m-a lăsat să plâng, ştiind că adunasem prea multe lacrimi, în cele cinci zile în care nu am putut să plâng, nici măcar pe ascuns.

– Zi-mi unde vrea maiestatea sa să o duc, mi-a spus el, când a văzut că m-am liniştit.

– Păi nu mergem acasă?

– Credeam că vrei să faci un popas undeva pe aici. Ai vreun vis legat de Italia?

– Veneția, dar nu e momentul...

– Altceva? Imediat m-am gândit la Romeo şi Julieta şi la celebrul balcon din Verona. Habar n-aveam la ce distanță era Milano de Verona şi mă întrebam dacă am putea să trecem pe acolo. Firea mea romantică a visat mereu să viziteze, cândva, acel loc atât de celebru.

– N-o să vrei, i-am spus lui Robert, care conducea liniştit.

– Ascult.

– Verona. Romeo şi Julieta.

– Acolo mergem. Harta, vă rog, mia principessa!

– Eşti aşa un nebun!

– Există o vinovată pentru nebunia mea... Din fericire, Verona nu era foarte departe de Milano. Am ajuns pe la amiază, numai bine pentru prânzul consistent pe care l-am luat pe o terasă mică şi foarte aglomerată.

Viața este plină de surprize. Azi ai o direcție de mers, dar te trezeşti, de fapt, îndreptându-te către altă direcție. Aşa s-a întâmplat şi cu noi. Pornisem către România, dar ne-am trezit în fața clădirii Casa Di Giulietta, din inima vibrantă a Veronei. Amândoi am fost impresionați de clădire şi de faimosul balcon, sub care mişunau tot felul de cupluri care făceau poze şi îşi jurau iubire veşnică.

Legendă sau nu, noi ne-am pus câte o dorință, în gând. Orașul, cu străduțele micuțe şi cafenelele cu un farmec unic, ne-a făcut să uităm de noi şi să bântuim ca doi copii curioşi, care descopereau lumea. Ne-am plimbat până spre seara şi am zăbovit pe o mică terasă, de unde am privit trecătorii.

– Abia aştept să ajung acasă, ca să scriu tot în jurnal, am spus cu voce tare, fără să vreau.

– Scrii tot?

– Da. Absolut tot. Nu vreau să uit nimic. Mi-am notat tot ce am povestit şi cu Lumi, trebuie doar să transcriu... Într-o vitrină am văzut o pereche de sandale cu fluturi, care mi-au plăcut foarte mult. Erau ca nişte bijuterii princiare. Dar magazinul era închis.

– Nu pot să cred cât de frumoase sunt! De ce e închis?, am spus, răsfățându-mă ca un copil.

– Deschide mâine la ora nouă. Haide să căutăm o cameră de hotel şi dimineață le cumpărăm.

– Pe bune?!

– Le vrei?

– Da!

– Atunci să dormim o noapte aici, mi-a spus Robert, zâmbind.

– Eşti nebun de legat!

Eu şi Robert, singuri într-o cameră de hotel din Verona, departe de lumea care ne-ar fi amintit cine eram, de interdicții şi de bariere? Şi eu influențată de ceea ce mi-a spus Luminița, care susținea că iubirea nu e un păcat şi că nimeni nu ar trebui să-şi interzică iubirea, cu atât mai mult cu cât interdicția noastră era impusă doar de dragostea şi de considerația față de un om căruia nu-i datoram nimic altceva, decât respectul? Mi se părea o nebunie.

„Fă dragoste cu el. Arată-i că-l iubeşti, măcar o dată. Apoi vă prefaceți că nu s-a întâmplat nimic. Oricum vă prefaceți că nu simțiți nimic. Dar o să aveți o amintire superbă, îmi spusese Luminița, în urmă cu două zile.

– Şi dacă n-o să ne putem opri? Nu pot sta în aceeaşi casă cu Matei şi să fac asta. Nu pot, adică mă ştii, nu pot fi dual㠆!

– Ai dreptate, dar tare nu aş vrea să regreți cândva...

– Până la urmă, a face dragoste e ceva fizic. Nu e aşa de important. Noi avem momente mult mai speciale.

– Nu e doar ceva fizic. Of, dacă eram în locul tău, făceam dragoste cu Robert şi fugeam în lumea largă cu el! Lăsam tot în urmă, plecam în fundul gol! Acum eşti încă mică şi idealistă. Viața nu e aşa cum o vezi tu. Dar am încredere că o să faci ceea ce e mai bine.

– Dacă m-aş gândi numai la mine, aş face dragoste cu el fără ezitare. Dar eu mă gândesc doar la el. Doar la binele lui"

Nu o puteam condamna pe prietena mea, că mă îndemna să trăiesc, pentru că ea raporta totul la timp. Nu mai avea timp să fie fericită şi se pregătea să părăsească lumea, cu sufletul încărcat cu regrete şi cu neîmpliniri. Dar eu vedeam lucrurile altfel. Povestea de iubire dintre mine şi Robert mi se părea foarte complicată, pentru că iubirea noastră era una neobişnuită. Iar noaptea pe care urma să o petrecem împreună, în hotelul din Verona, avea să fie un test de rezistență pentru noi doi.

– Aş da orice să ştiu la ce te gândeşti, mi-a spus Robert, în timp ce ne plimbam pe străzile Veronei.

– Eşti sigur?

– Da.

– Robert, dacă noi doi am depăşi acele bariere... şi... ştii tu...

– Aşa?

– După aceea, crezi că ai putea să uiți? Adică, ai putea să te porți ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

– Tu ai putea?

– Răspunsul tău este mai important decât al meu. Deci?

– Dacă nu ai însemna ce însemni pentru mine, ți-aş spune că aş putea, doar pentru a-mi îndeplini scopul. Nu că mi-am făcut un

scop din a face dragoste cu tine. Poate că e mai mult un vis, nu știu. Dar nu, nu aș putea să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

Răspunsul lui mi-a fost mai mult decât de ajuns, ca să înțeleg că povestea noastră de iubire era doar o una neverosimilă. De aceea, noaptea romantică din Verona a fost doar o noapte în care am împărțit amândoi același pat — și, poate, aceleași vise. Călătoria în Italia mi-a umplut sufletul cu trăiri și jurnalul cu amintiri, pe care le-am scris uneori zâmbind, iar alteori plângând.

Se apropia ziua Sandrei și plănuia o petrecere grandioasă, la care avea de gând să invite foarte multă lume. Prietenii apropiați mi-au lăsat mie sarcina de a-i cumpăra un cadou din partea noastră, de aceea am plecat într-o dimineață în București, la cumpărături.

La întoarcerea spre Snagov, în timp ce așteptam la un semafor, l-am văzut pe Angel în mașina lui, încercând să-mi distragă atenția. Nu îl mai văzusem din ziua în care fusesem la el și nici nu mai încercase să ia legătura cu mine. Robert nu-mi spusese niciodată cum a intrat în posesia inelului meu, iar Sandra nu-mi mai povestea nimic despre întâlnirile lor. M-am prefăcut că nu-l văd și mi-am văzut de drum, însă Angel a început o cursă nebună, încercând să se țină după mine și să mă forțeze să opresc mașina. Claxona și semnaliza cu farurile, dar eu conduceam cu viteză, încercând să scap de el. Abia când am virat pe drumul spre Snagov, am reușit să conduc mai repede, sperând că mă va pierde, însă m-a ajuns, ba chiar făcea manevre periculoase în spatele meu. M-a sunat și i-am răspuns imediat.

— Oprește, altfel vin după tine până acasă la Matei!, mi-a spus. Am oprit mașina și am coborât nervoasă, decisă să mă cert cu el. Coborâse și el și se rezemase de capota mașinii, privindu-mă cum mă apropiam de el, ca o tornadă.

— Ce naiba vrei de la mine, nebunule?!, am strigat când am ajuns în fața lui. M-a privit câteva secunde, apoi mi-a prins fața între palme și m-a pupat apăsat pe buze.

– Cum îndrăzneşti?!, am strigat respingându-l.

– Mărită-te cu mine.

– Ce?! Sigur că da! Hai, mergem acum la starea civilă?

– Haide.

– Ştii ce, am întâlnit mulți nebuni, dar tu i-ai întrecut pe toți!

– De ce mă eviți?

– Pentru că nu mă interesează persoana ta. Şi mai mult de atât, iubitul meu nu te suportă.

– Iubitul tău nu mă suportă? Păi de ce? El s-a însurat cu iubita mea, nu eu cu a lui.

– Şi ce? Acum vrei să te însori şi tu cu iubita lui?

– Irina, chiar crezi că Matei este atât de important pentru mine, încât să-mi pierd vremea ca să mă răzbun pe el? Crede-mă că trecutul e îngropat şi nu am resentimente. Mi-e indiferent. Matei nici măcar nu există pentru mine.

– Pentru mine există, clar? Te rog să mă laşi în pace!

– Ştii de ce eşti aşa de furioasă? Pentru că mă placi!

– Îți place să te flatezi singur?

– Mă placi, Irina.

– Dacă te plăceam şi te voiam, zău că nu mă oprea nimic.

– Nici măcar Matei?

– Nici măcar, nimeni.

– Hai să fim prieteni.

– Ți-ai ratat şansa asta, atunci când m-ai şantajat.

– Nu te merită.

– Vezi-ți de treaba ta! Nu mă face să te urăsc! Ajunge că îmi eşti antipatic! M-am întors brusc şi am urcat în maşina mea, iar el a rămas pe loc şi m-a privit cum am plecat în trombă. Când am ajuns acasă, aveam un mesaj de la el pe telefonul mobil: „*Dacă teama că ai putea fi obiectul unei răzbunări te ține departe de mine, îți jur că nu e aşa. Ştiu că nu e decent ce fac, dar fac doar ce simt.*“ Nu i-am răspuns la mesaj, decisă să înăbuş orice încercare de-a lui de a

se apropia de mine. Dar avea dreptate: îl plăceam. Nu ştiam dacă îl plăceam pentru că era un bărbat atrăgător, sau doar pentru că îmi plăcea băiatul rău din el, care mă intriga.

Sandra a decis să-şi organizeze petrecerea de ziua ei, într-un club renumit din Bucureşti. Când am ajuns acolo, am rămas uimită de numărul mare de invitaţi pe care îi avea. Cunoştea foarte multă lume, iar oamenii din anturajul ei abia aşteptau un eveniment - prilej de a-şi etala garderobele, bijuteriile, maşinile şi poveştile despre viețile aparent perfecte. Ceva nu îmi plăcea la lumea din anturajul ei - lume cu care nu reuşeam să mă identific deloc. Aveam impresia ca toți erau falşi, că fiecare încerca să vândă o altă imagine despre sine şi că toți erau concentrați pe scopuri diverse.

– Irina, ea este Beatrice, prietena mea din liceu. Joi a fost şi ziua ei, mi-a spus Sandra, venind la masa mea cu o doamnă.

– La mulți ani!, i-am spus lui Beatrice, întinzându-i mâna şi pupând-o pe obraz.

– Bună, mă bucur să te cunosc! Am auzit multe despre tine, mi-a spus ea, foarte fals. Matei nu părea foarte încântat de prezența lui Beatrice la masa noastră, ba chiar mi se părea ciudat faptul că nu a pupat-o, când a felicitat-o. Dar ea s-a aşezat lângă el şi au început să discute. Sandra s-a aşezat lângă mine şi a început să-mi povestească despre invitații pe care îi avea.

– Să ştii că este şi Angel aici. L-a invitat Beatrice, pentru că se cunosc, mi-a spus ea încet.

– L-am văzut. Cum de nu am cunoscut-o încă pe Beatrice?

– Păi, stă în Germania de câțiva ani şi nu vine prea des în țară... Văzându-l pe Matei cât de stingher părea în preajma lui Beatrice, mi-a trecut prin gând că nu o plăcea şi mă întrebam de ce oare. La un moment dat, am observat că discutau în contradictoriu şi că ea părea afectată de indiferența cu care el o trata. Nu am vrut să par interesată de discuția lor, de aceea am mers pe ringul de

dans, unde Sandra era în centru atenției, dansând lasciv. I-am surprins privirea lui Angel, care stătea la o masă înconjurat de femei şi am simțit o nevoie nebună să-i dovedesc că eu şi Matei ne iubeam foarte mult şi că aveam o relație perfectă. M-am hotărât să-mi invit iubitul la un dans şi să-l sărut în văzul lumii, ca să vadă Angel că eram fericiți şi că el nu avea loc între noi doi.

Matei nu era la masa noastră şi pentru că nu l-am văzut nicăieri în apropiere, am ieşit să-l caut pe afară. Când am ajuns în holul clubului, l-am văzut discutând aprins cu Beatrice, care gesticula şi părea foarte supărată. M-am apropiat de ei şi abia atunci am observat că Beatrice plângea. Matei părea încurcat de prezența mea acolo, ceea ce m-a făcut să cred că ei doi aveau ceva de ascuns.

– Ce se întâmplă?, am întrebat.

– Beatrice nu se simte prea bine, iubita. Du-te înăuntru, vin şi eu imediat, mi-a spus Matei foarte expeditiv.

– Pot să vă ajut?

– Nu. Intră înăuntru, te rog.

– De ce o trimiți de aici, Matei?, a spus Beatrice, în timp ce eu eram pornită să mă întorc în restaurant.

– Beatrice, ai băut mai mult decât trebuia. Hai, îl chem pe Robert să te ducă acasă, trebuie să dormi.

– Ți-e frică să nu afle iubita ta?

– Ce să aflu?, am întrebat.

– Nu ai ce să afli. Hai să mergem înăuntru. Tu, aştepți aici, i-a spus Matei lui Beatrice pe un ton răspicat, în timp ce m-a luat de mână ca să mă conducă în interiorul clubului.

– Bravo! Fugi repede, ca să nu-i spun!

– Ce să-mi spui?, am întrebat-o, întorcându-mă spre ea.

– Că te-a înşelat cu mine!, a spus Beatrice privindu-l pe Matei.

– Beatrice, taci naibii din gură! De ce faci asta?, a intervenit el.

– Este adevărat ce spune asta?, l-am întrebat pe Matei, care părea extrem de nervos.

– Nu, iubita, nu vezi că e beată, hai să plecăm de aici.

– Când m-a înşelat cu tine?, am întrebat-o pe Beatrice, care avea un aer dramatic, datorită rimelului curs pe obraji.

– Acum două luni, când a fost în Germania la mine.

– A fost la tine?

– Da!

– E adevărat?, l-am întrebat pe Matei.

– Nu. Nu vezi că e mangă?

– Sunt mangă? Laşule ce eşti, de ce nu-i spui iubitei tale că am făcut dragoste amândoi?! Măgar ordinar!

– N-am făcut dragoste, imbecilo! Ai insistat şi a fost un accident, atât! Imediat ce l-am auzit pe Matei, mi-am smuls mâna din mâna lui şi am ieşit afară în parcare, pentru că în hol mai erau câteva persoane şi îmi era teamă că nu mă voi putea stăpâni şi că voi face o scenă acolo. Matei a ieşit imediat după mine, iar Beatrice venea în urma lui, împleticindu-se pe trepte.

– Luate-ar naiba, Matei! Eşti un nenorocit!, a strigat ea în urma lui Matei. Când a ajuns lângă mine, el a încercat să mă îmbrăţişeze, dar l-am respins violent. Beatrice s-a apropiat de noi şi îl privea pe Matei indignată, ca şi cum ar fi aşteptat o explicaţie de la el.

– Ce naiba mai vrei, Beatrice?, a întrebat-o el.

– Vreau doar să suferi, aşa cum sufăr eu din cauza ta!

– Te-am făcut eu să suferi?

– Da! Pentru că m-am îndrăgostit de tine şi tu nici măcar la telefon nu ai vrut să-mi răspunzi!

– Auzi, Beatrice, tu când te-ai culcat cu Matei, ştiai că avea o iubită? Ştiai că mă iubeşte pe mine?, am întrebat-o, încercând să-mi stăpânesc nervii.

– Da.

– Atunci de ce plângi, proasto? Tu ţi-ai făcut-o cu mâna ta! Aşa păţesc cele ca tine!

– Proastă eşti tu, că te înşeală cu altele şi stai cu el!

Auzind-o, mi-am pierdut controlul şi i-am dat o palmă. Beatrice s-a dezechilibrat şi poate că dacă Matei nu ar fi prins-o, ar fi căzut. Am plecat imediat de lângă ei şi am intrat în club, trecând tocmai pe lângă Angel, care probabil asistase la toată scena. L-am căutat pe Robert, sperând că mă va duce acasă, dar el era pe ringul de dans şi nu m-a văzut. Mi-am luat geanta şi am ieşit în grabă, sperând că voi pleca de acolo cât mai repede, ca să nu mă expun vreunui scandal. Când am ajuns afară, m-am bucurat că Matei şi Beatrice nu mai erau acolo şi am plecat grăbită că să caut un taxi.

– Irina, te duc undeva?, l-am auzit pe Angel strigând în urma mea. Deşi îmi venea să plâng şi abia îmi mai puteam stăpâni nervii, trebuia să par calmă şi să nu-i dau satisfacţie tocmai lui Angel, care poate se bucura de faptul că eu şi Matei aveam probleme.

– De ce, te-ai apucat de taximetrie?, l-am întrebat, întorcându-mă spre el.

– Serios, haide, te duc unde vrei.

– Prefer să merg cu taxiul, mulţumesc.

– O femeie ca tine este în pericol noaptea cu taxiul, mai ales dacă mergi la Snagov. Poate nimereşti vreun idiot care te jefuieşte şi te violează...

– N-am eu norocul ăsta! L-am văzut pe Matei căutându-mă prin hol şi imediat m-am ascuns după o maşină, ca să nu mă vadă.

– Maşina mea e la câţiva paşi, mi-a spus Angel, ascunzându-se lângă mine.

– Ce convenabil pentru tine, nu?

– Nu fii rea. Stai, îţi spun eu când putem să plecăm. După câteva clipe, Angel m-a luat de mână şi m-a condus până la maşina lui, asigurându-se că nu ne vedea nimeni.

– Unde vrei să te duc?, m-a întrebat el, după ce ne-am îndepărtat de club. Nici măcar nu ştiam unde aş fi putut să mă duc. La Snagov nu puteam merge, pentru că nu voiam să-l mai văd pe Matei şi nu-mi doream să trec printr-un scandal. La Braşov nu puteam

merge. pentru că nu aveam cheile apartamentului meu şi nici nu-i puteam cere lui Angel să mă ducă atât de departe. în toiul nopţii. Am încercat să o sun pe Simona, care era la petrecere, dar nu mi-a răspuns. M-am gândit atunci că singurul loc unde puteam merge ca să-mi petrec noaptea era un hotel, urmând ca a doua zi să-i cer Simonei să-mi aducă bagajele şi cheile apartamentului meu din Braşov, care se aflau la Snagov. Voiam să plec de la Matei, fără să-i mai dau vreo şansă să se justifice. Tot ce-mi doream era să fiu departe de el şi de lumea lui, pe care deja o detestam.

– Du-mă, te rog, la un hotel, i-am spus lui Angel, după ce m-am uitat în portofel, ca să mă asigur că aveam suficienţi bani.

– La hotel?! Ce să faci singură la hotel, Irina?

– Vrei să stai cu mine?

– Irina...

– Atunci, de ce mai întrebi? Du-mă la un hotel şi gata.

– De ce nu vii la mine?

– Ai aşteptat momentul ăsta, nu? Ce oportunitate!

– Of, te cred că eşti supărată, dar...

– Nu mi se pare normal să profiţi de această ocazie, ca să...

– Nu profit de nimic. Vreau doar să-ţi fiu alături, dacă pot. Te rog, vino la mine. Casa e mare, te închizi într-o cameră şi dormi, faci ce vrei, eu nu te voi deranja. Nu te pot lăsa singură noaptea – şi mai ales la un hotel. Te rog...

– Cât ai auzit din discuţie?

– Atât cât a trebuit, dar nu cred că are importanţă. Nu e treaba mea şi nu vreau să mă bag. Îmi pare rău însă, pentru că nu meriţi aşa ceva...

– N-ai tu de unde să ştii ce merit eu şi ce nu!

– Ba, crede-mă că ştiu... Ideea de a merge la Angel, ca să-mi petrec noaptea mi se părea nebunească, dar mă gândeam că poate aşa trebuia să fie, să-mi iasă tocmai el în cale. Până la urmă, am găsit ideea chiar bună, ba mai mult, aş fi putut chiar şi să fac sex cu el,

ca să mă răzbun pe Matei. Totuşi, aveam încă un dram de minte şi mi-am alungat gândurile nebune, ştiind că mă răzbunam suficient pe Matei, dispărând toată noaptea, fără ca el să ştie nimic de mine.

– Ţi-e rece?

– Nu. Tremur de nervi, atâta tot. Când am ajuns acasă la Angel, el m-a condus în living şi s-a dus să aducă o apă minerală. Mi-am văzut reflexia într-o fereastră şi m-am studiat. Mă simţeam un nimeni şi un nimic. „De ce mă înşeală Matei? Chiar atât de jalnică sunt, chiar nu mă iubeşte deloc?", mă întrebam privindu-mă cu dispreţ.

– N-ai o şampanie?, l-am întrebat pe Angel,.

– Ce sărbătorim?

– Încă o decepţie.

– Au fost mai multe?

– M-ai urmărit la chef?

– Nu. Ieşisem din întâmplare. Da, Irina, te-am urmărit! Vrei să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat?

– Nu. Ce rost are?

– Ok. Ce-ai vrea să facem acum? Am zâmbit amar şi l-am privit direct. Privirea mea i-a transmis foarte clar ceea ce gândeam.

– Ai face-o doar ca să te răzbuni, Irina...

– Şi ce dacă? Tu nu vrei să te răzbuni? Avem un interes comun!

– Nu. Şi chiar dacă aş vrea asta, nu aş putea să mă folosesc de tine. Nu meriţi asta...

– De unde ştii că situaţia asta nu e doar un pretext? Nu ziceai tu că te plac?

– Ştii ce cred? Că doar îmi doream să mă placă o femeie ca tine. Asta mi-ar fi dat o încredere aparte. Atâta tot...

– Încredere? Eşti un bărbat tânăr, bogat, atrăgător...

– Atrăgător... dar ai idee cum e să fii privit mereu ca... Lasă!

– Aşa e în lumea voastră, nu? Femeile vi se oferă, pentru că aveţi bani... Ce trist. Şi nu mai puteţi face diferenţa între interes şi dragoste... chiar trist!

– Vezi că ai înțeles? Ești foarte isteață.

– Pe mine nu m-au impresionat banii lui Matei. În fine... Deci? Ce zici, ne răzbunăm? Angel a venit în fața mea și m-a privit câteva clipe.

– Ai putea s-o faci?, m-a întrebat, ridicându-mi bărbia, ca să-mi caute privirea.

– Pot orice, dacă vreau.

– Și vrei?

– Tu vrei?

– Depinde de motivația ta...

– Pot să mint. Și să mă prefac.

– Nu vreau să minți.

– Angel, acum sau niciodată, i-am spus, apucându-l de cravată și trăgându-l foarte aproape de mine. El m-a ridicat în brațe și m-a dus în dormitorul lui. Când m-a așezat pe pat, mi-am dat seama ce nebunie urma să fac.

– M-am jucat. Nu vreau să o fac!, am spus.

– Știam. Oricum nu aș fi făcut-o. Nu voi fi unealta ta, ca să te răzbuni pe Matei. Nu vreau să fiu o amintire urâtă pentru tine.

– Am nevoie să plâng...

– Atunci hai să plângem. S-a așezat lângă mine și m-a îmbrățișat, iar eu am început să plâng ca un copil, eliberând toată tensiunea acumulată în seara aceea.

În viață întâlnești oameni care, atunci când ai un moment vulnerabil, profită la maxim de slăbiciunea ta. Dar există și oameni care îți arată prețuire și suport – și, culmea, aceștia sunt tocmai aceia de la care ai cele mai puține așteptări.

– Să știi că răzbunarea nu ar fi făcut durerea mai suportabilă, mi-a spus încet. Nu merită, ești mult prea specială. Nu-l lăsa să te transforme. Nu vrei să-l suni?

– Nu. Nu mai vreau să aud de el. Niciodată!

– Nu va renunța. O s-o convingă pe Beatrice să spună că a mințit, e în stare de orice ca să nu te piardă.

– O cunoşti bine pe Beatrice?

– Da. E fosta iubită a lui Paul. Îl ştii?

– Da.

– Mereu a fost în limbă după Matei...

– Angel, de ce înşelați voi, bărbații?

– Nu ştiu. Fiecare cu motivele lui. La Matei face parte din ADN.

– Sau nu sunt eu destul de bună pentru el?

– Hei! Ce prostii spui acolo? Eşti prea bună pentru el, dar nu ştie să te prețuiască, atâta tot. Încă nu s-a maturizat, e la fel ca în facultate. Tu ştii că el şi Robert aveau un vocabular, carnețel din acela împărțit în două, în care scriau cuceririle şi le comparau? Făceau întrecere... Erau vestiți. Chiar am crezut, la un moment dat, că tu l-ai liniştit pe Matei.

– Se pare că nu.

– Ce vei face?

– Nu ştiu. Plec în Germania. Fac facultatea acolo, am rude...

– Hm, fugi?

– Cam aşa ceva.

– Nu îl suni, totuşi, pe Matei? Cu siguranță e îngrijorat...

– Nu. Angel mi-a adus telefonul care suna într-una. Matei şi Robert sunau disperați, îngrijorați probabil de starea mea. Am închis telefonul, ca să nu mă mai poată suna nimeni şi m-am ascuns în brațele lui Angel, care mi-a oferit protecție şi liniște până dimineața. Când m-am trezit, el nu mai era lângă mine. Am văzut un halat pe pat şi două prosoape pregătite. Am făcut un duş în baia lui, am îmbrăcat halatul şi am coborât să-l caut prin casă.

– Ce imagine! Cine ar crede că doar ai dormit lângă mine, când tu apari aşa?, m-a întrebat el, când m-a văzut.

– Filmează, ar fi o probă bună de şantaj, am spus râzând. Mor de foame...

– Mă bucur să aud asta. Dai un pup? L-am pupat pe obraz şi l-am ajutat să pregătească micul dejun. El mă tot privea zâmbind şi, din când în când, mai făcea câte o aluzie drăguţă la noaptea lui ratată alături de mine.

– Aşa nu te-aş mai lăsa să pleci de aici...

– Sunt o companie minunată, ştiu, am spus încrezută.

– Infatuată mică! Eşti incredibilă, Irina, şi foarte puternică.

Alta zăcea în pat acum şi nu zâmbea ca tine.

– La ce mă ajută să zac? Am zăcut cândva... dar gata, no more!

– Mai stai o zi cu mine, Irina.

– Vrei?

– Da!

– Ok. Stau.

– Vorbeşti serios?

– Da. Trebuie să lucrezi?

– Las totul. Facem ce vrei tu.

– Eu n-aş lăsa totul în seama mea. Ai văzut ce fac...

– N-o să permit să faci ceva ce vei regreta.

– Nu depinde de tine. Pot fi foarte hoaţă, când vreau ceva.

– Sunt convins... Gândul că Matei şi Robert erau îngrijoraţi de soarta mea, îmi aducea o satisfacţie bolnavă. Mi-i imaginam agitaţi şi înnebuniţi, în neputinţa lor de a afla unde mă aflam. Niciodată nu le-ar fi trecut prin cap că eram la Angel – lucru confirmat de Sandra, pe care a sunat-o ca să tatoneze terenul. Aceasta i-a povestit despre agitaţia din casa lui Matei, fără a avea nici cea mai mică bănuială că eu puteam să nu fiu acolo. Am petrecut ziua aceea cu Angel, care a făcut tot posibilul să-mi distragă atenţia de la gândurile mele triste. Ne-am uitat la un film, la poze cu el şi cu familia lui şi am gătit. Seara i-am cântat la pianina moştenită de la bunica lui şi chiar i-am arătat nişte paşi de vals.

– Îţi mulţumesc, i-am spus, pupându-l pe obraz.

– Pentru?

– Pentru tot.

– Cu toată inima. E o plăcere să te am aici, chiar dacă eşti prea energică şi m-ai obosit...

– Mai vrei o noapte cu mine?

– Tu vorbeşti serios?

– Altă dată mă rugai să mai stau...

– Acum te implor! Hai să-ți arăt ceva. Angel mi-a arătat nişte înregistrări video din curte, din ziua în care fusesem pentru prima dată la el împreună cu Sandra.

– Casa e supravegheată video, mi-a spus el.

– Şi?

– M-am uitat la tine de multe ori. Am încercat să înțeleg ce mă atrage atât de tare la tine.

– Probabil că-ți plac tipele banale...

– Tu, banală?! Chiar nu ți-a spus nimeni cât eşti de specială?

– Mai pot crede în oameni, în ziua de azi?

– Eşti frumoasă, eşti elegantă şi atât de fină... of, ce noapte grea am avut!

– Câtă vrajă...

– Pe bune, acum. Eşti ca un magnet. Ăsta ar fi singurul lucru care nu îmi place la tine...

– Deci, rămân la tine. De ce să ratez ocazia de a te mai enervez? Dar problema mea e că nu am haine, iar halatul ăsta...

– Ok. Am o idee. Ai încredere în mine?

– Am încotro? Angel a luat telefonul mobil şi a format un număr. Când persoana i-a răspuns, a dat pe speaker, ca să aud şi eu conversația.

– Bună, Sandra. Ce faci?

– Bună! Bine, tu?

– Uite, vreau să te rog să-mi faci un favor. Se poate?

– Orice pentru tine.

– Mulțumesc. Am nevoie de nişte haine şi câteva cosmetice...

– Aha. Mai exact?

– Ai putea merge să cumperi câte ceva pentru mine?

– Da, dar ce anume, trebuie să-mi dai măsurile...

– Măsurile Irinei...

– Aoleu! Eşti nebun? La tine e?

– Bănuiesc că pot avea încredere în tine...

– Vai de capul meu! Matei m-ar ucide, dacă...

– Tocmai. Nu trebuie să afle.

– Bun. N-ar fi mai simplu să-i aduc nişte lucruri de-ale ei? Sunt la Snagov...

– Ţi-o dau la telefon, ca să stabiliţi, ok? Dar te rog să fii precaută. I-am spus Sandrei ce lucruri să-mi aducă şi, după câteva ore, a venit într-un suflet. Angel ne-a lăsat singure, crezând probabil că dorim să ne facem ceva confidenţe. După ce mi-a povestit despre agitaţia de la Snagov şi despre Matei, care sunase la toţi cunoscuţii, încercând disperat să mă găsească, m-a întrebat cum de am ajuns tocmai la Angel şi dacă s-a întâmplat ceva între noi.

– Nu te culca cu el, mi-a spus ea, cu un ton rugător.

– N-o voi face.

– O să-l răneşti. E un om atât de bun...

– Îl iubeşti, nu?

– Ţin foarte mult la el. Şi ştiu că nu am nicio şansă, dar nu vreau să sufere... Şi în acea noapte am dormit cu Angel. El mă îmbrăţişa şi mă proteja, iar eu începusem să am încredere în el.

– Sunt tare, mi-a spus el, dimineaţa când ne-am trezit. Să dorm cu o tipă ca tine, fără să...

– Eşti tale plost!, am spus răsfăţându-mă şi sărind din pat.

– Aha! Obrăznicătură ce eşti! Te prind eu, unde crezi că fugi? Am alergat de nebuni prin casă, unul după altul, iar când am ajuns în capătul unui coridor, Angel m-a prins. M-a strâns în braţe, iar eu am aşteptat puţin ca să-mi trag sufletul.

– Mă îndrăgostesc, mi-a spus el aproape în şoaptă.

— Nu face asta, te rog...

— Nu depinde mine...

— Uite, dacă vrei, facem şi sex, numai să nu te îndrăgosteşti. N-aş vrea să te rănesc.

— N-o să te las să mă răneşti, copil nebun... L-am îmbrăţişat, iar când m-a eliberat din braţele lui, a încercat să mă sărute. Am pus imediat palma între buzele noastre şi i-am zâmbit copilăreşte.

— Hai să plecăm undeva, doar noi doi!, mi-a spus el.

— Unde?

— Oriunde în lume. Alege...

— Îl iubesc... Angel m-a privit câteva clipe, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă eram sinceră sau nu, apoi m-a luat de mână şi m-a condus spre treptele care duceau la parterul casei.

— Cine pregăteşte micul dejun?, m-a întrebat.

— Eu! Încă o zi alături de Angel a trecut pe nesimţite. Era genul de om cu care nu apucai să te plictiseşti niciodată. Îi plăcea să vorbească, să asculte şi să râdă.

— Eşti un prieten minunat. Păcat că nu te pot avea...

— De ce nu?

— Pentru că ai o atracţie faţă de mine şi...

— Irina, atracţia fizică o recunosc şi poate fi ţinută în frâu. Pe mine mă îngrijorează altceva... ţi-am spus, simt ceva deosebit în preajma ta, ceva ce nu am mai simţit de mult. Mă faci să mă simt atât de bine, de viu, eu...

— Mă duci la Matei?

— Vrei să faci asta?

— Da. O să-l iert. Dar vreau să-l fac să sufere, vreau să-l doară, să vadă cum e să fii umilit...

— Şi cum vei face asta?

— Voi apărea cu tine. Faci asta pentru mine?

— Adică să mi-l pun în cap?

— Da. Şi aşa te urăşte.

– O fac... pentru tine.

– E o ocazie bună să te răzbuni, chiar dacă între noi nu s-a întâmplat nimic...

– Dar eşti sigură că asta vrei?

– Da.

– Dacă te cunoaşte suficient, va şti că între noi nu a fost nimic.

– Tocmai, că nu mă cunoaşte...

– Discută cu el. Vezi ce s-a întâmplat, poate reuşeşti să-l înţelegi şi să-l schimbi... L-am îmbrăţişat pe Angel, iar el m-a ţinut strâns câteva clipe.

– Ai avut dreptate, atunci, când m-ai urmărit cu maşina. i-am spus şoptit la ureche.

– Cu?

– Când mi-ai spus că sunt furioasă, pentru că te plac. Aşa e.

– Of, Irina... rămâi cu mine...

– Ştii bine că nu pot. N-ai greşit cu nimic. ca să ai o asemenea pacoste pe cap... Eu sunt pentru d-ăştia ca Matei.

– Îmi promiţi că vei avea grijă de tine? Şi că, dacă vreodată ai nevoie de ceva, mă suni? Poţi veni aici oricând, la orice oră...

– Promit. Mulţumesc din suflet. Abia spre seară am plecat împreună cu Angel, la Snagov. Aveam emoţii la gândul că trebuia să-l înfrunt pe Matei şi îmi era teamă pentru ceea ce se s-ar fi putut întâmpla. Nu ştiam cum va reacţiona, când mă va vedea cu Angel – dar îmi doream să simtă umilinţa şi durerea pe care le simţisem eu, când l-am văzut cu Beatrice. Pe drum, Angel m-a întrebat de câteva ori, dacă nu voiam totuşi să mă lase la poartă, dar l-am asigurat că trebuia să-i dau o lecţie lui Matei.

– Îţi dai seama că poţi să-l pierzi pentru chestia asta?

– Dacă mă iubeşte cu adevărat, n-o să-l pierd. Aşa cum nici el nu m-a pierdut, deşi m-a înşelat... Când am ajuns aproape de casă, l-am sunat pe Robert şi i-am cerut să deschidă poarta larg. Voiam că Angel să intre cu maşina până în curte, cât mai aproape de Matei.

– Unde eşti, Irina? Îţi dai seama că ne-ai înnebunit? Nu dormim de două zile!, mi-a spus Robert la telefon, cu un ton disperat.

– Săracii de voi! Matei e acasă?

– Da.

– Deschide poarta larg, te rog. Acum. Credeam că voi vedea pe chipul lui Angel o expresie satisfăcută, dar el părea de fapt îngrijorat. L-am văzut pe Robert deschizând poarta, iar când m-a văzut în maşina lui Angel, a rămas blocat. Matei ieşise în curte şi s-a oprit pe terasă, privindu-ne la fel de blocat şi de contrariat.

– Opreşte aproape de el, i-am spus lui Angel. Şi te rog să cobori cu mine. Am coborât din maşină, iar Angel mi-a adus geanta. Robert stătea lângă poarta şi ne privea, iar Matei ne-a întâmpinat cu un zâmbet arogant, băgându-şi mâinile în buzunare. Se vedea că făcea eforturi să-şi ascundă uimirea şi să-şi controleze emoţiile. Am luat geanta din mâna lui Angel şi am aruncat-o în braţe lui Matei, iar acesta a prins-o şi a aruncat-o pe jos. Imediat m-am întors către Angel şi l-am sărutat. El mi-a răspuns cu un sărut lung, strângându-mă în braţe, iar când m-am îndepărtat, m-a prins de mână, m-a întors brusc către el şi m-a sărutat din nou. Afară ploua cu găleata, dând o notă şi mai dramatică acelei scene. Nu am avut nicio înţelegere cu Angel pentru acel sărut, pentru că ideea mi-a venit doar când l-am văzut pe Matei. Dar sărutul acela, ar fi trebuit să fie teatral, a fost de fapt unul real, plin de pasiune şi dorinţă, care l-a scos cu siguranţă din minţi pe Matei. Angel a urcat în maşină şi a ieşit cu spatele din curte, privindu-mă. Robert a închis poarta în urma lui şi a rămas acolo, privindu-mă cum mă îndreptam către Matei, care era atât de nervos, încât tremura vizibil. Când am ajuns în faţa lui, i-am înfruntat privirea cu mult curaj.

– De ce ai făcut asta?, m-a întrebat, cu un ton plin de ură.

– Ca să te umilesc. Să vezi şi tu cum e, am răspuns. De îndată ce mi-am terminat replica, Matei mi-a dat o palmă care m-a făcut să mă dezechilibrez şi să cad peste un strat de flori.

– Te omor!, a spus el imediat, apucându-mă de păr şi târându-mă pe pământul moale şi ud de la ploaie.

– Matei, opreşte-te!, a strigat Robert, venind în fugă şi apucându-l de mâini.

– Lasă-mă! O omor!

– Eşti nebun? Dai în ea?! Robert l-a îndepărtat pe Matei de mine şi l-a rugat să intre în casă.

– Trage-i şi tu o tură şi dimineaţă să nu o mai văd aici!, i-a spus Matei lui Robert, cu un ton plin de ură. Aaa! şi trece-o în listă! La un loc cu toate târfele! Am simţit fraza lui ca pe un cuţit în inimă. Mă durea să mă trateze cu atâta lipsă de respect, pentru că eu nu îl înşelasem niciodată. Şi îl iubeam. Chiar dacă îmi făcuse rău, chiar dacă mă lovise şi chiar dacă îmi răsturnase lumea, eu totuşi îl iubeam. Iar pe mine mă uram pentru neputinţa de a mă desprinde de el şi de lumea lui, atât de diferită de lumea mea. De îndată ce Matei a intrat în casă, Robert m-a luat în braţe şi m-a dus în dormitorul lui. Eram udă, plină de noroi şi tremuram de frig şi de emoţii.

– Aşteaptă-mă aici, ok?, mi-a spus el, aşezându-mă pe fotoliu. S-a întors după câteva minute cu braţul plin cu cosmetice, pe care le adusese din baia mea. A scos un disc demachiant şi a căutat printre cosmetice crema demachiantă, cu care mi-a şters faţa, cu atingeri uşoare. Ţineam ochii închişi şi plângeam. S-a ridicat şi a încuiat uşa dormitorului cu cheia, apoi s-a întors lângă mine.

– O să mergem să facem un duş, bine?, mi-a spus el, cu un ton blând. Eşti murdară şi îngheţată... M-a luat în braţe şi m-a dus în baia lui. A deschis cabina de duş şi a intrat în ea, cu tot cu mine. Mi-a scos hainele ude şi murdare pe care le-a aruncat pe podea. Era pentru prima dată când mă vedea goală, însă eu nu aveam nicio reţinere şi nicio emoţie. Aveam senzaţia că nici trupul şi nici sufletul nu-mi mai aparţineau. Robert a dat drumul la duş, a potrivit temperatura apei, apoi m-a tras sub jetul care ne uda pe amândoi. El era îmbrăcat, iar în câteva clipe, hainele lui s-au îmbibat cu apă. Şi-a pus şampon în

palme şi m-a întors cu spatele către el. Mă vedeam în oglindă, goală, cum îmi şampona părul cu multă grijă şi mă întrebam de unde ştia el cum se făcea? După ce mi-a şamponat foarte bine tot părul, şi-a turnat gel de duş în palme şi a început să mă mângâie pe braţe şi pe spate. Stăteam ca o statuie, cu ochii închişi şi plângeam. S-a aplecat în faţa mea şi mi-a întins spuma bogată pe coapse şi pe burtă, cu atingeri foarte delicate şi nesigure, apoi m-a ţinut sub jetul de apă caldă, trecându-şi în mod repetat mâinile, peste părul meu. L-am prins cu ambele mâini de tricoul ud şi am început să plâng, strângându-l cu putere, de parcă aş fi dorit să-l rup. El m-a îmbrăţişat şi am stat aşa câteva minute bune, sub apa caldă care curgea peste noi.

– Rămâi aici, mi-a spus, ieşind din cabina de duş. S-a întors după câteva minute, îmbrăcat cu haine uscate şi cu un prosop mare în care m-a înfăşurat. M-a luat în braţe şi m-a dus pe pat, unde m-a acoperit cu plapuma, apoi a închis lumina şi s-a aşezat lângă mine.

– Te-ai culcat cu el?

– Tu ce crezi?

– Nu ştiu ce să mai cred...

– Zi-mi ce crezi. Spui că mă cunoşti...

– Că nu.

– Aşa este. Nu am făcut-o, deşi la un moment dat mi-am dorit.

– Irina...

– Taci... nu spune nimic. Te rog. Nu mai suport...

Atunci când suntem înşelaţi de partenerul de viaţă, nu numai că ne pierdem încrederea în el, dar pierdem şi siguranţa de sine. Ca femeie, te întrebi dacă nu cumva el a căutat ceva mai bun la alta. Şi ajungi până într-acolo încât să te desconsideri, să crezi că nu eşti suficient de frumoasă, de atrăgătoare şi de dorită. Se spune că un bărbat inteligent înşeală, fără ca partenera lui să afle vreodată. Dar se mai spune că femeile simt, atunci când sunt înşelate. Eu nu simţeam, pentru că el se purta ireproşabil. Nu mă neglija nicio clipă, era atent, romantic şi pasional. Aveam o viaţă de cuplu frumoasă şi armoni-

oasă. Îmi spunea că sunt perfectă, că sunt unică şi că mă iubeşte enorm. „Nimeni nu se compara cu tine. Eşti femeia vieţii mele", îmi spunea mereu. Şi atunci, de ce mă înşela?

– Ai putea să-mi explici şi mie, de ce Matei se culcă cu toate?, l-am întrebat pe Robert.

– Nu. Mi-e imposibil să-l înţeleg. Ok, când era singur, se distra, mergea – dar nu se satură odată? A avut foarte multe femei...

– Poate că nu sunt eu ok...

– Nu fii copil. Măcar de te înşela cu vreo superbăciune. Să fim serioşi...

– Şi atunci?

– Şi atunci e un copil mare şi prost. Care se simte bine, dacă-i cade una la pat. Poate că asta îi creşte stima de sine. Şi se pare că nici măcar nu mai face diferenţa între femei...

– O fi nimfoman? Pentru că noi, ştii, adică vreau sa spun că...

– Ştiu. Faceţi dragoste foarte des. Îmi povesteşte...

– Cum adică, îţi povesteşte?

– Se mai scapă, atunci când e foarte încântat, după o noapte zbuciumată cu tine...

– Idiot.

– Ştii ce cred eu? Problema lui Matei e că este foarte independent. Cred că l-a frustrat atât de rău faptul că tatăl lui l-a obligat să se însoare la 24 de ani, încât a creat în el acest mic monstruleţ...

– Pe Silvia o înşela?

– La greu. Dar măcar pe ea nu o iubea. Numai că vezi tu, se pare că a rămas cu obiceiuri proaste... Cred că trebuie ajutat, Irina. Ştii cât se învinovăţeşte, după ce face câte o chestie din asta? E ca drogaţii aia care...

– Taci. Vreau să dorm. Am adormit răpusă de oboseală şi de căldura braţelor lui Robert. M-am trezit abia dimineaţă, cu aceeaşi stare sufletească. Robert nu era lângă mine, iar eu m-am ridicat din pat şi m-am privit în oglinda mare de pe dulap. Arătam jalnic. Aveam

ochii umflați de plâns şi părul ciufulit. „Cine eşti tu Irina? O cârpă? Îi laşi pe alții să-ți strice viața? Vrei să devii o marionetă, condusă de stările altora? Ce vei face acum? Vei fugi, încercând să-l uiți pe omul pe care-l iubeşti? Fuga îți va rezolva problemele, sau eşti capabilă să ți le rezolvi? Vei fugi mereu, atunci când dai de greu?, mă întrebam. Dacă erați căsătoriți şi aveați un copil? Îl părăseai şi gata, sau luptai pentru familia ta?“ Am realizat că, în ciuda faptului că nu eram căsătorită cu Matei, noi eram totuşi o familie. Eu aveam responsabilități şi oamenii din casa aceea depindeau de mine. Iar pentru mine, fetița lui era ca şi copilul meu şi nu aveam de gând să o părăsesc, pentru nimic în lume.

„Am să lupt. În orice relație există probleme şi dacă voi pleca, nu-l ajut pe Matei. Ar trebui să-l ajut să se schimbe, să devină omul care trebuie să fie. Acum e şansa mea să dovedesc că sunt capabilă să rezolv problemele. La ce mi-ar ajuta să mă văicăresc şi să mă victimizez? Dacă plec, am garanția că voi găsi un bărbat care să-mi ofere o relație perfectă? Sunt o forță – şi nu mă voi irosi plângându-mi de milă. Nu voi căuta calea uşoară. Voi dovedi că îl iubesc, la bine şi la rău, şi-i voi mai da o şansă. Dacă nici această atitudine nu-l va face să înțeleagă cine sunt şi ce are de făcut, atunci îl voi părăsi. M-a înşelat, dar nu este schimbat față de mine. Mă iubeşte şi face tot ce poate ca să fiu fericită. Dar, ca orice om, greşeşte. Ăsta e defectul lui. Pot ierta şi pot trece peste. Orgoliul nu mă ajută la nimic, doar îmi va aduce pierderi. Vreau un alt Matei – şi o să-l ajut să fie aşa cum trebuie.“

Am întrerupt dialogul cu mine însămi şi am plecat în camera mea. Când am deschis uşa, am văzut că era plină cu buchete de flori, aşezate peste tot. Pe pereți, pe jos, pe pat şi pe fiecare lucru, erau bilete cu „iartă-mă“ şi cu „te iubesc“. M-am aranjat şi am îmbrăcat rochia albă cu maci roşii, pe care toată lumea ştia că o purtam, atunci când eram foarte fericită. Mi-am luat zâmbetul şi forța şi am coborât în living, unde Matei, Robert, Sandra şi Cosmin stăteau de vorbă.

– Bună dimineața, le-am spus zâmbind. Ați mâncat?

– E fenomenală, a spus Sandra încet, urmărindu-mă cu privirea. M-am îndreptat către Matei, care s-a ridicat. Când am ajuns aproape, m-am aruncat în braţele lui, iar el m-a strâns cu putere.

– Te iubesc!, mi-a spus.

– Şi eu.

– Iartă-mă pentru tot, te rog iartă-mă...

– Despre ce vorbeşti? Am luat micul dejun împreună cu prietenii noştri, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Robert mă privea într-un fel neobişnuit, iar eu încercam să nu mă mai gândesc la felul în care mă spălase, cu o seară înainte. Trebuia să aflu ce se întâmpla cu Matei. Nu-l cunoşteam deloc, pentru că noi doi comunicam superficial. Şi aveam de gând să-l cunosc şi să încerc să-l înţeleg. Ştiam că mă iubea, chiar dacă, din când în când, avea câte o rătăcire. I-am spus lui Matei că nu vreau să mai discutăm niciodată despre Beatrice şi nici despre Angel. Nu mai avea niciun rost să invocăm trecutul şi greşelile făcute. Eram hotărâtă să adopt o atitudine constructivă. Fetiţa vulnerabilă, devenea o femeie puternică şi determinată. Mai puternică decât putea suporta oricine.

– De ce am impresia că ne pregăteşti o lovitură de teatru?, m-a întrebat Robert, când am rămas singuri în living.

– Pentru că eşti prea sigur că mă cunoşti.

– Şi nu te cunosc?

– Ştii doar atât cât am vrut eu să ştii.

– Mă subestimezi.

– Unde e Alexandra?

– La ţară; a plecat cu părinţii ei, la bunici.

– Mâine vreau să plec la Braşov, ca să stau câteva zile. I-am spus şi lui Matei şi, probabil că din cauza posturii în care se află, nu a îndrăznit să comenteze.

– Cât vei sta?

– Câteva zile. Am chef să mă plimb prin locurile dragi, să fiu eu cu mine... Robert a insistat să mă ducă el la Braşov, dar am plecat

singură, cu una dintre maşinile lui Matei. Aveam mare nevoie să fiu doar eu cu mine, să-mi pot analiza viaţa, sentimentele şi planurile de viitor. Am plâns aproape tot drumul până la Braşov. Plângeam pentru că mă dureau nedreptăţile pe care mi le făcea viaţa. Era nedrept să fiu înşelată de omul pe care îl iubeam, deşi mă sacrificam pentru el. Sacrificam iubirea pentru Robert. Era nedrept şi să-l iubesc pe Robert şi ca noi doi să aveam vieţi paralele. Mi-a sunat telefonul mobil şi am răspuns, doar pentru că am văzut că era Angel.

— Voiam doar să văd cum eşti, mi-a spus.

— Sunt bine, dau o fugă la Braşov. Am nevoie de o evadare.

— L-ai părăsit?

— Nu, l-am iertat. Dar am nevoie să fiu departe, ca să mai analizez situaţia.

— De ce nu-l părăseşti? Chiar atât de mult îl iubeşti?

— Da. Şi sunt legată de el, de copilul lui, de cei din viaţa lui. Sunt familia mea şi, pur şi simplu, nu pot să-i abandonez...

— Ai nevoie de ceva, pot face ceva pentru tine?

— Faci deja prea mult, fiindu-mi prieten. Îţi mulţumesc! Acum aş vrea să închid, nu pot conduce prea bine, cu telefonul la ureche.

— Pot să te mai sun?

— Da. De îndată ce am ajuns la apartamentul meu m-a copleşit singurătatea. Nu mă mai identificam de mult cu acel loc şi deja îmi lipseau cei de la Snagov. Simona a venit de îndată ce a aflat că am ajuns şi m-a ascultat cu răbdare, cât timp i-am povestit întâmplările din ultimele zile.

— O să profite de tine la maxim. Nu trebuia să-l ierţi!, mi-a spus, dezamăgită de faptul că trecusem prea uşor cu vederea, escapada lui Matei. Doar aparent trecusem uşor cu vederea, pentru că în realitate mă durea foarte mult şi mă încărca de griji şi de complexe. Nu mai aveam încredere în el şi tot viitorul meu era incert. Încercam să aplic nişte principii conform cărora în iubire ierţi şi iubeşti omul, cu bune şi cu rele, dar nu ştiam dacă eram în stare.

– Îl iubesc, Simo. A greşit, i-am mai dat o şansă. Vom vedea ce va fi. Cel mai uşor este să renunți, iar eu nu aleg calea uşoară. Matei mă iubeşte enorm, dar asta nu înseamnă că trebuie să fie perfect. Nici eu nu sunt perfectă...

– De ce nu eşti tu perfectă? Ce ai să-ți reproşezi?

– Nu mă mai influența, te rog. In noaptea aceea m-a sunat prietenul imaginar, cu care nu mai vorbisem de foarte mult timp.

– Credeam că m-ai uitat. M-ai mai sunat între timp? Eu m-am mutat la Snagov, vin rar aici. Dar am telefon mobil, dacă vrei să mă mai suni, sau poate să discutăm prin mesaje, aşa vei putea spune şi tu ce ai de spus. I-am dat numărul de telefon, apoi i-am povestit că trec printr-o decepție, pentru că iubitul meu m-a înşelat.

– Mi-e atât de bine să vorbesc cu tine... cineva care să mă asculte şi să tacă era tot ceea ce îmi trebuia. Mulțumesc. Prietenul meu misterios, a cărei voce nu o auzisem niciodată, m-a ascultat cum i-am povestit plângând despre Matei şi despre frustrările mele personale. Următoarele două zile le-am petrecut vizitându-mi mama şi prietenii dragi şi plimbându-mă prin locuri de care îmi fusese foarte dor. M-am întors la Snagov după patru zile şi am fost primită cu multă dragoste de cei din casă, care îmi mărturiseau că le-am lipsit foarte mult.

Aveam nevoie de prietenul imaginar. Şi probabil că orice om ar avea nevoie de un astfel de prieten, care să ştie să asculte, fără să judece, fără să emită păreri şi fără să trădeze secretele încuviințate. Am început să comunicăm prin mesaje trimise pe telefonul mobil, ceea ce mă bucura nespus, pentru că, în sfârşit, aveam acces la gândurile lui. În sfârşit, între noi exista dialog şi nu doar monolog. Îmi trimitea câteva mesaje pe zi, în care se interesa de starea mea, iar eu îi povesteam cu lux de amănunte, anumite trăiri şi temeri, la care mereu găsea câte un răspuns potrivit. Cu cât comunicam mai mult cu el, cu atât descopeream un om bun, sensibil, matur şi cu o jude-

cată sănătoasă. Prietenul imaginar era numai al meu. Era secretul meu frumos, un om în care găsisem un tată, o mamă, un prieten. El completa nevoia mea de a-mi exhiba fragilitatea sufletească, ori de câte ori eram dezamăgită de răul din lume şi ori de câte ori aveam momente fericite. Într-o seară, însă, secretul meu a ieşit la iveală, pentru ca, într-un moment de neatenție, când am lăsat telefonul în living, Matei a descoperit un mesaj pe care îl primisem de la el. A intrat furios în dormitor şi mi-a aruncat telefonul pe pat.

– Deci, asta era! De aia ai stările alea aiurea, de aia refuzi să facem dragoste, de aia ai tot vrut să pleci, nu?.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Nu mă mai minți! Ți-ai bătut joc de mine, atâta timp! Zi-mi, cum şi când mă înşeli? Cum poți fi atât de nenorocită? Era evident că nu îşi mai putea stăpâni nervii, pentru că țipa, tremura şi păşea amenințător spre mine.

– Matei, ce tâmpenii vorbeşti acolo? Nu există nimeni!

– Nimeni? Mincinoasa naibii! Înainte ca să termine replica, m-a lovit cu palma peste obraz, cu o putere care m-a făcut să mă dezechilibrez şi să cad peste fotoliu. Căderea a făcut să mă lovesc cu partea dreaptă de marginea fotoliului, dar şi cu capul de marginea măsuței de toaletă. Furia lui Matei era de nestăpânit, pentru că m-a ridicat trăgându-mă de păr şi mi-a arătat mesajul primit de la prietenul imaginar: *„Îmi lipseşte vocea ta. Uneori doar ascultându-te, simt cum uit de toate grijile lumeşti. Eşti minunată, ştiai?“*

– Spune! Cine e ăsta?

– Matei, nu e ceea ce crezi, am reuşit să spun printre lacrimi.

– Mă crezi prost? Spune-mi cine e, că te omor!

– Nu ştiu cine este.

– Poftim?!

Era şi normal să nu mă creadă. Iar furia lui era şi mai mult alimentată de minciuna pe care credea că i-o spun. Urla, întrebându-mă într-una cine îmi scrisese mesajul şi trăgea de mine, rupân-

du-mi hainele şi trăgându-mă de păr. Printre ţipetele lui am reuşit să-i spun că este un om pe care nu îl cunosc, povestindu-i cum a înţeput totul, însă nu a crezut nimic. Insista şi mă ameninţa să-i spun tot, iar eu nu aveam ce să-i spun, mai mult decât un adevăr care i se părea de domeniul fanteziei.

– Pentru că m-ai lovit, voi pleca definitiv, am spus strigând, când n-am mai suportat criza lui de isterie. Dacă te-am iertat prima oară când m-ai lovit, nu am de gând să te iert şi a doua oară! Imediat mi-a mai dat o palmă, de data aceasta cu mai multă forţă, făcându-mă să mă dezechilibrez din nou şi să cad. Aş fi vrut să urlu, dar îmi era teama că strigătele mele vor speria fetiţa, care era în camera alăturată. Am stat prăbuşită pe jos şi am plâns cu faţa ascunsă după palme. Îmi curgea sânge din nas şi mă durea tot corpul. Matei a luat telefonul mobil şi l-a sunat pe prietenul imaginar, care nu răspundea. Am văzut că i-a scris mesaj, apoi s-a aşezat pe fotoliu şi aştepta.

– Ce ţi-a lipsit?, m-a întrebat, cu o voce aparent mai calmă.

– Lasă-mă, Matei. Nu mă meriţi. Lasă-mă. Vreau să plec.

– Pleci pe dracu! Zi-mi cine e ăsta!

– Mă poţi întreba până mâine, ţi-am spus adevărul. Ai relaţii la ministerul de interne, de ce nu afli singur?

– Îl iubeşti?

– Da, îl iubesc! E un suflet bun, care îmi oferă prietenia necondiţionat.

– De când durează asta?

– Dinainte să te cunosc.

A sunat telefonul meu mobil şi Matei a răspuns de îndată.

– Sunt Matei, iubitul Irinei. Am aflat de voi doi. Vreau să ştiu cine eşti şi ce vrei de la ea, asta dacă nu vrei să o omor! Mi-a închis! Uite cât îi pasă de tine, nenorocitului! După câteva clipe am auzit tonul de mesaj al telefonului, iar Matei a citit sms-ul cu voce tare:

„Nu este nimic între noi, nu ne-am văzut, nu o să ne vedem; e doar o prietenie. Ea nici măcar nu ştie ce voce am, nici dacă sunt bărbat sau femeie. Te iubeşte, nu-i face rău.“

– Ăsta mă crede prost? Crede că înghit vrăjeala voastră? V-aţi înţeles să mă minţiţi! Timp de câteva minute Matei şi prietenul imaginar au făcut schimb de mesaje, însă nimic nu-l putea convinge pe Matei, că acela era adevărul.

– Du-te şi spală-te. Eşti plină de sânge şi vânătă. Vezi ce-ai făcut? M-ai adus în ultimul hal – şi uite! Stai în cameră şi nu ieşi, clar? Nu vreau să te vadă nimeni aşa. Mâine te duc la doctor şi apoi la Braşov, până îţi trec vânătăile. Ajunge că mă înşeli, n-am chef să mă mai faci şi de minune, în faţa celor din casă!

A ieşit luând telefonul cu el şi l-am auzit răsucind cheia în uşă. Am plâns câteva minute, încercând să eliberez furia din mine. Îmi aminteam de tata, care îmi spusese de câteva ori să nu cumva să stau cu un bărbat care mă loveşte. „Dacă te loveşte o dată, o va face şi altă dată“, îmi spunea tata. Am auzit cheia în uşă şi am tresărit speriată. Când uşa s-a deschis, l-am văzut pe Robert şi, de îndată, am luat o pernă cu care mi-am acoperit faţa.

– Dumnezeule, ce s-a întâmplat?! Irina, ce s-a întâmplat? Ce ţi-a făcut?, mi-a spus el, aşezându-se pe jos în faţa mea.

– Pleacă, te rog! Lasă-mă singură, am spus ascunsă după pernă. Robert mi-a smuls perna pe care o ţineam strâns şi, de îndată ce mi-a văzut faţa, a izbucnit în plâns. Era un plâns de durere, de dezamăgire şi de neputinţă.

– Nu pot să cred! Vino încoace, of, nu pot să cred... M-a îmbrăţişat strâns şi m-a ţinut lipită de pieptul lui, lăsându-mă să plâng în voie.

– Mă ajuţi să plec de aici?, l-am întrebat suspinând.

– Da.

– Îl urăsc.

– Acum şi eu îl urăsc, crede-mă. Hai să vedem ce ţi-a făcut...

M-a îndepărtat puțin şi mi-a studiat rănile.

– Ai venit?, a întrebat Matei intrând în cameră. Ți-a spus ce-a făcut? Ți-a spus că mă înşeală, chipurile, cu un prieten imaginar?

– Ieşi afară, Matei! De data asta ai mers prea departe. Discutăm mai târziu. Ieşi afară, acum!, i-a spus Robert, plin de ură.

– I-am dat doar o palmă, dar a căzut.

– Ieşi, naibii, afară! Robert s-a ridicat şi l-a scos pe Matei din cameră, apoi a încuiat uşa cu cheia. S-a dus în baie şi a dat drumul la apă, ca să umple cada, apoi a revenit lângă mine.

– Te doare? Zi-mi ce te doare...

– Totul. Nu ştiu dacă nu mi-am rupt coastele, nu pot respira...

– Facem o baie şi mergem la spital, ok?

– E noapte, unde să mai mergem?

– Ba mergem. Of, Doamne, cum a putut să facă asta? Simt că o iau razna... După câteva minute, Robert s-a dus să verifice cada, iar când s-a întors, m-a ridicat şi m-a condus ca pe o bolnavă, până în baie. A ieşit, iar eu m-am dezbrăcat şi am intrat în apa fierbinte, acoperită cu o spumă bogată şi parfumată.

– Ți-am făcut un ceai. Îl mai lăsăm să se răcească puțin, bine?, mi-a spus Robert, revenind în baie.

– Mulțumesc, am spus încet.

– Of, copil scump şi frumos... S-a aşezat pe marginea căzii şi mi-a luat buretele floare din mână. A început să mă spele pe mână, privindu-mi vânătăile pe care mi le făcuse Matei, în timp ce m-a târât prin cameră. Dintr-o dată, Robert s-a ridicat şi a început să se dezbrace. Când a rămas doar cu boxerii pe care-i purta, a intrat în cadă, în spatele meu. M-a cuprins cu brațele şi m-a îndemnat să mă reazem de pieptul lui. Câteva minute doar îmbiba buretele cu apa şi îl storcea deasupra mea, mângâindu-mă uşor. Nu mă jenam de goliciunea mea – şi asta nu pentru că el mă mai văzuse goală, ci pentru că el îmi ştia până şi goliciunea ființei interioare şi oricum aveam o stare care mă făcea să nu-mi mai pese de nimic. Mi-a spălat fața cu

multă grijă, privindu-mă cu dragoste şi cu compasiune. În altă situaţie mi s-ar fi părut foarte erotică ipostaza în care ne găseam, însă acum vedeam doar un suflet care încerca să-mi fie alături, la durere.

– E bine?, m-a întrebat el, încet.

– Da. Mi s-a învineţit faţa, nu?

– Da, dar o să treacă. Curând vei fi iarăşi frumoasă.

– Nimic nu o să mai fie ca înainte, Robert...

I-am luat braţele şi mi le-am pus în jurul taliei, rezemându-mă de pieptul lui. Am stat aşa câteva minute, până când el a ieşit din cadă şi s-a şters în grabă. Când a ieşit din baie, m-am ridicat şi eu şi m-am privit în oglindă. Aveam faţa tumefiată, iar albul ochiului era de un roşu sângeriu. Nu-mi venea să cred că doar două palme mă aduseseră în halul acela, pentru că arătam ca un om care a fost bătut foarte rău. Mi-am luat un halat pe mine şi am mers în dormitor. Robert nu era acolo, însă a revenit după câteva minute.

– Am sunat un doctor, trebuie să apară. Vrei să mănânci?

– Nu, Robert. Nu vreau nimic. Matei unde e?

– Jos. Plânge ca un copil. Abia acum realizează ce a făcut.

– Săracul...

– Zi-mi cine este acest prieten imaginar? De ce nu i-ai spus despre el, dacă povestea este aşa cum i-ai spus lui?

– Pentru că n-ar fi crezut şi ar fi considerat ciudat şi greşit.

– Nu văd nimic greşit, cât timp e o relaţie la telefon. Dar ai garanţii că asta nu se poate schimba?

– Nu există garanţii pentru nimic, Robert. Dar nicio clipă nu m-am gândit să-l înşel pe Matei, chiar dacă am avut ocazia şi chiar dacă am fost tentată. Am dreptul la intimitate. Dacă nu ar fi fost atât de limitat şi de gelos, poate că i-aş fi spus de acest prieten.

– Pentru care ce simţi?

– Îmi e drag. Am încredere în el şi îi datorez multe. M-a ascultat ore în şir, turuind toate frustrările mele nebune. Mi-a fost alături când mi-a fost greu.

– Înțeleg. Dar, dacă te pui în locul lui Matei, cum vezi lucrurile?

– Robert, îi dau dreptate, dar asta nu înseamnă că trebuia să mă bată!

– Așa este. S-a pierdut cu firea.

– Încerci cumva să-l aperi?

– Nu, Irina. E incalificabil ceea ce a făcut. Îl detest și o să aibă consecințe grave, greșeala asta. Vreau doar să-i acordăm măcar atâta înțelegere cât merită...

– Vreau doar să plec de aici. Să-mi văd de viața mea. Tata cred că se răsucește în mormânt, acum! Am izbucnit în plâns, iar el s-a așezat lângă mine și a început să mă mângâie pe spate. După o perioadă destul de scurtă, am auzit o bătaie în ușă, iar Robert a deschis, lăsând să intre în cameră, un bărbat necunoscut.

– Irina, domnul este medic. Te va consulta puțin, bine? Câteva minute doctorul mi-a pus întrebări despre simptomele pe care le aveam și a căutat să vadă dacă aveam ceva fracturi.

– N-avem nimic rupt. Rănile acestea vor trece fără tratament, însă va dura ceva...

– Cât?

– Cam trei săptămâni, o lună, poate. Robert l-a condus pe medic afară, iar eu m-am ascuns sub plapumă, de parcă aceasta m-ar fi putut proteja de balaurii lumii. În noaptea aceea, Robert a dormit cu mine, iar eu știam că era ultima noapte, pentru că eram mai sigură ca niciodată, că voiam să plec definitiv de lângă Matei.

A doua zi, Matei a încercat să se apropie de mine, ca să-și ceară iertare, dar am refuzat cu desăvârșire să-l văd. M-am încuiat în camera mea și i-am ascultat pe cei din casă, povestindu-mi cum el plângea și regreta ceea ce făcuse, dar totodată mă acuza că l-am înșelat și că l-am mințit. Le-am spus tuturor că plec la medic în București, dar eu m-am dus, de fapt, la o agenție de voiaj și mi-am cumpărat bilet de tren către Germania. Ca să nu dau de bănuit asupra planului de a pleca din țară, am spus în casă, de câteva ori, că voi pleca la Brașov.

Matei îmi transmitea mesaje prin cei din casă şi îmi spunea că nu mă va lăsa să plec şi că va trebui să ne rezolvăm problemele: eu să recunosc că îl înşelam, iar el să-şi recunoască greşeala de a mă fi lovit.

După trei zile, în timp ce Matei şi Robert erau la firmă, mi-am făcut bagajul şi am plecat. Nu am avut putere să-mi iau rămas bun de la fetiţă şi de la Oli, de aceea am plecat pe furiş. Când am ieşit pe poartă, am avut impresia că o bucată foarte mare din suflet mi-a fost smulsă de o forţă invizibilă. Stăteam pe peron, aşteptând trenul salvator. Fugeam de trecut, fugeam de oameni, fugeam de iubire şi fugeam de mine. „Oare de ce nu există o operaţie care să poată scoate anumite amintiri din memorie? Şi anumite sentimente din suflet, ca să ne putem vedea de viaţă mai departe?“, mă gândeam. Aveam cu mine doar un troler cu câteva haine, nici acelea măcar alese după o logică anume. Am luat ceea ce am apucat în grabă şi am fugit. Dar aveam o groază de bagaje sufleteşti, pe care speram să le arunc din tren şi să le pierd în drum către destinaţia mea. Îmi ascunsesem rănile după un machiaj abundent şi după nişte ochelari de soare. Dar rănile sufleteşti nu le puteam masca. Mi se citeau în ochi, în glas şi în gesturi. Nu mai aveam nimic. Niciun vis. Niciun plan şi niciun orizont. Aveam doar un trecut şi amintiri de care îmi doream să mă debarasez. Priveam dalele de piatră de pe peronul gării, imaginându-mi cum mii de paşi le-au călcat în graba lor. Le asemănam cu sufletul meu, pentru că era la fel de împietrit şi la fel de călcat în picioare, de aceia care au trecut prin el. Peronul era pustiu, iar trenul meu trebuia să sosească peste mai mult de două ore. Plecasem mult mai devreme, profitând de faptul că nu avea cine să mă oprească. Matei şi Robert erau la birou şi, cu siguranţă, nici prin minte nu le trecea că, la întoarcerea lor acasă, aveau să nu mă mai găsească.

Pe peronul de vis-à-vis am văzut o femeie care îşi strângea copilul la piept, protejându-l de răcoare. Eu nu mai simţeam nici măcar frigul. Rătăcind printre gânduri, o studiam fără să vreau, pe femeia cu copilul. Am observat cu câtă dragoste îl îngrijea şi-l proteja. Părea

trecută de patruzeci de ani, iar copilul avea cam zece ani. Ea l-a luat în braţe şi a făcut câteva ture de peron, privind din când în când bagajele lăsate pe bancă. Mă întrebam de ce ducea în braţe, un copil atât de mare? Când s-a întors pe bancă, am observat că băieţelul ei era invalid. Nu-şi mişca picioarele şi nici mâinile. „Dumnezeule! Biata femeie! Oare unde merge? Oare ce e în inima ei? Trebuie să fie cumplit ca sufletul pe care îl iubeşti cel mai mult, să fie suferind. De ce viaţa trebuie să fie şi aşa?“, îi reproşam în gând, divinităţii.

Am realizat că plângeam, abia când un trecător m-a privit lung. Plângeam de durerea mea şi de mila femeii pe care o vedeam peste linia de tren. După îmbrăcămintea ei şi după cele câteva sacoşe aflate pe bancă, mi-am dat seama că era săracă. „Cât de crudă e viaţa! Tot cei săraci şi amărâţi trebuie să treacă prin suferinţe? De ce? De ce oare cei din lumea de sus aveau atâta noroc?“ Îmi aminteam persoane pe care le-am cunoscut în cercul lui Matei, oameni bogaţi şi îndestulaţi. Şi realizam că erau răi, egoişti, perverşi şi mincinoşi. Ei de ce nu sufereau?

– Nu pot să cred!, a spus Robert, apărând brusc lângă mine. Gâfâia şi avea un aer disperat. „Cum naiba aflase unde eram?“

– Cară-te.

– Irina, eşti nebună? Cum poţi face aşa ceva?

– Eşti ultimul om pe care am chef să-l văd acum. Pleacă!

– Irina, ne distrugi pe toţi. Realizezi ce faci?

– Nu mă voi obosi să-ţi explic ceva. Cea distrusă sunt eu.

– Haide acasă, haide să vorbim.

– Acasă? Casa mea e în Germania.

– Ba nu! Studiam, în continuare, femeia care şi-a hrănit copilul cu câţiva biscuiţi. I-a oferit apă şi l-a pupat. Câtă nevoie aveam şi eu de protecţie, de o îmbrăţişare şi de iubire! Cât de dulci trebuia să fie biscuiţii aceia, dăruiţi cu atâta dragoste! Mi-am amintit că aveam în geantă banii primiţi de la un prieten, care îmi returnase o datorie. Aveam o mie trei sute de dolari, despre care credeam că îmi

vor prinde bine în Germania. Erau o rezervă, până când aveam să-mi găsesc un job. Dar imaginea de pe peronul vecin mi-a schimbat gândurile. Eu nu aveam atâta nevoie de acei bani, cum avea biata femeie. M-am ridicat şi am pornit către femeia care îşi ţinea copilul în braţe, iar Robert mi-a luat trolerul şi m-a urmat tăcut. Când am ajuns lângă femeia cu copilul invalid, am întrebat-o dacă îmi dă voie să mă aşez pe bancă lângă ea. Nu voiam să o privesc de sus şi îmi doream să-i vorbesc încet, astfel încât să nu fiu auzită şi de copilaş. Ea a pus pe jos una dintre genţile care ocupau locul gol de lângă ea, iar eu m-am aşezat. Robert stătea lângă noi şi mă privea contrariat.

– Vă rog să mă iertaţi că vă abordez, i-am spus femeii, care se întreba probabil de ce voiam să stau tocmai pe banca pe care stătea ea, în timp ce restul băncilor de pe peron nu erau ocupate.

– Nu-i nimic... Am scos cei o mie trei sute de dolari, i-am rulat şi i-am luat mâna femeii, care nu a opus rezistenţă. I-am pus banii în palmă şi i-am strâns-o.

– Vreau să vă dăruiesc aceşti bani, am spus încet.

– De ce? Domnişoară, dar...

– Vă rog din suflet să-i primiţi. O fac cu toată inima mea. Vreau să-i luaţi ceva copilaşului.

– Dar...

– Vă rog. Nu trebuie să existe un motiv. Gândiţi-vă că Dumnezeu m-a trimis. Femeia s-a emoţionat şi a început să plângă, iar eu m-am aplecat spre băieţel, că să-i dăruiesc un zâmbet.

– Ar fi bine să băgaţi banii în geantă. Gara nu e un loc foarte sigur, i-a spus Robert femeii, care ţinea pachetul de bani, nesigură.

– Nu-mi vine să cred..., a spus ea, printre lacrimi.

– Să credeţi. Mereu să credeţi că Dumnezeu ne trimite ajutor, prin cele mai nebănuite căi şi atunci când ne aşteptăm mai puţin. Se vedea pe chipul ei că era foarte obosită şi că renunţase de mult la ea însăşi. Probabil că trăia fiecare minut din viaţa ei, pentru şi prin copil, condamnând soarta că ea nu avea un copil normal.

– Cum aş putea să vă mulţumesc? Cine sunteţi?, m-a întrebat, ştergându-şi lacrimile cu o batistă scoasă din geantă.

– Mă numesc Irina. Sunt un om oarecare.

– Ba nu, domnişoară. Sunteţi un înger. Nu am să vă uit niciodată. Sunteţi sigură că vreţi să-mi daţi mie, banii? M-am aplecat asupra femeii şi am pupat-o pe obraz.

– Foarte sigură. Aveţi grijă de dumneavoastră şi de copil. Vă doresc numai bine! I-am zâmbit şi am plecat, lăsând-o privind uimită în urma mea.

„Eu, un înger? Eu nu sunt decât o ticăloasă imorală şi instabilă afectiv. Altfel nu m-aş fi îndrăgostit de un om care îmi este interzis prin natura relaţiei pe care o are cu iubitul meu!“, mi-am spus. Când Robert a văzut că mă îndreptam către peronul pe care mă găsise, m-a prins de mână şi m-a tras către el.

– Mergem acasă, acum.

– Sunt prea obosită, ca să mă mai lupt şi cu tine. Lasă-mă.

– Irina, sunt prea nervos, prea speriat şi prea şocat, ca să mai am răbdare cu tine. Te iau pe sus şi îţi jur că te încui undeva.

– Tu vrei să mor, nu-i aşa? Vrei să mă ţii acolo, ca să mor.

– N-o să mori. Cum poţi spune asemenea tâmpenii? Haide să plecăm de aici. Urăsc gările!

– Vreau să vă uit. Vreau să dispar din viaţa voastră, înţelegi?

– Nu vrei asta.

– Vreau să mor!

– Taci naibii din gură! Vii cu mine, altfel îţi jur că nu ştiu ce voi fi în stare să fac! Nu mai rezist! Era pentru prima dată când Robert reacţiona atât de violent şi chiar reuşise să mă sperie. Aproape că m-a târât până la maşină, ţinându-mă strâns de mână. A aruncat trolerul în portbagaj şi, când am intrat în maşină, a blocat uşile.

– Crezi că dacă nu plec azi, voi rămâne? Cât ai să mă poţi păzi? O să stai non-stop cu mine? O să mă legi? Tremura. Nu-l mai văzusem niciodată atât de nervos şi începeam să-mi fac griji pentru el.

– Robert, de ce-mi faci asta? De ce mă ții prizonieră?

– Te rog să taci.

– O să te urăsc. Vrei să mă faci să te urăsc?

– Prefer să mă urăşti, dar să te văd în fiecare zi.

– Eşti nebun. Să mor io, dacă tu nu eşti nebun! Robert a stat câteva minute, privind îngândurat trecătorii, apoi a pornit maşina, conducând cu o viteză prea mare pentru oraş.

– Sunt un obiect. Toată lumea face ce vrea cu mine!, am spus, resemnată.

– Sper să mă ierți pentru ceea ce voi face.

– Ce vei face?

– O să vezi tu.

– Robert, mă sperii. Zi-mi ce ai de gând!

– Stai liniştită. Te iubesc prea mult, ca să-ți fac vreun rău.

– Mă iubeşti? Mă iubeşti?!

– Da!

– Hai, sictir! Distrusule! Nonsensule! Fantomă ce eşti!

Robert a condus haotic până la Snagov, iar eu nu am mai vorbit cu el, de teamă că l-aş putea enerva şi mai tare. Matei ne aştepta în uşa casei şi era vizibil agitat. Mi-a aruncat o privire plină de reproş, apoi mi-a întors spatele. S-a aşezat pe un fotoliu şi, câteva clipe, şi-a sprijinit fruntea cu palmele, părând foarte îngândurat. M-am aşezat şi eu pe un fotoliu, cu sentimentul că mă pregăteam de o sentință gravă. Oare cum aflaseră ei de plecarea mea? Eram sigură că am acționat cu multă precauție şi că nu aveau cum să afle.

– Iubita, azi ai făcut cea mai mare greşeală din viața ta, mi-a spus Matei, calm.

– Pe care o voi repeta. N-o să mă poți ține cu forța aici. Tot o să plec, mai devreme sau mai târziu.

– Ba nu vei pleca.

– Şi cum o să mă opreşti? Mă legi?

– Ascultă-mă bine. Nu am chef să repet şi nu glumesc. Eu te previn, apoi tu decizi ce se va întâmpla. Dacă o singură dată mai încerci să pleci, o să-ți distrug viața.

– Păi deja e distrusă! Ce ai putea să-mi faci mai mult?

– Hai să facem un exercițiu de imaginație. Închipuie-ți că într-o zi, oriunde vei fi pe planeta asta, cineva îți va strecura în geantă, în casă sau în buzunar nişte droguri. Şi imediat poliția te va descoperi. Nu-ți imaginezi cât de neplăcut poate fi. Îl priveam siderată, cum mă amenința şi mă şantaja. Niciodată n-aş fi crezut că el ar fi fost în stare să ajungă atât de departe cu nebunia. L-am privit pe Robert şi, când i-am întâlnit privirea, am înțeles că el aproba totul.

– Matei, spune-mi că glumeşti.

– Nu glumesc, iubita, cu ceea ce iubesc cel mai mult pe lume.

– Ai putea să-mi faci rău?

– Da. Şi nu numai ție. Tuturor celor pe care-i iubeşti. Mă-ta, prieteni, vecini, toți! Îți asumi o asemenea vină? Am început să tremur într-un asemenea hal, încât amândoi s-au speriat. Nu mai puteam să respir şi simțeam cum îmi amorțeau mâinile. În câteva secunde mi s-au încleştat degetele şi am început să simt furnicături puternice în brațe şi în picioare.

– Cheamă salvarea!, i-a spus Robert lui Matei, care se agita inutil în jurul meu.

– Oli! Oli! Vino repede!, a strigat Matei disperat.

– Ce e? Biata femeie a apărut alergând speriată, iar când m-a văzut aşa, s-a speriat şi mai tare.

– Chemați salvarea! O să facă infarct! S-a învinețit la gură!, striga ea la Matei, care stătea cu telefonul în mână. Robert a venit lângă mine şi îmi masa mâinile, care mă dureau foarte tare.

– Te rog din suflet, linişteşte-te. Nu îmi face asta, te implor!, mi-a spus el, strângându-mă în brațe.

– Am chemat salvarea. Dar până vin ăştia...!, a spus Matei, încet. Robert m-a luat în brațe şi m-a dus în maşină. Matei a urcat

lângă mine pe bancheta din spate, lăsându-l pe Robert să conducă. Mergea cu o viteză ameţitoare, iar Matei mă ţinea strâns în braţe. Nu puteam vorbi, pentru că aveam gura încleştată. Simţeam doar furnicături şi durere.

– Din fericire a fost doar un atac de panică, a spus doctorul, venind în salonul în care aşteptam cu Matei şi cu Robert.

– Ne-am speriat îngrozitor, a spus Matei, strângându-i mâna doctorului. Doctorul era un bun prieten de-al lui Matei, pe care îl recompensa generos, ori de câte ori apela la serviciile lui.

– Vreau să mai rămână o zi sau două în spital, ca să-i facem nişte analize.

– E ceva ce ar trebui să ne îngrijoreze?, a întrebat Robert.

– Nu neapărat. Dar au fost nişte semne pe care vreau să le studiem atent. Vreau să facem un EKG şi câteva analize de sânge.

Am stat două zile în spital, iar Robert a stat aproape tot timpul cu mine. Mergea acasă ca să doarmă, iar dimineaţa la prima oră era înapoi. Refuzam să vorbesc cu el şi nici măcar nu îl priveam. Când am ieşit din spital nu am simţit nicio bucurie, pentru că nu mergeam acasă şi nici într-un loc unde mi-aş fi dorit să fiu.

– Ne-ai speriat foarte tare, mi-a spus Robert, conducând încet şi concentrat.

– Eu pe voi? Ce naiba v-ar mai putea speria, mafioţilor?

– Mafioţi?

– Ah, nu! Drogurile cu care mă ameninţaţi le luaţi cumva de la Biserică?

– Irina, Matei e disperat. Omul la disperare face lucruri necugetate.

– Ce ar trebui să fac eu la disperare? Să vă împuşc? Eu am plecat. De ce nu m-aţi lăsat?

– Pentru că eşti un copil capricios şi inconştient, care îşi pune viaţa în pericol.

– Vai, unde erau salvatorii mei! Robert a frânat brusc, oprind mașina pe marginea drumului.

– Ce, vrei să mă ucizi și să mă lași pe aici?, am întrebat.

– Irina, trebuie să mă asculți. Trebuie să înțelegi. Matei te iubește. E disperat. E înnebunit. Nu-l recunosc. Ai răbdare.

– Chiar ar fi în stare să-mi facă faza cu drogurile?

– Nu știu. Dar nu merită să riști.

– Doamne, am impresia că nu trăiesc viața mea. Jucăm cumva într-o telenovelă?!

– O să treacă toate. O să vă împăcați și o să fiți fericiți.

– Auzi? Știi de ce nu ești tu fericit? Pentru că te minți într-una. Ești visător. Ești rupt de realitate! Mi-au trebuit trei zile de izolare în camera mea, până am găsit puterea să dau ochii cu oamenii din casă. Mă simțeam ca într-un spital de nebuni, având senzația că eu eram singura normală. Matei mă evita, încercând să nu mă deranjeze cu prezența lui. Îmi doream să vorbesc cu cineva, să cer un sfat, dar cui? Oricine ar fi fost depășit de o asemenea poveste, sau poate chiar aș fi fost acuzată că fabulez. În plus de asta, familia mea și prietenii cărora le păsa de mine, nu ar fi stat cu mâinile în sân și ar fi riscat să și-l facă dușman pe Matei. Nu-i puteam băga în povestea mea.

Îmi aminteam cum, atunci când fratele lui tata l-a cunoscut pe Matei, mi-a spus să am grijă, că pare a fi mafiot. Am râs de el, pentru că argumentul lui era doar bogăția lui Matei. „Cine are atâția bani, vile în Snagov și în Poiana Brașov și mașini de lux, din muncă cinstită - mai ales așa de tânăr?“, îmi spusese el, atunci. În zadar i-am explicat că Matei avea o familie înstărită și niște afaceri prospere.

Matei mi-a spus, cândva, că relațiile înseamnă totul, iar el avea într-adevăr relații. Cu un singur telefon, rezolva orice. Și cu bani. Firma lui de imobiliare avea mare succes, pentru că avea oameni potriviți peste tot, care-i dădeau ponturi cu privire la terenuri ale căror prețuri urmau să crească fabulos, iar el îi recompensa cu

sume uriaşe. Nu mi se părea nimic mafiot în toate aranjamentele acestea, fiind convinsă că în România era ceva normal.

– Pot să intru?, m-a întrebat Robert, strecurându-şi capul prin uşa întredeschisă.

– Ce vrei?

– Să-ți țin companie. Robert s-a aşezat pe colțul patului şi m-a privit într-un fel ciudat.

– De ce mă priveşti aşa?

– De câteva zile mă gândesc la o fază. Aceea din gară.

– Ce fază?

– Cu femeia aceea căreia i-ai dat banii tăi.

– Mare scofală...

– Este, Irina. Eşti cea mai bună şi mai frumoasă ființă pe care am cunoscut-o vreodată, ştii?

– Zău? Şi atunci ce caut aici?

– De ce gândeşti aşa?

– Robert, dacă eu sunt cea mai bună ființă, de ce trebuie să sufăr atât? De ce Matei mă înşeală? De ce mă tratează ca pe o proprietate? Taci, nu? Mai bine m-ai lăsa să plec. Aici e un mediu nociv pentru mine, nu aparțin acestui loc... Robert a stat puțin pe gânduri, privind în pământ, apoi s-a întins lângă mine şi a închis veioza.

– Dacă vrei să stai pe beznă, de ce nu te duci în camera ta?, l-am întrebat încet.

– Vreau să-ți spun ceva.

– Nu mă interesează ce ai tu să-mi spui.

– Ştii, din ziua în care au murit părinții mei, nu am vorbit niciodată despre ei. În casă, acest subiect a fost tabu. Părinții lui Matei nu au vrut să-mi amintească de această suferință. Şi, pentru că nu am mai vorbit despre ei, mi-au lipsit enorm. Poate că îți voi părea patetic acum, dar să ştii că nu am fost niciodată fericit. Am fost recunoscător pentru familia pe care am primit-o. I-am iubit şi îi iubesc enorm. Au fost atât de buni cu mine! Dar mereu m-am simțit incom-

plet. Am simțit că lipsea o parte din mine. Nu mă bucura nimic din ceea ce aveam. Nu mă bucurau rezultatele muncii mele, nici casa, nici mașinile, nici călătoriile prin lume. Până ai apărut tu. Nu știu de ce, dar pentru prima dată m-am simțit altfel. Nu complet – pentru că nu erai a mea. Dar am început să mă bucur de tot ceea ce am. De casă – pentru că toată casa asta a devenit un loc în care abia așteptam să mă întorc. De mașină, pentru că am început să umblăm împreună și să ne distrăm. De mese, de timpul liber, pe care tu le-ai făcut să fie speciale. Mi-ai schimbat toate percepțiile, m-ai învățat să mă bucur de viață și de lucrurile aparent mărunte. M-ai învățat să văd altfel oamenii ... și pe mine. Mi-ai dat încredere. Nu știu dacă mă înțelegi. Nici eu nu înțeleg exact, dar ai umplut acel gol din inima mea. M-am simțit toată viața extrem de singur, până când ai apărut tu. Știu ce gândești, că nu tu trebuie să umpli golul din mine. Am cunoscut fete drăguțe, cumsecade, dar niciuna nu a reușit să mă facă să mă simt eu, să scoată din mine ceea ce ai scos tu. Să nu mă înțelegi greșit. Nu știu de fapt dacă poți să înțelegi ce impact ai avut asupra vieții mele.

Îl ascultam pe Robert, aproape fără să respir. Era pentru prima dată când el era atât de deschis cu mine și mă tulburase foarte mult, ceea ce îmi spusese. M-am apropiat încet și l-am îmbrățișat. El m-a strâns cu putere și a izbucnit în plâns. L-am lăsat să plângă câteva minute, până când s-a liniștit. Ce puteam să-i spun? Ce puteam să fac? L-am mângâiat și l-am ținut lipit de mine.

– N-am vrut să te rănesc vreodată. Am vrut să te protejez. Pe Matei la fel.

– Robert, îi datorezi lui Matei dragostea și respectul, dar nu toată viața.

– Știu. Dar nu vezi că trebuie să am grijă de el, ca de un copil? Uneori o ia razna, dar e un om foarte bun. Te iubește enorm, să știi.

– Nu știu dacă e iubire sau obsesie.

– Ai răbdare. Iartă-l. Ajută-l să fie așa cum trebuie.

– Hai să nu mai vorbim despre asta.

– Aş vrea să mă crezi că îţi vreau binele. Vreau să te văd fericită, vreau să fii sănătoasă, m-ai speriat îngrozitor când ai făcut criza aia. Şi când am aflat că ai plecat...

– Chiar aşa, de unde ai aflat?

– Nu pot să-ţi spun.

– Cum naiba să nu mă simt ca într-un film cu mafioţi?

– Îţi promit că voi avea grijă de tine, ca de ochii din cap. Eşti tot ce am mai bun şi mai frumos pe lume.

– Nu. Nu eu trebuie să deţin acest loc!

– Iartă-mă pentru tot. Te implor să mă ierţi. Vreau să fii fericită. Dacă tu nu eşti fericită, eu sunt distrus!

– Haide, linişteşte-te! Vrei să vorbim despre părinţii tăi?

– Da.

Am ridicat pernele şi ne-am aşezat amândoi comod, privind licăririle luminilor de afară. Am început să-i pun întrebări despre copilăria lui şi despre părinţi, iar el îmi răspundea, apelând la amintiri încuiate şi uitate undeva în memorie. În seara aceea descoperisem un alt Robert. Iar tot ceea ce s-a întâmplat m-a bulversat atât de tare, încât m-a făcut să fiu şi mai confuză decât eram. Raţiunea mă îndemna să plec de acolo, dar inima mă oprea. Iubeam oamenii din casa aceea – iar ei aveau nevoie de mine. Fetiţa lui Matei ar fi crescut fără iubirea mea, Robert avea şi el mare nevoie de mine, iar eu nu-i puteam abandona. Şi poate că şi Matei avea nevoie de mine. Poate că eu reuşeam să-l schimb în bine. Câteva zile nu am vorbit cu Matei. Dimineaţa pleca înainte de ora obişnuită la care eu pregăteam micul dejun şi se întorcea doar seara târziu. Eu stăteam mai mult în camera mea şi în camera fetiţei. Eram supărată pe el, iar el era supărat pe mine, pentru că încă trăia cu impresia că îl înşelasem şi nu voia nicicum să creadă povestea cu prietenul imaginar.

Mă aflam într-o stare psihică deplorabilă – ceea ce avea efect şi asupra stării mele fizice. Eram apatică, mă simţeam mereu

obosită şi de aceea dormeam foarte mult. Eram foarte irascibilă şi stăteam mai mult izolată în camera mea. Abia când am început să fiu sensibilă la mirosuri şi să-mi fie greaţă după ce mâncam anumite alimente, am realizat că era posibil să fiu însărcinată. Iar gândul acesta mă îngrozea. Nu eram pregătită să am un copil. Eram prea tânără, iar relaţia mea cu Matei era incertă.

Am început să-mi analizez simptomele şi, totodată, să le ascund de ceilalţi, pentru că nu voiam să mă dau de gol. Am sunat-o pe Simona şi am chemat-o la Snagov, rugând-o să-mi aducă un test de sarcină. Abia atunci realizam ce însemna faptul că eu nu mai puteam pleca singură la cumpărături şi că nu mai puteam face nicio mişcare, fără să fiu observată şi controlată atent. Nu mai aveam intimitate deloc şi mă simţeam şi mai mult prizonieră în casa aceea şi în propria viaţă. Am făcut testul de sarcină cu mari emoţii şi a ieşit pozitiv. Nu ştiam dacă să mă bucur, sau dacă să plâng în hohote. Eram surprinsă, speriată şi bulversată. Ce să caute un copil în viaţa mea, când eu nu eram capabilă să am grijă nici măcar de mine? Eram foarte tânără, nu eram căsătorită şi viaţa mea era o dezordine uriaşă. Eram conştientă că un copil m-ar fi ţinut legată de Matei, pentru totdeauna - iar eu nu eram convinsă că el era bărbatul alături de care îmi doream să întemeiez o familie şi lângă care să trăiesc pentru tot restul vieţii mele. Iar el nu ar fi renunţat niciodată la copilul lui. Dacă aş fi vrut să-l părăsesc, cu siguranţă mi-ar fi luat copilul, aşa cum a făcut şi cu prima lui soţie. Iar eu nu concepeam aşa ceva. Mereu mi-am spus că nu voi face un copil, dacă acesta nu va avea şansa să crească într-o familie unită, sănătoasă. Detestam ideea de familie destrămată, simţind pe propria-mi piele ce însemna să creşti doar alături de unul dintre părinţi, ducând dorul celuilalt.

– Nu se poate!, a spus Simona, de îndată ce i-am dat vestea. Copil, acum? De ce naiba n-ai avut grijă?!

– Am avut. E o greşeală...

– Ce greşeală, fată? Eşti gravidă! Ce-o să faci?

– Nu ştiu...

– Îţi dai seama ce înseamnă? Vei fi legată pe veci de Matei!

– Taci şi lasă-mă! Ce mă fac?

– Trebuie să mergem la doctor, să ne asigurăm că e sarcină...

Am căutat un medic oarecare în Bucureşti şi mi-am făcut programare într-o zi în care ştiam că Matei şi Robert ar fi trebuit să fie la birou. Simona a venit cu mine la medic, iar consultaţia mi-a confirmat sarcina.

– Ce-ai de gând să faci, Irina?

– Nu ştiu. Ce-aş putea să fac?

– Vrei copilul?

– Nu ştiu. Îl vreau, nu-l vreau, o să vină pe lume. Dacă aşa a fost să fie... înseamnă că aşa trebuie.

– Nu eşti obligată să-l păstrezi...

– Nici nu mă gândesc la avort, să ştii! Nu risc nimic...

– Irina, tu ştii ce înseamnă un copil?

– Da. Tocmai cresc unul, nu?

– Nu e acelaşi lucru. De lângă Cesara poţi pleca oricând, pentru că rămâne cu Matei. Dar de lângă copilul tău nu vei putea pleca.

– Ştii ce? Am nevoie de timp ca să mă gândesc. Acum sunt bulversată rău...

– Nu ai prea mult timp, să ştii...

– Trebuie să am grijă să nu afle nimeni de sarcină. Absolut nimeni. Din ziua în care am aflat că sunt însărcinată gândurile mele erau concentrate numai la viitorul alături de Matei. M-am gândit şi la posibilitatea de a-l părăsi, cu curajul nebun specific tinereţii, crezând că voi putea creşte copilul singură, ajutată de mama şi de Simona, care îmi tot repeta că îl vom creşte amândouă şi că ne vom descurca. Îl iubeam pe Matei şi era evident că şi el mă iubea. Însă nu mai aveam încredere în el. Nu mă simţeam în siguranţă lângă el şi, mai mult decât atât, aveam impresia că îmi îngrădea toată libertatea. Iar cu asta nu mă puteam obişnui, pentru că eram o fire foarte

independentă. Nu mă vedeam o casnică nevoită ca toată viața să nu facă altceva decât să îngrijească o casă, un bărbat şi copiii. Îmi doream mai mult de la viață, o altă evoluție a lucrurilor şi a mea ca om. Dar în situația în care mă aflam, nu întrezăream alte posibilități. Şi totuşi, sarcina îmi influența foarte mult gândurile şi mă făcea să nu pot acționa într-un mod egoist. Începeam să pun copilul pe primul loc şi poate de aceea mă gândeam mai mult la binele lui, decât la al meu. Abia acum le înțelegeam pe mamele care şi-au sacrificat tinerețea şi viața, rămânând lângă bărbați care nu le împlineau sufleteşte. Nu voiam să-i iau copilului meu dreptul de a creşte într-o familie unită. Şi ştiam că pentru asta trebuia să fac sacrificii şi compromisuri.

Matei nu era un bărbat perfect, dar era un tată perfect. O iubea enorm pe Cesara şi era foarte responsabil. Iar eu mă gândeam că aveam puterea să-l fac să devină şi un soț perfect. De ce aş fi crezut că el trebuia să vină frumos ambalat şi perfect compatibil mie? Poate că trebuia să trec prin nişte etape alături de el, pentru a-l aduce acolo unde trebuia să ajungă şi pentru a-l face să devină cine trebuia să fie. Ce garanție îmi oferea viața, că un altul ar fi fost mai bun? Am decis să rămân alături de Matei şi să lupt pentru a avea o familie frumoasă, alături de el. Îl iubeam, mă iubea şi simțeam că era de datoria mea să-i iert rătăcirile copilăreşti din trecut. Dar încă nu voiam să ştie de sarcină. Eram decisă să ascund de toată lumea, cât mai mult posibil. Aveam nevoie totuşi de un timp în care să-l mai testez pe Matei, în cazul în care m-aş fi răzgândit. Într-o seară, am scris pentru prima dată în jurnal, despre sarcină. Începusem să mă obişnuiesc cu ideea şi să mă ataşez de ființa care se forma în trupul meu.

Răsfoind jurnalul, am dat peste pagini pline de iubirea pentru Robert. Trebuia să-mi iau adio de la el, pentru totdeauna.

„Poate că aşa trebuia să fie. Poate că acest copil este trimis de Dumnezeu, pentru a consolida relația dintre mine şi Matei şi pentru a mă ajuta să mă rup definitiv de Robert...“, scriam în jur-

nal. Dar în adâncul sufletului meu ştiam că nimic nu va putea stinge iubirea pentru Robert, care ardea în mine.

Adormisem destul de devreme în camera mea şi m-am trezit în toiul nopții. Veioza de lângă pat era aprinsă, iar când m-am dezmeticit, l-am văzut pe Robert stând pe fotoliu, cu o carte în mână.

– Ce faci aici? N-ai somn?, l-am întrebat ridicându-mi perna şi aşezându-mă comod.

– Te vegheam.

– Doarme toată lumea? Am adormit devreme...

– Am observat. Da, s-au culcat toți. Vrei apă, sau ceva?

– Nu. Vreau să dorm.

– Culcă-te, atunci. Dacă vrei, sting veioza.

– Trebuie să pleci, ca să o stingi.

– Stau aici.

– De ce?

– Nu ştiu. Mi-e dor de tine. Auzindu-l, am realizat că orice vis de-al meu de a-l avea vreodată era de acum şi mai imposibil de realizat. Eram însărcinată cu Matei, iar asta avea să-mi schimbe toată viața. Trebuia să fac tot posibilul să-l îndepărtez pe Robert de mine şi, pentru asta, era nevoie să-mi schimb atitudinea. Îmi propuneam să fiu rece şi distantă.

– Alexandra ce face?, l-am întrebat.

– Doarme, cred.

– Nu ar trebui să fii lângă ea?

– Irina...

– Ție ți se pare normal ce faci?

– Fac ce simt.

– Faci ce simți...

– Vreau să discutăm ceva.

– Ce? S-a ridicat, a lăsat cartea pe fotoliu şi a venit lângă pat. M-a privit nesigur câteva clipe, apoi s-a aşezat pe marginea patului.

Mi-a luat mâna şi mi-a studiat-o puţin, apoi mi-a aşezat-o încet pe plapuma pufoasă cu care eram acoperită.

– Nu mai suport, Irina.

– Ce nu mai suporţi?

– Toată situaţia asta. O să vorbesc cu Matei.

– Poftim?! Ce să vorbeşti cu el?

– O să-i spun de noi. O să-i mărturisesc că sunt îndrăgostit de tine. O să-l fac să înţeleagă că am încercat să schimb asta, că am aşteptat şi am suferit...

– Ai înnebunit de tot?! Cum să faci aşa ceva?

– Sunt nebun dacă mai continui aşa. Nu mai pot...

– De ce nu ai făcut-o până acum? De ce ai stat atâta timp?

– Mă condamni?

– Nu. Vreau doar să înţeleg.

– Pentru că am crezut că ceea ce simt pentru tine e doar o pasiune trecătoare. Am sperat să-mi treacă şi mi-am dorit să-mi treacă. Dar, totodată, am vrut de mii de ori să-i spun adevărul lui Matei. Dacă ai şti de câte ori am avut pornire să-i spun totul!

– Ceva te-a oprit de fiecare dată, nu-i aşa? Ce anume?

– Nu ştiu dacă ai înţelege...

– Fă-mă să înţeleg.

– Ştii, încă de mic am trăit cu convingerea că mie nu mi se cuvenea nimic. Faptul că părinţii lui Matei m-au adoptat, mă făcea să cred că deja primisem mai mult decât am meritat. Şi am crezut că mai mult nu trebuia să pretind. De aceea am cedat mereu în favoarea lui Matei. Nu am pretins să am lucruri la fel de frumoase, iar când mi se dădeau totuşi, mă simţeam incomod, convins că mi se dă mai mult decât merit. Am suferit mereu de complexe de inferioritate. Credeam că Matei merită totul, că eu oricum îi luam ceva ce-i aparţinea, adică jumătate din atenţia şi dragostea părinţilor lui...

– Mama lui Matei mi-a spus că mereu îl lăsai pe Matei să câştige la şah, la rummy...

– Aşa e. Şi făceam tot posibilul să am note mai mici decât el.

– De ce?!

– Ca să nu par mai bun decât el. Nu înțelegi că aveam impresia că nu e normal şi decent ca eu să-i fiu superior prin ceva? De aceea am renunțat mereu la orice, în favoarea lui. Şi când făcea câte-o prostie, luam toată vina asupra mea.

– Iar el a acceptat toate astea?

– Da.

– Înseamnă că el a pierdut maşina şi banii la cazinou?

– Da...

– Ce prost eşti! Cum ai putut să iei asupra ta totul? Ți-ai stricat imaginea pentru el?

– Am ținut la el. Şi m-am simțit dator să-l protejez. Ştii, el de mic a avut nişte complexe. I se părea că lumea e împotriva lui, că nu e plăcut şi acceptat... Dacă cineva îşi arăta simpatia față de mine, devenea gelos. Dacă primeam ceva, îşi dorea acel lucru. În plus de asta, el a fost mereu fragil şi bolnăvicios, astmul i-a dat de furcă de mic şi toată lumea îl proteja...

– Acum înțeleg. Ai făcut cea mai mare prostie. Aşa cum ți-am mai zis cândva, l-ai transformat într-un handicapat dependent de tine. Şi l-ai făcut să creadă că totul i se cuvine, că el e buricul pământului! De aceea nu acceptă şi nu ştie să piardă.

– Când eram copil, nu ştiam ce consecințe pot fi.

– Dar ca adult? De ce-ai continuat? De ce n-ai pus piciorul în prag? Am impresia că Matei te consideră o proprietate, că nu poate trăi fără tine. E conştient oare că tot ceea ce aveți, ți se datorează ție?

– Da, ştii bine asta...

– Trebuia, la un moment dat, să te rupi de el. Şi să nu mai trăieşti cu complexele orfanului adoptat.

– Crezi că e aşa de uşor?

– Ai dus totul la extrem. Tu şi părinții lui sunteți de vină că el este încă un băiețel răzgâiat!

– Ştii, în noaptea în care te-am cunoscut, voiam foarte mult să mă lipesc de tine. Mi-ai plăcut foarte mult şi am simţit ceva special. Dar când am văzut că Matei te plăcea, am renunţat. Cine eram eu, ca să te merit mai mult decât el?

– Toată viaţa ta ai renunţat la orice, în favoarea lui?

– Da.

– Trist. Sper să schimbi asta la tine.

– O voi schimba. De aceea vreau să discut cu el. Vreau să-i explic totul, aşa cum ţi-am explicat şi ţie şi să-l fac să înţeleagă că nu l-am trădat, că nu vreau să-i fac rău...

– Ce copil eşti! Trezeşte-te! E prea târziu. Matei mă iubeşte. Crezi că-i vorbeşti despre vreun lucru oarecare, pe care i-l ceri?

– Voi încerca, Irina. Renunţ la tot, plec cu hainele de pe mine, dacă trebuie...

– Pe mine nu mă întrebi dacă îmi doresc asta?

– Ştiu că îţi doreşti.

– Greşeşti. Nu-mi doresc asta. Îl iubesc pe Matei.

– Nu suficient. Mă iubeşti şi pe mine.

– Vrei adevărul, Robert?

– Da.

– Ţin la tine. Cândva m-am şi aprins puţin. Poate că din curiozitate, poate din cauză că Matei s-a purtat aiurea uneori şi am găsit în tine un refugiu, poate că şi încurajată de tine... Dar nu te iubesc. Nu aşa cum crezi şi cum credeam. Între timp am înţeles ce simt. Minteam şi mă străduiam să fiu cât mai convingătoare. El mă privea îngrozit, iar ochii i se umpleau de lacrimi.

– De ce faci asta, Irina?

– Ce fac? Sunt sinceră. Haide, să nu ne mai amăgim cu iubirea noastră închipuită.

– Nu pot să cred că spui asta...

– Trezeşte-te, Robert! Mă cunoşti, nu? Zi-mi, mă cunoşti?

– Aşa cred...

– Atunci, dacă te-aş fi iubit pe tine, aş fi putut să-l iubesc şi pe Matei? Aş fi putut să dorm alături de el, să fac dragoste cu el? Aş fi putut să te ştiu cu altă femeie?

– De ce faci asta, te întreb din nou!

– Pentru că trebuie să fim sinceri. Pentru mine a fost doar o rătăcire, doar nişte capricii, nu ştiu... Dar nu te iubesc. Dacă te iubeam, aş fi încercat să te conving să vorbeşti cu Matei, nu? Sau aş fi vorbit eu cu el. Nu crezi?

Argumentele mele păreau a-l convinge pe Robert, care deja plângea. Mă străduiam să nu arăt nicio emoţie, nicio grimasă şi să mă fac cât mai credibilă. Probabil că dacă nu aş fi fost însărcinată, intenţia lui ar fi venit ca o salvare pentru mine. Şi asta, pentru că îl iubeam şi tot ce îmi doream era să fiu a lui. Aş fi fugit cu el oriunde, doar cu hainele de pe noi, convinsă că iubirea ne-ar fi fost de ajuns, ca să construim o viaţă frumoasă şi fericită. Dar propunerea lui a venit prea târziu. Şi poate că aşa trebuia să se întâmple. Poate că noi doi nu ne eram sortiţi unul altuia.

– Nu mai plânge, te rog. Iartă-mă dacă te-am rănit, i-am spus, cu un ton destul de rece.

– Nu-mi vine să cred...

– Robert, cât credeai că poate dura o relaţie atât de bolnăvicioasă?

– Ştii, uneori am impresia că ai ceva rău în tine...

– Poate că am.

– Irina, tu chiar nu mă iubeşti?

– Ţin la tine, aşa cum ţin la toţi oamenii din casa asta. Dar nu te iubesc aşa cum crezi tu. Să nu confundăm lucrurile...

– Nu mă pot înşela atât de mult, nu am cum!

– Uite că te-ai înşelat. Poate că şi eu ţi-am transmis mesaje greşite, nu ştiu... Dar e bine să lămurim lucrurile, o dată pentru totdeauna. Încearcă să fii fericit cu Alexandra...

– Du-te naibii! S-a ridicat şi a ieşit din cameră, lăsând uşa larg deschisă în urma lui. Abia aşteptam să rămân singură şi să plâng în voie. Dar s-a întors după câteva minute şi m-a surprins plângând.

– Ce faci, plângi? Plângi?! De ce plângi?

– Pleacă şi lasă-mă. Învaţă să baţi la uşi!

– De ce plângi, Irina? Ce ai? Îl iubeşti pe Matei, eşti fericită, ai tot ce ţi-ai putea dori! De ce plângi?

– N-auzi să pleci?

– Plec dacă îmi spui de ce plângi.

– Nu e treaba ta! M-am ridicat din pat şi m-am dus lângă uşă, deschizând-o larg ca să-l poftesc afară. El s-a apropiat de mine şi mă privea scrutător. L-am prins de mână ca să-l îndemn să iasă, moment în care s-a enervat şi a trântit uşa.

– Ieşi!, am spus, încercând să deschid iar uşa. Dar el a închis-o imediat şi m-a izbit de ea. A încercat să mă sărute şi, pentru că m-am ferit, mi-a prins capul între palme şi m-a sărutat forţat. Pentru că încercam să-l opresc şi mă zbăteam, a devenit agresiv şi m-a muşcat de buze.

– Mă iubeşti! Recunoaşte-o! De aia plângi! Spune-o, mincinoasă ce eşti!

– Nu te iubesc! Lasă-mă în pace şi pleacă!

– Nu mă iubeşti? De aia tremuri când ajung aşa de aproape de tine? Mă doreşti cu fiecare celulă din tine!

– Te înşeli amarnic!

– Mă înşel? Zici tu că mă înşel? A început să mă sărute grăbit, iar eu făceam eforturi să-l opresc. Părea pornit să facă dragoste cu mine, ceea ce m-a speriat şi de aceea l-am împins, dar imediat mi-a rupt în două cămaşa de noapte. M-a sărutat pe gât, coborând din ce în ce mai jos, iar eu încercam disperată să-l opresc. Orice efort de a-l îndepărta era zadarnic, pentru că devenea din ce în ce mai agresiv. S-a aplecat în faţa mea şi mi-a ridicat cămaşa de noapte, sărutându-mă pe coapse şi pe burtă. Cu greu am reuşit să-l îndepărtez,

plângând şi implorându-l să se oprească. L-am prins cu putere de păr şi l-am forţat să se ridice.

– Ticălosule ce eşti! O să ajungi în iad!, i-am spus plângând.

– Perfect! Pentru că n-aş putea trăi fără tine!, mi-a spus, ieşind din cameră.

Matei era foarte distant cu mine, iar pe mine mă durea răceala lui. Simţeam nevoia să fiu iubită şi alintată şi mă simţeam foarte singură. Poate că ruptura de Robert şi sarcina intensificau nevoia mea de a fi iubită. Dar Matei nu voia nicicum să creadă că nu îl înşelasem şi că prietenul imaginar era numai o persoană cu care doar comunicam telefonic. Robert abia dacă îmi vorbea, trezind suspiciuni în cei din casă, care speram să creadă că doar am avut o dispută şi că ne vom împăca. Mă evita şi părea foarte supărat pe mine. Într-o dimineaţă, mi-a spus că vom pleca într-o excursie la munte. Unul dintre prietenii noştri îşi serba ziua de naştere, la o cabană.

– Eu rămân acasă, i-am spus.

– S-o crezi tu. De ce să rămâi acasă?

– Pentru că nu pot să-mi pun masca fericită...

– Ba ţi-o pui. Vezi că nu am chef de mofturile tale. O poţi lua şi pe Simona, că văd că mai nou îţi place să dormi cu ea...

– Zău? Şi tu cu cine o să dormi, cu Beatrice sau cu alta?

– Eu nu te mai înşel. Îşi las ţie onoarea asta...

Nu l-am putut convinge pe Matei că nu aveam starea necesară pentru excursia în care trebuia să fiu sociabilă şi să mă prefac că totul era ok. Iar prietenii noştri au sesizat imediat diferenţa dintre Irina pe care o ştiau plină de viaţă, energică şi mereu bine dispusă şi cea apatică de acum. Matei a încercat să se apropie de mine, însă nu i-am permis, fiind sigură că o făcea doar ca să salvăm aparenţele. S-a enervat cumplit, când i-am spus că voi dormi cu Simona şi i-a reproşat acesteia că mă influenţa negativ. Ea era singura prietenă pe care încă nu reuşise să o îndepărteze de mine. Starea mea proastă m-a

făcut să nu reuşesc să-mi controlez pornirile tot timpul, de aceea am atacat tot ce nu mi-a plăcut la prietenii lui Matei. Mă deranjau discuţiile denigratoare la adresa altor prieteni care nu erau prezenţi, cât şi laudele lor fără măsură. În ultima seară i-am făcut ipocriţi şi am abandonat cina, surprinzându-i pe toţi cu atitudinea mea.

– Ţii neapărat să mă faci de cacao?, m-a întrebat Matei, ieşind după mine.

– Vai, iartă-mă că nu te reprezint frumos, aşa cum ţi-ai dori!

– Pot să ştiu şi eu de ce naiba te-ai legat de ei?

– De ce? Auzi, tu de unde ştii că atunci când nu suntem de faţă, nu ne bârfesc şi pe noi, la fel? Ţi se pare normal să asişti cum unii îţi batjocoresc prietenii?

– Ia mai încetează să faci tu pe sfânta!

– Nu sunt sfântă, dar nici ipocrită ca voi! Măcar nu mi-e ruşine să privesc în ochi, oamenii cu care mănânc la aceeaşi masă! I-am întors spatele şi am pornit către pădure, într-o plimbare. Un drum forestier mă invita să merg cât mai departe de cabana aceea. Aveam nevoie de o gură de aer şi de câteva clipe în care să fiu doar eu cu gândurile mele. Dar, după câteva minute, m-am pomenit cu Matei venind cu maşina în urma mea.

– Haide, urcă. Te duc la o plimbare, mi-a spus, oprind în dreptul meu.

– Plimbare cu maşina în pădure? E mai mare păcatul..., am spus, urcând lângă el.

– Te duc mai departe, poate găsim un loc frumos, unde să stăm noi doi... „Dacă aş simţi că mă iubeşti, orice loc de pe Pământ mi s-ar părea frumos!“, mi-am spus în gând. Matei a condus liniştit, preţ de câteva minute, iar eu mă întrebam cât mai avea de gând să meargă. Ne îndepărtasem deja câteva zeci de kilometri de cabană şi nu mai era mult până ce avea să se întunece.

– Nu ai de gând să opreşti? M-aş plimba şi pe jos puţin. Am amorţit în maşină, i-am spus. A căutat un refugiu pe marginea dru-

mului şi a oprit. Imediat a încercat să mă sărute, dar l-am respins şi am coborât din maşină.

– Pot să ştiu şi eu de ce mă respingi?, m-a întrebat.

– Mai întrebi?

– Da. Zi-mi ce ai de câteva zile!

– Ce am? Nimic, iubitule. Totul e perfect în viaţa mea! Iubitul meu mă tratează ca pe o proprietate şi ca pe o târfă.

– Nu-i adevărat! Şi oricum, ai uitat că m-ai înşelat?

– Nu te-am înşelat niciodată şi nu ştiu dacă ai idee cât mă frustrează să fiu acuzată pe nedrept, tocmai de tine, care m-ai înşelat!

– Mincinoaso! Zi-mi cine e ăla şi când te vezi cu el? Când sunt eu la birou? Zi-mi! Trebuie să-ţi angajez paznic?

– Da! Angajează-mi paznic! Mă enervasem atât de tare, încât nu mă puteam stăpâni să nu strig. Am început să merg repede înainte, fără să privesc în urmă, iar Matei se ţinea scai după mine. Eram tensionată şi am început să plâng. După câteva minute, Matei a încercat să mă oprească şi să mă îmbrăţişeze, dar l-am respins, fapt care l-a enervat. Au urmat un şir de replici tăioase şi de reproşuri pe care ni le-am aruncat unul altuia, acuzându-ne de infidelitate şi de lipsa iubirii. La un moment dat, Matei s-a enervat atât de rău, încât m-a îmbrâncit, iar eu am căzut. De nervi l-am împins în râul pe lângă care mergeam, iar el m-a tras şi pe mine în apa rece ca gheaţa.

– Idiotule! Te urăsc!

– Zău? De ce, pentru că îl iubeşti pe acela care îţi dă sms-uri?

– Da! Îl iubesc de nu mai pot, clar? Şi o să te părăsesc!

– Ce-o să faci, mă? Ce-o să faci? În câteva clipe Matei a venit lângă mine şi a început să mă bruscheze. Am căzut iar în apă, iar el mă trăgea de păr, ţipând şi ameninţându-mă. Cu greu am scăpat din mâinile lui şi am fugit către maşină. Speram să fi lăsat cheile în contact, ca eu să pot fugi de acolo.

– Asta cauţi?, m-a întrebat, arătându-mi cheile şi venind furios către mine.

– Du-mă la cabană! Uite în ce hal arăt!

– Şi eu cum arăt?

– Ce o să le spui prietenilor noştri?

– Că te-am înşelat şi că mă loveşti ca un nemernic! Gata cu prefăcătoria!

– Ştii ceva? Ia stai tu aici şi meditează puţin! Zicea-i că natura te ajută să te regăseşti! Poate că după ce vei sta o noapte singură în pădure, o să-ţi iasă gărgăunii din cap! A urcat în maşină şi a plecat, iar eu priveam mirată în urma lui. Mă gândeam că se va întoarce, dar l-am văzut dispărând în zare, lăsând în urma lui un nor de praf. Am început să merg pe marginea drumului, tremurând de frig şi plângând. Mă gândeam că se juca doar şi că se va întoarce după mine. Am mers minute bune, iar afară se întuneca din ce în ce mai mult. Rochia udă şi rece mă înfrigura atât de tare, încât tremuram vizibil.

„Nu pot să cred! M-a lăsat aici şi nu are de gând să se întoarcă!“ Afară era deja întuneric, iar pe mine m-a cuprins o spaimă de nedescris. Păşeam foarte încet şi aveam impresia că auzeam tot felul de zgomote în jurul meu. Era noapte, iar eu eram singură într-o pădure. Ca să mă încălzesc puţin am început să alerg, dar pietrele de pe drumul forestier şi sandalele incomode nu mi-au permis să fug prea mult. Trecuseră aproape două ore de când Matei mă abandonase în pădure. Eram obosită, îngheţată şi îngrozită. „Tati, ai grijă de mine, de acolo din cer, da? O să fie bine, o să vină cineva după mine...“ spuneam cu voce tare.

Speram în sinea mea că prietenii noştri vor observa lipsa mea şi că se vor îngrijora. Printre lacrimi am văzut două luminiţe în depărtare şi am început să merg repede către ele. După puţin timp am auzit o voce bărbătească strigând, dar nu puteam distinge dacă era o voce cunoscută. Am început să strig foarte tare, mergând din ce în ce mai repede, către luminile din depărtare. Dintr-o dată am văzut luminile dispărând şi am intrat în panică. Plângeam în hohote şi mergeam repede, rănindu-mă în pietrele de pe drum, pe

care nu le vedeam. Deodată am văzut luminile apărând din nou, de data aceasta din ce în ce mai aproape. În gând spuneam „Tatăl nostru" şi mergeam înainte. Mi-am dat seama că maşina ale cărei faruri le zărisem venea către mine, însă nu ştiam dacă să mă bucur sau să mă ascund. Puteau fi nişte străini care să-mi facă rău. Puteau fi tineri băuți şi teribilişti. Dar dacă m-aş fi ascuns, aş fi riscat ca maşina să treacă pe lângă mine. Deodată, luminile au dispărut şi imediat am auzit o voce strigându-mă. Era vocea lui Robert. Eram atât de speriată şi de epuizată, încât aveam impresia că strigătele mele erau şoapte, ca acelea din coşmaruri, când eşti disperat să te faci auzit, dar nu reuşeşti să scoți niciun sunet. Dar strigam. După câteva clipe, am văzut din nou luminile, din ce în ce mai aproape, până când maşina lui Robert s-a oprit în fața mea. A coborât repede şi a venit lângă mine, iar eu m-am prăbuşit în brațele lui.

— Dumnezeule mare!, a spus el speriat. M-a dus la maşină şi m-a aşezat pe scaunul din dreapta, apoi a închis uşa. A urcat şi el, mi-a rabatat scaunul şi a pornit căldura.

— Haide că se face cald imediat, mi-a spus. Mă duc să aduc o pătură. Când s-a întors cu pătura a vrut să mă acopere, dar mi-a scos mai întâi rochia udă. M-a îmbrăcat cu tricoul pe care îl purta pe sub cămaşă, apoi m-a acoperit cu pătura. Câteva clipe m-a privit tăcut, apoi m-a îmbrățişat.

— M-am speriat atât de tare!, mi-a spus.

— De unde ai ştiut unde sunt?

— Mi-a spus Matei...

— El de ce nu a venit?

— De orgolios, de nebun şi de idiot! Robert m-a lăsat să plâng şi a aşteptat să mă liniştesc şi să mă încălzesc, apoi a pornit spre cabană. Când am ajuns, am văzut-o pe Simona aşteptând pe trepte şi fumând stresată, iar de îndată ce ne-a văzut, a alergat spre maşină. Robert m-a scos în brațe, ținându-mă acoperită cu pătura.

– Unde ai găsit-o?, a întrebat Simona cu vocea schimbată din cauza plânsului.

– În mijlocul pădurii, la vreo 40 de kilometri. Închide tu mașina, ok? Robert m-a dus direct în camera mea, unde am intrat de îndată, ca să fac un duș fierbinte. Când am ieșit din baie, i-am surprins pe Simona și pe Robert discutând aprins. Simona îi reproșa lui Robert că nu are mai multă grijă de mine și că nu îl pune pe Matei la punct.

– Terminați. Nu vreau să mai aud nicio discuție în contradictoriu, am spus, așezându-mă pe pat.

– Ești ok? Ce s-a întâmplat de fapt?, m-a întrebat Simona, stingând țigara.

– Ne-am certat pe același subiect. Crede că l-am înșelat cu prietenul imaginar.

– Numai din cauza ăluia! Ce nemernic este, de nu se arată? Ți-am spus că e un ciudat și că nu e normal să...

– Taci. Nu e ciudat deloc. E doar misterios. Dar e un om bun.

– Scrie-i omului bun că din cauza lui ai viață amară cu iubitul tău! Să vedem, îi pasă?

– Mă duc să aduc ceva de mâncare și un ceai fierbinte, da?, a spus Robert. De îndată ce Robert s-a ridicat, Matei a intrat în cameră. Intenționam să-i spun să plece, însă nu am apucat, din cauza Simonei care a început să-l jignească și să strige la el.

– Cât de nenorocit poți fii, mă, să o lași udă în pădure? Chiar, cum s-a udat?

– M-a trântit într-un râu, am spus încet.

– Ce?! Te omor! Ți-am spus că dacă mai dai în ea, te omor! Simona s-a dus cu repeziciune lângă Matei și a încercat să-l lovească, dar acesta i-a prins mâna și a trântit-o pe pat.

– Ia vezi, că îți dau și ție o mamă de bătaie, de nu te vezi! Numai tu îi bagi prostii în cap!

– O să te sufoc în somn, tâmpitule!

– Terminați! Scoate-l pe ăsta afară!, i-am spus lui Robert care privea scena, plictisit.

– O să regreți într-o zi, nemernicule!, a continuat Simona, care nu își mai putea stăpâni nervii. Ai lăsat-o în pădure, să înghețe în starea ei?!

– În ce stare, tu?, a întrebat Matei. De îndată ce am realizat că Simona urma să se dea de gol cu sarcina mea, am intrat în panică.

– Gata, Simo! Termină!

– Nu termin, inconştiento ce eşti! O să-i spun, că dacă nu află, cine ştie ce îți mai face!

– Ce să-mi spui?

– Simo taci din gura aia! Gata, toată lumea afară!

– Ce să-mi spui, nebuno?, a întrebat Matei, sarcastic.

– Că e gravidă cu tine, boule! Şi i-ai pus sarcina în pericol!

– Poftim?! Matei s-a aşezat pe pat şi mă privea uluit, iar Robert mi-a aruncat o privire plină de reproş. Probabil că făcea legătura între refuzul meu categoric de a-l urma în intenția lui de a-i mărturisi lui Matei iubirea noastră şi sarcina mea.

– E adevărat?, a întrebat Matei, foarte încet. Eu am întors privirea către fereastră, iar Simona a început să-i facă morală lui Matei. Îmi venea să o iau la bătaie, dar totodată îi înțelegeam raționamentul. Se temea pentru mine şi credea că, dezvăluind acest adevăr, Matei mă va trata frumos.

– Iubita, e adevărat?, m-a întrebat Matei, venind lângă mine.

– Da.

– Of, doamne! Şi de ce nu mi-ai spus?

– Lasă că ai aflat în cel mai frumos mod.

– Iartă-mă, te implor să mă ierți! A îngenuncheat lângă patul meu şi mi-a luat mâna pe care mi-o pupa, plângând.

– Felicitări, maiestate! Felicitări, dobitocule!, a spus Robert, apoi a ieşit din cameră.

– Eu nu plec. Nu te las cu criminalul ăsta, a spus Simona.

– Vreau să dorm, am spus. A urmat o întreagă scenă în care Simona i-a împuiat capul lui Matei cu reproşuri, iar el a ascultat-o, încercând să se justifice din când în când. Am adormit, înainte ca ei să cadă la pace, răpusă de oboseală şi de căldura ce îmi bucura corpul.

Ştiam că din momentul în care se va afla de sarcina mea, voi fi mereu în centrul atenției, însă cei din casă duceau totul la extrem. Erau exagerat de atenți, se îngrijeau să nu îmi lipsească nimic, îmi verificau până şi temperatura apei din cadă şi îi preocupa foarte mult ceea ce mâncam. Matei era în al nouălea cer şi mă copleşea cu daruri, cu declarații de dragoste şi cu gesturi romantice. Îmi vorbea deja despre copilul nostru şi despre planuri de viitor. Se purta de parcă nu ar fi existat niciodată nori pe cerul nostru.

Există lucruri pe care poate că ar fi mai bine să nu le afli niciodată. Nu ştii ceva, nu te doare. Dar unele dintre ele trebuie aflate, pentru că te ajută să vezi şi alte fețe ale oamenilor. Pentru asta, viața îți trimite în ajutor oameni şi conjuncturi potrivite, exact la momentul potrivit. Uneori te întrebi dacă lucrurile se întâmplă din pură coincidență sau nu cumva destinul manevrează totul. Mă întreb cum ar fi fost viața mea, dacă nu aş fi aflat anumite adevăruri, care mi-au schimbat direcția de mers? Aş fi fost, oare, mai fericită?

Matei şi Robert se pregăteau să încheie o nouă afacere. Cumpăraseră o fermă şi aveau şansa să semneze un contract important, cu nişte parteneri greci. Erau foarte încântați de noua afacere, care se părea că avea să le aducă beneficii fabuloase. Mi-au spus că se vor întâlni cu partenerii greci în Bucureşti, pe care aveau de gând să-i ducă la o cină, iar după aceea într-un club. Îşi doreau să le facă o bună impresie, de aceea şi-au propus să fie foarte ospitalieri. Pentru că m-au atenționat că se vor întoarce foarte târziu, am profitat de seara fără ei şi m-am răsfățat cu o baie lungă şi cu câteva tratamente cosmetice. Eram liniştită şi fericită. Dar liniştea mi-a fost tulburată, când a sunat un prieten bun de-al lui Matei.

– Ce faci, Irina? Unde sunteţi?

– Eu sunt acasă, iar Matei şi Robert au ieşit.

– A, numai ei sunt în Sinaia? I-am văzut maşina lui Matei în faţa vilei lui Bebe. Dar l-am sunat şi nu-mi răspunde. Mă gândeam că sunteţi la vreo crâşmă, ceva, ca să ne vedem. Şi noi suntem în Sinaia... „În Sinaia? Ce să caute Matei, în Sinaia?“, mă gândeam.

– Au o întâlnire de afaceri. Mai sună-i, am spus, scurtând conversaţia. L-am sunat imediat pe Matei, curioasă să aflu cum ajunsese în Sinaia.

– Da, iubita!

– Ce faceţi?

– Uite, cu partenerii noştri.

– În Bucureşti?

– Da, iubita. Mâncăm ceva, apoi mai vedem.

– Voiam să vă spun noapte bună.

– Te culci deja? Noapte bună, iubita mea. Te ador!

Matei părea expeditiv, alimentându-mi şi mai mult bănuielile. Am încheiat repede conversaţia, ascunzându-mi îngrijorarea. Ştiam că mă mintea şi nu înţelegeam de ce. M-am frământat preţ de vreo oră, făcându-mi tot felul de scenarii, apoi am luat decizia să merg să văd ce se întâmplă. M-am îmbrăcat, am luat maşina lui Robert şi am plecat spre Sinaia. Era deja aproape de miezul nopţii şi, deşi mi se părea o nebunie şi total nepotrivit să plec noaptea ca să-mi caut iubitul, nimic nu mă mai putea opri. Eram din ce în ce mai neliniştită, la gândul că aveam să aflu ceva ce nu îmi plăcea. Pe drum mi-am făcut tot felul de scenarii, cât şi complexe. „Cum să apar la vila lui Bebe, în toiul nopţii, ca o nevastă geloasă? Poate că au hotărât, pur şi simplu, să-i ducă acolo pe partenerii lor de afaceri. Sinaia e un oraş turistic, frumos. Dar de ce m-a minţit Matei? De ce nu mi-a spus că e în Sinaia? Oare ce va spune, când voi apărea acolo? Dacă îl pun într-o situaţie jenantă faţă de partenerii lui de afaceri, apărând noaptea să-l caut? Dar trebuie să aflu ce se întâmplă.“ De îndată ce

am ajuns în Sinaia, m-au copleşit nişte emoţii negative foarte puternice. Îmi era teamă. „Nebună ce eşti, ce cauţi aici?", îmi spuneam.

Vila prietenului nostru era pe o străduţă înghesuită şi, imediat ce am ajuns aproape de ea, am văzut maşina lui Matei. N-aş fi vrut să parchez în apropiere, dar din lipsă de spaţiu nu am avut încotro. Am parcat în spatele maşinii lui şi am aşteptat puţin, ca să-mi adun gândurile. „Ce să fac? Cum să mă duc acolo?". Vedeam lumină la câteva dintre ferestre şi mă gândeam că poate cel mai bine ar fi fost să aştept şi să văd ce se întâmplă, dar nu mai aveam răbdare. Am intrat în curtea vilei, păşind cu teamă şi, când m-am trezit în faţa uşii, am stat puţin şi am ascultat. Era linişte. Am bătut uşor la uşă şi am aşteptat. Nu mi-a răspuns nimeni, aşa că am încercat să deschid uşa, care, spre surprinderea mea, nu era încuiată. Am intrat în livingul în care mai fusesem de atâtea ori şi am văzut o masă întinsă, cu farfurii şi pahare folosite. Pe unul dintre scaune am văzut sacoul lui Matei. Vila avea un living şi o bucătărie la parter, iar la etaj, patru dormitoare. Am auzit nişte chicoteli de la etaj, ceea ce mi-a confirmat că în camerele de sus se aflau persoane. Am închis uşa încet şi am început să urc scările, păşind tiptil. „S-or fi culcat. Dar de ce să doarmă aici? Cum să deschid uşile dormitoarelor? Dacă dau peste oameni necunoscuţi?"Ajunsă pe coridorul de la etaj, am uitat de toate gândurile acestea şi am început să ascult pe la uşi. Am auzit nişte zgomote într-o cameră şi am deschis uşa foarte încet, dând peste un bărbat în vârstă, care era în pat cu o femeie tânără.

Am închis uşa imediat, sperând ca aceştia nu au apucat să mă vadă şi am continuat să merg tiptil pe hol, oprindu-mă la următoarea uşă, din spatele căreia se auzea vocea lui Robert. Am intrat în cameră fără să stau pe gânduri şi l-am găsit pe acesta în pat cu o tipă, pe care nu am recunoscut-o, pentru că s-au acoperit repede, când au sesizat uşa deschizându-se, iar Robert, şocat de prezenţa mea acolo, a sărit ca ars din pat. Nu a apucat să reacţioneze mai mult, deoarece eu am ieşit din cameră şi am deschis următoarea uşă, fără să mă mai

gândesc că aş putea da peste alte persoane străine. Deja ştiam că şi Matei se afla într-una din camerele acelea şi, deşi eram pregătită pentru orice surpriză, speram, undeva în sinea mea, să nu îl surprind în aceeaşi postură în care tocmai îl găsisem pe Robert. În următorul dormitor, am dat peste un bărbat care dormea singur. Am deschis şi ultima uşă iar când am văzut patul din cameră gol, am crezut că Matei nu era acolo, dar în clipa în care am păşit înăuntru şi l-am văzut, mi-am dat seama că m-am înşelat. Stătea pe un fotoliu, iar pe jos în faţa lui se afla o femeie pe jumătate dezbrăcată. Ceea ce vedeam m-a uimit atât de mult, încât am rămas fără reacţie. Stăteam ca o statuie şi-l priveam pe Matei, care imediat ce m-a văzut şi-a încheiat pantalonii, într-un mod grăbit, ca apoi să-şi ascundă faţa în palme. Tipa s-a ridicat, trăgându-şi în grabă bluza şi, pentru că eu stăteam în uşă şi probabil că se temea să vină aproape de mine, s-a aşezat pe pat.

Imaginea lui Matei, plină de vinovăţie, stând cu coatele sprijinite pe genunchi şi cu faţa ascunsă după palme, îmi dădea sentimentul că îmi va fi de ajuns ca să-l detest pentru totdeauna. Curiozitatea tipic feminină m-a făcut să-mi întorc privirea spre femeia cu care mă înşela. Voiam să văd dacă era mai frumoasă decât mine, sau măcar să găsesc ceva surprinzător ori fermecător la ea, astfel încât Matei să o dorească, dar am avut parte de o nouă dezamăgire. Era o tipă din categoria celor banale şi şterse, lipsite de feminitate şi ieftine, îmbrăcată vulgar şi cu un machiaj strident. Pe măsură ce în mintea mea gândurile erau de-a valma, ura îmi invada sufletul. L-am simţit pe Robert venind în spatele meu, dar nu l-am privit.

— De ce nu mă priveşti, Matei? Uită-te acum în ochii mei şi spune-mi că mă iubeşti numai pe mine. Că eu sunt cea lângă care vrei să-ţi petreci toată viaţa, am spus încet, cu vocea înecată de lacrimi. Matei nu îndrăznea să-şi ia palmele de pe faţă, iar Robert stătea lângă mine şi privea în pământ.

— Te rog, ia-o de aici, i-a spus Matei lui Robert, fără să-şi arate faţa. Robert a încercat să mă prindă de mână, dar l-am lovit.

– Nu m-atinge! Matei, uită-te la mine! Fă asta şi plec! Spune-mi acum că mă iubeşti!

– Iartă-mă.

– Uită-te la mine, nenorocitule!

– Irina, hai să plecăm de aici, mi-a spus Robert, încercând din nou să se apropie de mine.

– Stai la distanţă! Să nu mai pui mâna pe mine, că nu ştiu ce voi face! Robert i-a făcut semn femeii, care ne privea ca la spectacol, să iasă, iar aceasta a ieşit pe lângă mine, lăsând în urma ei un iz dulceag şi insuportabil, de parfum vulgar şi ieftin.

– Ce are asta şi eu nu am? Ce ţi-a lipsit? Vrei să fiu vulgară? Vrei să mă port ca o curvă? Zi-mi! Spuneai că sunt cea mai minunată şi că mă iubeşti!

– Robert, te rog, scoate-o de aici!, a strigat Matei, ascuns după palme.

– Să vă ia naiba pe amândoi! Oare ce caut eu în viaţa voastră? Voi doi, care susţineţi că ţineţi la mine, că vă pasă de mine! De ce naiba mă vreţi lângă voi? Ca să vă bateţi joc?!

– Haide să plecăm acasă, mi-a spus Robert, cu un ton blând.

– Acasă? Care e casa mea, idiotule? O să-mi caut un loc de veci, ca să scap de voi! Vă urăsc! Pe amândoi! Tremuram atât de tare, încât abia puteam vorbi şi simţeam cum rămâneam fără putere, pe măsură ce durerea îmi invada tot corpul.

– Matei, fă ceva! Spune ceva!, i-a zis Robert, disperat.

Dar Matei nu reacţiona. Mi-am adunat puterile şi am plecat din cameră, pentru că-mi doream să fug cât mai repede de acolo. Am ieşit din vilă alergând şi l-am văzut pe Robert fugind după mine, dar am urcat repede în maşină şi am blocat uşile.

– Irina, aşteaptă-mă! Vin cu tine!, striga el lângă maşină.

M-am lăsat pe spătar şi am început să plâng în hohote. Eram şocată. Şi mă durea enorm. Durerea mea era dublă, pentru că eram

înşelată de doi oameni pe care-i iubeam şi în care credeam. Îmi pierdeam şi iubitul şi cel mai bun prieten. Şi, odată cu ei, un vis.

– Irina, deschide uşa! Te rog!, striga Robert, bătând în geamul maşinii.

„Unde să mă duc? Ce să fac? Toată viaţa mea depinde de ticăloşii ăştia doi! Iar copilul meu va creşte fără tată!“ Am pornit motorul şi am dat câţiva metri în spate ca să ies, în timp ce Robert se agita pe lângă maşină, strigând şi gesticulând. L-am văzut pe Matei ieşind pe treptele vilei şi am simţit o furie copleşitoare, care m-a făcut să-mi pierd minţile. Simţeam o nevoie nebună să mă răzbun. Mi-am pus centura de siguranţă, apoi am accelerat, intrând în maşina lui Matei, care era parcată în faţa mea. Distanţa şi viteza mică nu mi-au permis să-i distrug maşina, aşa cum mi-aş fi dorit, de aceea am mers înapoi cu spatele şi am intrat din nou în maşina lui, izbind-o şi împingând-o în stâlpul din faţa ei. Devenisem deja isterică şi îmi doream să-i distrug maşina complet, ceea ce m-a făcut să dau încă o dată înapoi şi să accelerez mult mai tare, izbind din nou maşina lui Matei. Robert se agita în jurul meu, iar Matei privea toată scena de pe treptele vilei. Gălăgia făcută de mine în toiul nopţii a scos câţiva curioşi afară, iar eu nu mai aveam energie, aşa că am plecat de acolo, în viteză. În minte aveam numai imagini cu Matei şi cu Robert, surprinşi cu acele femei. „Ce să mă fac? Unde să mă duc? Mă voi duce la Snagov să-mi iau actele şi cheia apartamentului meu din Braşov. Ce nenorociţi! Mi-au luat totul!“ Conduceam cu viteză şi plângeam în hohote. „Oare nu găsesc un pod, să mă arunc de pe el? Sau un zid, să mă fac praf?! De ce să mai trăiesc? Tot ce am iubit mi-a fost luat! Prietena mea va muri, Rareş a murit. De ce?! Cum o să pot uita toate astea? Cum o să pot trăi fără Matei, fără Robert şi fără toţi oamenii din jurul lor, pe care am ajuns să-i iubesc atât de mult? Cum voi putea să renunţ la toate visele?“

Abia vedeam drumul din cauza lacrimilor şi a întunericului, iar după puţin timp, am văzut o maşină apropiindu-se de mine, clax-

onând. Când a ajuns foarte aproape de mine, am observat că era maşina lui Matei, iar eu am accelerat, dorindu-mi să nu mă poată ajunge, fără să mă mai gândesc la siguranța mea. Norocul meu a fost că, fiind noapte, drumul nu era foarte aglomerat, pentru că deja mergeam cu o viteză foarte mare şi abia mai stăpâneam maşina.

Cu siguranță că la volan era Robert, pentru că numai el avea curaj să conducă atât de haotic. Curbele şi viteza nebună cu care mergeam, nu-i permitea să mă depăşească. Telefonul mobil aflat în geanta aruncată pe bancheta de lângă mine suna neîncetat, dar ştiam că numai Matei sau Robert mă puteau suna. La un moment dat, am văzut maşina lui Matei strecurându-se riscant pe lângă mine şi depăşindu-mă. M-a forțat să reduc viteza, jucându-se cu nervii mei şi cu mintea mea nebună, care îmi dicta să intru cu toată viteza în maşina lor. „Nu face asta, Irina! Tati, ajută-mă!" Imediat m-am gândit la tata, întrebându-mă ce ar fi gândit despre situația aceea. Am redus viteza şi imediat am văzut maşina lui Matei blocându-mi drumul, forțându-mă să frânez. L-am văzut pe Robert coborând din maşină şi venind, foarte nervos, către mine.

– Coboară din maşină!, mi-a spus țipând.

– Nu! Pleacă de aici!

– Irina, deschide uşa imediat! Nu îl mai văzusem niciodată atât de agitat şi de nervos şi începeam să realizez şi eu ce nebunie făcusem. L-am văzut plecând spre maşina lui şi întorcându-se după câteva clipe, cu ceva în mână, iar când a ajuns lângă maşina mea, a spart geamul portierei din spatele meu şi a deblocat uşa. M-a scos afară şi m-a lipit de maşină, aproape izbindu-mă.

– Eşti nebună?!, m-a întrebat, tremurând de nervi şi strângându-mă de umeri.

– Da! L-am văzut pe Matei coborând din maşina lui şi venind spre noi, iar în momentul în care a ajuns aproape de mine, am făcut o adevărată criză de isterie. Țipam şi încercam să mă smulg din brațele lui Robert, care mă ținea cu putere.

– Să nu te apropii de mine! Te urăsc ! Te urăsc !

Fără să mă privească, Matei s-a urcat la volanul maşinii mele şi a plecat în trombă spre Bucureşti, lăsându-mă singură cu Robert, pe marginea drumului. Îmi tremurau mâinile şi picioarele, iar Robert m-a luat în braţe şi m-a dus în cealaltă maşină, pe care o lăsase parcată aiurea şi pe care cei care treceau pe acolo o depăşeau, claxonând. Când a intrat în maşină lângă mine, a blocat uşile, m-a legat într-un mod ciudat cu centura de siguranţă, apoi a tras maşina pe marginea drumui şi şi-a lăsat capul pe tetiera, închizând ochii. Era atât de nervos, încât tremura. A stat câteva minute tăcut şi cu ochii închişi, apoi a pornit, conducând foarte încet.

– Mergem să căutăm o farmacie, trebuie să iei ceva ca să te calmezi, mi-a spus el, fără să mă privească.

– Exact ce-mi doream! O viaţă cu pastile!

– Vrei apă?

– Vreau să mor, idiotule!

– Să nu mai spui asta niciodată!

– Nu ţipa la mine! Robert a oprit maşina şi a coborât. S-a uitat la faruri, apoi a urcat şi s-a aşezat comod pe scaun, lăsându-l puţin pe spate. Era evident că voia să se liniştească sau poate că voia să-mi acorde mie răgaz să mă liniştesc. Am stat câteva minute liniştiţi, privind luminile maşinilor care treceau. Mă gândeam la cât de surprinzătoare putea fi viaţa. Cum te aruncă din extaz în agonie, atunci când te aştepţi mai puţin. Şi cum îţi poate lua, într-o clipă, tot. Poate că dacă nu ar fi sunat prietenul lui Matei, nu aş fi aflat niciodată de aventura lui, iar el şi Robert m-ar fi privit în ochi şi mi-ar fi declarat iubirea, fără nicio remuşcare.

– Cat de nenorociţi puteţi fi, am spus încet. Vreau să uit că v-am cunoscut vreodată. Vă urăsc...

– Taci. Încerc să mă liniştesc. Ai idee ce rău m-ai speriat?

– De ce te-ai speriat, cretinule?

– Ştii cu ce viteză ai mers? Ai idee?

– De câte ori l-ai acoperit pe Matei? M-a înşelat de multe ori?

– Nu.

– Nu te cred! Ce fel de om eşti? Eşti un monstru! Spui că îmi vrei binele? De ce m-ai adus de atâtea ori, înapoi la el? Ca să-şi bată joc de mine?

– Crezi că eu pot să-l opresc pe Matei să facă ce vrea?

– Măcar ai încercat?!

– Da, am încercat!

– Am văzut! De fapt, nu tu trebuie să-l opreşti. Credeam că mă iubeşte...

– Te iubeşte.

– Idiotule ce eşti, nu te mai suport! Cum poţi ponegri iubirea, în halul ăsta?! Am încercat să mă eliberez din strânsoarea centurii de siguranţă, dar el m-a oprit.

– Ce gunoaie umane sunteţi! Cine erau alea?

– Nişte curve.

– Aşa de rău aţi ajuns? Tocmai voi, craii Bucureştiului, frumoşi şi cu bani, după care umblă toate în limbă?

– Irina, nu ştii cum e în lumea asta a afacerilor. Când vrei să impresionezi nişte parteneri de afaceri, mai ales babalâci, le oferi nişte chestii. Pentru ei am adus nişte femei, ca să se simtă bine...

– Şi pentru voi!

– Nu puteam aduce doar două pentru ei, s-ar fi simţit aiurea. Trebuia să-i încurajăm să se simtă bine. Nu ştiu dacă înţelegi şi nici nu-mi face plăcere să-ţi vorbesc despre asta acum. Tu nu ar trebui să cunoşti acest aspect al vieţii.

– Păi chiar că nu înţeleg, Robert. Pentru că, în lumea mea, normală, oamenii nu fac aşa ceva!

– Toţi fac aşa.

– Ce convenabil pentru voi, că trebuia să le ţineţi ălora hangul la curve, nu? Ce lume infectă! Până atunci, fusesem un suflet

inocent şi curat, care nu a fost atins de perversitatea lumii. Iar acum trebuia să cunosc o altă faţă a lumii - murdară şi detestabilă.

– Du-mă la Snagov. Vreau să-mi iau actele şi cheile. Apoi plec la Braşov. Lucrurile mi le trimiteţi voi. Sau puteţi face un foc de tabără în curte, cu ele!

– Nu o să te lăsăm să pleci.

– Lăsăm?

– Eu şi Matei.

– Şi cine sunteţi voi?! Şi cum o să mă ţineţi acolo?! Şi de ce?! Ca să mă distrugeţi?! Aveţi curve pentru asta! De ce m-aţi ales tocmai pe mine?!

– Matei te iubeşte. Ştiu mai bine decât oricine asta!.

– Serios?! Ce mod interesant de a-mi arăta iubirea! Cum îţi permiţi tu să vorbeşti de iubire, nonsensule? Tu habar nu ai ce e aia!

– Ce-ai spus?

– Ce-ai auzit! Habar n-ai ce înseamnă iubirea! Nu ştii să iubeşti şi nu eşti iubit! Eşti prea preocupat să-i fii fidel lui Matei, să meargă afacerile şi să-i mulţumeşti pe toţi! Nu ştii să iubeşti şi trăieşti singur şi nefericit! Mi-e milă de tine! Şi uite în ce hal decazi!

– Taci!

– O să tac, Robert. Oricum, aceasta a fost ultima noastră discuţie. Nu avem ce vorbi, suntem din universuri diferite! Eşti jalnic! Eşti varză! Confunzi lucrurile, iubirea cu obsesia, dragostea cu sexul! La tine totul se rezumă la afaceri, ca dovadă, vinzi şi cumperi iluzii!

– Singura mea iluzie eşti tu!

– Poftim?

– Mă judeci pentru greşelile lui Matei?! Fără să te gândeşti cât de greu îmi este că trebuie să fiu între tine şi el?!

– Nu ar trebui să fii între noi! Ar trebui să fii alături de noi, iar pe el să-l aduci pe drumul corect!

– Mă zbat să fac asta, nu vezi?!

– Ba da! Tocmai am văzut! Porneşte maşina odată, mi-e silă să mai stau lângă tine! Cu siguranţă că Robert era tensionat şi marcat de cele întâmplate, pentru că nu şi-a mai putut stăpâni lacrimile. Şi-a ascuns faţa între palme şi a plâns câteva minute.

– Nu-ţi doresc să treci prin ce am trecut eu, în ultimele minute, mi-a spus.

– Eu îţi doresc să treci prin ce am trecut eu!

– Irina, te vedeam murind! Ai idee ce înseamnă asta?

– Doar o curvă proastă în minus! Şi poate o conştiinţă încărcată! De fapt, care conştiinţă?! Dacă nu vă găseam, m-aţi fi privit în ochi, liniştiţi! Aţi fi stat cu mine la masă!

A pornit maşina şi a condus liniştit. Eu priveam afară în noapte, întunericul care arăta exact ca viitorul meu. Nu mai aveam nicio perspectivă şi nicio dorinţă. Trebuia să abandonez drumul pe care îl alesesem – asta în cazul în care nu mă alesese el pe mine – şi să caut un alt drum. Trebuia să o iau de la început, în altă parte şi alături de alţi oameni, departe de tot ceea ce mă rănise. Iar asta presupunea să las în urmă, tot ceea ce iubeam.

– Dacă vei pleca, Matei va face vreo prostie.

– Să cheme o curvă. Mă poate înlocui imediat!

– Nu te poate înlocui nimeni. Tocmai asta e problema...

– Taci. Te rog să taci. Nu mai suport să aud nimic.

Am ajuns la Snagov atât de obosită, încât simţeam că nici nu voi putea să cobor din maşină. Simţeam că nu mai aveam destulă energie pentru a parcurge livingul şi scările, către camera mea.

– Ce frumos ţi-am boţit maşina!, am spus, trecând pe lângă BMW-ul lui Robert, lovit în criza mea de isterie. Oli ne aştepta îngrijorată, iar când m-a văzut, m-a luat în braţe şi a început să plângă. Pentru mine, acea femeie era ca o mamă – şi poate de aceea am început să plâng în braţele ei primitoare.

– Gata, îngerul meu, o să treacă, mi-a spus ea. M-a condus până în camera mea şi mi-a spus că-mi va aduce un ceai. M-am trântit pe

pat şi am închis ochii, gândindu-mă că acelea erau ultimele mele clipe în casa aceea. Lăsam acolo amintirile, oamenii dragi şi toate visele. Robert a venit în camera mea, cu ceaiul pe care mi-l promisese Oli şi pe care l-am băut imediat. Cu siguranță că îmi pusese ceva în ceai, pentru că am adormit în scurt timp. M-am trezit abia după prânz, cu o durere îngrozitoare de cap. Aveam ochii umflați şi arătăm jalnic. Oli mi-a adus o cafea, pe care am băut-o împreună cu prietenul meu, jurnalul, căruia am simțit nevoia să-i spun ce simțeam.

„Azi nu te mai iubesc. Azi doar râd de tine şi de mine şi de toate fanteziile mele. Aseară am adormit înainte să închid ochii, dorindu-mi să te visez... pentru că visul este singurul loc unde ne mai putem întâlni şi unde pot avea ceva din tine. Dar, dimineață când m-am trezit, nu aveam nicio amintire cu tine. Am băut o cafea grețos de dulce, care mi-a alungat amarul absenței tale. Ce voi face azi? Oare mă voi cufunda din nou în tăcere, înainte ca măcar să ajung în singurătatea mea? Nu! Azi voi face ordine în viața mea. Voi deschide uşa şi ferestrele sufletului meu, ca să poată intra lumina şi căldura. Voi căuta prin sertare, tot ceea ce însemni tu, sentimente mutilate, incertitudini şi vise irosite şi le voi arunca. De azi, tu nu mai eşti decât o amintire. Atât.“

Am făcut un duş, m-am îmbrăcat, apoi am început să-mi strâng lucrurile din cameră, adunându-le pe pat. Nu aveam decât un troler în care nu mi-ar fi încăput toate lucrurile, de aceea am coborât în bucătărie, ca să caut nişte saci din plastic.

– Te-ai trezit?, m-a întrebat Robert, apărând deodată.

– Cheamă-mi un taxi. Plec la Braşov.

– Nu pleci nicăieri, mi-a spus el ferm.

– Ți se pare că fac ce vrei tu? Ai impresia că sunt un obiect?

– Nu pleci. Dacă pleci, îți dau cuvântul meu de onoare că o să fac ceva ce vei regreta toată viața ta, mi-a spus cu o voce care m-a făcut să simt fiori reci de teamă.

– Ce?

– O să vezi atunci.

– Mă şantajezi, idiotule?

– Nu-mi dai de ales.

– Nu mă poți ține aici.

– Nici nu te țin. Pleacă dacă vrei. Dar îți jur că o să regreți.

– De ce îmi faci asta, Robert?

– Nu am încotro. Nu vreau să-ți fac niciun rău.

– Şi cât ar trebui să mai rămân aici?

– Până când vom discuta omeneşte, despre ce s-a întâmplat.

– Omeneşte? Ceea ce ați făcut voi nu e omenesc! Numai nişte javre pot face aşa ceva!

– Vrei să te calmezi? Nervii ăştia nu-i fac bine copilului...

– Zău? Acum îți pasă de copilul meu?

– Da, îmi pasă!

– Eşti incredibil! Poți să te pui, măcar o clipă, în locul meu?!

– Nici locul meu nu-i tocmai de dorit.

– Tu l-ai ales! Nu eu am ales să vă bateți joc de mine! Eu am fost corectă! V-am respectat şi v-am pus sufletul pe tavă!

– Poți, te rog, să nu te mai agiți atât?

– Unde e Matei? S-a întors la Sinaia?

– E la birou. A spus că nu mai vine acasă, până nu îl ierți.

– Ei, na! Asta e casa lui. Nu suntem căsătoriți, eu nu am niciun drept aici.

– Ba ai. Am văzut sticla de whisky pe barul din living şi m-am îndreptat, hotărâtă, către ea. Era pentru prima dată când îmi doream să mă îmbăt. Am desfăcut dopul şi am băut direct din sticlă, trântindu-mă pe un fotoliu.

– Aia n-o să-ți facă bine.

– De când îți pasă ție de binele meu? Ipocritule!

– Irina, nu mai bea, mi-a spus Robert, văzând că luam câte o gură plină de whisky, pe care mă chinuiam să o înghit.

– Trebuie. Poate aşa voi suporta decorul... Eu nu eram o băutoare de alcool. Gustam şampanie la evenimente şi atât, de aceea, acel whisky a început să mă ameţească.

– Robert, tu ai iubit vreodată în viaţa ta?

– Da.

– Şi ai fost înşelat? Ştii cum e?

– Nu. Nu chiar.

– Lasă-mă să plec. Să mă duc şi să uit...

– Nu o să poţi uita, Irina. Eşti supărată şi e şi normal să fii. Eşti încă în stare de şoc. Dar lucrurile nu se rezolvă aşa. Eşti o persoană matură şi cerebrală. Şi foarte puternică. Nu poţi reacţiona ca o oarecare. Trebuie să-ţi rezolvi problema.

– Ce să rezolv? Ce problemă? Alţii au probleme, cretinule!

– Aşteptăm să ne liniştim şi discutăm...

– Credeţi voi, crailor, că o să mă puteţi manipula?! Gata! Fetiţa fraieră nu mai există. Ţi-o prezint pe femeia pervertită de voi!

– Tu nu vei putea fi niciodată pervertită de nimeni.

– Pariezi? M-am ridicat şi am plecat în cameră, cu tot cu prietena mea, sticla de whisky. În mintea mea se derulau imagini intercalate de la vila din Sinaia, cât şi din trecut. Băusem mai mult decât suporta organismul meu şi deja eram foarte ameţită.

– Vii să mâncăm? Ai înnebunit? Cât ai băut!, mi-a spus Robert, apărând în dormitorul meu.

– Mai e? Beau până intru în comă!

– Irina, haide să păpăm ceva...

– Nu mi-e foame!

– Copilaşul are nevoie de hrană... S-a aşezat pe pat foarte aproape de mine şi a încercat să mă îmbrăţişeze.

– Ia-ţi copitele de pe mine! Eram atât de ameţită, încât am simţit nevoia să mă întind. Simţeam că am în mine un monstru însetat de răzbunare, pentru că aveam numai gânduri bolnave.

– De fapt, vreau să mă atingi, am spus încet, închizând ochii.

– Poftim?

– Vreau să facem sex. .

– Nu vrei asta.

– Ba vreau.

– Ca să te răzbuni pe Matei? „Şi pe tine! Aş împuşca doi iepuri deodată. El ar afla că l-am înşelat cu omul pe care-l iubeşte cel mai mult, iar tu te-ai simți vinovat toată viața!“, mi-am spus în gând.

– Deci? O facem?, am întrebat, ținând ochii închişi.

– Ştii bine că nu aş face asta, pentru nimic în lume.

– Sunt urâtă? Sau poți să o faci numai cu ieftinituri? Ai vreun complex, ceva?

– Nu eşti urâtă. Eşti persoana cea mai frumoasă pe care o cunosc. Şi pe care o respect cel mai mult.

– Am văzut. Ce principial eşti, deodată! Îți dai seama că dacă vreau eu să facem sex, vom face?

– Încep să regret că te-am subestimat. Văd că te duce mintea...

– Ieşi afară. Pleacă! S-a ridicat încet şi a ieşit din cameră, luând şi sticla de whisky cu el. „Cum ar fi oare să-i plătesc lui Matei cu aceeaşi monedă şi să-l înşel tocmai cu Robert? Trebuie să simtă ceea ce am simțit eu! Dar Robert nu ar face asta, niciodată. Sau ar face-o?“, gândea mintea mea, afectată mult de alcoolul pe care îl băusem. M-am trezit plecând în camera lui Robert, iar când am deschis uşa, l-am găsit întins pe pat, privind în tavan. Am păşit încet, până în fața dulapurilor cu uşi din oglindă şi m-am privit. „Ce-am ajuns! Oare sunt urâtă? De ce mă înşeală Matei? S-a săturat de mine?“ Purtam o rochie albă din in, cu un corsaj din material de jeans. „Semăn cu Alba ca Zăpada, numai că eu sunt blondă. Şi proastă. Gata, mă voi trezi la realitate!“ Eram cu spatele la Robert şi-l priveam în oglindă.

– Sunt urâtă?

– Eşti frumoasă.

– Minți!

– Nu mint. Ştii bine.

Corsetul rochiei era legat în față cu panglici albe, pe care le învârteam jucăuş pe degete. Robert îmi privea reflexia în oglindă, întrebându-se probabil ce gânduri aveam. Am tras de una dintre panglici şi am început să mă joc cu ele, privindu-l sugestiv. Îi studiam fiecare reacție, în timp ce desfăceam corsetul care mă elibera din ce în ce mai mult. El şi-a dat seama de intenția ascunsă în spatele jocului meu şi s-a ridicat repede de pe pat. A venit în spatele meu şi m-a îmbrățişat, ținându-mă cu spatele lipită de el. Îl priveam în oglindă, cum mi-a luat panglicile din mâini şi a început să le strângă.

– Dacă erai trează şi dacă nu aveai gânduri răzbunătoare, nu te-aş fi oprit, mi-a spus încet.

– Şi cum rămâne cu principiile?

– Există chestii mai puternice decât principiile, Irina.

– Eşti sigur că vreau să mă răzbun?

– Foarte.

– Şi nu dai curs, din fidelitate şi dragoste față de Matei, nu? De aceea m-ai oprit. Pe mine mă poți opri, dar pe el nu?

– Ai un suflet prea frumos, ca să-l umpli cu regrete, Irina. Asta e motivul pentru care te-am oprit.

– Cât pot să te urăsc!, am spus, lăsând o dâră de lacrimi să-mi inunde fața.

– Cât poți să minți... M-a întors cu fața către el şi m-a îmbrățişat. L-am îmbrățişat şi eu, disperată după un moment de alinare. M-a luat în brațe şi m-a aşezat pe patul lui, apoi a ieşit din cameră. A revenit după câteva minute, cu o farfurie plină cu gustări şi mi-a dat să mănânc, băgându-mi în gură fiecare bucățică. Apoi m-am întins şi am tras peste mine plapuma, care-i purta mirosul parfumului.

– Îmi e ciudă că sunt aşa de slabă, că sufăr ca o proastă pentru ceva ce voi considerați normalitate. Dar o să mă schimb. Această experiență mă va transforma într-o perversă.

– Ba nu, Irina.

– Ba da. Trebuie. Sunt prea copil. Prea naivă. Şi o să sfârşesc călcată în picioare. Sau o să mor de pastile, din cauza celor ca Matei, care îşi vor bate joc de mine. O să devin şi eu o persoană lipsită de scrupule. Şi mai ales o să-l umilesc pe Matei, aşa cum m-a umilit el. O să mă culc cu toţi prietenii lui. O să mă culc cu oricine...

– Ştii bine că nu poţi face asta.

– O să pot. Nu mai dau doi bani pe mine. Din cauza lui. Nu-mi mai pasă de nimic. Nu mă mai preţuiesc. Nu am nicio valoare.

– Irina, aşa o mamă vrei să aibă copilul tău?

– Of, cât te urăsc! Am plâns câteva minute, iar Robert m-a privit de pe fotoliul pe care l-a tras foarte aproape de pat. Nu puteam scăpa de imaginile văzute la vila din Sinaia, când i-am surprins cu acele femei.

– Zi-mi, era frumoasă tipa cu care erai aseară? N-am apucat să o văd...

– Era comună. Nici măcar nu am avut chef de ea.

– Simţi ceva, atunci când te culci cu d-astea?

– Irina, nu vreau să vorbim despre asta.

– Spune-mi, Robert, simţi ceva când te culci cu una care nu simte nimic pentru tine? Una care poate că în timpul ăla se gândeşte la cine ştie ce? Cât de lipsit de demnitate trebuie să fie un bărbat, ca să facă asta? Măcar dacă erai un urât! Dar eşti tânăr şi frumos, ai putea cuceri femei frumoase, normale, decente...

– Vrei, te rog, să taci?

– Tu ai făcut vreodată dragoste, în viaţa ta? Cu cineva care să te iubească enorm? Cu cineva care să trăiască pentru tine? Ştii cum e să fii privit cu dragoste şi cum e să ţi se dăruiască cineva, cu toată fiinţa? Ai habar cum e?

– Spune-mi tu cum e.

– E minunat! Nu poate exista nimic pervers între doi oameni care se iubesc. Simţi că aparţii cu totul omului drag – şi că el îţi

aparţine... M-am ridicat ca să-l pot vedea mai bine şi am luat una dintre perne în braţe.

– Oricine poate face sex, Robert. Şi eu aş fi putut să o fac cu mulţi bărbaţi. Chiar dacă nu sunt vreo frumuseţe, ai văzut că am succes. Pe unii i-am vrut şi eu, să ştii. Îmi plăceau, deci ce aveam de pierdut? Dar pentru mine contează mai mult cum mă simt după, Robert. Cele cinci minute, o oră sau o noapte te urmăresc toată viaţa, înţelegi? Când eram adolescentă şi tata mi-a vorbit prima oară despre sex, nu mi-a spus aşa cum poate ar face alţi taţi, că nu am voie să o fac şi nu a încercat să mă sperie. Nu mi-a spus că va trebui să mă căsătoresc virgină. Nici să caut un prinţ şi nici să ţin cont de gura lumii, ci doar să mă stimez pe mine. Mi-a spus să o fac doar dacă simt cu inima, doar dacă simt ceva pentru acel om şi dacă voi considera că el este demn să mă dăruiesc atât de mult. Şi mi-a mai spus să mă gândesc bine înainte, pentru că decizia îmi va influenţa conştiinţa şi viaţa. Că nu merită, pentru o plăcere de scurtă durată, să-mi degradez sufletul. Eu după asta m-am ghidat mereu. Am ales cu inima, nu animalic. Da, recunosc, e tentant să te simţi dorită. Apoi mai e şi curiozitatea. Dar ceea ce faci tu este atât de greşit şi atât de urât, atât de nedemn... Robert a încercat să se ridice, intenţionând probabil să iasă din cameră, dar l-am prins de mână şi l-am îmbrăţişat strâns.

– Atunci când iubeşti cu adevărat, nu poţi să înşeli. Nu poţi să atingi pe altcineva, fără să ai în faţă chipul persoanei iubite. Nu te poţi detaşa de ea, Robert...

– Te-ai gândit vreodată că unii înşeală din frustrare, fiindcă nu pot avea fiinţa pe care o iubesc?

– Nu vei găsi niciodată în braţele alteia, ceea ce-ţi lipseşte cu adevărat. Doar te amăgeşti şi te degradezi...

– Iartă-mă, te rog iartă-mă pentru...

– Nu am ce să iert. Voi pleca de aici, Robert. Iar tu mă vei ajuta să fiu departe de Matei. Dacă vreodată am însemnat ceva pentru tine, mă vei lăsa. Nu cred că ai nevoie de mai multe dovezi, că

nu pot fi fericită aici. I-am dat destule şanse lui Matei. Nu-l voiam perfect, pentru că nici eu nu sunt perfectă, dar nici chiar aşa. M-a umilit în ultimul hal...

– Şi copilul?

– Copilul este al meu. Nu sunt singura femeie care va creşte singură, un copil...

– Matei nu te va lăsa să-i iei copilul.

– Ba da, mă va lăsa. Iar tu mă vei ajuta. Pentru că eu nu o să fiu o a doua Silvia. Oi fi eu mai mică şi mai neînsemnată, dar voi lupta cu el.

– N-o să pleci de aici. Nu concep aşa ceva. Trebuie să am grijă de tine, trebuie să...

– Robert, trezeşte-te!

– Voi discuta cu Matei, îşi promit că...

– Ce-mi promiți? Nu vezi că nici tu nu crezi ce spui? Ajunge, Robert. Nu mă mai amăgesc că Matei se va schimba. El va rămâne mereu băieţelul capricios şi egoist, care crede că i se cuvine totul. Poate că a venit timpul să înveţe să piardă şi să înţeleagă naibii, că oamenii nu sunt jucării, că el nu e mai presus!

– Se poate schimba, te iubeşte, iar tu ai o influenţă bună asupra oamenilor, tu poţi să schimbi oamenii, să...

– Robert, eu nu vreau să schimb oameni care vor să fie într-un fel anume. Ei ar trebui să se schimbe, trebuie să vină din ei dorinţa, să o facă din iubire, nu din obligaţie...

– Of, eşti aşa de...

– Sunt aşa de realistă, Robert.

– Ce să fac, ce să fac?! Şi-a acoperit faţa cu palmele şi a început să plângă, iar eu l-am mângâiat pe păr, ca pe un copil trist şi speriat.

– Nu te lăsa otrăvit de Matei, Robert. Tu nu eşti aşa... Tu ai un suflet atât de frumos! Nu te lăsa târât în urâţenia lumii. Şi caută să te detaşezi de el, nu-l mai slugări, înţelege că nu-i datorezi atât de mult pe cât crezi! Da, îi datorezi respect, îi datorezi prietenia sinceră, dar

nu-i datorezi viaţa ta, nu eşti obligat să devii la fel ca el, să-l susţii în toate tâmpeniile! Caută să-l ajuţi să se schimbe - dar dacă nu poţi şi dacă nu vrea, nu te duce în râpă după el... Am stat câteva minute şi l-am privit cum plângea, apoi am ieşit din cameră. Am căutat-o pe Oli şi i-am spus că voi pleca definitiv de acolo, povestindu-i totul, iar ea m-a ascultat plângând şi implorându-mă într-una, să nu plec.

– Ştiu că tu o să ai grijă de ei, i-am spus.

– Tu eşti o minune pentru noi, ai fost trimisă de Dumnezeu...

– Sper că nu las ceva urât în urmă, sper că am însemnat ceva... Am plâns amândouă câteva minute, ea încercând să mă convingă să nu plec, iar eu argumentându-i că nu mai puteam rămâne.

– Pot să intru?, a întrebat Robert, deschizând puţin uşa.

– Da, am spus, ştergându-mi lacrimile.

– Îmbracă-te repede. Trebuie să mergem la Braşov.

– Ce s-a întâmplat?!

– Domnul profesor... e la spital. Am sărit ca arsă şi am început să caut în şifonier haine potrivite pentru a mă îmbrăca, iar Robert a început să-mi povestească despre convorbirea telefonică avută cu femeia care îl îngrijea pe domnul profesor.

– L-a găsit cu febră şi foarte rău...

– Doamne! Doamne, te rog, fă să fie bine! N-aş suporta să-l pierd şi pe dânsul!

– Linişteşte-te, o să fie bine. Haide, te aştept jos, da? M-am îmbrăcat în grabă, uitând că ar fi trebuit să-mi iau toate lucrurile. Trebuia să ajung cât mai repede la Braşov, ca să fiu alături de domnul Horaţiu.

– Robert, ai bani la tine?

– Da, m-am gândit deja la asta. Stai liniştită, îl ducem la cei mai buni doctori.

– Of, urăsc drumul ăsta atât de lung!

– Ajungem imediat, calmează-te. Stresul nu-i face bine copilaşului. Am străbătut coridoarele spitalului, sufocată de emoţii, iar

când am ajuns în salon şi l-am văzut pe domnul profesor, am izbucnit în plâns. Aveam o senzaţie de deja-vú, amintindu-mi de tata. De data asta, domnul profesor nu mă întâmpina cu zâmbetul cald cu care eram obişnuită, ci stătea întins pe pat, cu ochii închişi. Robert a căutat doctorii ca să se intereseze de soarta domnului profesor, iar eu am stat lângă dânsul şi l-am privit cum dormea.

– Sunteţi fiica?, m-a întrebat o asistentă, intrând în salon.

– Nu... adică, ba da. Mă simţeam fiica lui şi voiam ca el să aibă o fiică. Amândoi aveam nevoie unul de celălalt. Probabil că, în acele momente cumplite prin care treceam, eu chiar aveam foarte mare nevoie de un tată. Pentru că atunci când sufeream şi când eram rănită de răutatea lumii, deveneam brusc un copil fragil, care tânjea după protecţia şi dragostea unui părinte.

– E în comă, mi-a spus asistenta, încet.

– Ce are?

– Încă nu ştim, pare a fi o infecţie la plămâni... a avut febră foarte mare.

– Dar îşi revine, nu?

– Nu ştiu ce să zic? Aşteptăm rezultatele, că le-am trimis la Bucureşti... Am stat împreună cu Robert şi l-am vegheat pe domnul profesor, până seara târziu şi nu aş fi plecat de acolo, dacă mi s-ar fi permis să rămân. Am plecat la apartamentul meu, unde Simona ne-a aşteptat cu tot felul de bunătăţi, gătite de ea.

– Nu mai plânge atât, o să se facă bine..., mi-a spus ea, când m-a văzut atât de tristă.

– E în comă... dacă...

– Sst, gata, nu te mai consuma atât! Uite, abia te ţii pe picioare! Robert a dormit singur în sufragerie, iar eu cu Simona în dormitor. Trebuia să-mi descarc sufletul şi i-am povestit, plângând, despre escapada lui Matei.

– Tu nu te mai întorci în casa aia, să fie clar! Cred că tatăl tău se răsuceşte în mormânt, acum! Cât te-a putut face să suferi, jigodia

aia de Matei! Dimineaţă la prima oră, a sunat femeia care îl îngrijea pe domnul profesor şi ne-a pus că îşi revenise din comă. Am plecat într-un suflet către spital, iar când domnul profesor m-a întâmpinat cu un zâmbet, am izbucnit în plâns de fericire. Părea slăbit şi nu foarte lucid, dar mă recunoştea.

— M-aţi speriat atât de tare!, i-am spus, pupându-i mâna slabă şi pătată de ani.

— Eşti bine?, m-a întrebat el cu o voce stinsă?

— Da! Sunt însărcinată. Şi am nevoie de un bunic, ca să-mi plimbe copilul! Aşa că, haideţi să vă faceţi bine, da?

— Draga mea şi comoara mea... L-am privit pe Robert, care stătea în picioare de partea cealaltă a patului şi am observat că avea ochii înlăcrimaţi. Mi-a făcut semn că va pleca să discute cu doctorul, iar eu m-am aşezat pe colţul patului, lângă domnul profesor.

— Mi-a fost aşa de dor de dumneavoastră!

— Şi mie, copil frumos. În câte luni eşti?

— Două.

— Eşti fericită? Te căsătoreşti, nu? Aş fi vrut să nu-l mint, dar mă gândeam că nu era momentul să-i spun adevărul. Nu trebuia să-l îngrijorez, dezvăluindu-i haosul din viaţa mea.

— Totul este ok, mai rămâne doar să ieşiţi şi dumneavoastră din spital. O să stăm împreună câteva zile.

— Irina, în sertarul de la servantă... sunt nişte bani...

— Nici nu vreau să aud de aşa ceva! Vă faceţi bine şi nu vă mai părăsesc nicio secundă. Vreau bunic pentru copilul meu, da?

— Dar, dacă...

— Nu. O să vă faceţi bine.

— Cât noroc am avut eu cu tine... Dumnezeu te-a trimis în viaţa mea...

— Dumnezeu a vrut să ne cunoaştem, pentru că ştia câtă nevoie am de dumneavoastră.

– Eşti un copil deosebit... L-am îmbrăţişat cu teamă şi i-am zâmbit, admirându-i ochii de un albastru limpede ca cerul. Avea o privire senină şi pură, de care ştiam că îmi va fi cumplit de dor.

– A zis doctorul că în câteva zile sunteţi ca nou!, a spus Robert, intrând în salon. Ştiam că mințea, pentru că îl cunoşteam foarte bine, dar am încercat să-mi ascund îngrijorarea.

– O să ai grijă de ea?, l-a întrebat domnul profesor, pe Robert.

– O să avem. Ştiți doar că un singur om nu poate avea grijă de ea! E ca argintul viu! Personalul medical nu ne-a permis să stăm tot timpul în salonul de terapie intensivă, de aceea ne-am mutat când pe hol, când în curte, intrând din când în când în salon, pe furiş, ca să vedem ce făcea domnul profesor. Seara, târziu, am plecat acasă, dar nu foarte optimistă. Robert a evitat să-mi spună ce a vorbit cu doctorul care se ocupa de domnul profesor, dar m-a asigurat că se va face bine. Am simțit nevoia să-i scriu o scrisoare domnului profesor, în care să-i spun toate lucrurile nespuse, de aceea am stat până noaptea târziu şi i-am scris tot ce simțeam pentru dânsul şi cât de mult a însemnat în viața mea. Aveam de gând să-i duc scrisoarea în zori şi să-l las singur să o citească. Dar în zori nu am mai avut cui să-i duc scrisoarea. Domnul profesor se stinsese în noaptea aceea. Lumea mea se prăbuşise cu totul. Simțeam că pierdusem tot ce iubisem şi că nu mai aveam nimic.

Cele trei zile în care m-am ocupat de înmormântarea domnului profesor au fost cumplit de dureroase pentru mine şi m-au consumat foarte mult. Prietenii mei şi Matei mi-au fost alături, ajutându-mă cu tot ceea ce au putut. Dar nimeni nu ştia ce durere purtam în suflet. Retrăiam amintiri dureroase din trecut, de când am trecut prin aceeaşi situație, cu tatăl meu. După înmormântare am mers în casa domnului profesor, pentru că femeia care îl îngrijea mi-a spus că, în urmă cu ceva timp, dânsul a pregătit un pachet pentru mine. În pachet era Biblia dânsului, o ramă foto, în care era o poză cu noi

doi, din ziua în care a împlinit 84 de ani, o brățară din argint care fusese a soției lui şi o scrisoare.

„Ai fost copilul pe care mi l-am dorit toată viața mea. Să nu uiți niciodată cât eşti de specială!“, îmi scrisese domnul profesor. Am citit, plângând, scrisoarea aceea plină de mulțumiri, în care domnul profesor m-a asigurat de iubirea şi de recunoştința lui.

– A zis să iei tu toate cărțile, mi-a spus femeia care îl îngrijise în ultima perioadă. Iar banii din sertar...

– Banii din sertar vreau sa fie donați unui azil. De fapt, vom cumpăra dulciuri şi mâncare, ca le ducem, am spus absentă. Robert a adunat în saci, cărțile pe care le alesesem şi a făcut câteva drumuri, ca să-i ducă în maşină, iar în tot acest timp eu am stat pe fotoliul pe care obişnuia să stea domnul profesor. Am retrăit amintiri de când îl vizitam, din zile frumoase când eu îi găteam, iar dânsul îmi citea şi-mi spunea poveşti din vremuri de mult apuse.

– Vii la Snagov, da? Te rog..., mi-a spus Robert.

– Nu. Am mare nevoie de o perioadă în care să fiu singură. Şi sper că nu e nevoie să lupt cu voi pentru asta. Nu mai am energie...

– Izolarea în apartamentul tău nu pare o idee prea bună...

– O să merg la Peştera, câteva zile. Vreau să fiu departe de tot.

– Pot să stau cu tine?

– Nu! Vreau să fiu singură. O iau doar pe Simo. Şi vreau să-mi aduci toate lucrurile de la Snagov.

– Irina...

– Gata, Robert. Te rog, chiar nu am chef de discuții acum. Îmi e rău. Îmi e foarte rău... vreau să dorm. Aveam mare nevoie să-mi descarc toată durerea din suflet. Şi cui aş fi putut să-i împărtăşesc toate temerile şi durerile mele, dacă nu jurnalului meu?

„Ce bine că am jurnalul! Aici e viața mea şi oamenii pe care-i iubesc!“. Într-adevăr, jurnalul ascundea toate comorile şi tainele mele. Am luat caietul gros şi l-am privit minute în şir, fără să pot scrie ceva. Era pentru prima oară când nu puteam aşterne nimic din

multitudinea de gânduri incoerente, care îmi treceau prin minte. Probabil că aveam nevoie de mai mult decât de un prieten jurnal, probabil că aveam nevoie de cineva care să mă asculte cu adevărat şi care să-mi aline durerea, cu cuvinte calde şi cu mângâieri. Mi-am amintit de anii copilăriei, când am început să scriu pentru prima dată în jurnal, de acel moment în care am realizat că am crescut şi nu mai eram fetiţa zglobie şi inocentă, care obişnuia să fugă în braţele tatălui, pentru a se destăinui ori.de câte ori era dezamăgită de răutatea lumii. Ca adolescentă am simţit nevoia de izolare şi am început să am secrete, cu toate că tata m-a crescut astfel încât să am încredere şi curaj ca să-i spun orice. Nu mi-a interzis niciodată nimic, ci a căutat să mă înveţe să fac diferenţa între bine şi rău, cu exemple concrete, iar atunci când m-am încăpăţânat să aleg răul, m-a lăsat, nu pentru că a fost un părinte iresponsabil, ci pentru că ştia ce copil încăpăţânat avea şi că numai aşa puteam învăţa. Într-o zi, poveştile pline de aventuri, de bucurii sau tristeţe, cât şi visele personale nu i-au mai fost povestite lui tata, ci jurnalului, care devenise noul meu prieten, care mă asculta supus şi liniştit şi care nu mă judeca pentru alegerile făcute şi nici pentru greşeli.

„Poate că am ales jurnalul, că să nu te dezamăgesc, i-am spus lui tata, după câţiva ani, când mi-a mărturisit că l-a răsfoit. Nu mai sunt copilul perfect, de altă dată..."

„Tu nu ai să mă dezamăgeşti niciodată, oricât de imperfectă ai fi, mi-a spus tata, atunci. Indiferent de greşelile tale, eu îţi cunosc sufletul şi ştiu că eşti cel mai minunat copil..." Nişte lacrimi sincere care se străduiau să nu alunece pe obrajii tatălui meu, m-au făcut să realizez că îl durea că îşi pierduse într-un fel copilul, care se ascundea din ce în ce mai mult într-o adolescentă, grăbită să devină matură şi independentă.

„Dacă ai şti cât m-am chinuit să te învăţ să spui „vreau în braţe", când tu spuneai „vleau în blaţe!", mi-a spus tata. „Acum parcă mi-e dor să mai spui aşa..." Apoi, într-o zi când am suferit prima mea

decepție, am alergat în brațele tatălui meu... Jurnalul nu avea brațe primitoare, nici lacrimi, nici povețe, nici încurajări... Tata m-a ascultat cu răbdare şi m-a lăsat să plâng, aşa cum face, de obicei, cel mai bun prieten. Apoi mi-a spus aşa: „Oamenii ne dezamăgesc. Nu o fac neapărat pentru că sunt răi, ci pentru că sunt sortiți să greşească. Şi tu vei greşi, la rândul tău. Şi să mai ştii că oamenii îți vor lua multe, dacă vor putea. Dar tot ceea ce îți vor lua ei, îți va fi dat înapoi de către Dumnezeu, înzecit. Iar ceea ce este al tău cu adevărat, nu îți poate lua nimeni şi se află chiar aici, în pieptul tău: e inima ta. Acolo ai toate comorile lumii, tot ceea ce îți trebuie."

Am alergat atunci către prietenul meu, jurnalul, şi i-am povestit tot ceea ce mi-a spus tata. De atunci i-am povestit multe dintre zbuciumările mele interioare, i-am mărturisit greşeli, regrete şi i-am împărtăşit bucurii, pentru că n-am mai putut alerga către brațele primitoare ale lui tata... Copilul din mine şi-a imaginat, însă, că tot ceea ce scriam în jurnal, putea fi citit şi de tata. Poate că şi acum aveam nevoie, de fapt, de brațele primitoare ale lui tata şi de aceea nu reuşeam să mă destăinui jurnalului. Am răsfoit puțin caietul, apoi pe o foaie albă am scris doar atât: „*Mi-e tale, tale dol de tine*!"

Oboseala şi stresul acumulate în ultimele zile m-au răpus, de aceea am dormit de seara, până a doua zi la prânz. Când m-am trezit, am auzit vocea Simonei şi a lui Robert şi mă întrebam de ce el încă nu plecase la Snagov. Mă simțeam foarte slăbită şi puțin amețită şi cu greu m-am mobilizat şi m-am ridicat din pat. Abia atunci am văzut că în locul în care dormisem era o pată mare de sânge. Am strigat-o pe Simona, care a venit speriată într-un suflet. De îndată ce m-a văzut, a realizat că pierdusem sarcina. Ea l-a chemat pe Robert, care a sunat de îndată după salvare. Niciodată nu mă mai simțisem atât de neimportantă şi de a nimănui. Eram ca un obiect în mâinile unor oameni care păreau a lupta pentru a mă ajuta. Dar nu mă mai putea ajuta nimeni. Pierderea sarcinii a declanşat în mine o depresie

adâncă şi o nevoie acută de izolare. Câteva zile am stat numai în pat şi nu am vorbit cu nimeni.

„Nu mai am nimic!“, i-am scris prietenului imaginar.

„Te ai pe tine!“, mi-a răspuns imediat.

„În câteva zile am pierdut totul. Absolut totul.“

„Vrei să te sun?“

„Nu. Să nu mă mai suni niciodată. Vreau să te pierd şi pe tine şi tot ce îmi aminteşte de trecut.“ Aflasem de la Simona ca Matei a avut un şoc când a aflat că am pierdut sarcina.

– Cică plânge şi se învinovăţeşte. Idiotul! Numai din cauza lui! Cam târziu să-i pară rău!

– Poate că aşa trebuia să se întâmple. Poate că Dumnezeu nu a vrut să fiu legată de el, prin copil...

– Eu nu-l las să se mai apropie de tine!

– Nici pe Robert, da? Nu mai vreau să-i văd. Nu mai suport...

Matei şi Robert au încercat zadarnic să ia legătura cu mine, pentru că doar Simona le răspundea la telefon şi le făcea morală de fiecare dată, reproşându-le că şi-au bătut joc de mine şi că din cauza lor eram distrusă. Au încercat de câteva ori să vină la Braşov, dar nu le-am deschis uşa. Mama lui Matei a încercat să intervină, dar după ce i-am povestit câteva dintre motivele pentru care nu mai voiam să mă întorc la Snagov, mi-a promis că o să încerce să-l convingă să renunțe la mine. După câteva zile, Matei s-a liniştit. Dar nu pentru că renunțase la mine, ci pentru că toți cei din anturajul lui îl sfătuiseră să-mi acorde o perioadă ca să mă liniştesc. „O s-o luăm de la început. De la zero. Dar de data asta vom face lucrurile mai bine, aşa cum trebuie. Până atunci îți acord un răgaz ca să mă ierți şi să uiți că te-am rănit. Te iubesc şi voi lupta oricât, ca să fim împreună!“, mi-a scris Matei, într-un mesaj trimis pe telefonul mobil. Nu i-am răspuns, însă mi-am răspuns mie, scriind în jurnal:

„*Vine un moment în viața omului, în care trebuie să se trezească din rutină şi din amorțeala sufletului şi să-şi evalueze*

viața, cu tot ceea ce înseamnă ea: realizări, eşecuri, fericire, tristețe şi oameni. Un moment de sinceritate, în care să înceteze să se mai amăgească. De prea multe ori amânăm acel moment. Îl amânăm, poate, din lipsa de curaj, de dragul unor oameni pe care-i iubim şi care depind de noi, de teamă că un nou început nu ne asigură o reuşită, sau poate pentru că încă nu suntem pregătiți să abandonăm drumul care nu ne duce nicăieri şi să pornim spre drumuri noi. Nu e uşor... Pentru că un astfel de moment presupune rupturi dureroase de oameni, de locuri şi renunțări la vise. Omul nu ştie cât este de puternic, până când nu se aruncă în luptă. Iar teama de eşec îl face uneori laş şi îl obligă să se resemneze cu o viață lipsită de frumos şi de sens. Sau e posibil ca, uneori, omul să uite să se prețuiască şi trăieşte cu impresia că nu merită o viață frumoasă, că fericirea este pentru cei aleşi şi de aceea nici nu îndrăzneşte măcar să spere, să viseze şi să lupte. Acest moment îl sperie... îl sperie schimbările drastice, alegerile, luptele, incertitudinile şi nu se gândeşte aproape deloc, că el înseamnă, de fapt, un nou început, alte posibilități, o salvare dintr-o viață netrăită aşa cum ar trebui. Şi astfel îşi iroseşte viața şi se abandonează pe sine, neputinței. Iar într-o zi se trezeşte cu sufletul încărcat cu regrete şi cu convingerea că e prea târziu..."

Am plecat la Peştera, sperând că pacea de acolo mă va ajuta să-mi regăsesc liniştea şi echilibrul. Nu mai suportam telefoanele, nici pereții apartamentului meu, în care mă simțeam ca la închisoare. Căsuța de la Peştera, înconjurată doar de dealuri şi de păduri, mi-a asigurat pacea sufletească după care tânjeam atât de mult. Simona a stat cu mine trei zile, apoi a plecat în Braşov după provizii şi ca să-şi rezolve nişte probleme personale. Dar nu s-a întors singură, aşa cum m-aş fi aşteptat, ci însoțită de Angel. După privirea cu care m-a întâmpinat, mi-am dat seama că îi povestise toate dramele prin

care trecusem. Iar ea a intrat în casă cu privirea în pământ, de teamă că, poate, aveam să mă supăr fiindcă îl adusese şi pe Angel acolo.

– Ce faci, copil frumos?, m-a întrebat el, îmbrăţişându-mă.

– Nu ştiu. Scriu. Dorm şi scriu.

M-am aşezat înapoi pe iarbă, iar el s-a aşezat lângă mine.

– Ce tot scrii? Ai un jurnal sau ce?, m-a întrebat, mângâindu-mă pe cap.

– Da. I-am întins jurnalul deschis la ultima pagină:

„Atunci când nu îmi reuşeşte ceva, când pierd ceva sau chiar pe cineva care alege un drum diferit de al meu, îmi spun că „nu a fost să fie al meu!". Şi mă resemnez în faţa eşecului sau a pierderii. La această „putere" a mea de resemnare a contribuit mult educaţia primită încă de când eram copil. Mi s-a spus că nu pot avea ceva ce nu e al meu, că nu pot ţine lângă mine, oameni care nu-şi doresc să-mi fie alături şi că, dacă am pierdut, înseamnă că acel ceva sau cineva nu trebuia să fie al meu.

Cu timpul, am trăit multe nereuşite şi pierderi. Dar nu întotdeauna m-am resemnat uşor în faţa pierderilor, mai ales când a fost vorba de oameni pe care i-am iubit şi pe care îi vedeam cât mai departe alături de mine, pe drumul vieţii mele. Şi am suferit. Însă timpul mi-a arătat de ce s-au întâmplat toate. Mi-a arătat că, de multe ori, binele pe care l-am pierdut a fost, de fapt, un rău pe care doar îl credeam a fi un bine. Că oamenii după care am plâns, crezând că depindeam de ei sufleteşte, nu au fost deloc potriviţi mie, nici atât de speciali cum îi văzusem înainte şi că nu au meritat lacrimile mele. Că lucruri pe care le credeam a fi comori şi importante au fost, de fapt, nimicuri lipsite de valoare. „Lucrurile nu sunt veşnice, ele trebuie reciclate, înlocuite...", mi-a spus tata, când l-am întrebat de ce nu mă certa când stricam o jucărie sau când spărgeam ceva prin casă.

„Dacă un om te iubește va fi lângă tine, fără să-i ceri și fără să faci eforturi ca să-l păstrezi alături.“, mi-a spus altă dată, când am plâns după o prietenă care mă abandonase.

Cred cu tărie că pierdem, pentru a primi ceva mai bun. Și, poate că, pentru a prețui acel ceva mai bun, trebuie să trecem prin niște etape, să cunoaștem și ceva mai puțin bun...

De aceea sunt pregătită să pierd tot ceea ce nu mi se cuvine, tot ceea ce nu ar trebui să fie al meu, pentru că știu că viața a pus deoparte ceva mai bun pentru mine!“

– Bravo, o gândire constructivă!, a spus el, lăsând jurnalul pe iarbă. Asta este fata pe care o știu eu!

– Oare? Sunt bună la teorie doar...

– Ba nu. Ești puternică! Să știi că scrii frumos. Nu te-ai gândit să scrii o carte?

– Eu? N-am înnebunit la cap! Cum de ai venit aici?

– M-a sunat Simona și mi-a spus că ai nevoie de un prieten. Deranjez?

– Nu, din contră.

– Ești ok? Îmi pare rău că ai trecut prin atâtea încercări... Ce pot să fac pentru tine?

– Să mă iei în brațe. Să dormi cu mine și să mă ții în brațe...

– Iar?! Cu ce ți-am greșit, de mă torturezi atât? Am izbucnit în râs. Era pentru prima oară când râdeam, după multe zile.

– Mă simt atât de singură...

– Nu ești, Irina... În noaptea aceea am găsit consolare în brațele lui Angel. El era un domn și s-a purtat ca atare. Mi-a vegheat somnul, ținându-mă în brațe. Uneori îmi spunea în șoaptă că sunt specială și că îmi va fi alături mereu.

– Țin foarte mult la tine, Irina. Sau poate că sunt îndrăgostit..., a spus în șoaptă, într-un moment în care era convins că dormeam prea adânc, pentru a-l putea auzi. A doua zi, Angel a făcut tot posibilul să-mi distragă gândurile și să mă înveselească.

– Îmi place la nebunie de el!, mi-a spus Simona, într-un moment în care am rămas singure în curte.

– Şi de ce nu încerci să...

– Fii serioasă! El pe tine te place.

– E un tip de nota zece.

– E un bărbat foarte potrivit ţie. E matur, e serios, e sensibil...

– Nu mă pot gândi la asta. Cred că n-am să mai iubesc ...

– Aiurea!

– De ce nu încerci cu el? Ai de gând să rămâi mereu agăţată de Matei?

– Simona, crezi că e aşa de uşor să treci de la o iubire la alta? Şi, oricum, Angel îmi va fi doar prieten.

Tot ceea ce trăisem până atunci mi-a zdruncinat încrederea în mine, în oameni şi în iubire. Şi, ca o măsură de protecţie împotriva cotropitorilor de inimi, mi-am propus să nu mai iubesc şi să nu mă mai las iubită niciodată. Dar omul este dependent de iubire şi nu e făcut să fie singur. Poate că de aceea se agaţă de prima persoană care pare să-i poată oferi mult râvnita iubire de care depinde sufletul său. Şi poate că multe poveşti de iubire se nasc aşa... Trecuseră mai mult de trei luni de când plecasem de la Snagov. Revenisem în viaţa prietenilor pe care-i abandonasem cât timp am fost plecată, iar ei îmi erau alături şi se străduiau să mă scoată din starea depresivă în care mă aflam. De aceea făceau tot posibilul să mă ţină ocupată şi să nu mă lase prea mult timp singură.

Într-o seară mi-am luat inima în dinţi şi, la insistenţele prietenilor, am ieşit cu ei în discoteca în care îi cunoscusem pe Matei şi pe Robert. Mi-am spus că nu voi putea evita fiecare loc care avea să-mi amintească de ei, că viaţa mergea înainte, iar trecutul trebuia lăsat în urmă. Acolo am întâlnit-o pe Aura, o fată care îşi vindea trupul pentru bani, pe care o cunoscusem cu câţiva ani în urmă, prin intermediul unor prieteni. Aura era o fată foarte cumsecade şi, în ciuda

„meseriei“ pe care o practica, avea un caracter frumos şi un suflet foarte bun. Pentru că nu avea familie şi pentru că nu a avut şansa să facă şcoală, era nevoită să-şi vândă trupul pentru existenţă. Nu o mai văzusem de câţiva ani, iar când am observat că era singură la o masă, am invitat-o să stea cu mine şi cu prietenii mei. Dar ea m-a refuzat, argumentând că nu vrea să-mi compromită imaginea.

– Aura, stai la masa mea. Mie nu-mi este ruşine cu tine şi nu dau doi bani pe ce zice lumea!, i-am spus. Prietenii mei au încercat imediat să afle cine era Aura şi când Simona a aflat cu ce se ocupa, a făcut tot felul de comentarii răutăcioase, până când m-a scos din sărite şi am luat-o afară, ca să discut cu ea.

– Îţi dai seama că te cunoaşte toată lumea şi o să-ţi auzi vorbe, pentru că ai stat cu o producătoare la masă?!, mi-a spus ea, încercând să-şi scuze comportamentul.

– Simona, niciodată nu m-a interesat părerea celor din jur! Cine mă cunoaşte ştie cine sunt, iar cine nu, n-are decât să mă bârfească! Eu o respect pe Aura, pentru că este un om bun. Dacă vrei să ştii, de ziua mea m-a sunat şi mi-a trimis o jucărie din pluş, un gest pe care l-am apreciat, având în vedere că ne-am văzut doar de două ori în viaţă, iar acum doi ani când s-au legat nişte cretini de mine, ea mi-a luat apărarea şi m-a scăpat de ei. E prietenă cu nişte amici de-ai mei şi nu o să-i întorc spatele, atâta timp cât ea mă respectă. Eu nu judec oamenii după ceea ce fac cu viaţa lor şi nici nu resping un om, doar pentru că e diferit! Clar?!

– Foarte clar, my Lady! Mâine o să mă ştie tot Braşovul că merg la produs!

– Exagerezi ca întotdeauna! Aura mi-a spus că aşteaptă un amic, iar când acesta a venit, însoţit de un prieten, mi-a cerut voie să-i invite la masa noastră, pentru că discoteca era deja plină şi nu mai erau mese libere. I-a prezentat pe cei doi bărbaţi ca fiind nişte prieteni de-ai ei din Bucureşti, iar ei au dat mâna cu toţi prietenii

mei aflați la masă. Prietenul care îl însoțea pe amicul Aurei era un tip atrăgător, cu care prietenele mele flirtau de zor.

– Îți place de Alex?, m-a întrebat Aura, văzând că eu nu mă arătam deloc interesată de el.

– E simpatic. Cine e?

– Este asociatul amicului meu. E cam ciudățel. De când îl cunosc, nu l-am văzut niciodată cu vreo tipă.

– Poate în seara asta se lipește. Nu vezi ce succes are?, am spus, râzând.

– Nu cred. Tipul e inabordabil, o să vezi.

– O fi pe invers... Într-adevăr, Alex părea inabordabil și deloc interesat de prietenele mele, cu care totuși a conversat politicos. Când am plecat din discotecă și mi-am luat rămas bun, el m-a privit lung, iar eu i-am zâmbit.

Ieșirea în discoteca aceea mi-a amintit de Matei și de Robert și abia atunci am realizat că mai aveam câteva lucruri personale, lăsate la vila lor din Poiană. Și pentru că încă aveam cheile vilei, am decis să merg a doua zi ca să iau tot ceea ce era al meu și ce ar fi putut să le amintească lor de mine. Apoi aveam de gând să-i trimit cheia lui Matei și să trec și acel loc pe lista locurilor de evitat și pe care trebuia să le uit. Am dormit până la prânz și, de îndată ce m-am trezit, m-am pregătit de plecare. Când am ajuns în Poiană, am vrut să merg direct la vilă, dar am fost tentată de ziua superbă și de natura din jur, așa că am decis să mă plimb puțin pe jos, prin împrejurimi. Sau poate că îmi doream să mai amân să ajung în acel loc ce m-ar fi copleșit cu amintiri dureros de frumoase, dar și cu regrete.

Am lăsat mașina într-o parcare și m-am plimbat pe toate străduțele care îmi aminteau de oameni dragi și de momente fericite. Când am obosit, mi-am cumpărat o înghețată și m-am așezat pe o bancă, la soare, ca să o savurez. După câteva clipe, lângă mine a apărut un cățel, căruia i-am dat să lingă din înghețata mea.

– Bună!, am auzit o voce în spatele meu. M-am întors imediat şi l-am văzut pe Alex, prietenul Aurei, pe care îl cunoscusem în urmă cu o seară, în discotecă.

– Bună. Ce faci?

– Mă plimbam pe aici. Tu?

– Şi eu la fel. S-a aşezat lângă mine şi ne-am jucat împreună cu cățelul care lingea fericit înghețata pe care i-o dădusem.

– Cum de eşti singur pe aici?, l-am întrebat.

– Păi, stau toată săptămâna în Braşov. Sunt cazat aici la un hotel şi mă cam plictiseam, aşa că am ieşit pe afară. Tu?

– Eu am treabă, dar n-am rezistat tentației să mă plimb puțin.

– Treabă? Pot să întreb ce fel de treabă?

– Nu.

– Dar măcar să te însoțesc în plimbarea ta, aş putea?

– De ce nu? Mă gândeam să merg până la Zoo, ce zici?

– Zoo aici?

– Dă, e una mică de tot, vii?

– Sigur... Ne-am oprit la un chioşc şi am cumpărat câteva pachete de biscuiți, apoi am mers să hrănim cele câteva animăluțe pe care le adăpostea grădina zoologică din Poiana Braşov.

– Se pare că iubeşti animalele, mi-a spus el, văzându-mă atât de entuziasmată.

– Le iubesc enorm. Dar urăsc grădinile zoologice.

– Cum aşa?

– Mi se pare nedrept să iei o ființă din mediul ei şi să o condamni să trăiască încuiată într-un spațiu atât de mic. Să-i iei dreptul la libertate, la viață, la iubire... E cea mai mare dovadă de egoism a oamenilor. Nu voi înțelege niciodată plăcerea de te holba la un animal chinuit. O grădină zoologică este închisoarea animalelor.

– Ştii că ai dreptate? Nu am văzut niciodată lucrurile aşa. Totuşi, de ce ai venit aici?

– Din milă. Să le aduc puţină mâncare şi puţină iubire. Alex m-a privit tăcut câteva clipe, iar eu mă străduiam să nu plâng. Aveam o încărcătură emoţională ciudată, indusă probabil de gândul că aveam să merg la vila în care trebuia să înfrunt trecutul.

– Dacă ai putea, ai elibera aceste animale?

– M-am gândit la asta, să ştii. M-am gândit chiar şi la o infracţiune, în mintea mea nebună şi revoltată. Să plătesc pe cineva ca să le dea drumul. Dar aş pune oameni în pericol şi nici animalele nu ar fi în siguranţă. Multe dintre ele sunt aici de mult timp şi poate că nu ştiu să trăiască singure. Nu au unde să se ducă şi nu s-ar descurca în libertate. Pentru că ticăloşii de oameni le-au făcut dependente de cuştile astea odioase şi de ei. Aşa sunt unii oameni, ne fac dependenţi de ei şi de locuri... Abia când Alex mi-a pus mâna pe umăr, am realizat că plângeam.

– Haide să ne mai plimbăm, vrei?, mi-a spus. Ne-am plimbat prin împrejurimi şi am povestit despre tot felul de banalităţi, trecând de la o idee la alta.

– Irina, mi-ar plăcea să te mai văd. Ai vrea să ieşi mâine cu mine?, m-a întrebat, când i-am spus că venise momentul să ne luăm rămas bun. Propunerea lui mă găsise nepregătită. M-am oprit în loc şi am privit câteva clipe în altă parte, încercând să găsesc un răspuns potrivit ca să-l refuz, dar el m-a văzut încurcată şi a înţeles că nu eram dispusă să accept o întâlnire cu el.

– Voiam doar să ne plimbăm şi poate să-mi arăţi oraşul. Nu m-am referit la genul de întâlnire la care te gândeşti tu, mi-a spus el.

– De ce nu?, am spus nesigură.

Am stabilit locul şi ora de întâlnire, apoi ne-am luat rămas bun. El a plecat la hotelul în care era cazat, iar eu am pornit, hotărâtă, către vila lui Matei. De îndată ce am păşit înăuntru, am fost copleşită de dor şi de amintiri. Vedeam în faţa ochilor secvenţe din trecut, care îmi aminteau cât de fericită fusesem cândva. Am căutat lucrurile mele prin casă şi le-am adunat pe una dintre canapelele

din living. Aş fi putut să plec imediat, dar ceva mă făcea să-mi doresc să mai zăbovesc acolo puţin. M-am întins pe una dintre canapele, am luat o pernă în braţe şi am adormit. M-am trezit mai târziu, când afară se întunecase deja. Livingul era luminat de o veioză pe care nu îmi aminteam să o fi aprins. Am întors capul şi l-am văzut pe Robert stând pe unul dintre fotolii şi privindu-mă.

– N-ai renunţat la prostul obicei de a spiona oamenii când dorm?, am spus, ridicându-mă încet.

– Tu nu eşti om.

– Dar ce sunt.

– Nu ştiu. Alien, poate. Am văzut pe masă un pahar plin cu bomboane şi de îndată am desfăcut una şi am savurat-o cu poftă.

– Matei nu e cu mine. Ştiu că asta te întrebi.

– Dar tu ce cauţi aici? Ţi-a spus Simona că vin după lucrurile?

– Nu. Am simţit nevoia să vin.

– Tocmai acum?

– Crezi că e o coincidenţă?

– De parcă ar conta. O să-mi iau lucrurile şi o să plec.

– Mai rămâi puţin cu mine.

– De ce aş rămâne, Robert?

– Nu ştiu. Răspunde-ţi singură.

– Tu încă visezi aiurea?

– Aiurea?

– Da, aiurea... Am pornit către canapeaua pe care erau abandonate lucrurile mele, iar Robert s-a ridicat în grabă şi a venit lângă mine. M-a prins de mână şi m-a întors cu faţa către el, dar am închis imediat ochii.

– De ce nu mă priveşti, Irina?

– Pentru că îmi aminteşti de lucruri triste şi urâte.

– Ce dor mi-a fost de tine! M-a îmbrăţişat, dar l-am respins şi am încercat să mă îndepărtez.

– Se spune „Şi mie mi-a fost dor de tine, Robert!“

– Nu mi-a fost dor de tine, Robert! Sau vrei să îți spun ce îți place să auzi?

– Minți...

– Lasă-mă!

– Cum să te las, Irina, când fiecare por al tău strigă după mine?

– S-o crezi tu! Am reuşit să mă smulg din strânsoarea braţelor lui şi am alergat către ieşire, dar m-a prins din urmă şi m-a lipit cu fața de perete. M-a imobilizat şi a început să mă mângâie pe gât, stând lipit de mine.

– Opreşte-te, Robert!

– Convinge-mă să mă opresc.

– Ce te-ar convinge?

– Sinceritatea, Irina! Am încercat să-l îndepărtez, însă era pornit să-mi arate cât de mult îl doream. Şi, într-adevăr, îl doream cu toată ființa mea. Mă mângâia şi mă săruta în spatele gâtului şi în jurul urechii, respirând aer cald. Mi-a ridicat rochia şi abia atunci am conştientizat ce se putea întâmpla. M-am întors cu fața spre el şi am început să plâng în hohote.

– Iartă-mă, mi-a spus îndepărtându-se de mine. Am alergat către măsuța pe care lăsasem cheile maşinii mele, apoi am ieşit din vilă în grabă şi am plecat. Abia vedeam drumul, din cauza întunericului şi a lacrimilor. „Nu pot să cred că el a venit întâmplător din Bucureşti, tocmai când eram eu la vilă! Ce joc murdar al destinului poate fi ăsta?!“ Când am ajuns acasă, am dat buzna în camera Simonei, pe care am surprins-o dormind.

– Dă-ți cuvântul de om în fața lui Dumnezeu că nu i-ai spus lui Robert că sunt în Poiană!

– Ce?! Ai înnebunit? Eu nu am vorbit cu Robert, de câteva zile! Ce s-a-ntâmplat?

– A apărut, pur şi simplu! În mijlocul săptămânii!

– Tu, dacă ăştia te urmăresc?

– Aşa m-am săturat de ei! Şi de tot!

– Eşti ok, s-a întâmplat ceva?

– Nu sunt ok, Simona! Îl iubesc cu toată fiinţa mea! Mor câte un pic, din cauză că nu-l pot avea!

– Pe cine?

– Pe Robert!

– Poftim? Faci mişto de mine? Simona avea o expresie uluită şi era şi normal să reacţioneze aşa. Era cea mai bună prietenă a mea, dar încă nu ştia că eu eram îndrăgostită de Robert. Nu găsisem puterea să-i spun, amăgindu-mă că iubirea pentru el era efemeră.

– Doamne, Irina, ce se întâmplă? Zi-mi tot, te rog, ce naiba, nu suntem prietene?

– Nu pot vorbi despre asta. Ştie doar jurnalul şi Dumnezeu...

– Nu pot să cred...

– Ia şi citeşte jurnalul, dacă vrei. E totul acolo. Povestea, episoade dintre noi, trăiri, replici, tot... Dar te rog, să nu vii să-mi spui cât de greşit e totul, să nu comentezi nimic. Nu mai suport nicio părere, ok?

– Ok. Să ştii că îți voi fi alături, orice-ar fi. Te iubesc, prostănaco! Ne-am îmbrăţişat, apoi m-am dus în camera mea şi am plâns, până când am simţit că mi-au secat lacrimile. „Trebuie să-l uit. Trebuie să-mi găsesc pe altcineva. Poate că o altă iubire mă va face să o uit pe asta...“ Am adormit şi m-am trezit abia după miezul nopţii, când am auzit tonul de mesaj al telefonului.

„*Credeam că te vei întoarce. Eram sigur că te vei întoarce. Oare acum ce te mai opreşte să mă iubeşti?*“, scria Robert. Nu i-am răspuns. Am aprins televizorul şi am încercat să scap de gândurile chinuitoare care mă bântuiau. După vreo jumătate de oră a sunat telefonul şi am răspuns.

– Irina, dormi? Sunt Cami. Deranjez? Cami era o amică de-a lui Robert, cu care se întâlnise de câteva ori, chiar la început când îl cunoscusem. Îmi aminteam că el mi-a spus într-o zi că ea e amica de Poiana Braşov, pe care o cheamă doar când nu vrea să fie singur.

– Nu mă deranjezi, ce s-a întâmplat?

– Uite, m-a sunat Robert şi m-a chemat în Poiană. Dar ştii, eu am un iubit. Vreau foarte mult să mă duc, numai că nu am ce să-i spun iubitului meu la ora asta. Mă poţi ajuta?

– Dar acum nu te aude vorbind?

– Nu, că e la muncă. E taximetrist. Mă gândeam doar să-i spun că vin la tine că ţi-e rău şi să mă acoperi puţin...

– Nu fac asta.

– Atunci nu mă pot vedea cu Robert.

– Foarte bine. Ai un iubit, ce-ţi mai trebuie?

– Te-ai supărat?

– Nu, dar nu-mi plac chestiile astea.

– Bine. O să-i spun lui Robert că nu mă duc. Şi atunci, mintea mea a emis poate cea mai nebunească idee de care eram capabilă.

– Hai să facem altfel. Vino până la mine, dar fără să-i spui lui Robert. Cami a ajuns la mine după vreun sfert de ceas, iar eu mi-am ales cu grijă cuvintele, ca să-i spun ce aveam de gând.

– Uite ce, Robert trece printr-o perioadă grea. Aş vrea să-l ajut. Am nevoie de tine pentru asta. Mă ajuţi, fără să pui întrebări? Te voi ajuta şi eu pe tine vreodată.

– Ce tre' să fac?

– Te duci în Poiană. Stai puţin cu Robert, iar când e să ajungeţi la faza aia, facem schimb.

– Cum?! Cu tine?

– Da. Nu e ceea ce crezi tu. Nu vreau să mă culc cu el.

– Dar...

– Îi spui că vrei ceva deosebit, că ţi-ar plăcea să-l legi la ochi.

– Şi dacă nu vrea?

– Îl convingi, doar eşti femeie, nu?

– Şi cu ce să-l leg?

– Îţi dau eu o eşarfă.

– Eşti nebună, să mor dacă nu!

– O faci sau nu?

– Crezi că ne iese?

– Încercăm.

Am stabilit cu ea toate detaliile planului nostru de acțiune. Ea trebuia să lase ușa vilei descuiată, să-l ducă pe Robert într-un dormitor, să-l lege la ochi și să-mi dea mie un bip pe telefonul mobil. Eu trebuia să aștept în mașină semnul ei, aș fi urcat treptele tiptil și, când aș fi intrat în dormitor, ea ar fi plecat.

– Dar o să-ți recunoască vocea...

– Nu voi vorbi. Cu ce parfum ești dată?

– Cu niciunul.

– Perfect, pentru că va trebui să ne dăm amândouă cu același parfum, ca el să nu sesizeze diferența.

– Și dacă se dezleagă la ochi?

– Îți mai dau o eșarfă ca să-i legi mâinile.

– Nu o să vrea.

– Ba da, îi spui că vrei ceva inedit, că vrei să-i faci o surpriză...

– Vai, cât de nebună ești! N-aș fi crezut!

– Deci, când ajungi în dormitor, după ce l-ai legat, îmi dai bip. Vezi să nu audă. Să-i ceri să pună muzică, înainte, ok?

– Ok... mamă, am niște emoții...

– O să-l amuze, nu se va supăra. Apoi eu urc tiptil, ușa la dormitor să fie deschisă, ca să pot vedea ce faci. Iar când găsim un moment mă strecor lângă tine, iar tu pleci.

– Plec de tot?

– Da. Simona dormea adânc, pentru că altfel nu m-ar fi lăsat să fac o asemenea nebunie. Iar eu nu am crezut că voi fi capabilă să-mi pun planul în aplicare, nici măcar când am ajuns aproape de vila din Poiană. Cami avea emoții și îmi tot cerea să o asigur că Robert nu se va supăra.

– Stai liniștită, ți-am spus că-l va amuza.

– O s-o faci cu el?

– Nu, vai! Vreau doar să fac o glumă, atâta tot.

– De ce nu? Ştii ce tare e la pat?

– Nu mă interesează, Cami. Noi suntem prieteni foarte buni, atât... Pe de-o parte aveam emoţii, pe de alta mă amuza nebunia mea. Şi chiar dacă nu m-aş fi aşteptat ca acel plan să iasă bine, totul a mers perfect. Am aşteptat în maşină mai mult de o oră, gândindu-mă că dacă nu voi reuşi, voi pleca acasă. Dar bipul Cameliei nu a întârziat să apară. Am intrat tiptil în vilă şi mi-am lăsat pantofii în living. Am urcat foarte încet spre etaj, de unde vedeam o lumină difuză ieşind dintr-o cameră şi auzeam o muzică ambientală. Când am ajuns în faţa uşii, l-am văzut pe Robert întins pe pat, legat la ochi. I-am făcut semn Cameliei să nu se grăbească să iasă, pentru că aveam emoţii şi trebuia să mă adun. Nu reuşise să-i lege şi mâinile, ceea ce îmi dădea puţin planurile peste cap, pentru că dacă m-ar fi atins ar fi putut să-şi dea seama că nu era Cami. Într-un moment oportun, Cami s-a strecurat afară din camera, iar eu am intrat. M-am aşezat pe pat lângă el şi l-am mângâiat pe braţul frumos şi puternic, iar el a încercat să mă atingă, bâjbâind după mine, dar m-am ferit.

– Eşti cam timidă în noaptea asta... Nu ţi-e teamă că aşa, legat la ochi, îmi voi imagina că sunt cu alta? I-am pus degetul arătător pe buze, iar el a zâmbit. Era îmbrăcat cu o pereche de jeansi şi cu o cămaşă de culoarea cerului, cu carouri albe. I-am desfăcut nasturii încet, iar el părea a se relaxa. Nu am avut curaj să-l dezbrac de tot, aşa cum îmi propusesem, ca mai apoi să aprind lumina şi să-mi fac apariţia, expunându-l la o situaţie ridicolă. M-am urcat pe pat şi m-am aşezat foarte încet deasupra lui. Eu şi Cami semănam destul de mult la conformaţia fizică, de aceea el nu ar fi trebui să sesizeze nicio diferenţă între noi două. Ea fusese îmbrăcată cu o rochie de vară, iar eu am îmbrăcat o rochie cât mai asemănătoare ca lungime şi textura materialului. Mi-am prins şi părul într-un coc, numai să nu mă dau de gol. Robert m-a atins uşor pe mână şi m-a mângâiat câteva clipe, apoi a urcat spre gât. Imediat mi-a cuprins faţa între

palme şi m-a tras deasupra lui, ca să mă sărute. Dar nu m-a sărutat, ci doar m-a pupat pe buze apăsat. Mi-a pipăit părul şi când a găsit agrafa, a desfăcut-o, lăsându-mi părul să cadă peste el.

– Te iubesc!, mi-a spus încet. Am înţeles că ştia că eram eu şi mă întrebam cum de îşi dăduse seama. S-a ridicat şi m-a îmbrăţişat strâns, iar eu m-am abandonat braţelor lui. Câteva minute m-a mângâiat pe păr şi m-a pupat pe frunte şi pe obraji, evitând să-mi atingă buzele. Am tras de capătul eşarfei şi am lăsat-o să cadă pe pat, iar el a ţinut ochii închişi, câteva clipe.

– Dacă ai şti cât de mult îmi doresc să mă simt al tău... Şi să simt că eşti a mea şi numai a mea...

– De ce? Ai alte femei...

– Alte femei? Niciuna nu mă face să simt ce simt pentru tine.

– Haide să facem dragoste acum.

– Nu, Irina. Nu eşti pregătită...

– Tu eşti?

– Hai în braţe. Cândva o să înţelegi cât te-am iubit de mult...

– Tu nu ştii să iubeşti.

– Ba ştiu, Irina. Dar ai avut dreptate când ai spus că nu am făcut dragoste niciodată. Poate că asta e rezervat numai pentru tine.

– Nu merită să aştepţi.

– Ba merită.

– Eu te urăsc, să ştii...

– Copil mincinos... Haide să facem nani... să-mi iau doza de fluturi...

– Doar dacă îmi promiţi că de mâine totul va reveni la normal. Că vei uita de noaptea asta şi că nu mă vei mai căuta.

– Eşti sigură că asta vrei?

– Da.

– Ai idee cât sufăr?

– Nu doar tu suferi...

– Dă-mi ceva din tine, oricât de puţin...

– Nu, Robert. Te rog cu toată inima, lasă-mă liberă.

Ne-am întins unul lângă celălalt şi am stat îmbrăţişaţi mult timp. Din când în când ne mângâiam, oprindu-ne de îndată ce depăşeam vreo limită care ne-ar fi supus riscului de a merge mai departe. Era incredibil autocontrolul nostru şi eram sigură că oricui i-aş fi povestit, nu m-ar fi crezut. Într-un târziu am adormit, iar spre dimineaţă m-am trezit şi am plecat. El părea a dormi. M-am întors din living, păşind tiptil, ca să-l mai văd o dată şi l-am surprins stând pe marginea patului, cu capul sprijinit de palme. Plângea. Deşi inima mă trimitea către el, m-am întors şi am plecat, fără să privesc în urmă.

Simona mă aştepta acasă, îngrijorată. Am găsit-o cu ochii înroşiţi şi umflaţi.

– Unde ai fost? Ai fost cu el? Ai înnebunit?

– Da. Doar am dormit împreună. Dar tu ce ai?

– Am citit jurnalul. Tot.

– Hei, nu începe să plângi iar. Mai bine să-ţi povestesc de Alex. Ştii, tipu' din disco, amic cu Aura. Mi-a cerut să ne întâlnim. Azi.

– Pe bune? Şi?

– Mă duc. Voi lăsa trecutul în urmă şi îmi voi vedea de viaţă.

– Asta e o veste trăsnet! Nu credeam cu adevărat în ceea ce spuneam. Poate că voiam doar să-i aduc o rază de speranţă Simonei, care suferise prea mult alături de mine şi care se consuma prea mult, încercând să mă ajute. În sinea mea ştiam că nu-mi va fi simplu să las trecutul în urmă. Dar, omul speră...

„Mi-e dor de tine!“, îmi scria prietenul imaginar.

„Şi mie. Azi noapte am dormit cu el.“

„Care el?“

„El pe care îl iubesc.“

„Şi? A fost bine?“

„Nu. Fiecare întâlnire cu el mă omoară câte puţin... El spune că îşi ia doza de fluturi. Dar eu cred ca fluturii sunt de fapt nişte molii, care ne distrug sufletele, puţin câte puţin...“

M-am întâlnit cu Alex la ora stabilită, în centrul Braşovului şi pentru că m-a lăsat pe mine să aleg ce vom face, i-am propus să ne plimbăm prin împrejurimi.

– Mereu m-a fascinat Biserica Neagră, mi-a spus el.

– O fi deschis? Ai fost înăuntru?

– Nu. De câte ori am vrut să intru, era închis.

– Să vedem. Dacă e deschis, îţi arăt loja şi blazonul familiei.

– Cum aşa?

– Familia mea a fost... nu contează ce a fost.

Am intrat în Biserica Neagră şi, într-o tăcere deplină, am străbătut încăperea impunătoare, cuprinzând fascinaţi cu privirea, tot ce era în jur. Când am ajuns în faţa lojei despre care tata îmi povestea cu nostalgie că aparţinuse părinţilor şi bunicilor lui, am mângâiat lemnul vechi, ca şi cum aş fi putut atinge o parte imaginară rămasă acolo din oamenii dragi. Mi-i imaginam stând în acea lojă, în urmă cu multe zeci de ani, la concertele de orgă, sobri şi îmbrăcaţi elegant. Am privit cu mândrie steagul cu blazonul pe care era trecut şi numele meu de familie şi mi-am adus aminte de Robert, care a venit într-o zi acasă şi mi-a spus că tocmai a aflat că eu chiar am sânge albastru şi că nu degeaba îmi spunea el „maiestate“. Îl rugasem atunci să mă ajute cu arborele meu genealogic, iar când l-a procurat, l-a studiat foarte amănunţit. Alex mă privea curios şi pentru că am simţit nevoia să mă justific, i-am spus că nu sunt tocmai în una dintre cele mai bune zile ale mele.

– Povesteşte-mi despre tine, Irina.

– Ce să-ţi povestesc? Nu cred că aş avea ceva interesant de spus. Sunt o persoană comună.

– Asta ar trebui să fie o glumă?

– De ce o glumă?

– Cum să fii o persoană comună?

– Mai bine hai să vorbim despre tine. Cu ce te ocupi?

– De profesie sunt avocat, dar, deşi am un cabinet de avocatură, nu profesez, ci am o afacere pe care tocmai o extind şi în Braşov. Auzindu-l, am făcut imediat analogia între el şi Matei, pentru că amândoi erau avocați dar aveau alte afaceri, amândoi erau tineri, cu situație materială foarte bună şi pe amândoi i-am cunoscut în aceeaşi discotecă. Cu amândoi m-am plimbat prin Poiană la prima întâlnire şi amândoi aveau aceleaşi gusturi la maşini şi parcă şi la îmbrăcăminte. „Oare seamănă cumva şi la caracter?“

Îmi doream un iubit total diferit de Matei. Un bărbat simplu, modest, dar cu valori morale. Simțeam o repulsie față de lumea căreia Matei îi aparținea, față de lux, de opulență şi de stilul de viață boem. Îmi aminteam că fusesem mult mai fericită atunci când mă plimbam cu autobuzul, când nu aveam bani la dispoziție ca să-mi satisfac orice moft, când cel mai frumos loc de luat cina mi se părea a fi undeva afară, în natură. Comparând viața mea din trecut, cu perioada trăită alături de Matei, m-am regăsit pe mine, cea care eram cândva şi am realizat că nimic din ceea ce îl caracteriza pe Matei, nu mă reprezenta. Deşi trăiam într-o societate în care femeile tinere visau la bărbați bogați, la prinți frumoşi care să le asigure o viață perfectă, eu aveam alte aşteptări. Trăisem deja alături de un astfel de bărbat şi ştiam că totul era utopie, că prințul visat nu îți putea asigura, neapărat, o viață frumoasă şi fericită.

– Eşti foarte îngândurată...

– Eşti căsătorit?

– Nu. Am încheiat de curând o relație care a durat patru ani.

– De ce? Doar dacă îmi este permis să ştiu...

– Nu ştiu de ce. A intervenit rutina, ea s-a schimbat foarte mult, după o călătorie de studii în Anglia...

– Ai tăi?

– Sunt plecaţi în Italia, de mulţi ani. Tata este diplomat, iar mama profesor universitar. Am o soră care tocmai mi-a dăruit cel mai frumos nepoţel din lume...

– Felicitări!

– Mulţumesc. Tu?

– Eu, locuiesc singură, nu lucrez, tata a murit când aveam 16 ani, dar o am pe mama care s-a căsătorit cu un om tare cumsecade.

– Iubit?

– Nu am.

Nu aveam de gând să-i povestesc despre Matei şi îmi propusesem să nu mai vorbesc nimănui şi niciodată despre el şi despre perioada petrecută la Snagov. Eram convinsă că voi putea uita trecutul, numai dacă aveam să nu îl mai invoc niciodată şi să mă port ca şi cum oamenii care-i aparţin nici nu ar exista. Ne-am aşezat pe o bancă în parc şi am povestit, preţ de câteva ore, despre tot felul de lucruri de interes comun. Îmi plăcea Alex. Era spiritual, cald şi cu foarte mult bun simţ. În cele câteva ore petrecute alături de el, reuşisem să mă detaşez de orice gând negativ.

– Hai să ne vedem şi mâine, vrei?, m-a întrebat el, deodată.

– Spune-mi trei motive pentru care vrei să ne întâlnim.

– Trei? Păi, unu: mă simt foarte bine în compania ta, pentru că eşti veselă şi pentru că pot discuta cu tine despre orice. Doi: amândoi avem pasiuni comune, ne plac plimbările şi cred că ar fi păcat să nu ne mai vedem. Trei: nu am deloc intenţia să te seduc sau să fac sex cu tine, ci vreau doar să fim prieteni – deci, nu ai de ce să mă refuzi, pentru că nu ai nimic de pierdut şi nu eşti în pericol.

– Oau! Se vede că eşti avocat! Convingător, nu glumă. Dar dacă eu vreau să fac sex cu tine? Alex a părut uşor intimidat de gluma mea, nefiind probabil obişnuit cu persoane atât de directe.

– Sper că îmi dai voie să te conduc acasă, mi-a spus.

– Trebuie. Ca să ştii de unde să mă iei mâine seară.

– Cum e?, m-a întrebat Simona, apărând deodată în hol.

– Foarte ok. Poate prea ok.

– Mă bucur! Şi?

– Şi... nu ştiu, Simo. Mi-e frică... Simona mi-a ţinut o teorie întreagă, despre cum ar trebui să tratez trecutul şi despre cum ar trebui să-mi trăiesc viaţa. Dar eu mă temeam. Traumele trăite mă făceau să mă tem să mai fiu eu. Îmi era teamă să mă mai îndrăgostesc şi să mă mai arăt cu adevărat. Eram convinsă că dacă îmi voi deschide inima unui alt bărbat, o va cotropi şi va lua din ea tot ce va putea - ca mai apoi să plece şi să lase în urmă un gol imens, durere şi dor.

– Cred că o să-mi pun o mască de protecţie, i-am spus Simonei. Nu mă voi mai arăta nimănui aşa cum sunt cu adevărat, pentru că nu mai vreau să profite nimeni de naivitatea şi de bunătatea mea. Nu trebuie să mai ştie nimeni cât sunt de vulnerabilă, nici că sunt un om bun şi cuminte. O să fac pe fetiţa rea, - poate aşa voi ţine oamenii la distanţă şi... poate că nu vor mai îndrăzni să mă rănească.

– E bine să ai o mască de protecţie, dar să nu exagerezi. Am scris în jurnal o pagină întreagă despre cum aveam de gând să-mi schimb atitudinea faţă de oameni.

„Nu voi mai lăsa pe oricine să mă cunoască. Mai bine să fiu judecată greşit, decât să fiu o ţintă pentru ăia care se folosesc de oameni şi-i rănesc. Ia să văd, oare dacă nu voi mai fi la fel de bună, de cuminte şi de sensibilă, o să mă mai iubească cineva? Cred că e greşit să-ţi pui sufletul pe tavă de la început, pentru că dacă te arăţi cu toate calităţile tale e şi normal ca oamenii să se ataşeze de tine şi să te iubească. Poate că ar trebui să ne arătăm mai întâi defectele... iar dacă nu le avem, să le adoptăm pentru o scurtă perioadă. Aşa am putea vedea cine e capabil cu adevărat să ne iubească necondiţionat. Pentru că majoritatea oamenilor sunt superficiali şi iubesc interesat... De azi voi testa oamenii. Nu mă voi mai grăbi să fiu o carte deschisă...“

Alex a fost punctual şi a ajuns exact la ora stabilită, în faţa blocului meu. Iar eu, înainte să ies din casă mi-am pus şi masca de protecţie, aşa cum îmi propusesem. El era primul care avea să o înfrunte pe noua Irina.

– Eşti foarte frumoasă!, mi-a spus, deschizând larg portiera maşinii. „Să vedem ce părere vei avea după seara asta!, mi-am spus în gând." Fiindcă în urmă cu o zi mă lăsase pe mine să aleg ce facem, de data aceasta i-am spus că îl las pe el să organizeze programul din seara aceea. Mi-a spus că îi era foame şi că rezervase deja o masă la un restaurant din Poiana Braşov. În timpul cinei, m-a analizat atent şi mi-a părut cam îngândurat.

– De ce mă priveşti aşa?, l-am întrebat zâmbind.

– Pentru că sunt puţin bulversat. E greu de explicat sentimentul, dar am impresia că ceva nu se potriveşte. Că nu eşti reală.

– Pipăie-mă ca să vezi că sunt reală, am spus zâmbind obraznic, aplecându-mă puţin peste masă. El mi-a zâmbit într-un fel timid şi m-a mângâiat pe mână.

– Ştii că eşti foarte frumoasă, nu?

– Da, dar numai ziua, pentru că noaptea mă transform. Deodată i s-a schimbat expresia feţei şi mi-am dat seama că ceva i se păruse deplasat la gluma mea.

– De când o cunoşti pe Aura?, m-a întrebat privind în jos.

– De vreo trei ani. Apropo de Aura şi de prietenul tău, ştii, am o curiozitate, dar nu ştiu cum să te întreb asta.

– Poţi să mă întrebi orice.

– Mereu am încercat să înţeleg de ce unii bărbaţi fac sex cu femei plătite, ca să spun aşa... Şi pentru că prietenul tău e unul dintre acei bărbaţi, mă întrebam dacă faci şi tu asta...

– Niciodată nu am făcut sex cu o femeie plătită, pentru că nu ar fi conform principiilor mele. Am crescut într-o familie cu educaţie creştină. Şi ar fi sub demnitatea mea de bărbat să... cum să-ţi spun, nu am nimic cu chestia asta, fiecare face ce vrea. Dar eu nu aş putea

– Dar alţii de ce o fac?

– Păi, eu cred că fiecare bărbat are motivul lui de a face asta. De exemplu, prietenul meu este un om foarte ocupat şi singur. Are o vârstă şi un anturaj care nu-i mai asigură ocazii ca să lege o relaţie, aşa că îşi alungă singurătatea, întâlnindu-se cu Aura. Alţii o fac din curiozitate, alţii din vanitate, alţii pentru că nu sunt mulţumiţi de relaţiile cu iubitele sau soţiile, alţii ca să-şi alunge singurătatea, alţii ca să-şi satisfacă nevoia de sex...

– Bună Irina! Ce mai faci?, m-a întrebat o cunoştinţă, care tocmai intrase în restaurant. Am schimbat câteva vorbe şi i-am prezentat-o lui Alex, apoi ne-am luat rămas bun. Mai mult ca sigur că tipa va bate toba că m-a văzut cu un bărbat în Poiană şi, pentru că îl ştia şi pe Matei, cu siguranţă nu ar fi durat mult timp până ce zvonul s-ar fi propagat până la el.

– Văd că te cunoaşte multă lume pe aici, mi-a spus Alex cu un ton aluziv, pe care nu l-am înţeles.

– Da, sunt vedetă. Mergem?

– Vrei să mergi acasă?

– Tu vrei să merg acasă? Alex a coborât privirea şi a zâmbit.

– Te intimidez?, l-am întrebat încet.

– Nu ştiu. Dar nici confortabil nu e cu tine... Când am ieşit din restaurant, m-a cuprins răcoarea, pentru că se înserase, iar eu purtam doar o rochie subţire de vară.

– Nu te-ai gândit să te îmbraci mai gros?, a spus Alex, cuprinzându-mă cu braţul drept.

– M-am gândit să fiu cât mai uşor de dezbrăcat, am spus.

– Deci e prea rece afară. Te-ar deranja dacă am merge la mine în hotel?

– Nu, de ce să mă deranjeze?

– Eşti obişnuită cu camerele de hotel, nu?

– Foarte obişnuită, am spus, gândindu-mă la faptul că eu călătorisem foarte mult. De îndată ce am ajuns în camera lui Alex, mi-a sunat telefonul mobil.

– Te-am sunat doar să-ţi spun că te iubesc enorm, mi-a spus Matei, care sunase cu număr ascuns.

– Mă iubeşti? Ai reuşit să mă amuzi! Te rog să nu mă mai suni. Am închis telefonul şi m-am aşezat pe singurul fotoliu din cameră. Alex s-a aşezat pe pat şi mă privea curios, aşteptând, probabil, să-i spun cu cine am vorbit la telefon.

– Cu cine ai vorbit?

– Cu nimeni.

– Şi acel nimeni te iubeşte?

– El aşa zice ...

– Sunt tare curios ce nebun s-ar îndrăgosti de tine? N-am dat importanţă afirmaţiei lui, pentru că eram prea preocupată să nu mă las afectată de apelul primit de la Matei.

– Vrei să mergem în disco?, l-am întrebat.

– Nu Irina, nu prea am chef de disco.

– Eşti un moşneag!

– Eu?! La nici treizeci de ani?!

– Păi, dacă nu mai ai chef să te distrezi!

– Ne putem distra şi aici.

– Ok! Facem disco aici! Sau karaoke? Am pornit televizorul şi am căutat un canal cu muzică, apoi am început să cânt, distrându-l pe Alex, care mă privea de pe pat cum cântam şi dansam.

– De unde ai atâta energie? Eşti ca un titirez!

Am făcut câteva piruete prin cameră, imitând un titirez şi pentru că ameţisem, m-am oprit brusc şi m-am rezemat de măsuţa cu oglindă. Alex stătea întins pe pat şi mă privea, iar eu îl analizam tăcută, întrebându-mă dacă aş putea să fac sex cu el. Probabil că voiam să mă testez şi să mă conving că nu eram atât de agăţată de trecut şi că voi putea să mă dăruiesc altui bărbat. Iar a doua moti-

vație a mea era să-mi joc rolul de fetiță rea, să-i dau viață acelei Irina reinventate. Pentru că așa mă simțeam protejată de posibilitatea ca el să mă descopere și să se îndrăgostească de mine. Dar nu știam cât de departe eram capabilă să merg cu jocul meu de-a Irina cea nouă, pentru că trecerea de la o extremă la alta nu era foarte ușoară. Sau, poate că totul era doar un pretext, ca să ajung în brațele unui bărbat, fiindu-mi dor să mă simt dorită și iubită. Pentru că mi se părea din ce în ce mai insuportabil să mă simt a nimănui.

„Oare voi putea face sex cu el? De ce nu? Este atrăgător și îmi place de el. Trebuie să scap de Matei. Și de Robert. O voi face. De ce ar trebui ca orice relație să înceapă cu o perioadă lungă de tatonare? De ce nu ar merge, dacă lucrurile sunt făcute exact pe dos? De fapt, ce relație? Nu există nicio garanție. Poate că doar ne vom folosi unul de celălalt în noaptea asta..."

– Acum chiar mă intimidezi, mi-a spus Alex. Probabil că l-am studiat prea mult și prea amănunțit și privirea mea mi-a trădat gândurile. Îl plăceam și mă simțeam atrasă de el. Jeansii îi evidențiau coapsele puternice, iar cămașa albă îi scotea în evidență tenul bronzat și părul negru, foarte îngrijit. Felul în care stătea întins pe pat și mă privea, părea o invitație să-l explorez.

– Dacă te rog, îți desfaci părul? Sunt curios să văd cum arată desfăcut, mi-a spus încet. M-am întors cu fața spre oglindă și cu spatele către el și, privindu-i reflexia în oglindă, mi-am desfăcut părul care era prins într-o coadă împletită, desfășurând încet fiecare șuviță și lăsându-le să-mi cadă pe spate. Părul meu era lung până la talie, drept care, după ce l-am desfăcut, mi-a acoperit tot spatele.

– Ești superbă, iar felul în care ai făcut ăsta e o adevărată artă.

– Felul în care am făcut ce?

– Felul în care ți-ai desfăcut părul, stând cu spatele la mine și privindu-mă în oglindă. Privirea ta a ajuns foarte adânc în mine... Și privirea lui ajunsese adânc în mine și îmi arata cât de mult mă

dorea, în ciuda faptului că mă asigurase că nu avea de gând să încerce să mă seducă.

– Mai vrei să-mi desfac ceva?, l-am întrebat zâmbind, văzând că mă privea tăcut.

– Ce ai mai putea să-ţi desfaci? Mi-am prins panglicile care închideau corsajul rochiei şi le învârteam pe degete, privindu-l întrebător. Rochia din in pe care o purtam, era strânsă din talie până deasupra decolteului, cu nişte panglici care formau un corset, iar când am tras de una dintre ele, corsajul s-a lărgit eliberându-mi sânii, care abia se zăreau printre panglici.

– De ce faci asta, Irina? m-a întrebat el, privindu-mă cum învârteam panglicile pe degete.

– Ce fac?

– Mă ispiteşti, deşi ţi-am spus că vreau să fim doar prieteni...

M-am întors cu spatele la el şi privindu-l în oglindă, am tras de panglici, ca să-mi închid corsajul rochiei. Dar el s-a ridicat de îndată şi a venit în spatele meu foarte aproape. M-a prins de umeri şi mă privea în oglindă, fără să mă întoarcă cu faţa spre el.

– Irina, te doresc foarte mult, însă nu o pot face. Nu cu tine.

– Nu cu mine? De ce?

– Nu vreau să discutăm despre asta... Sper că nu te superi?

– De ce să mă supăr, pentru că mă refuzi?

I-am zâmbit în oglindă, dar el mă privea grav.

– Nu se numeşte refuz, Irina. Auzi, tu eşti foarte sigură că nu de mine depinde asta, nu? Ştii deja că dacă vrei, mă poţi avea...

– N-aş forţa lucrurile. E nefiresc...

– Ce hoaţă eşti... cred că ai un succes nebun, nu? Cred că faci tot ce vrei din bărbaţi...

– Nu este ăsta scopul meu.

– Dar care e scopul tău? A început să mă mângâie pe par şi pe umeri, iar eu stăteam nemişcată, cu spatele la el şi îl priveam în oglindă. Când a coborât cu mângâierile pe spate, i-am respins mâna

şi m-am îndepărtat puţin, dându-i de înţeles că îmi doream să se oprească. El a făcut câţiva paşi spre pat, însă imediat a revenit lângă mine, m-a întors cu faţa spre el şi m-a sărutat.

– Trebuie să plec, i-am spus.

– Rămâi cu mine în noaptea asta, mi-a spus, sarutându-mă încă o dată. M-am întors cu spatele şi m-am privit câteva clipe în oglindă. Simţeam nevoia să fug de acolo, dar totodată simţeam nevoia să rămân. Într-adevăr, aveam multă nevoie de nişte braţe primitoare, să mă simt a cuiva, să mă simt din nou dorită şi iubită. L-am privit pe Alex care mă ţinea de umeri şi îmi studia reflexia în oglindă, apoi am închis ochii. Am prins panglicile rochiei şi am tras cu putere de ele.

Dimineaţă m-am trezit lângă un bărbat străin, care dormea. Pentru că Alex era un străin pentru mine. La lumina zilei, lucrurile îmi păreau altfel şi mă întrebam dacă nu cumva făcusem o greşeală. Noaptea plină de pasiune nu a umplut acele goluri pe care le simţea sufletul meu. Cu toate astea, Alex era un om special, bun, cald şi foarte tandru, iar eu ar fi trebuit să fiu foarte mulţumită de felul în care s-a purtat cu mine. Dar îmi lipsea ceva. Poate că totuşi mă amăgisem, atunci când am crezut că mă voi putea dărui oricui, fără a avea sentimente.

– Trebuie neapărat să ajung acasă, i-am spus, când am văzut că a deschis ochii. El a încercat să mă îmbrăţişeze, dar m-am ridicat din pat şi m-am îmbrăcat în grabă. Eram ruşinată de purtarea mea, iar noaptea aceea mi-a fost de ajuns ca să realizez că nu puteam fi o altă Irina. Ştiam deja că nu puteam să mă folosesc de oameni şi nici să mă joc cu ei. Dar încă nu eram pregătită să renunţ la ideea de a nu lăsa pe oricine să mă cunoască aşa cum eram cu adevărat. Îmi era foarte frică de oameni. Alex s-a îmbrăcat destul de repede şi m-a condus acasă. Pe drum mi-am reconsiderat poziţia faţă de el şi am căutat să fiu mai caldă şi mai prietenoasă, dar el era rece. Abia dacă

am schimbat câteva vorbe, iar când am ajuns în faţa blocului, ne-am despărţit foarte sec.

– Ne mai auzim, mi-a spus el. I-am zâmbit şi am coborât din maşină, ca şi cum ar fi fost un taxi.

„Ne mai auzim? Ok! Aşa îmi trebuie dacă mă comport ca o târfă! Mi-am dovedit că pot să fac sex cu alt bărbat. Şi? Ce am dovedit cu asta?“

– Ce-i cu faţa asta?, m-a întrebat Simona, imediat ce am intrat în casă. M-am trântit pe colţarul din sufragerie, ca un copil capricios şi nemulţumit şi am început să-i povestesc Simonei, despre atitudinea ciudată a lui Alex, care mă bulversase. Dimineaţă era total diferit de bărbatul cald şi pasional cu care îmi petrecusem noaptea.

– Poate că te sună mai târziu, haide, nu mai fi tristă, cine ştie ce are şi el!

– Nu e normal ce am făcut, Simo. Prea repede...

– Mai taci! Ai profitat de o oportunitate. Ce e rău în asta?! Trebuie să înveţi să profiţi de şanse. Altfel o să stai cu mine, ca să te întrebi cum ar fi fost dacă. Şi dacă ţi-a şi plăcut, cu atât mai bine! Vai, aş face o şcoală pentru femeile cu prejudecăţi!

– Asta ar lipsi! Ai strica toată populaţia!, i-am spus, râzând.

– Mai bine îmi mai spui nişte detalii picante. Cum e?!

– E ok, mult prea ok. Are un caracter frumos, mult bun simţ, este educat, stilat...

– Dar?

– Dar... nu e cel pe care îl iubesc.

– Of! O să-l cauţi mereu în alţii, pe cel pe care-l iubeşti?

– Probabil că da. Ştii ce cred? Că nu voi mai putea iubi...

– Aiurea! O să iubeşti, vei vedea. Am făcut o baie fierbinte şi prelungită, gândindu-mă la noaptea petrecută cu Alex, apoi am luat jurnalul, ca să-mi notez impresiile şi trăirile. Comparam fiecare mângâiere a lui Alex, cu mângâierile lui Robert. Şi ştiam deja că

niciun alt bărbat nu va reuşi să mă facă să simt ceea ce simţeam în braţele lui Robert.

„Te-am căutat prin paturi ademenitoare,
Crezând c-am să te pot uita uşor,
Dar cum să poată un altul, oarecare
Să-mi aline nesfârşitul dor?

Te-am căutat în alţii câteodată,
Crezând c-am să te pot înlocui,
Dar nu pot toţi bărbaţii laolaltă
Să mă iubească, cum doar tu mă poţi iubi!

Te-am căutat în fiecare noapte
Şi-apoi în fiecare răsărit...
Te-am căutat în strigăte şi-n şoapte
Dar nicăieri şi-n nimeni nu te-am mai găsit!"

Mă gândeam că într-o zi aveam să-i dau lui Robert jurnalul, ca să citească tot ce am scris despre el, poeziile compuse pentru el, gândurile şi toată iubirea ascunsă între coperţile acelui caiet. „Sau poate că voi scrie o carte despre iubirea noastră imposibilă..." Am adormit plângând de dor şi m-am trezit mai târziu, când am auzit soneria de la uşă. După câteva minute, Simona a venit în camera mea şi mi-a spus că mă căuta un domn.

– Sărut mâna, mă numesc Pavel şi sunt un angajat al domnului Alex, a spus bărbatul, pupându-mi mâna politicos.

– Poftiţi înăuntru!, am spus bucuroasă, văzând că ţinea în mână un buchet de flori.

– Nu vreau să vă deranjez. Domnul Alex m-a trimis să vă aduc aceste flori şi acest plic.

– Mulţumesc. Chiar nu doriţi să serviţi ceva, un suc, ceva?

– Nu mulţumesc, mă grăbesc să ajung înapoi la Bucureşti... Am luat buchetul de flori şi plicul care mi se părea foarte consistent şi le-am pus pe masa din bucătărie, apoi l-am condus.

– Ţi-am zis eu că o să te caute!, a spus Simona încântată.

– Hai să punem florile într-o vază. Dar stai să vedem ce e în plic! Am deschis plicul şi am găsit în el un teanc de dolari şi un bilet. Simona a luat banii şi a început să-i numere, iar eu am citit curioasă ceea ce îmi scrisese Alex: „*Consider că nicio sumă nu ar fi suficientă pentru a plăti o femeie ca tine şi pentru că eu nu am experienţă în asemenea probleme, sper să mă poţi ierta dacă nu am apreciat corect...*“

– Irina, aici sunt...

– Taci. Taci că mi se face rău... I-am întins biletul şi m-am aşezat pe scaun, şocată de ceea ce mi se întâmpla.

– Ăsta crede că eşti producătoare?! De aceea ţi-a trimis bani?!

– Exact...

– Ţi-am spus eu că dacă te afişezi cu Aura, aşa o să se creadă?!

– Nu-mi vine să cred! De asta era el atât de reţinut? Acum înţeleg totul. Crede că sunt ca Aura, pentru că m-a cunoscut prin ea. Acum înţeleg de ce mi-a spus că sunt obişnuită cu camerele de hotel şi că numai un nebun s-ar îndrăgosti de mine...

– Cum să creadă, fată, că eşti ca Aura?! Ce, e chior, nu vede ce diferenţă este între voi două?!

– Simona, Alex nu ştie nimic despre mine. Deşi a insistat, eu nu i-am povestit absolut nimic. A tras concluzii din ceea ce a văzut. M-a cunoscut prin Aura, eu am fost secretoasă şi m-am dus cu el în camera de hotel, unde m-am purtat ca o...

– Fată, dar i-ai tras-o bine de tot, dacă ţi-a trimis atâţia bani!, a spus ea, izbucnind în râs.

– Nu fii nesi, tu! Că-ţi bag toţi banii ăia pe gât!

– Mai bine hai la shopping, dacă tot avem aşa mulţi bani!

– Termini cu glumele proaste?! Am sunat-o de îndată pe Aura, sperând că mă va ajuta să-i trimit banii înapoi. I-am povestit pe scurt ce s-a întâmplat, iar ea a părut foarte mirată de gestul lui Alex.

– Nu-mi vine să cred! Ce naiba o fi fost în capul lui?

– Tu ce i-ai povestit despre mine?

– I-am spus doar că eşti o fată extraordinară şi că suntem prietene. Nu i-am dat detalii, pentru că nu am avut timp de discuţii.

– Crezi că mă poţi ajuta să-i trimit banii înapoi?

– Da, prietenul lui este încă aici, mă văd mai târziu cu el şi-i dau lui banii, ca să-i ducă lui Alex, ok?

Aura a venit la mine cu puţin timp înainte să se întâlnească cu prietenul lui Alex şi, pentru că se grăbea, i-am pus banii într-un plic şi un bilet pe care am scris: *„Parcă nu era conform principiilor tale să faci sex cu femei plătite! Nu regret că tu m-ai subestimat, dar îmi pare rău că eu te-am supraapreciat, pentru că în opinia mea, un bărbat care ar face sex cu o prostituată, fără că să folosească prezervativ, este un dobitoc sinistru. Îţi trimit banii înapoi, poate-i vei dona unei familii nevoiaşe – asta, în cazul în care nu vrei să-i păstrezi pentru următoarele aventuri.“*

– Îmi pare rău!, a spus Aura, văzându-mă deranjată de situaţia aceea.

– Dacă mai vorbeşti vreodată cu el, te rog să-i spui să uite că exist. Abia după două zile, am aflat de la Aura că Alex primise plicul de la mine şi că i-a transmis că nu mai doream să aud niciodată de el, însă în seara aceea m-a sunat.

– Ba da, este acasă, dar nu vrea să vorbească cu tine, i-a spus Simona. Ai jignit-o cu gestul tău... da, Alex, eu te înţeleg, într-o mică proporţie îţi dau dreptate, dar o înţeleg şi pe ea. Da, o să-i spun, dar nu cred că te va suna... După ce a încheiat convorbirea cu Alex, Simona a vrut să-mi povestească ce au discutat, dar i-am spus că nu mă mai interesează subiectul.

– Acu' nu fi şi tu rea. Omul are dreptate. Te-a cunoscut ca prietenă a lu' Aura, ce vrei?

– Asta nu-i scuză prostia. Trebuia să-şi dea seama că sunt altfel.

– Nu cumva tu te-ai îndrăgostit de el?

– Nu. Doar îl plac foarte mult, e o diferenţă...

– Şi de ce nu-i acorzi o şansă? Poate că el e bărbatul potrivit să te facă să-i uiţi pe nemernicii ăia doi. Poate că el e sufletul tău pereche şi tu-i întorci spatele.

– Lasă-mă cu fanteziile tale. Te uiţi prea mult la telenovele...

– Scuze, miss, dar nicio telenovelă nu poate egala ce văd eu în jurul tău... Am plecat să vizitez o prietenă, cu care am stat la taclale până seara târziu. Când m-am întors acasă, am văzut maşina lui Alex parcată în faţa blocului meu, dar el nu era. „Deci, avem musafiri!" Când am intrat în casa, Simona m-a întâmpinat în hol cu un zâmbet vinovat, apoi fără să mai spună ceva şi-a luat geanta şi a plecat. Am intrat în sufragerie şi, când l-am văzut pe Alex stând pe colţar, m-am aşezat în capătul celălalt şi am întors privirea spre televizor, ca şi cum el nu ar fi fost prezent.

– Te rog să mă ierţi, a spus el încet.

– A, erai aici? Nici nu te văzusem.

– Am venit să discutăm, te rog mult să mă asculţi.

– Spune repede, că mă aşteaptă un client.

– Irina, te rog ... nu mai răsuci cuţitul în rană. S-a ridicat şi a venit lângă mine, mi-a luat mâna între palmele lui şi a stat câteva clipe tăcut, privind şi el la televizor.

– În seara în care te-am cunoscut, am crezut că eşti ca Aura, pentru că ea a spus că eşti prietena ei. Apoi, erai îmbrăcată foarte provocator şi aveai o atitudine de tip[disponibilă. Văzându-te după, în ziua în care ne-am plimbat prin Poiană, erai total diferită. Discutând cu tine, am descoperit că eşti inteligentă, educată, stilată, decentă şi că rolul de femeie plătită nu ţi se potrivea deloc. Am încercat să aflu câte ceva despre tine, dar te-ai învăluit în mister... Apoi,

au mai fost şi câteva amănunte care m-au determinat din nou să cred că eşti la fel ca Aura. Nu sunt de modă veche, însă gândeşte-te că ai făcut sex cu mine după foarte scurt timp şi tu ai fost cea care a pornit totul ... iar felul în care ai făcut-o...

– Cum am făcut-o?

– Irina, cred că eşti şi tu conştientă că eşti diferită. Eşti dezinhibată, stăpână pe tine...

– Ştii ce mă deranjează? Ipocrizia. De ce ai insistat să ieşi cu mine, dacă tot ai crezut că sunt prostituată? Parcă nu era conform principiilor tale...

– Dacă nu te-aş fi reîntâlnit a doua zi în Poiană, nu te-aş fi căutat niciodată...

– M-ai jignit şi m-ai dezamăgit.

– Ştiu şi te rog să mă ierţi... nici nu ştii ce fericit sunt că nu eşti aşa cum am crezut! Timp de câteva minute, niciunul dintre noi nu a spus nimic. El mă mângâia pe mână, iar eu priveam absentă, o emisiune la televizor.

– Am o curiozitate. De ce te-ai purtat ca un ticălos, a doua zi?

– Pentru că eram bulversat. Pentru că era o situaţie nouă pentru mine. Şi poate pentru că îmi era ciudă că începeam să am sentimente pentru tine...

– Şi ce sentimente, dacă m-ai plătit atât de bine...

– Eşti rea...

– De ce nu m-ai plătit pe loc? Trebuia să-mi pui banii în mână, când ne-am despărţit.

– N-aş fi putut să fac asta. Chiar nu ţi se potrivea un asemenea gest. Mi-a pupat ambele mâini şi mă privea cu o expresie de cătel milog.

– Irina, ştiu că am făcut o gafă imensă, dar sunt aşa de fericit că tu eşti altfel decât am crezut! Te rog să mă ierţi pentru tot! Poţi?

– Mă mai gândesc... Dar nu m-am mai gândit foarte mult. Şi astfel, doar după mai puţin de trei luni de la plecarea mea de la

Snagov, eu aveam deja o relaţie cu Alex. Şi cu toate că aş fi vrut ca relaţia noastră să avanseze cât mai încet, el a făcut tot posibilul să ne apropiem din ce în ce mai mult.

Alex era ca un pansament pentru sufletul meu şi mi-ar fi fost imposibil să nu mă ataşez de el. Era bun, blând, calm, răbdător, amuzant, copilăros, romantic şi foarte tandru. Dar nu-l iubeam şi probabil că era pentru mine mai mult un refugiu. Braţele lui îmi ofereau iubirea şi protecţia de care aveam nevoie cu disperare – însă nu erau acele braţe pe care le doream şi despre care credeam că erau singurele care ar fi putut să-mi ofere totul. Poate că pentru oricare altă femeie el ar fi fost bărbatul perfect, dar pentru mine un singur bărbat era perfect în lume - iar pe acela îl pierdusem înainte de a-l putea avea vreodată.

– Vino să locuieşti cu mine, mi-a spus Alex, într-o seară.

– Nu pot. Am nevoie de spaţiu, de...

– Irina, la mine ai cât spaţiu vrei. Vreau să fiu cât mai mult timp cu tine, iar orele acestea pierdute ca să vin la Braşov le-am putea petrece împreună.

– Dar eu tocmai am încheiat o relaţie şi nu sunt pregătită să încep iar...

– Hai să încercăm, te rog. Îţi promit că îţi voi respecta spaţiul şi că voi avea foarte multă grijă de tine...

Alex nu ştia nimic despre Matei şi despre perioada în care locuisem la Snagov şi de aceea nu avea cum să înţeleagă teama mea de angajamente noi şi de reminiscenţele trecutului. Dar trebuia să îndrăznesc să o iau de la început – şi nu mai aveam de gând să amân. Dacă m-aş fi mutat împreună cu Alex, i-aş fi acordat o şansă relaţiei noastre. În plus de asta, Matei şi Robert mi-ar fi pierdut urma. Ei mă ştiau în Germania, pentru că am avut grijă să construiesc un scenariu perfect şi convingător. Dacă aş fi rămas la Braşov, exista riscul ca, odată şi odată, să se afle de relaţia mea cu Alex, cât şi că nu eram plecată din ţară.

– O să vin la tine, însă numai o perioadă, așa, de probă. Ok? Nu sunt pregătită încă de angajamente și obligații...

– Facem așa cum vrei tu! Îți promit!, mi-a spus Alex, strângându-mă în brațe. Alex locuia singur, într-o casă mare în București. La parterul casei avea un cabinet de avocatură și notariat public, iar la etaj era amenajată locuința lui. Casa era renovată de curând și amenajată cu foarte mult bun gust. Camerele erau mari, luminoase și deloc încărcate cu mobilă.

– Putem face orice modificări vrei, mi-a spus el, când mi-a prezentat casa.

– E totul perfect, de ce am schimba ceva?

– Pentru că vreau să te simți ca acasă. Și dacă vrei, poate vrei și Simona să locuiască aici. Avem trei camere și livingul...

Cele trei camere erau amenajate în mansarda casei, pentru că la etaj era livingul, bucătăria, un hol mare și o cameră pe care Alex o folosea ca depozit pentru tot felul de lucruri. De data asta nu-mi mai doream o cameră doar a mea – chiar dacă așa eram obișnuită din totdeauna. Poate că voiam să fac totul diferit acum și de aceea am decis să împart aceeași cameră cu Alex.

– Te iubesc!, mi-a spus într-o seară, în timp ce stăteam și ne uitam la televizor. M-am întristat brusc și am lăsat privirea în jos.

– Irina, ce e cu tine?

– Nimic, doar că m-ai luat pe nepregătite...

– Cum să te iau pe nepregătite? Tu chiar nu ai simțit în tot timpul acesta, că sunt îndrăgostit de tine?

– Alex, nu vreau să mă iubești.

– Poftim?

– Nu sunt pregătită pentru asta, am suferit din dragoste și...

– Tu crezi că toți bărbații sunt la fel?

– Nu, Alex, dar eu trec printr-o perioadă mai dificilă. Nu vreau să discutăm despre iubire, nu vreau să ne facem promisiuni. Nu vreau să mă iubești încă...

– Irina, tu te auzi? Nu pot programa momentul în care să mă îndrăgostesc. Deja te iubesc!

– Dacă insişti în continuare cu chestia asta, o să plec.

– Poftim? Te rog, spune-mi că ai o zi proastă şi că nu vorbeşti serios... Am izbucnit în plâns, iar când m-a văzut, m-a îmbrăţişat.

– Iartă-mă. Gata, haide... O să încerc să nu mai fac presiuni asupra ta...

– Ţin la tine şi nu vreau să te rănesc...

– De ce m-ai răni?

– Pentru că încă nu mi-am revenit după relaţia anterioară... Sunt ca un om bolnav, cu sufletul anesteziat...

– De ce nu vrei să-mi povesteşti absolut nimic despre fostul tău iubit?

– Pentru că nu vreau şi pentru că n-are rost. Vreau să mi se vindece rănile trecutului, înţelegi?

– Da, înţeleg. O să-ţi acord tot timpul de care ai nevoie. Dar lasă-mă doar să te iubesc, ok?

– Nu vreau să suferi. Şi nici să mă folosesc de tine...

– Îl mai iubeşti?

– Pe cine?

– Cum pe cine? Pe fostul tău iubit... Poate că întrebasem „pe cine?“ din cauză că nu exista doar un fost iubit, ci doi. Pentru că eu iubisem doi bărbaţi, pe Robert şi pe Matei.

– Ce preferi, adevărul care doare sau minciuna care alină?, l-am întrebat.

– Adevărul.

– Nu ştiu, cred că a mai rămas ceva acolo. Iubirea nu dispare, odată cu separarea. Cine spune asta, minte. Nu poţi să nu mai iubeşti un om, doar pentru că te-a rănit...

– Dacă s-ar putea, te-ai întoarce la el?

– Nu, Alex. Eu am ales să plec. M-a înşelat de multe ori, m-a rănit şi a încercat să mă facă dependentă de el, nu voia să mă lase

să mă dezvolt, să învăţ, să muncesc. E trecut. Dar mai am nevoie de timp, ca să-mi revin...

– Te iubesc. Nu-mi cere să nu-ţi spun, nu suport să ţin în mine.

Dacă sufletul meu n-ar fi purtat încărcătura trecutului de care nu reuşeam nicicum să scap, aş fi putut fi foarte fericită alături de Alex. Era un om căruia nu aveam ce să-i reproşez. Ba chiar aş fi putut spune că era prea bun. Poate că de aceea îmi era foarte teamă că haosul din viaţa mea ar fi putut să se răsfrângă şi asupra lui. Ca măsură de protecţie, am încuiat în seiful sufletului, toate secretele vieţii mele din trecut şi mi-am propus să-l ţin pe Alex departe de orice amănunt care ar fi putut afecta relaţia noastră. Singura persoană din anturajul meu, care ştia despre relaţia mea cu Alex, era Simona. Ea era unica în care aveam încredere deplină, ştiind că îmi dorea binele. Într-un weekend am invitat-o la Bucureşti.

– Norocoaso ce eşti!, mi-a spus ea, după ce i-am arătat casa. Fainã casa! Şi văd că faci ce faci şi tot în Bucureşti ajungi. Se pare că ai o atracţie pentru protipendada Bucureştiului...

– Din fericire, Bucureştiul e mare şi sper să nu dau vreodată nas în nas cu fantomele de la Snagov. Nu vreau să afle vreodată de Alex şi să intervină... Dar, uneori, destinul îţi joacă feste, atunci când te aştepţi mai puţin. Altfel cum s-ar putea explica faptul că am dat, într-o zi, nas în nas cu Robert, într-un magazin oarecare? Coincidenţă? Nu, pentru că eu nu mai credeam de multă vreme în coincidenţe. Toate întâmplările care mă aduceau în anumite locuri, îmi păreau jocuri diabolice ale destinului.

– Hopa! Your Highness, ce surpriză!, mi-a spus el, prinzându-mă de mână.

– Of, cu ce am greşit aşa de rău, în viaţa asta?

– Văd că aveţi şi bona cu dumneavoastră. Bună, Simona...

– Salut!, i-a răspuns Simona sec.

– Parcă erai în Germania, ultima dată când scriau ziarele...

– Sictir! Am venit într-o vizită scurtă.

– Aha. Ok. Hai să bem o cafea, aşa că nişte prieteni vechi...

– N-am timp.

– Îl sun pe Matei.

– Bine. O cafea. Nemernicule...

– Până şi jignirile au o notă de dragoste la tine, maiestate. Uitasem ce deosebită sunteţi!

„Şi eu uitasem ce frumos eşti! Cine mi te-a scos în cale tocmai acum? Îmi era aşa de bine...“ Ne-am oprit în primul bar pe care l-am întâlnit în drum şi ne-am comandat câte o cafea. Robert părea tensionat şi era evident că se străduia să-şi controleze emoţiile.

– E frumos din partea ta să vii în România – şi mai ales în Bucureşti – şi să nu-ţi vizitezi prietenii?

– La care prieteni te referi?

– Măcar la Oli, Sandra... De fetiţă nu-ţi este dor?

Stabilisem în secret cu Oli să mă duc din când în când să văd fetiţa, dar fără ştirea lui Matei şi a lui Robert. Ea ştia că ruptura de copil era foarte dureroasă şi de aceea era dispusă să mă ajute. Însă nu eram încă pregătită să merg în casa aceea, în care existau atâtea amintiri. Şi numai gândindu-mă că aş fi văzut fetiţa şi apoi ar fi trebuit să plec din nou de lângă ea, mi se părea insuportabilă.

– Tu ce mai faci? Te-ai însurat?, l-a întrebat Simona pe Robert, ca să rupă tăcerea apăsătoare.

– Încă nu. Dar mă pregătesc.

– Vezi ce repede i-a trecut iubirea pentru tine?, m-a întrebat ea, cu un ton răutăcios.

– Ce iubire, tu? Fantezia aia?, a întrebat Robert. Nu am iubit-o niciodată. Eram doar sub efectul unei vrăji. M-am simţit atras de ea, dar cum nu am mai văzut-o bântuind prin casă, îmbrăcată cu halatele ei diafane, cum am şi uitat-o...

– Pe bune?, l-am întrebat, apropiindu-mă de el. I-am luat mâna şi i-am studiat-o câteva clipe. Se străduia să pară calm, dar tremura vizibil.

– Nu mai bea atâta cafea, Robert. Te agită. Tremuri..., i-am spus încet.

– Tremur de nervi în preajma ta.

– Aşa efecte negative am asupra ta?

– Da. Te detest.

– Mă deteşti? De ce? Ce rău ţi-am făcut?

– Existi. E suficient.

– Şi? Matei ce mai face?, am întrebat, ca să schimb subiectul.

– Munceşte mult. Şi îşi face planuri ca să te recucerească. A slăbit mult, pentru că se consumă. Arată ca un ogar afgan.

– O să-i spui că m-ai văzut?

– Tu ce crezi?

– Dacă îi vrei binele, nu-i spune. Pentru că l-ar agita inutil...

– Tot cu Angel eşti?

– Da. Într-un fel...

– Într-un fel?

– Care nu te priveşte pe tine, Robert. De ce mă priveşti aşa?

– Încercam să-mi dau seama dacă eşti fericită. Dar eşti îngrozitor de nefericită...

– Băi, voi doi, n-ar fi bine să vă rezolvaţi problemele?, a intervenit Simona, brusc. De ce nu vă sexaţi o dată – şi basta? Pentru că se vede de la o poştă cât sunteţi de disperaţi unul după altul. Poate că dacă vă calmaţi hormonii, vă puteţi vedea mai departe de viaţă...

– Maiestatea sa are probleme cu hormoneii? Angel e impotent, cumva, sau ce?

– Ai vrea tu să fii potent ca el! Robert a izbucnit într-un râs enervant, iar eu m-am ridicat brusc.

– Mi-am terminat cafeaua.

– Încotro, doamnelor? Vă duc eu?

– Nu. Simona e cu maşina... Am ieşit afară şi ne-am luat rămas bun sec, ca şi cum am fi fost nişte străini.

– O să ne urmărească. Hai să-l derutăm. Să mai bântuim prin magazine, i-am spus Simonei. Întâlnirea cu Robert mă răscolise atât de mult, încât mi-a întors toată lumea pe dos şi a trezit în mine amintiri, dorinţe şi regrete. Îmi era ciudă că eram atât de vulnerabilă şi mi-am propus să-l evit pentru totdeauna. Speram că era de ajuns să nu-l mai văd ca să mă pot detaşa de el. În seara aceea am schimbat câteva mesaje pe telefonul mobil, cu prietenul imaginar, despre care nu mai ştiam nimic, de câteva săptămâni. Îmi spunea că era bine şi că fusese foarte ocupat.

– Cu cine îţi dai mesaje?, m-a întrebat Alex, curios.

– Cu un prieten imaginar.

– Cum adică imaginar?

– Nu ne cunoaştem. M-a sunat într-o zi pe fix şi nu vorbea. Şi apoi mă suna mereu, iar eu îi povesteam ore în şir, descărcându-mi ofurile. Dar niciodată nu a vrut să-mi vorbească. Nu ştiu cine e şi nu-i cunosc vocea...

– Ce ciudat!

– Nu e ciudat. E mai neobişnuit, atâta tot. Nu ştiu de ce refuză să vorbim. Îl ştiu de trei ani, cred. E un om bun...

– Ar trebui să mă tem de acest prieten?

– Nu, vai! Crezi că dacă voia ceva de la mine, stătea departe trei ani? Poate o fi chiar fată, un bătrân, cine ştie? Dar e un om bun... Alex m-a sărutat şi s-a întins comod sub plapumă, iar eu mi-am continuat dialogul cu prietenul imaginar.

„Tu chiar nu vrei să ne cunoaştem niciodată?“

„Nu vreau decât să conversăm aşa. Nu o să ne cunoaştem niciodată, pentru că nu se poate. Te deranjează asta? Am nevoie doar de prietenia ta. Promit că nu te voi dezamăgi.“

Într-o zi, Alex mi-a propus să facem o călătorie în Italia, ca să-i vizităm pe părinții lui.

– Nu e cam devreme, ca să mă prezinți părinților?

– Irina, suntem de trei luni împreună!

Trei luni, care mie îmi păreau un veac. Poate din cauză că îmi era dor de oamenii din trecut, de care încă nu reușisem să mă detașez. Dar în cele trei luni mă atașasem foarte mult de Alex. Ba chiar îl iubeam. Nu îl iubeam la fel de mult ca pe Robert și poate nici măcar la fel ca pe Matei, dar îmi puneam speranțele în timpul care avea să mă scape de fantomele care mă bântuiau și care îmi ocupau cea mai mare parte a sufletului. Nu-i spusesem niciodată lui Alex că îl iubesc, chiar dacă el mi-o spunea de câteva ori pe zi. Poate că nu îndrăznisem să-i declar iubirea, din cauză că aceasta nu era completă, iar el merita totul. Dar, într-o seară, am simțit nevoia să-i mărturisesc dragostea mea.

– Alex, trebuie să-ți spun ceva.

– Spune, zâna mea.

– Știi, credeam la un moment dat că am inima înghețată. Dar tu ai făcut să se topească toată gheața din jurul ei. De fapt, ceea ce vreau să-ți spun este că te iubesc. Alex mi-a ridicat cu un deget bărbia, ca să-mi poată studia ochii și m-a privit câteva clipe, ca și cum nu-i venea să creadă ceea ce tocmai îi spusesem.

– Mă iubești sau ții la mine?

– Te iubesc.

M-a strâns în brațe și m-a sărutat, iar după câteva clipe am văzut în ochii lui niște lacrimi de fericire. Îmi doream să-l fac fericit, pentru că merita. Și mi-am propus atunci, să devin o femeie perfectă pentru el – o femeie de care să fie mândru și care să-l împlinească. După puțin timp am făcut călătoria în Italia și i-am cunoscut părinții. Niște oameni remarcabili, a căror caractere deosebite se reflectau foarte mult în educația pe care o apreciam la fiul lor. Și ei m-au îndrăgit de îndată și au început să-mi vorbească despre viitor, ca și

cum ar fi fost siguri că toate planurile lui Alex pe termen lung, mă includeau şi pe mine. Abia după câteva zile am înţeles atitudinea lor, când Alex m-a surprins într-un mod neaşteptat. Era o dimineaţă de duminică obişnuită, în care dormisem mai mult şi foarte adânc, obosită după o vizită târzie, pe care o făcusem împreună cu Alex, la nişte prieteni de-ai lui.

– Mai dormim?, l-am întrebat pe Alex, care se ascundea de razele soarelui, după o pernă.

– Cum a dormit zâna mea?

– Beton...

– Dă-mi un pupic. Şi-a ridicat perna şi s-a aşezat comod. Mă privea cu un zâmbet copilăresc, de parcă ar fi urmat să descopăr vreo minunăţie pe care o făcuse. Deodată mi-am văzut mâna stângă şi am observat ca pe degetul inelar aveam un inel străin. L-am privit nesigură şi am înţeles imediat că el mi-a pus inelul pe deget, în timp ce dormisem.

– Vrei să fii soţia mea?

– Alex...

– Suport orice răspuns în afară de nu...

– Alex, dar, ştii, eu...

– Ştiu că tu crezi că e cam devreme pentru o asemenea decizie, dar nu mai pot aştepta.

– Te-ai gândit destul de bine la asta? Oare chiar sunt ceea ce-ţi doreşti şi ceea ce meriţi?

– Eşti mai mult decât mi-am dorit şi decât merit. Te iubesc enorm!

– M-ai luat prin surprindere şi ştii, eu...

– Nu-mi răspunde acum. Îţi las tot timpul de care ai nevoie. Dar vreau să ştii ce simt pentru tine şi ce intenţii am. Ok?

Căsătorie? Eu nu mă vedeam măritată în veci. Deşi simţeam că singurul bărbat căruia i-aş fi spus *da* era Robert. Dar asta era

doar o fantezie. De îndată ce am rămas singură, am sunat-o pe Simona şi i-am povestit cum m-a cerut Alex de soţie.

– Ce mă fac, Simo?

– Tu ce simţi?

– Nu ştiu. Aş vrea şi n-aş vrea. Nu sunt sigură. Mi-e teamă. Îl iubesc pe Alex, e atât de bun...

– Nu ajunge, Irina. Trebuie să fii nebună după el. Te vezi alături de el, peste douăzeci de ani? Vrei un copil cu el?

– Nu ştiu. Încă nu văd nimic din toate astea şi nu mi le doresc.

– Atunci va trebui să mai aştepţi. O asemenea decizie nu se ia aşa. Căsătoria nu e o joacă.

– Ştii de ce mă tem? Că dacă spun *da*, o fac doar ca să-mi dovedesc că pot renunţa la... trecut. Nu vreau să mă folosesc de Alex, nu vreau ca el să fie un refugiu...

– Trebuie să mai aştepţi. Da? Nu te grăbeşte nimeni. Dacă Alex te iubeşte, va aştepta.

– M-au mai căutat Matei şi Robert?

– Da. Vezi că s-au întors din America. Nici n-au venit bine, că Matei a şi început să facă presiuni. Mă disperă cu telefoanele... Ce linişte a fost luna asta, cât au lipsit!

– Şi pe mine mă sună Matei şi îmi dă mesaje, dar îl ignor. Mesajele le şterg, fără să le citesc...

– Eu i-am spus că eşti în Germania şi a spus că va merge după tine. Dar i-am zis că te-ai mutat de acolo. Deşi ar merita să facă o călătorie aşa, aiurea.

– Of, ce nebun! O să evit să mai vin în Braşov o perioadă. Iar tu, dacă vii, va trebui să te asiguri că nu te urmăreşte cineva.

– Aşa m-am săturat să fac pe secretara şi pe psihologul aici! Acum mai trebuie să mă uit şi peste umăr, când ies din casă?

– O să treacă şi asta, Simo. Mă vor uita, dar mai trebuie să treacă puţin timp. Poate-şi găseşte alta, Matei...

— Nu te mai iluziona atâta! Poate să-şi găsească o sută. El te iubeşte şi e convins că eşti cea mai bună soţie şi mamă pentru fiică-sa. Nu renunţă el aşa uşor...

Îmi priveam inelul de logodnă şi încercam să înţeleg ce îmi doream. Îmi era bine alături de Alex, dar nu mă vedeam mergând cu el spre altar. Era clar că era prematur să iau o decizie, de aceea mi-am propus să mai aştept.

„Ce părerea ai avea dacă ţi-aş spune că mă voi căsători?“, i-am scris într-un mesaj, prietenului imaginar, într-o zi în care eram singură acasă şi mă plictiseam. „Cu cine?“, mi-a răspuns imediat înapoi. „Cu iubitul meu. M-a cerut cu inel.“ „Îl iubeşti?“ „Da. E un om minunat.“ „Nu ajunge, Irina. Dacă îl iubeai cu adevărat, ai fi spus „da“ imediat“. „Zi-mi ceva, tu eşti bărbat sau femeie?“ „Sunt bărbat.“ „Eşti însurat?“ „Nu vreau să-ţi spun nimic despre mine.“ „De ce? N-ai încredere în mine?“ „Ba da. Dar nu pot.“ „Nu eşti curios să mă vezi? Măcar într-o poză.“ „Nu. Chipul nu schimbă cu nimic percepţia mea asupra persoanei tale. Îmi ajunge atât cât ştiu.“ „Dacă nu-mi spui detalii despre tine, nu mai vorbim.“ „Dacă ţi-aş spune că sunt la închisoare, ce părere ai avea?“ „Chiar eşti?“ „Răspunde la întrebare.“ „Depinde de motivul pentru care ai fi închis. Dacă ai fi închis pentru crimă, viol sau agresiune fizică, te-aş detesta.“ „Sunt închis pentru delapidare din firma în care am lucrat.“ „Nu pot să cred...“ „O să mai vorbeşti cu mine, acum?“ „Da. Ai nevoie de mine. În plus, acest detaliu nu schimbă cu nimic percepţia mea asupra persoanei tale.“ „Tu eşti îngerul meu păzitor. Ştii asta?“ „Vreau să te ajut. O să-ţi fiu alături. Vei ieşi de acolo şi vei începe o viaţă nouă. Eu te voi sprijini cu tot ce voi putea.“ Am sunat-o pe Simona şi i-am povestit ce aflasem despre prietenul imaginar.

— Fată, eşti dementă?! Vreau să nu mai vorbeşti cu el!

— De ce nu? Tot el este...

— E un puşcăriaş!

– Şi ce dacă? O fi greşit. Îţi dai seama cât de greu îi este?

– Tu eşti dusă rău de tot...

– De ce, Simo? Vorbesc cu el la telefon, de trei ani. Omul a fost mai mult decât ok.

– Dacă e periculos? Dacă are vreun plan nasol?

– Nu e periculos deloc. Am avut destul timp să-l cunosc. Se vede că e un om bun...

– Nu poţi să ai şi tu o viaţă normală? Cu o lume normală?!

– Se pare că nu...

– Ia stai aşa. Vezi că tipul te minte. Ăia nu au voie cu mobil în închisoare. Şi parcă înainte stăteaţi la telefon şi câte două ore, nu? În ce închisoare îi lasă să vorbească atât la telefon?

– La asta nu m-am gândit. Te las, vreau să-i scriu.

„Dacă mă minţi şi voi afla, te voi detesta. Spune-mi adevărul. Eşti închis?“, i-am scris. „Nu sunt. Am vrut să te pun la încercare. Atâta tot.“ „Eşti măgar.“ „Tu eşti adorabilă. Ia zi-mi, te-ai decis? Te măriţi?“ „Da. O să-i spun că m-am hotărât să mă căsătoresc cu el.“ „Nu face asta!“ „De ce nu?“ „Pentru că nu-l iubeşti. Şi tu eşti un om bun, care nu îşi bate joc de oameni.“ „Ba da, îl iubesc.“ „Nu suficient, încât să-i dai asemenea speranţe. Te gândeşti cât va suferi, dacă te vei trezi într-o zi că nu e ceea ce vrei?“ „Eşti îngrozitor! Mă influenţezi aiurea.“ „Ştii ce cred eu? Că-l iubeşti încă pe tipul de la Snagov.“ „Pe Matei?“ „Da.“ „Aşa e. Încă îl iubesc. Nu ştiu de ce, dar cred că îl voi iubi mereu, aşa nemernic cum e. Are multe părţi bune. Dar nu pe el îl iubesc cel mai mult. Nu după el sufăr.“ „Dar după cine?“ „E prea complicat... nu pot să-ţi spun.“ „De ce nu te întorci la Matei? Mai daţi-vă o şansă.“ „Pentru ca... pentru că. Lasă aşa.“

Alex avea o viaţă socială bogată, fiindcă avea mulţi prieteni şi multe cunoştinţe, de aceea era invitat destul de des la tot felul de petreceri şi evenimente. Încă de când ne aflam în Italia, mi-a spus că vom merge la nunta unui coleg de facultate, iar eu mi-am cumpărat de acolo, special pentru acel eveniment, o rochie frumoasă.

– O să-i dai pe toţi pe spate, mi-a spus Alex, când m-a văzut îmbrăcată cu rochia.

– Nu cred. E prea simplă...

– Tu nu poţi fi simplă, orice ai face. Rochia de culoare neagră era lungă până în pământ şi prinsă de gât doar de un cerc metalic. Tot spatele era gol, de aceea trebuia să fiu atentă la mişcările mâinilor, pentru că aş fi riscat să-mi dezgolesc sânii.

– Sigur nu e exagerată?

– E superbă, Irina! E extrem de decentă, dacă ştai cu faţa!

– Nu mai râde, că vin în jeans!

– Haide, eşti perfectă aşa. Nunta se organizase într-un hotel renumit din Bucureşti şi, de îndată ce am ajuns, am realizat că mirii erau oameni bogaţi şi cu pretenţii. Aveau foarte mulţi invitaţi, printre care şi diferite personalităţi mondene.

– Cine sunt mirii?, l-am întrebat pe Alex, când ne-am aşezat.

– Ginerele a fost coleg de facultate cu mine. Am fost în aceeaşi grupă şi o perioadă chiar prieteni buni. Dar ştii cum e, sunt femei care te îndepărtează de prieteni. Tipa îl vrea numai pentru ea...

– E bogată?

– Foarte. Cât timp s-a servit aperitivul am studiat mesele şi oamenii, întrebându-mă dacă m-ar reprezenta o asemenea nuntă. Nu mă vedeam mireasă şi nici nu mă imaginam cu o nuntă la fel de somptuoasă.

– Irina şi Alex, voi când ne chemaţi la nuntă?, a întrebat sora lui Alex ştiind că acesta mă ceruse de soţie.

– Deocamdată ne mai gândim, a spus Alex, salvându-mă de la vreun răspuns evaziv.

– Pe voi doi vă văd la Palatul Ştirbei, cu o nuntă elegantă...

– Nu cred. Eu îmi imaginez altfel, nunta mea.

– Cum altfel?

– Undeva în natură, sub cerul liber. Nu m-aş simţi în largul meu, înconjurată de atâtea candelabre. Cel mai frumos tavan este cerul, iar cel mai frumos covor este iarba...

– Ce frumos!

– Aşa va fi nunta mea. Fără fast, fără oameni îmbrăcaţi pompos şi chinuiţi, cu lume puţină, pentru că i-aş vrea alături doar pe cei care s-ar bucura cu adevărat de fericirea mea. N-aş vrea ca oamenii să vină din obligaţie şi nici din ipocrizie...

– Şi bănuiesc că fără dar, nu?, m-a întrebat Alex, pupându-mă.

– Fără. M-ar bucura daruri mici, simbolice, care să-mi amintească de acea zi şi de oamenii care mi-au fost alături.

– Irina, dansezi? Vreau să mă dau mare cu tine!, mi-a spus un prieten de-al lui Alex. M-am ridicat şi am străbătut salonul mare şi plin de lume, al restaurantului, fără să am idee ce surpriză mă aştepta. În timp ce dansam, l-am văzut la o masă pe Cosmin, prietenul lui Robert şi-al lui Matei. Am tresărit brusc, realizând că era foarte posibil să fie şi cei doi la acea nuntă. Cosmin m-a văzut şi mi-a făcut semn cu mâna.

– Aş vrea să mergem la masă, i-am spus partenerului meu de dans. Ne-am întors la masă, iar eu abia îmi mai puteam ascunde îngrijorarea.

„Nu poate fi lumea atât de mică!", îmi spuneam în gând. Dar imediat l-am văzut şi pe Matei la câteva mese distanţă, stând de vorbă cu cineva. Realizam că toate planurile mele de a ţine ascunsă relaţia cu Alex, eşuau.

– Eşti ok?, m-a întrebat Alex văzându-mi îngrijorarea.

– Dacă te rog din suflet, plecăm acum?

– De ce?

– Te rog.

– Dar nu se cade, adică, eşti ok? Îţi e rău?

– Fostul meu iubit e aici şi nu vreau să dau ochii cu el.

– Bună, Irina!, mi-a spus Cosmin, apărând lângă mine.

– Bună... M-a pupat pe obraz, a dat mâna cu Alex, apoi s-a aşezat pe scaunul liber de lângă mine.

– Matei m-a văzut?

– Da...

– Nu se poate! Îmi e teamă să nu facă vreo scenă, aici.

– Stai liniştită, Matei nu se va face asta. Îl cunoaşte lumea...

– Robert nu e cu voi?

– Ba e, uite-l că vine...

– Bună seara, My Lady! Bună Alex!, a spus Robert, afişând un zâmbet de vedetă. „Nu se poate aşa ceva! Visez?! Cu ce naiba am greşit pe lumea asta?!"

– Şi? Angel unde e?, m-a întrebat Robert, privindu-mă de sus. Ce mai faci, Alex?

– Bine, merci! Ţi-aş fi prezentat-o pe iubita mea, dar văd că vă cunoaşteţi.

– Iubita ta?

– Te rog, Robert! Fă-mă să-ţi simt lipsa. Pa!

– O seară plăcută.

Cosmin mi-a spus că va veni şi mai târziu la masa mea şi, după ce m-a pupat, a plecat la masa lui, însoţit de Robert.

– Care dintre ei este fostul?, m-a întrebat Alex încet.

– Te rog, hai să plecăm...

– Te porţi ciudat. Nu putem să ne facem de râs. Ce ai?

– Bună, Alex! Nu te-am văzut de mult. Ce mai faci?, l-am auzit pe Matei spunând de undeva, din spatele meu.

– Salut! Băi frate, peste tot dă omul de tine?!, i-a spus Alex.

„Chiar aşa! Peste tot dă omul de el? Şi trebuia să-l cunoască tocmai Alex?" Aveam nişte nervi care mă făceau să tremur vizibil şi să-mi controlez cu greu emoţiile.

– Alex, îmi dai voie să dansez cu iubita mea?, a întrebat Matei, întinzându-mi mâna. Alex l-a privit puţin încurcat, apoi şi-a întors privirea spre mine. M-am ridicat brusc, ignorându-l.

– Mă scuzați. Merg să-mi pudrez nasul, am spus întorcându-le spatele. Am ieşit din restaurant şi m-am ascuns în toaletă. Trebuia să evit orice fel de scenă la masă, de față cu Alex şi cu prietenii lui. Am stat câteva minute ca să mă adun, apoi am ieşit în hol, unde am dat nas în nas cu Robert.

– Unde fugi aşa? Stai puțin!

– Lasă-mă! Robert m-a prins de mână şi m-a condus într-un colț retras al coridorului.

– Ştii, credeam că te cunosc. Dar nu încetezi nicio clipă să mă surprinzi, mi-a spus el, privindu-mă cu dispreț.

– Mă doare mâna, Robert...

– Zău? Tu mai poți să simți ceva? Mă îndoiesc!

– Ce vrei? Lasă-mă. Mă aşteaptă Alex.

– Bine jucat, maiestate...

– Adică?

– M-ai făcut să cred că eşti cu Angel, doar ca să scapi de mine. Ne-ai făcut să credem că eşti în Germania şi că ai nevoie de o pauză ca să te regăseşti după...

– După ce?! După ce v-ați bătut joc de mine?! După ce am pierdut o sarcină?! După ce a murit domnul profesor şi mi-am pierdut toți oamenii dragi?! Du-te naibii!

– Iată că te-ai consolat repede de toate, în brațele altuia!

– Aşa, şi? Ce vrei? Am dreptul să fac ce vreau cu viața mea! Doar nu credeai că se termină lumea la voi!

– Şi ți-e mai bine aşa? Ia zi-mi, Angel, Alex, mai sunt mulți?

– Vine Matei! Te rog dă-mi drumul, vreau să plec!

– Ce faci, iubita? Ai ajuns curva Bucureştiului?, m-a întrebat Matei, venind lângă mine.

– Da, am ajuns! Mi-am smuls mâna din mâna lui Robert şi am alergat către intrarea în restaurant. Alex mă aştepta la masă şi părea îngrijorat.

– Ce ți-a spus Matei?, l-am întrebat.

– Nimic interesant... Doar că eşti iubita lui.

– Aha...

– Că eşti! Nu că ai fost.

– Aberează. Ne-am despărţit de mult. Te rog, putem pleca?

– Da. O să plecăm. Merg să mă scuz faţă de miri. Când s-a întors la masă, Alex a invocat o scuză faţă de prietenii lui, ne-am luat rămas bun şi am plecat.

– Unde vă grăbiţi aşa, porumbeilor?!, l-am auzit pe Matei strigând în urma noastră.

– Alex, nu te opri. Hai să plecăm de aici!

– Calmează-te. De ce naiba fugi aşa de el? Ce-ţi face? Matei ne-a prins din urmă şi m-a luat de mână, conducându-mă câţiva paşi mai încolo de Alex.

– Lasă-mă!

– Eu credeam că ai nevoie de o perioadă ca să te linişteşti. M-am lăsat manevrat de toţi care îmi spuneau să nu fac presiuni asupra ta, ca să nu-ţi mai pun în pericol sănătatea. Am încercat să stau departe de tine, ca să ai timp de gândire. Şi tu ce faci?! Umbli cu alţii!

– Matei, din câte îmi amintesc, relaţia noastră s-a terminat.

– Nu s-a terminat! Este o pauză! Doar o pauză!

– Nu-i nici locul şi nici momentul potrivit ca să discutăm despre relaţia noastră eşuată. Vreau să plec. Sunt cu Alex...

– Mi se rupe mie de Alex!

– Mergem, zâna mea?, a întrebat Alex, venind lângă mine.

– O cheamă Irina, nu zâna ta!, i-a spus Matei strigând.

– Ştiu foarte bine cum o cheamă.

– Se pare că nu ştii ceea ce trebuie despre ea.

– Nu-i nimic, o să aflu tot ceea ce mă interesează.

– Alex, Irina va rămâne cu mine acum.

– Nu rămân deloc cu tine! Dă-mi drumul la mână, până nu fac o scenă. Nu mă face să fac circ la nunta asta.

– Las-o să plece, i-a spus Robert lui Matei, apărând deodată lângă noi. Matei mi-a eliberat mâna, iar eu şi Alex am ieşit afară.

– Alex, îmi pare rău că...

– Cred că noi doi avem multe de discutat... Până acasă nu am vorbit deloc, dar de îndată ce am ajuns, Alex s-a aşezat pe un fotoliu şi m-a rugat să mă aşez şi eu.

– Deci tu şi Matei...

– Da. De ce trebuie să discutăm despre asta?

– Când v-aţi despărţit?

– Alex, ce relevanţă are? Când te-am întâlnit pe tine eram despărţiţi. Nu înţelegi că nu vreau să mai vorbesc despre el?

– Ce ţi-a făcut atât de grav, încât să nu suporţi să-l aduci în discuţie? Nu cumva încă mai ai sentimente pentru el?

– Vrei să ne certăm? Înţelege că nu vreau să discut despre Matei. E trecut şi gata. Cu ce-oi fi greşit, ca să dau de el peste tot?!

– Lumea e mică. Ne învârtim într-un cerc comun, chiar dacă nu suntem prieteni. Ocazional, tot ne vedem la câte un eveniment.

– De unde îl ştii?

– Am fost colegi de facultate. Sora mea şi sora lui Cosmin au fost colege de bancă în liceu...

– Vreau să dormim. Sunt obosită.

– Aşa rezolvi tu problemele?

– Ce probleme, Alex? E vreo problemă că am fost cu Matei?

– Este. Pentru că nu mi-ai spus. Şi nu înţeleg de ce tot misterul ăsta...

– Nu e nimic de înţeles. Matei e de domeniul trecutului. Clar?

– Oare?

– Merg să dorm. Mă oboseşti. Îmi doream să mă ascund undeva, ca să pot plânge în linişte. Mă tulburase foarte mult întâlnirea cu Robert şi cu Matei. Mi-am pregătit o cadă cu spumă, în care am zăcut minute în şir. Simţeam nevoia să vorbesc cu cineva şi am sunat-o pe

Simona, dar nu mi-a răspuns. I-am scris un mesaj prietenului imaginar, sperând că o conversație cu el îmi va face bine.

„Ți-am povestit că actualul iubit m-a crezut prostituată, la început? Mi-a trimis o mie de dolari, după prima noapte cu el." „Cum așa?" „M-a cunoscut printr-o tipă, Aura, care se vinde pe bani. Și a tras concluzia că și eu sunt ca ea." „1000 de dolari e prețul pieței pentru prostituatele de lux din București. Înseamnă că tipul frecventează..." „Ba nu! Nu face asta, din contră! Ofticatule!" „Îl iubești?" „Da. Îl iubesc, dar nu așa cum aș vrea. Nu așa cum știu că pot iubi." „Îl mai iubești pe fostul, nu?" „Da. Nu cred că îl voi putea uita vreodată. Cred că nu voi scăpa niciodată de el și de aceea nu voi putea iubi pe nimeni cu adevărat."

Când spuneam „fostul" mă refeream la Robert, cu toate că el nu fusese niciodată iubitul meu. Dar mă refeream și la Matei. Într-un fel, Matei și Robert erau legați în mintea mea. Și în suflet.

„Irina, tu pe cine iubești de fapt? Pe cine iubești mai mult?" „E complicat. Îl iubesc pe fostul, dar îl iubesc și pe acel el pe care nu îl pot avea." „Pe care dintre ei îl iubești mai mult?" „Sunt iubiri diferite, nu știu. Pe Matei nu am cum să nu îl iubesc. Iar pe celălalt îl iubesc așa cum nu am mai iubit niciodată. E o iubire care doare rău..." „Dar pe cel cu care ești acum?" „Îl iubesc, dar nu cu toată inima... Nu așa cum știu că pot iubi." „Mă dezamăgești. Te folosești de oameni?" „Nu fac asta! Îl iubesc și vreau să ne acordăm o șansă! Cred că o să-l iubesc din ce în ce mai mult, cu timpul. Poate că trebuie mai întâi să scap de fantomele trecutului." „Nu te voi înțelege niciodată... cum poți iubi mai mulți bărbați, în același timp? Cred că ești superficială..." „Eu, superficială? Ești tu limitat. Află că iubesc orice om cu care împart bucăți din viața mea. Așa sunt eu. Nu pot relaționa fără să iubesc – chiar dacă iubirea are câte o altă formă pentru fiecare." „Aici vorbim despre bărbați, despre iubirea aceea..." „Știu foarte bine despre ce vorbim. Da, pot iubi mai mulți bărbați, în același timp. Asta poate din cauză că nu îl am pe acela care să-mi umple inima...

care să facă să nu mai fie loc şi de alţii. Acum, lasă-mă! Mă judeci prosteşte. Află, idiotule, că te iubesc până şi pe tine! Şi nu te mai strădui să mă înţelegi..."

– Pot să intru?, m-a întrebat Alex bătând la uşă.

– Da. S-a aşezat pe marginea căzii şi mă privea, în timp ce stăteam ascunsă sub spuma bogată.

– De ce ai plâns?

– De nervi, Alex.

– Te-a răscolit, nu?

– Da.

– Îl mai iubeşti pe Matei?

– Alex, nu vreau să discutăm despre Matei...

– Răspunde-mi!

– Nu ştiu ... nu cred că-l mai iubesc.

– Nu ştii? Nu crezi?! Cred că o să înnebunesc! A ieşit din baie trântind uşa, iar eu am rămas în cadă minute bune, încercând să trag de timp, ca să evit să merg la culcare. Când am găsit totuşi puterea să merg în dormitor, l-am găsit pe Alex dormind. Am coborât în living, ca să mă uit la televizor, iar după puţin timp am auzit tonul de sms, al telefonului mobil. Credeam că îmi scria prietenul imaginar, dar mesajul era de la Matei: „Sunt în faţa casei lui Alex. Coboară acum." Am tresărit deodată şi am alergat la fereastră, ca să văd dacă Matei era într-adevăr în faţa casei. I-am văzut maşina parcată pe trotuar, cu farurile stinse.

„Te implor să pleci.", i-am scris.

„Ai fix 60 de secunde să ajungi jos. Vreau doar să vorbim puţin. Dacă nu vii, claxonez aici de trezesc toată strada. Şi voi face un circ întreg", mi-a scris Matei înapoi. Am ieşit afară repede, aşa cum eram, îmbrăcată doar cu halatul de casă. Intrasem în panică, la gândul că Matei ar fi făcut scandal şi că l-ar fi pus în situaţii jenante pe Alex faţă de vecini. Când m-a văzut ieşind pe poartă, Matei a coborât din maşină şi mi-a deschis portiera ca să intru.

– Vorbim aici, i-am spus.

– E frig. Şi te-ar putea vedea lumea.

– Matei, te rog. Hai să ne vedem mâine şi stăm de vorbă, dar...

– Intră acum în maşină şi nu îmi mai pune nervii la încercare!

– Nu mai ţipa! Matei m-a prins de mână şi aproape că m-a aruncat în maşină. De îndată ce a urcat lângă mine, a blocat uşile şi a pornit motorul, plecând în viteză de acolo.

– Ce faci?! Opreşte maşina! Dar el conducea nervos şi cu viteză mare.

– Ce căutai la Alex? Atât de departe ai ajuns cu el? Stai la el?!

– Matei, te rog, du-mă înapoi! Alex nu ştie că am ieşit din casă, am plecat în halat noaptea...

– Nu vrei să te duc înapoi!

– Ba da!

– Ba nu!

– Matei, te rog! E normal ce faci? Unde mă duci?! E mijlocul nopţii, am plecat în halat! După felul în care conducea, mi-am dat seama că nu avea o direcţie anume. Am mers o bucată de vreme, apoi a cotit pe un drum lăturalnic, neasfaltat şi foarte întunecat. Îmi era teamă, pentru că nu ştiam la ce trebuia să mă aştept. Aveam telefonul mobil în mână şi l-am sunat pe Robert, fără ca Matei să vadă. Când am văzut că Robert a răspuns am pus telefonul la ureche.

– Robert, Matei m-a luat de la Alex şi mă duce undeva! Ajută-mă!

– Unde? Zi-mi exact ruta.

– De la Alex înainte, de pe principală în dreapta, apoi înainte, apoi a intrat pe o stradă, parcă se numea Toboşarilor şi tot înainte, e un drum neasfaltat, sunt nişte case...

– Stai calm, Robert! Nu o omor!, a strigat Matei, râzând.

– Robert, te rog!

– Ce vezi acum?

– E beznă, e un câmp.

– Dă-mi-l pe Matei. I-am întins telefonul lui Matei, care l-a luat, strâmbând din nas.

– Mda. Vezi-ți de treabă. O scutur puțin, atâta tot. Îi bag mințile în cap. O aduc la Snagov. Nu. Hai, mă lași?! A închis apelul și a aruncat telefonul în spate, pe banchetă.

Eram deja în mijlocul unui câmp, iar Matei a oprit mașina. A stat câteva clipe pe gânduri, privind afară în întuneric, apoi a închis farurile. Tremura de nervi și aveam impresia că era puțin băut.

– Îmi vine să te omor, mi-a spus încet.

– Și de ce nu o faci? Mi-ai face un mare serviciu.

– Ce naiba e în capul ăla al tău? Te porți ca o copilă proastă! Te-ai lipit de Alex și ai făcut cumva ca să ajungi în anturajul meu, ca să mă enervezi? Te răzbuni, acum sau ce?

– Nu te-mai flata atât! Nu știam că vă cunoașteți!

– Cum naiba ai putut, mă, să te încurci cu el? Eu te credeam rănită, că încerci să te aduni, să te regăsești...

– Nu asta ți-am spus, când am plecat! Te-am părăsit, da?!

– M-ai părăsit? Tu ești nebună, să mor io! Mi-am călcat pe inimă ca să-ți dau timp de regăsire, am suferit ca un bou! I-am ascultat pe toți, care mă sfătuiau să te iau cu ușurelul, că ești complexă, că ești confuză, că te-am speriat, că ești prea mică, bla, bla! Și tu?! Ce faci?! Sari în patul primului venit?! Robert îl suna într-una pe Matei, dar acesta și-a închis telefonul. Când a început să mă sune și pe mine, s-a întins după telefonul meu și mi l-a închis.

– Te rog, du-mă înapoi, i-am spus cu un ton rugător.

– Așa stai la ăla în casă?

– Matei... Deodată mi-a prins halatul și a început să tragă.

– Matei, lasă-mă! Ce naiba vrei? Mi-a prins fața între palme și a început să mă sărute, iar dacă încercam să-l resping devenea agresiv și mă mușca de buze. Ca să scap de el, am ieșit din mașină, dar a ieșit și el imediat, iar când a ajuns lângă mine a început să mă bruscheze, încercând să mă dezbrace.

– Opreşte-te, Matei!

– Ce, numai cu Alex îţi place? E bun? Ia zi-mi! E bun?

– Da! E foarte bun, e bine?! De îndată ce am terminat replica, Matei mi-a dat o palmă.

– Te învăţ eu minte! Îţi bag eu mînţile în cap! Mă zbăteam, încercând să-l îndepărtez, însă era pornit şi foarte agresiv. Am reuşit să mă îndepărtez puţin, dar m-a prins de păr şi m-a tras cu putere, făcându-mă să mă dezechilibrez şi să cad pe iarba udă şi rece. Când am obosit să mă zbat, am abandonat lupta cu el şi l-am lăsat să mă posede cu sălbăticie acolo, până când s-a liniştit. Stăteam întinsă pe iarba rece şi udă şi priveam cerul plin de stele. Nu simţeam nimic. Cu ultimele puteri m-am ridicat şi am urcat la volanul maşinii. Matei stătea în şezut pe marginea câmpului, cu capul sprijinit de palme. Am deschis portiera din dreapta şi am dat puţin înapoi.

– Vii, sau plec şi te las aici?, l-am întrebat. S-a ridicat încet şi a urcat pe scaunul din dreapta, iar eu am întors maşina şi am început să conduc cu viteză.

– Iartă-mă, iubita...

– Taci din gură! Nu mai spune nimic, că te bag în primul zid!

– Atât de tare te grăbeşti ca să ajungi la Alex?

– Da.

– Mai ai curajul să dai ochii cu el?

– Dormea când am plecat şi poate am noroc să-l găsesc tot dormind...

– Şi dacă s-a trezit?

– Taci! Te rog doar să taci.

– Te rog să nu-i spui nimic lui Robert...

– Ce să nu-i spun? Că m-ai violat? Că m-ai lovit?

– Vezi că nu ai intrat bine, trebuia să mergi drept înainte... Am întors maşina şi am luat-o pe drumul pe care mi-l indicase el şi, în timp ce eu conduceam cu viteză, el a pornit telefonul mobil şi l-a sunat pe Robert, conştient că era îngrijorat şi că îl căuta disperat.

– Suntem în maşină. O duc la Alex să-şi ia lucrurile şi venim la Snagov. Da. Bine. Pa.

– S-o crezi tu că vin la Snagov! Scoate-ţi din cap ideea asta! Matei, mă omor dacă nu mă laşi în pace!

– Las-o mai încet, că ne omori pe amândoi! Tremuram şi plângeam de nervi, iar Matei punea din când în când mâna pe volan, ca să-mi corecteze direcţia.

„Ce o să-i spun lui Alex? Oare s-a trezit? Dacă e trezz, cum naiba să apar aşa în faţa lui, cu halatul sfâşiat, ciufulită şi plânsă?"

– Să ştii că Alex nu va accepta ceea ce ai făcut acum..., mi-a spus Matei, cu o satisfacţie mascată.

– Pe asta te bazezi? De aia eşti aşa de calm? Crezi că mă va da afară în şuturi?

– Da. La cât îl cunosc eu, da.

– Ok. Asta este între mine şi el.

– Între tine şi el... a fost doar o aventură. Trebuia să mă aştept, dacă m-am încurcat cu o copilă... Când am ajuns în faţa casei lui Alex am văzut că luminile erau aprinse peste tot, ceea ce însemna că se trezise şi descoperise că nu eram în casă. Am oprit maşina şi am rămas puţin pe gânduri, ca să găsesc o modalitate de a-i explica lui Alex cum am ajuns să plec din casă, în toiul nopţii.

– Ce-i, prinţesă? Nu te mai grăbeşti să ajungi la Alex?

– Ba da, dar mi-e teamă să cobor...

– Te ajut eu!, a spus Matei şi a coborât imediat din maşină.

– Nu! A deschis uşa mea şi m-a scos în braţe, împingând portiera cu piciorul. Credeam că mă vă lăsa jos pe trotuar, dar a pornit hotărât spre poarta şi a intrat în curte.

– Matei nu face asta, te implor! Lasă-mă jos, te rog, fac orice îmi ceri!, am spus zbătându-mă. Nu am mai apucat să spun ceva, pentru că Matei a urcat în grabă treptele, iar când a ajuns în faţa uşii a deschis-o şi a intrat, oprindu-se doar în mijlocul livingului. Alex stătea pe canapea, cu telefonul mobil în mână.

– Ţi-am adus zâna înapoi, Alex, a spus Matei sarcastic, aşezându-mă cu grijă pe colţar. M-am ghemuit, am luat o pernă şi mi-am ascuns faţă după ea, pentru că nu mă simţeam capabilă să-l privesc pe Alex şi nici să asist la o scenă între cei doi.

– Mulţumesc, a spus Alex încet.

– Să ştii că nu ai motive de îngrijorare, Alex. Relaţia voastră nu este în pericol. Irina te iubeşte foarte mult, iar cu mine a făcut doar sex adineaori, nu dragoste. Şi a făcut-o doar din cauză că am forţat-o. Mai exact, am violat-o. Dar să nu mă reclami la poliţie, ok? Pentru că i-a plăcut. Alex nu spunea nimic, iar Matei a ieşit din casă, trântind uşa. Realizam cât de ridicolă eram, îmbrăcată doar în halat, şifonată, ciufulită şi vinovată. Trecuseră minute bune de când eu stăteam pe colţar, încercând să mă ascund după pernă, iar Alex stătea acolo unde îl găsisem, fără să spună nimic.

– Te rog să mă ierţi..., i-am spus cu faţa ascunsă în pernă.

– Merg să dorm. Mai pleci undeva?

– Alex, lasă-mă să-ţi explic, nu am vrut să plec, dar...

– Taci. Nu vreau să mai aud nimic. Absolut nimic... M-a luat de mână şi m-a dus până în dormitor, iar după ce m-am aşezat pe pat, m-a acoperit cu o plapumă şi a ieşit. Am plâns până când am adormit, iar dimineaţă când m-am trezit şi am văzut că Alex nu era lângă mine, am mai tras o porţie de plâns.

„Asta este viaţa mea, sau un film de groază? De ce mi se întâmplă toate astea? Ce anume gestionez eu greşit? Cine e vinovat pentru tot ce trăiesc? Ce voi face cu viaţa mea?“ Am făcut un duş, m-am îmbrăcat şi am coborât în living. Alex tocmai aranja masa, iar când m-am apropiat de el, mi-a tras scaunul ca să mă aşez. Dacă mi-ar fi dat cu el în cap, cu siguranţă m-aş fi simţit mult mai bine, pentru că privirea lui rece mi-a îngheţat sufletul.

– Te rog, iartă-mă, nici nu-ţi imaginezi cât de rău îmi pare! N-am vrut să te rănesc..., i-am spus.

– N-ai vrut? Te-a obligat cineva să mă răneşti?

– Nu, dar știi...

– Ai idee ce am simțit, când m-am trezit și am găsit casa goală?

– Cred că da.

– Eu cred că nu, Irina. Am crezut că înnebunesc, nu știam unde ai dispărut noaptea, ai lăsat ușa deschisă... Te-am sunat, dar aveai telefonul închis. Îți imaginezi prin ce am trecut?

– Îmi pare rău, totul a scăpat de sub control... știam că Matei e impulsiv, îmi era teamă că va face scandal, nu voiam să te supere și am ieșit ca să-l rog să ne lase în pace.

– De ce nu m-ai trezit?

– Pentru că mi-a dat SMS că va claxona, stai că îți arăt mesajele să vezi... Abia atunci am realizat că telefonul meu mobil rămăsese în mașina lui Matei.

– Nu se poate! Telefonul meu a rămas la el...

– A mai rămas ceva de-al tău la el?

– Alex...

– De ce te-ai culcat cu el?

– Pentru că m-a dus pe un câmp și...

– Taci! Nu vreau să-mi dai detalii.

– Nu o să mă poți ierta, nu?

– Poate că dacă te-aș înțelege, aș reuși să te iert.

– Alex, nu vreau să te pierd... S-a lăsat o tăcere apăsătoare și amândoi priveam îngânduraţi mâncarea, fiecare în farfuria sa.

– Ai putea să-mi povestești despre relația ta cu Matei?

– Ce ai vrea să știi? Ne cunoaștem de trei ani. Aveam 19 ani când l-am cunoscut. Eram un copil naiv, care credea că el este prințul din poveşti. A făcut tot posibilul să mă ia din mediul meu, să mă ducă în lumea lui și să mă adapteze...

– Să te adapteze?

– Da. Să nu fiu decât o nimeni, care să se mulțumească cu ceea ce îmi oferă el. A încercat să mă oprească să fac facultatea, nu m-a lăsat să muncesc, să mă dezvolt...

– Voiai să muncești?

– Da. Nu vreau să trăiesc pe spatele nimănui. Apoi m-a îndepărtat de prietenii mei și mi-a băgat pe gât lumea lui. Unii sunt minunați, dar pe mulți nu pot să-i sufăr. Mi-a schimbat toată viața. Și am început să duc o luptă... să-i transform eu pe ei, ca să nu mă transforme ei pe mine. Pentru că nu vreau să devin una de-a lor, una pentru care banii, faima, imaginea sau ce știu eu ce altceva, contează mai mult decât valorile...

– De ce v-ați despărțit?

– Pentru că m-a înșelat. De mai multe ori. M-a umilit, mi-a trădat încrederea...

– Tu l-ai înșelat vreodată?

– Niciodată.

– Îl mai iubești?

– Da. Iubirea nu moare, chiar dacă ești dezamăgit. Poate că își pierde din intensitate, dar nu moare...

– Ești prea bună pentru Matei...

– Nu știu dacă sunt prea bună. Poate că îi sunt nepotrivită. Deși mult timp am crezut că rolul meu este să-l schimb, să-l ajut să devină omul bun care ar trebui să fie. Pentru că are un suflet bun, are un caracter frumos, dar...

– Mă uimești...

– De ce?

– Irina, tu nu cumva ai găsit în mine un refugiu, ca să-l uiți?

– Nu știu, Alex. Știu doar că te iubesc și că nu aș vrea să te rănesc niciodată.

– Ești sigură că nu-l vrei înapoi? Că nu te-ai întoarce la el?

– Sunt sigură. Dar recunosc, am o slăbiciune pentru Matei. Nu știu de ce. Poate și pentru că îl asociez cu alți oameni pe care-i iubesc, printre care fetița lui. Mi-a fost greu să mă rup de toți, dar nu pot de dragul lor, să-i suport lui nemernicia...

– Bine, cum spui tu. Deja mă obosește telenovela asta...

– Ce se va întâmpla cu noi?

– O să încerc să uit că a existat noaptea trecută. Asta, pentru că te iubesc prea mult. Însă vreau să ştii că e pentru prima şi ultima oară când fac un asemenea compromis. Nu aş mai suporta să trec prin aşa ceva. Urăsc infidelitatea, Irina şi nu te voi ierta niciodată, dacă mă mai înşeli.

– Dar nu te-am înşelat, am...

– Las-o aşa. Sper că ai înţeles. Să nu mă iei de prost, doar pentru că te iubesc...

A doua zi, când Alex s-a întors de la serviciu, mi-a spus că l-a sunat Matei şi că s-au întâlnit că să discute despre mine.

– Nu trebuia să te întâlneşti cu el! Ce naiba a vrut?

– A vrut să mă avertizeze. El e foarte convins că tu îl iubeşti şi că te vei întoarce la el. Susţine că eu nu sunt decât un refugiu... şi că doar vrei să-l faci gelos...

– Bănuiesc că nu te laşi influenţat de ceea ce ţi-a spus, sau...?

– Mi-a spus că nu va renunţa la tine niciodată, pentru că te iubeşte prea mult.

– Şi tu ce i-ai spus?

– Că nici eu nu voi renunţa la tine, dar, că până la urmă doar tu eşti cea care alege.

– Eu te-am ales pe tine. Nu vreau să discutăm despre Matei.

– Cine-o fi la ora asta? Cineva suna insistent la uşă şi Alex s-a dus să vadă cine venise în vizită fără să anunţe, iar după puţin timp s-a întors însoţit de Robert.

– Tu ce cauţi aici?, l-am întrebat, fără să aştept să mă salute.

– Ce prietenoasă eşti! Ţi-am adus telefonul mobil. Sau nu-ţi mai trebuie?

– Ia un loc, i-a spus Alex, care stătea în picioare şi mă studia.

– Mulţumesc.

– Bei ceva?

– Nu. Aş vrea doar să stăm puţin de vorbă. Alex s-a aşezat pe canapea, iar eu m-am cuibărit foarte aproape de el. Robert s-a aşezat pe un fotoliu şi a stat tăcut câteva clipe, contemplând podeaua, de parcă îşi căuta cuvintele pentru un discurs lung şi plictisitor.

– Alex, ţi-a spus Irina că are nişte probleme de sănătate? Că are probleme la inimă? Alex şi-a întors privirea către mine şi mă studia, aşteptând parcă să-i confirm sau să-i infirm vestea pe care i-o dăduse Robert.

– Ok. Deci nu ţi-a spus. Ea trebuie să meargă regulat la control. I-am făcut o programare pentru miercuri, la medicul care se ocupă de ea, pentru că am auzit că nu a fost de mult la control...

– Mulţumesc, Robert, dar nu am nevoie de dădacă. O să mă duc singură la control, ok?

– Nu, Irina. O să te duc eu la control. Doctorul care se ocupă de tine este cel mai bun şi îţi cunoaşte foarte bine problema.

– Aş putea să merg eu cu ea, nu?, a spus Alex.

– Alex, nu ştiu dacă vei înţelege, dar Irina înseamnă foarte mult pentru mine. Ţin la ea şi vreau să mă asigur că-i este bine. Ea e iresponsabilă, inconştientă, delăsătoare şi încăpăţânată, de aceea vreau să mă implic personal, măcar în sănătatea ei.

– Te asigur, Robert, că mă voi implica eu foarte mult şi că voi avea grijă de sănătatea ei. După cum ştii, sora mea e medic, are multe cunoştinţe şi vom avea grijă că Irina să fie supravegheată de cei mai buni medici.

– Alex, tu azi eşti cu ea, mâine nu se ştie... aşa că nu o pot lăsa în voia sorţii.

– Greşeşti, Robert. Eu şi Irina vom rămâne împreună. Şi poţi să-i transmiţi lui Matei că nu i-a ieşit jocul murdar... Alex mă mângâia pe mână, iar Robert mă privea îngândurat. Au trecut câteva minute în care niciunul dintre noi nu a spus nimic, ci doar ne-am privit.

– Alex, tu nu realizezi că faci o greşeală? Irina îl iubeşte pe Matei, iar tu eşti doar un refugiu. Stă cu tine doar ca să scape de Matei, sau doar ca să-i dovedească lui că poate să-l uite...

– Asta este problema noastră, Robert.

– Chiar aşa, Robert, de ce te amesteci în viaţa mea?

– Pentru că îţi vreau binele şi pentru că nu te pot lăsa să-ţi baţi joc de tine şi de toată lumea. La Alex te gândeşti? Chiar merită să fie victima capriciilor tale?

– Îl iubesc pe Alex şi mă voi căsători cu el. Matei nu mai înseamnă nimic pentru mine!

– Nu?

– Nu!

– Zău?

– Mă laşi?!

– Da. Înainte de asta, vreau să-i citesc un mesaj lui Alex. Trimis de tine, ieri, către o prietenă de-a ta, sau un prieten, tu ştii... în agendă e salvat ca prietenul imaginar.

– Mi-ai umblat în telefon, idiotule?!

– Iartă-mă. Nu m-am putut abţine.

– Robert nu face asta! Dă-mi telefonul! Am vrut să mă ridic să-i smulg telefonul, dar Alex m-a oprit, ţinându-mă strâns de mână. Robert a căutat preocupat printre mesajele mele de pe telefon, apoi ne-a privit zâmbind cu satisfacţie.

– Să vedem. Prietenul imaginar a întrebat-o pe Irina, dacă te iubeşte. Iar ea i-a spus aşa. Citez: „Îl iubesc, dar nu cu toată inima. Nu aşa cum ştiu că pot iubi." Apoi un alt mesaj de la prietenul imaginar, care o întreabă: „Îl mai iubeşti pe fostul, nu?" Iar Irina răspunde: „Da. Nu cred că îl voi putea uita vreodată. Cred că nu voi scăpa niciodată de el şi de aceea nu voi putea iubi pe nimeni cu adevărat."

Îl priveam pe Robert şi nu îmi venea să cred că făcea aşa ceva. Alex s-a ridicat şi a întins mâna către Robert, care i-a pus telefonul meu mobil în palmă.

– Nu fabulez, Alex. Citeşte cu ochii tăi. Şi fii bărbat. Asta, dacă nu vrei să ajungi pe lista victimelor ei.

– Te urăsc, Robert, i-am spus, fără să-mi pot stăpâni lacrimile.

– Sună-mă când vrei să vin să te iau la Snagov.

– Nu vin! Niciodată! Ai înţeles?! Alex s-a aşezat pe un alt fotoliu şi a început să citească mesaje din telefonul meu.

– Ştii bine că e doar o chestiune de timp, maiestate. Cât o să te poţi minţi? Fii sinceră cu tine şi ia decizia corectă.

– Te detest. Eşti atât de josnic...

– Cine vorbea? Stai cu omul ăsta, te foloseşti de el, după ce azi noapte ţi-ai tras-o cu Matei, pe câmp?

– Taci! Te urăsc! De ce nu-ţi vezi de viaţa ta, javră?! Cum îţi permiţi să-mi faci mizerie în viaţă?! Cine te crezi. să mă judeci?!

– Gata, Irina. Gata, Robert. Ajunge. E prea mult. Nu mă mai interesează nimic. Mulţumesc că m-ai avertizat, Robert.

– Pot să te întreb ce ai de gând?, l-a întrebat Robert pe Alex, ridicându-se în picioare.

– Va alege ea. Nu pot face nimic. Ea alege...

– Iar eu te aleg pe tine, Alex!, am spus ridicându-mă şi cuibărindu-mă în braţele lui.

– Ok, Irina. Tu ai vrut-o, a spus Robert, cu un ton ameninţător. Alex, mai e ceva ce ar trebui să ştii.

– Ce naiba ar putea să mai fie?, a întrebat Alex, plictisit.

– Ştiai că Irina a fost înainte prostituată? Auzindu-l, am avut impresia că aveam halucinaţii. Îl priveam stupefiată şi nu puteam scoate niciun cuvânt. Încercam să înţeleg ce joc murdar făcea şi de unde scosese o asemenea inepţie, dar imediat am realizat că printre mesajele de pe telefonul mobil se aflau şi acelea în care-i povestisem prietenului imaginar, cum m-a cunoscut Alex şi cum mă confundase cu o prostituată.

– Poftim?, a întrebat Alex, luând mâinile de pe mine, de parcă aveam vreo boală contagioasă.

– Nu ştiai, nu? Pe Aura o cunoşti? Colega ei de serviciu...

– Da, o ştiu, dar...

– Alex, te credeam băiat mai isteţ... dar văd că nu eşti. Desigur că acum Irina, cu talentul ei actoricesc demn de Oscar, te va îmbârliga... Eram atât de şocată, încât nu puteam rosti niciun cuvânt. Am luat telefonul mobil şi am început să caut prin mesaje, ştiind că dacă i le voi arăta lui Alex, va deduce adevărul. Dar Robert le şterse pe toate, cu excepţia acelora în care îmi declaram dragostea faţă de Matei. L-am privit pe Alex şi, de îndată, am înţeles că îl depăşea situaţia. Era confuz şi bulversat, dar părea a-l crede pe Robert. Toate detaliile, puse la punct cu atâta măiestrie diabolică de către Robert, îl puteau convinge că eram o nenorocită.

– Alex, spune-mi că nu-l crezi, i-am spus.

– Tu ce ai crede, în locul meu?

– Vă doresc o seară plăcută. Sună-mă când vrei să te iau la Snagov, a spus Robert, întinzându-i mâna lui Alex.

– Auzi, Robert? Matei îşi doreşte o prostituată în viaţa lui?, a întrebat Alex, având o revelaţie.

– Da, vrea. Inima nu întreabă de cine te îndrăgosteşti. Iar când iubeşti, speri că vei îndrepta defectele celuilalt. I le acoperi, le uiţi...

– De ce o iubeşte tocmai pe ea?

– Ar trebui să ştii deja asta. O seară plăcută! Robert a ieşit din casă, fără a aştepta să fie condus. Câteva minute Alex a stat îngândurat şi privind în gol.

– La ce te gândeşti?, l-am întrebat, rupând tăcerea.

– La nimic. Pur şi simplu, la nimic.

– Alex, haide să vorbim...

– Nu mai suport. Mă crezi? Ce mai e de vorbit?

– Doar nu ai crezut faza cu prostituata! Nu poţi fi aşa naiv!

– De unde a scos Robert faza aia?

– Ieri am avut o conversaţie cu prietenul meu imaginar. I-am povestit despre tine prin mesaje. Şi i-am povestit cum ne-am cunos-

cut şi de confuzia ta, când ai crezut că sunt prostituată. Robert mi-a citit mesajele şi l-a dus mintea aia nebună să se folosească de asta...

– Arată-mi şi mie mesajele.

– Le-a şters! Le-a lăsat doar pe cele cu care mă putea ataca...

– De ce face asta?

– Pentru că vrea să-l ajute pe Matei să mă aducă înapoi.

– Chiar pot unii oameni să meargă atât de departe?

– Da. Se pare că da! Sunt la fel de şocată ca şi tine.

– Ştii ce mă deranjează cel mai tare? Că îl iubeşti pe Matei. Asta e adevărata problemă...

– Alex, am mai vorbit despre asta. Am fost sinceră. Îl iubesc pentru că nu pot să nu mai iubesc, într-un timp atât de scurt. Dar nu-l mai vreau în viaţa mea. Îmi face rău. Eu vreau doar să-l uit.

– Cât te va hărţui aşa?

– Nu ştiu. Eu tot sper că va renunţa. Cred că deja e obsedat. Şi mai cred că e deja o chestie de orgoliu. Toată lumea îl întreabă de mine, toţi îi reproşează... Poate că nici măcar nu mă iubeşte aşa cum susţine. Dar eram o mamă perfectă pentru fetiţa lui şi toţi din jurul lui mă iubeau, poate că mă vrea doar pentru că sunt femeia care-i trebuie, nu ştiu ce să mai cred...

– Ce iubeşti la el?

– Pe el, pe cel pe care l-am cunoscut. Poate că iubesc o iluzie. Chiar nu ştiu. Crede-mă, sunt cerebrală, sunt puternică, sunt cres-cută să tai în carne vie, dar mă depăşeşte totul, când e vorba de el...

– Te întreb şi fii sinceră. Ai vrea să te mai întorci la el?

– Nu! Niciodată.

– De ce eşti aşa de sigură?

– Pentru că nu e omul lângă care vreau să trăiesc. Pentru că este extrem de posesiv, îmi ia toată libertatea, mă îndepărtează de prieteni şi de tot ceea ce vreau eu să fiu şi să devin. Mă trata ca pe o proprietate. Nu mă lăsa să mă dezvolt, să învăţ, să devin indepen-

dentă. Mă amenința că îmi face rău, că îmi pune droguri în geantă, că îmi lasă prietenii fără job-uri. E nebun...

– Mi se pare că totul e așa de complicat...

– Alex, niciodată nu mi-aș fi dorit să treci prin așa ceva. Iartă-mă, dacă tu crezi că am greșit cu ceva. Și dacă vrei să plec, o să plec. Chiar nu mai știu ce să fac, chiar nu a depins de mine...

– Jură-mi că din momentul acesta vei fi absolut sinceră.

– Îți dau cuvântul de onoare.

– Ok. Aseară... Matei te-a forțat?

– Da. M-a și lovit.

– El a spus că ți-a plăcut. E adevărat? Lasă, nu-mi răspunde... Mă privea ca pe o casă arsă, iar mie îmi era rușine să-i înfrunt privirea. Mă simțeam vinovată și probabil că vina se citea foarte bine pe chipul meu.

– Tu ce ai vrea să faci acum, Irina?

– Cred că aș avea nevoie de câteva zile în care să fiu singură. Poate că ar fi bine să merg la Brașov...

– Simți nevoia să fii singură?

– Da. Absolut singură. Nici cu Simona. Doar eu și cu mine.

– Dar miercuri ai programare la doctor...

– Amân. Merg săptămâna viitoare.

– Sigur nu-ți pui viața în pericol?

– Sigur. A doua zi, Alex m-a dus la Brașov. Am stabilit cu el să rămân câteva zile, ca să am liniștea și singurătatea de care credeam că aveam nevoie și i-am promis că mă voi întoarce la el, în weekend. Am anunțat-o pe Simona că sunt acasă, iar ea a venit la mine, imediat. Mi-am descărcat sufletul în fața ei, povestindu-i despre episoadele nefericite, legate de Matei și de Robert.

– Știi ce-ar merita ăștia doi? Să te muți la Snagov și să le faci viața amară. Să fii cu amândoi, să faci slalom între dormitoarele lor!

– Nu fii nebună! Știi că nu aș putea face asta...

„Ce faci?", mi-a scris prietenul imaginar, într-un SMS. „Sunt tristă. E un haos total în viaţa mea." „De ce?" „S-au întâmplat atâtea. Sunt acasă în Braşov, nu vrei să mă suni? E mai simplu decât prin sms. Eu vorbesc şi tu îmi scrii, vrei?" Prietenul imaginar m-a sunat de îndată pe telefonul fix, iar eu i-am povestit, pe scurt, ceea ce mi se întâmplase. Din când în când îmi mai trimitea câte un mesaj, ca să-şi spună părerea.

„Nu e corect ce faci cu Alex. Dacă zici că e bun, ar trebui să ai tăria şi să pleci departe de el, acum cât încă nu e prea târziu. Nu te juca cu sufletele oamenilor. Tu eşti un om bun. Nu te schimba!" „Dar îl iubesc..." „Nu îl iubeşti aşa cum merită. Ţi-ar plăcea să ştii că eşti iubită aşa, doar pe jumătate? Oare nu merită totul?" „Tu mă influenţezi. Nu vreau asta..." „Gândeşte-te bine. Irina pe care o ştiu eu nu iubeşte egoist... Acum trebuie să închid. Dacă vrei mai putem vorbi prin mesaje."

Am adormit scriindu-mi mesaje cu prietenul imaginar şi m-am trezit după câteva ore, când am simţit o mângâiere uşoară pe obraz. Am deschis ochii crezând că era Simona, dar lângă patul meu se afla Robert.

– Ce cauţi aici?

– Am venit să te văd.

– Nu ţi-e ruşine să apari în faţa mea?! Unde e Simona?

– Nu ştiu...

– Şi cum naiba ai intrat în casă?!

– Am cheie.

– De unde?

– Mai contează?

– Robert, ai făcut copie a cheii apartamentului meu?

– Da. Ce e aşa mare scofală?

– Ţi-ai pierdut minţile!

– Te-ai despărţit de Alex?

– Nu! Asta sperai? Află că jocul murdar nu ţi-a reuşit!

– Calmează-te, te aud vecinii...

– Pleacă! Nu te vreau aici. Te rog să pleci acum...

– Nu plec, Irina... A încercat să-mi atingă mâna, dar am trăs-o repede şi am ascuns-o sub plapumă. Mi-am ridicat perna şi m-am aşezat comod, privind afară, prin fereastră.

– Robert, erai unic pentru mine. Erai undeva sus, mai sus decât oricine... După tata, tu ai fost cel mai sus. Erai perfect. Erai bun, erai aşa cum sunt eu. Dar ai căzut jos, foarte jos. Se pare că Matei a reuşit să te transforme...

– N-a reuşit.

– Ai uitat ce-ai făcut?

– Scopul scuză mijloacele.

– Scopul?

– Da. Din iubire facem lucruri nebuneşti.

– Din iubire nu facem rău!

– Ce rău ţi-am făcut?

– I-ai făcut lui Alex.

– Pe Alex nu-l iubesc. Şi, cu toate acestea, nu i-am făcut nici un rău. Îi fac un bine. Înainte să-l faci dependent de tine...

– Dar pe cine iubeşti? Pe Matei?

– Da.

– Pe mine mă iubeşti?

– Nu. Doar te stimez şi ţin la tine. Dar nu este iubirea care credeam că a fost cândva.

– Care credeai...

– În viaţă ni se întâmplă să ne mai înşelăm. Nu ţi s-a întâmplat să te îndrăgosteşti şi să fii convinsă că acel om e iubirea vieţii tale? Ca mai apoi să realizezi că nu era?

– Ba da. Mi s-a întâmplat. Cu tine. Şterge-ţi zâmbetul ăla de pe mutră, că te pleznesc!

– Prieteni?

– De ce nu mă laşi în pace, Robert? E viaţa mea...

– Pentru că greşeşti. Pentru că te porţi copilăreşte şi le faci rău oamenilor...

– Poţi să nu te mai crezi Dumnezeu şi să laşi oamenii să-şi administreze viaţa, aşa cum vor?

– Nu mă cred Dumnezeu, mă cred prietenul tău şi mă simt dator să am grijă de tine...

– Să ştii că îl iubesc pe Alex şi nu i-aş face rău!

– Ba nu. Tu iubeşti toţi oamenii. Dar nu o astfel de iubire vrea Alex. Merită mai mult.

– Şi o să-i dau mai mult!

– Cum? Tu îl iubeşti pe Matei. Sau...?

– O să-mi treacă. Asta nu poate fi iubire. E o boală. Iubirea nu poate fi aşa...

– Atunci stai să-ţi treacă, înainte de a mai nenoroci un suflet...

– Pleacă! Vreau să pleci. Vreau să mă laşi în pace. E viaţa mea, sunt greşelile mele şi voi plăti pentru ele. Nu mai interveni în viaţa mea!

– Nu pot să te las, nu înţelegi? Haide în braţe, vreau să te îmbrăţişez...

– Nu. Să nu cumva să mă atingi. Îţi interzic!

– De ce mă respingi, Irina?

– Ia ghici!

– Mă urăşti?

– Nu. Ura e totuşi un sentiment. Tu nici măcar asta nu meriţi.

– Te rog, doar o îmbrăţişare...

– Nu. Nu mă îmbrăţişez cu oamenii, decât dacă simt nevoia. Sau o să mă forţezi, ca şi Matei? Ţi-a spus ce a făcut în noaptea în care m-a luat de la Alex?

– Da.

– Oare ţi-a spus adevărul?

– Nu ştiu. Spune-mi tu.

– M-a lovit. M-a târât pe jos, de păr... şi...

– Nu cred.

– Hai, pa! Pleacă! Acum! Ieşi afară! S-a ridicat şi a făcut câţiva paşi apoi s-a oprit şi a stat câteva clipe cu spatele la mine.

– Îmi pare rău, Irina. Voi face ceea ce trebuie, cu riscul să te fac să mă urăşti. O fac pentru binele tău.

– Pentru binele meu, lasă-mă în pace, idiotule!

– S-o crezi tu. Pa!

Timp de două zile m-am ascuns în casă şi am zăcut. M-am îndopat cu dulciuri, am scris în jurnal şi am dormit. Aveam nevoie de un timp în care să meditez la tot ce însemna viaţa mea, dar nu reuşeam să-mi adun gândurile şi nici să-mi stabilesc priorităţile. Eram confuză şi îmi pierdusem echilibrul interior. Nu mai puteam deosebi binele de rău şi nici nu îmi mai puteam înţelege iubirea. Încercam să înţeleg ce simţeam pentru Alex şi mi-am amintit de un episod din adolescenţa mea, când credeam că eram îndrăgostită de un băiat. Tata m-a învăţat atunci diferenţa dintre a iubi, a te ataşa şi doar a avea nevoie de cineva. A fost o lecţie utilă, care m-a ajutat să-mi elucidez sentimentele pentru acel băiat, fără de care mi se părea că lumea se va sfârşi. Îl iubeam pe Alex, îl iubeam pe Matei şi îl iubeam pe Robert. Cu toate acestea, eram conştientă că iubirea era diferită pentru fiecare dintre ei. Poate că de Matei mă lega trecutul, poate că iubeam prinţul şi povestea frumoasă care ar fi putut să existe. Poate că la Alex iubeam siguranţa pe care mi-o oferea şi faptul că era atât de diferit de Matei şi de tot ceea ce mi-a provocat durere. Şi poate că pe Robert îl iubeam pentru că era visul meu frumos, dar irealizabil.

– Iar boceşti, tu? Nu ţi-au secat lacrimile?, m-a întrebat Simona, intrând în camera mea.

– Aşa am obosit...

– Te cred. Eu îmbătrâneam în locul tău.

– Ce ar trebui să fac, Simo?

– Ce simți. Fără să te uiți în urmă, fără să te gândești la restu'.

– Dacă ar fi așa de ușor...

– Irina! Cine te pune pe tine pe primul loc? Arată-mi mie câți ar fi capabili să se sacrifice pentru tine? Trezește-te, copilă proastă! Și caută să fii fericită!

– Asta ar însemna să mă întorc la Snagov.

– Eram sigură! Chiar erai fericită acolo?

– Foarte. Cu toate că era jumătate de fericire...

– Trebuie să te gândești bine. Erai fericită că era Matei, sau că era Robert?

– Ambele. Ciudat, nu?

– Da. Îmbârligat rău...

– Tu crezi că-i fac rău lui Alex?

– Nu neapărat... Dar dacă încă îl iubești pe Matei, de fapt dacă încă-i iubești pe cei doi crai, nu te arunca în relația cu Alex, că nu va ieși decât dezastru.

– Dar eu vreau să uit trecutul, vreau să fac ce e corect, să...

– Fă ceea ce e corect față de inima ta. Nu o să-ți ridice nimeni un templu, că ți-ai irosit viața încercând să fii perfectă.

– Oare o să-l pot uita pe Robert?

– Dacă te străduiești, da. Trebuie să accepți în mintea ta aia nebună, că nu îl poți avea niciodată...

– Eu cred că mintea mea are un scurtcircuit. Poate că inima asta nebună e de vină...

– Dar tu vrei să-l uiți?

– Păi nu am încotro...

– Pe Matei îl iubești?

– Da.

– După tot ce îți face?

– Da, tu! Cu atât mai mult cu cât știu că face toate astea din disperare. Pentru că mă iubește. Chiar mă iubește...

– Ştii ceva? Matei îşi merită soarta. Se încăpăţânează să te ţină lângă el. În locul tău m-aş muta la Snagov şi aş duce o viaţă dublă. Cu amândoi. Până când aş înţelege cu cine vreau să rămân.

– Tu, nu eşti normală! Nu prea eşti dusă la biserică!

– Mă laşi? Nu văd altă soluţie!

– Soluţia e să stau departe de ei!

– Şi să boceşti. Să te minţi că o să fii fericită. Acum mai poţi visa, peste câţiva ani o să regreţi...

„Ce faci? Cum te mai simţi?“, îmi scria prietenul imaginar. „Nu prea bine. Tu?“ „Nici eu nu sunt în cea mai bună zi a mea. Dar merge. Ce planuri ai pentru azi?“ „De ce, vrei să mă scoţi în oraş? Glumesc...“ „Te-aş scoate. Poate că vreodată te voi scoate...“ „Mai bine nu. Dacă te amorezezi şi tu?“ „Ieşi dintre pereţii ăia, ca să te mai vadă lumina zilei. Bufniţo!“ „Păi, chiar mă gândeam să ies. Merg la cimitir, ca să vizitez pe cineva, apoi vreau să mă plimb puţin prin magazine. Poate mai ies din starea asta. Vreau să-i iau lui Alex ceva drăguţ, o jucărioară, ceva.“ „Dacă vrei, te pot însoţi la plimbare. Pot sta cu tine la telefon. Măcar puţin.“ „Ok. Te sun când ies.“ „PS. de unde ştii că nu te-ai îndrăgosti tu de mine, dacă ne-am întâlni?“ „Aş vrea eu! Asta m-ar scăpa de toate belelele. Dar am sufletul prea ocupat. Nu ştiu dacă mai e loc...“

Aşa cum stabilisem, când am ieşit din casă, l-am sunat pe prietenul imaginar. El tot nu vorbea, aşa că-i turuiam eu într-una. Intram prin magazine şi-i spuneam ce vedeam, cerându-i părerea, dacă să iau sau nu un lucru anume. Mereu îmi răspundea cu o bătaie uşoară în receptor pentru „nu“ şi cu două pentru „da“.

– Uite, am găsit! O să-i cumpăr o pernuţă mică. E plină de buburuze. Am cumpărat perna şi mi-am continuat plimbarea.

– Bună, ce faci?, l-am auzit brusc pe Robert, în spatele meu.

– Ce faci aici?

– Căutam ceva. Tu? La plimbare?

– Da. Stai puţin. Alo? Vezi că închid. Te sun puţin mai târziu, sau îţi dau sms, i-am spus prietenului imaginar. Am închis repede apelul şi m-am retras lângă un magazin, ca să mă feresc de puhoiul de lume care trecea pe pietonala din centrul Braşovului.

– Ce coincidenţă să ne întâlnim aici, nu?

– Ce cauţi în Braşov?

– Sunt în Poiană, azi şi mâine. Am nişte treabă. Bem o cafea?

– Nu. Nu beau cafele cu străinii, chiar dacă sunt prostituată. Sau mă plăteşti? Robert nu şi-a putut ascunde zâmbetul şi a încercat să mă pupe pe obraz, dar am făcut un pas în spate.

– Nu mă atinge. Stai la o jumătate de metru de mine. Nu ai ce căuta, ca să-mi invadezi câmpul energetic.

– Ok. Dacă îţi promit că sunt cuminte, bem o cafea?

– Nu. Am treabă.

– Te pot însoţi? Văd că eşti singură...

– Te înşeli. Sunt cu mine. Cu tine aş fi singură.

– Cu cine vorbeai la telefon?

– Cu un client.

– Poţi să nu-mi mai scoţi ochii cu asta?

– Nu pot. Nu ştiu cum poţi tu să dai ochii cu mine, după ce i-ai spus lui Alex minciuna aia!

– Irina, trebuie să discutăm. Hai la vilă în Poiană şi să stăm puţin de vorbă, în linişte...

– Ce să discut cu tine?

– Avem multe de lămurit, nu crezi?

– Nu. Şi te rog nu te mai ţine ca un căţel după mine.

– Hai cu mine în Poiană, te rog. Te aduc înapoi când vrei.

– M-ai urmărit, nu-i aşa? Nu e o pură coincidenţă...

– Sincer? Da. Te-am urmărit.

– Băi, nu crezi că ar trebui să mergi la un psiholog?

– Hai să vorbim, te rog...

– Are vreun rost?

– Da. Trebuie să lămurim totul şi să găsim o soluţie ca să scăpăm toţi de coşmarul ăsta interminabil...

– Bine. Hai! Unde ţi-e maşina?

Pe drum către Poiana Braşov, nu ne-am vorbit. Robert conducea tăcut, iar eu mă gândeam la trecut. Încercam să privesc şi către viitor, dar orizontul era închis. Nu întrezăream nimic. Drumul acela, pe care aveam impresia că îl străbătusem de mii de ori, mi se părea interminabil şi era plin de amintiri. Amintiri fericite şi amintiri încărcate cu lacrimi.

Când am ajuns la vilă am intrat direct în living şi am observat de îndată că pe măsuţa de cafea erau mai multe pahare şi două ceşti de cafea.

– Nu eşti singur?, l-am întrebat trăgând o draperie care întuneca încăperea. Până să-mi răspundă Robert, l-am văzut pe Matei coborând scările de la etaj.

– Ce fraieră sunt! Cum de nu m-am gândit?, am spus râzând.

– Mai ai şi tu scăpările tale. Chiar şi cu IQ-ul ăla uriaş..., mi-a răspuns Robert, ironic.

– Fii atent la mine. Asta e ultima carte pe care ai jucat-o.

– Atunci o să profit de ea, ca să câştig.

– Ce faci, iubita mea? Ce surpriză frumoasă!, mi-a spus Matei, venind către mine cu un aer plin nonşalant.

– Hai, sictir!

– Nu mă pupi? Uf, ce tremurăm... haide că nu te taie nimeni. Am vrut doar să stăm puţin de vorbă.

– Apoi mă tranşaţi şi mă îngropaţi în grădină? Mi-a sunat telefonul şi când l-am scos din geanta am văzut că era Alex. I-am răspuns şi l-am minţit că eram în vizită la o prietenă, convinsă că dacă i-aş fi spus că eram la vila lui Matei, nu ar fi înţeles şi s-ar fi supărat foarte tare.

– Te sun eu mai târziu, ok? Şi eu te iubesc, am spus.

– Îţi minţi iubitul?, m-a întrebat Matei, aşezându-se.

– Doar temporar. Nu voiam să-l îngrijorez. Dar îi voi spune că am fost aici. După cum ați văzut, nu e așa de miel, ca să creadă toate bălăriile voastre...

– Mda. Bei ceva? Apă? Suc? Ceai?

– Puțină apă. Zi repede ce vrei, că mă grăbesc.

– Nu vreau ceva special. Ci doar să vorbim despre noi.

– Noi nu există.

– De ce, iubita? Explică-mi de ce și jur că te las în pace.

– Ești sigur că vrei să știi de ce?

– Da.

– Robert de ce nu-i spui tu de ce?

– Pentru că nu știu ce motive ai tu să...

– Nu știi?

– Nu.

– Ok. O să-ți spun adevărul, Matei. Am plecat de la tine, pentru că mă îndrăgostisem de Robert.

– De Robert? Matei a început să râdă și mă privea ca pe un copil mincinos.

– De ce râzi?

– Ești simpatică foc. Dar parcă erai mai isteață. Chiar nu te mai duce mintea aia să inventezi ceva mai credibil?

– Nu e invenție.

– Bine, cum spui tu. La naiba, de doi ani aștept să mai crești, ca să scapi de copilăriile astea!

– Vorbesc serios, idiotule.

– Te admir pentru mintea ta dibace, dar nu mă subestima. Nu te mai juca cu mine, Irina... Robert mă privea cu un zâmbet ascuns, satisfăcut, iar mie îmi venea să mă ridic și să-l strâng de gât.

– Ok. Alt motiv mai ai ca să stai departe de mine?, m-a întrebat Matei zâmbind.

– Măgarilor! Sunteți doi boi. Ce naiba încerc eu să explic, nu am cu cine...

– Tremuri. Ţi-e rece?

– Da. Stai la distanţă.

– Ok. Vrei măcar un ceai, să te mai încălzeşti?

– Fie. Dar mă grăbesc. Aşa că ai putea să-ţi începi pledoaria?

– Mă duc să-ţi fac ceaiul şi să-mi fac şi eu o cafea, apoi vorbim. Roby tu vrei o cafea?

– Fă-mi una, dar mai slabă... Cât timp Matei a fost în bucătărie ca să prepare ceaiul şi cafelele, eu şi Robert ne-am privit tăcuţi.

„Dacă ai ştii tu, fraiere, cât pot să te iubesc! Sunt nebună după tine! Aşa nebun cum eşti, te iubesc ca o dementă. Ce naiba mă fac?“, îmi spuneam în gând.

– Dacă ai ştii tu câte transmit ochii ăia ai tăi..., mi-a spus Robert încet.

– Nu zău? Şi ce îţi transmit acum? Probabil că, involuntar, mi-a dăruit un zâmbet care m-a făcut să simt un stol de fluturi invadându-mi trupul, ceea ce m-a făcut să închid ochii pentru câteva clipe.

– Doamna este servită. Şi domnul. Am reţinut că nu bei ceaiul cu zahăr. Am adus miere. Vrei?

– Da. O linguriţă. Dar aşteaptă să se răcească puţin. Mierea încălzită la peste 60 de grade devine toxică, am spus.

– Be my guest! Îmi era dor de toate informaţiile astea, a spus Matei zâmbind.

– O să rămâi cu dorul.

– Ba nu. O să te întorci la mine.

– Matei, nu am energie să mă cert cu tine.

– Dar cine se ceartă? Hai, mai zi-mi un motiv plauzibil pentru care nu vrei să vii la Snagov. Sau eşti îndrăgostită şi de Sandra şi de Cosmin...

– Avea dreptate, Simona. Tu îţi meriţi soarta. Vrei motiv? Nu te iubesc.

– Zău? Dacă vrei să mă faci să râd, zi-mi o glumă bună. Mi-am preparat ceaiul şi l-am savurat, privind absentă la televizor.

– Iubita, hai să lăsăm tot ce a fost şi să revenim la normal, ok? Eu te iubesc şi vreau să fim fericiţi. M-am săturat de tot circul ăsta ieftin, te-am înţeles, te-am aşteptat, am făcut compromisuri crezând că ai nevoie de o pauză, dar gata. Nu mai am răbdare să alerg după tine şi să te scot din toate prostiile în care te arunci orbeşte...

– Nu pot fi fericită lângă tine. Nu înţelegi?!

– De ce? Din cauza lui Robert? Îl împuşcăm.

– Nu mai râde ca prostu'! Matei a venit lângă mine şi a încercat să mă îmbrăţişeze, dar l-am respins şi am luat o pernă pe care am pus-o în faţa mea.

– Lasă-mă. Te rog, nu mă atinge.

– Mi-e dor de tine, iubita mea.

– Nu mai sunt iubita ta. O să plec acasă acum, ok? Mă aşteaptă Simona. Şi trebuie să mă sune Alex. Robert, mă duci în Braşov?

– Nu.

– Ok. Chem un taxi. Am scos telefonul mobil şi când Matei m-a văzut formând un număr, mi l-a luat şi l-a băgat în buzunar.

– Vreau să plec.

– Rămâi cu mine în noaptea asta.

– În niciun caz! Matei, de ce te încăpăţânezi? M-am ridicat brusc şi am simţit o ameţeală care m-a făcut să mă dezechilibrez. M-am aşezat înapoi pe canapea ca să-mi revin, iar Robert a venit de îndată lângă mine.

– Nu te simţi bine?, m-a întrebat el, îngrijorat.

– Am ameţit puţin. Cred că de la anemie şi de la oboseală... Mi-e somn de nu mai pot... Simţeam că îmi pierdeam cunoştinţa şi cu greu mai reuşeam să ţin ochii deschişi. Tot ce îmi doream era să mă întind puţin şi să dorm.

– Nu mai pot, îmi e somn...

– Întinde-te puţin, iubita mea...

– Nu, nu vreau să... M-am rezemat de spătarul canapelei şi am închis ochii.

– Se poartă ciudat, l-am auzit pe Robert spunând.

– Las-o că e ok.

– Ba nu e! Are ceva. Ce dracu ai făcut, Matei? Băi, eşti nebun? I-ai pus ceva în ceai? Zi-mi! Ai făcut asta?

– Sst, taci, că e ok.

– Cum dracu să fie ok?! A adormit instantaneu. Ce naiba i-ai dat? Băi, eşti cretin? E bolnavă cu inima, ce naiba i-ai dat?!

– Ceva lejer, nu te mai agita atât. Ştiu ce fac... Nu ştiu cât timp am dormit. M-am trezit mai târziu într-unul din dormitoarele de la etaj. Eram dezbrăcată şi acoperită cu o plapumă. Matei era lângă mine şi se uita la televizor. Voiam să mă mişc, dar corpul nu mă asculta. Aveam o stare ciudată şi încercam să-mi amintesc cum am ajuns acolo şi de ce eram dezbrăcată.

– Ce e cu mine aici?, am întrebat încet. Unde e Robert?

– E jos. Cu Alex.

– Poftim?! Matei nu mă privea, iar eu simţeam cum îmi reveneam brusc la viaţă.

– Alex e jos?

– Sau poate că a plecat, nu ştiu. Am sărit dintr-o dată din pat, dar eram încă ameţită şi m-am dezechilibrat. M-am aşezat pe colţul patului şi m-am uitat în jur după haine.

– Unde îmi sunt hainele?

– Pe scaun. Uite-le acolo... Abia am reuşit să mă îmbrac şi am ieşit din dormitor, lăsându-l pe Matei în aceeaşi poziţie în care îl găsisem când m-am trezit. Am coborât scările spre living, cu emoţii şi cu teamă, ţinându-mă de balustradă şi, pe măsură ce mă apropiam, i-am auzit vocea lui Alex. Am înţeles imediat că totul a fost o înscenare, pusă la cale de Matei. Deja plângeam când am ajuns în living, iar când l-am văzut pe Alex, nu am mai avut puterea să păşesc către el şi m-am aşezat pe jos, pe parchetul rece. Alex stătea pe un scaun, iar Robert pe un fotoliu.

– Robert, te implor, spune-i ce s-a întâmplat, am spus plângând.

– Ridică-te de acolo. Îți e rece, mi-a spus Robert impasibil.

– Te rog. Te implor...

– Iubita, ce cauți pe jos?, a spus Matei, apărând deodată lângă mine. M-a ridicat şi m-a îmbrățişat.

– De ce ai făcut asta? De ce?

– Ce am făcut, iubita?

– Alex, te rog...

– Eu plec..., a spus Alex, care evita să mă privească.

– Vin cu tine! Alex, te rog ia-mă cu tine, vreau să-ți explic ce s-a întâmplat.

– Ce mai e de explicat, Irina?

– Îți jur că nu...

– Nu mai vreau să aud nimic.

– Te rog să nu pleci fără mine, te iubesc ...

– Dar mă iubeşte şi pe mine, Alex!, a spus Matei, ținându-mă strâns în brațe.

– Nu, Matei! Pe tine nu te iubesc, ci te urăsc! Cum ai putut să faci asta?! Ai plănuit totul, ca să-l faci pe Alex să sufere! Alex, trebuie să mă crezi, m-a atras într-o capcană, cred că...

– Ai avut dreptate, Matei. Felicitări, ai câştigat!, i-a spus Alex lui Matei.

– Ți-am spus că era doar o chestiune de timp. Ce este al meu, nu-mi poate lua nimeni.

– Nu! Alex, te rog nu face asta, nu-i da satisfacție lui Matei! Nu pleca, te rog! Încercam să mă smulg din brațele lui Matei, dar acesta mă ținea foarte strâns, iar eu nu aveam suficientă putere ca să mă lupt cu el.

– Să fiți fericiți. La revedere!, a spus Alex, ieşind pe uşă.

– Nu! Alex! Aleeeeeeex! Matei mi-a dat drumul deodată, a încuiat uşa şi a băgat cheia în buzunar. Eu m-am trântit pe jos şi am izbucnit într-un plâns isteric.

– O să mă băgaţi în mormânt, cretinilor! Matei a urcat la etaj, iar Robert a venit lângă mine şi m-a ridicat în braţe.

– Te urăsc. Te urăsc cu tot sufletul meu!

– Crede-mă că în momentul ăsta şi eu mă urăsc..., mi-a spus Robert, aşezându-mă pe o canapea. Tremuram foarte tare, de aceea Robert m-a acoperit cu o pătură.

– Ce a văzut Alex? Spune-mi, te rog...

– Încearcă să te linişteşti. Ai destule probleme cu inima...

– Îţi pasă? De ce l-ai lăsat să-mi facă asta?!

– Nu am ştiut ce vrea să facă, îţi jur. Irina, îţi jur pe memoria părinţilor mei, că niciodată nu aş fi acceptat aşa ceva...

– Cum nu?! Scopul scuză mijloacele, nu?! Nu aşa spui tu?!

– Şşt, gata...

– Nu mă mai atinge! Îmi e silă de tine! De voi toţi! Cu ce v-am greşit?! Cu ce?!

– Cu nimic, Irina... Am plâns până când am adormit. Din când în când deschideam ochii şi îl vedeam pe Robert întins pe canapeaua cealaltă, uitându-se la televizor.

– Zi-mi ce a văzut Alex...

– Te-a văzut goală lângă Matei.

– Dar dormeam, nu? Iar Matei era îmbrăcat...

– Nu era îmbrăcat. Oricum nu mai contează...

– Oare o să mă creadă, dacă îi explic?

– Eu zic că nici măcar să nu încerci.

– Vreau să fac o baie. Simt nevoia să stau în apă fierbinte.

– Merg să-ţi pregătesc o cadă cu spumă... A urcat la etaj, iar eu am căutat o sticlă cu apă. Aş fi putut să fug de acolo, dar nici măcar asta nu-mi mai doream. Când Robert s-a întors, am urcat în baia de la etaj şi m-am scufundat în apă fierbinte, acoperită de o spumă

densă, frumos mirositoare. După minute bune, în care am stat în cadă plângând apa s-a răcit, de aceea am pornit robinetul, fără să scot însă dopul căzii. După scurt timp, apa a început să curgă pe lângă cadă. Nu-mi păsa de nimic. Aveam sufletul amorţit şi nu-mi puteam aduna gândurile. După câteva minute, baia era inundată de apă şi de spumă, iar eu turnam într-una săruri şi spumant, dând un aer şi mai patetic acelui tablou dezgustător în care mă aflam. L-am văzut pe Robert intrând în baie şi când a văzut dezastrul din jur, a venit lângă mine şi a oprit apa care curgea cu presiune. A scos multe prosoape de pe un raft şi le-a aruncat pe jos, ca să absoarbă apa.

– Ce naiba e aici? Ce a făcut asta, aici, mă?, a întrebat Matei apărând în baie.

– Lasă-mă dracului şi cară-te!, i-a spus Robert, plin de nervi.

– Dacă m-aş îneca, Matei? Ce zici? Dacă mă întorc la Snagov şi, într-o seară, mă găseşti moartă în baie?

– Scoateţi teribilismele astea din cap. Asta, dacă nu vrei cumva să te ţin legată şi încuiată.

– Ticălosule! O să te ia naiba! Matei mi-a aruncat o privire disprețuitoare, apoi a ieşit din baie. L-am privit pe Robert cum a absorbit apa de pe jos, storcând prosoapele îmbibate cu apă, apoi am ieşit din cadă şi m-am îmbrăcat cu halatul gros de baie, pe care Robert mi-l pusese pe scaunul din fier forjat de lângă cadă. Când am ieşit din baie, l-am întâlnit pe Matei, care m-a evitat şi a intrat imediat în dormitorul în care Alex mă văzuse dezbrăcată lângă el.

– Ce, Matei? Ţi-e jenă să dai ochii cu mine?

– Hai să dormi, mi-a spus Robert, apărând în spatele meu. M-a luat de mână şi m-a condus ca pe o bolnavă într-un alt dormitor, în care îmi pregătise patul. M-am ascuns sub plapumă, iar Robert s-a întins lângă mine.

– Ce o să fac acum?, am întrebat încet.

– Vii la Snagov. O să fie la fel ca înainte.

– Nimic nu va mai fi la fel ca înainte. Noi nu suntem la fel...

– Iubirea este aceeaşi.

– O să ajungi în iad, Robert.

– Mi-ai mai spus asta. Şi ţi-am mai spus că sper să ajung acolo, pentru că nu aş putea să trăiesc fără tine ...

– Deschideţi uşa! Deschideţi uşa c-o sparg! Robert! Matei!, am auzit-o pe Simona strigând. Robert a coborât să-i deschidă uşa.

– Eşti ok?, m-a întrebat ea, trântindu-se pe colţul patului. Gâfâia pentru că urcase scările în fugă.

– Ce faci? Te-ai speriat, aşa-i?, am întrebat-o.

– Cum să nu? Pleci la prânz şi nu mai apari acasă?! Te-am sunat, l-am sunat pe Alex...

– Vă las să dormiţi amândouă, a spus Robert şi a ieşit.

– În ce hal arăţi! Ce ţi-au făcut?

– M-au atras în capcană. Matei mi-a pus ceva în ceai, m-a dezbrăcat şi l-a chemat pe Alex să mă găsească în pat cu el.

– Cum?! Tu vorbeşti serios?! Mama măsii, unde e, tu, nenorocitul ăla?! Îl omor! Simona a ieşit din cameră şi s-a dus glonţ în dormitorul lui Matei, care se trezise din cauza zgomotelor făcute de ea. Am alergat după ea, strigându-l pe Robert, care a apărut şi el brusc.

– Te omor, ticălosule ce eşti! Am văzut-o cum l-a îmbrâncit pe Matei, care s-a dezechilibrat şi a căzut pe pat. Probabil că l-ar fi lovit, dacă Robert nu ar fi luat-o în braţe şi nu ar fi imobilizat-o.

– Vă omor pe amândoi! Cum ai putut, javră, să-i faci aşa ceva?!

– Ia calmează-te, fă, că poate îţi dau două palme!, i-a răspuns Matei, aranjându-şi tricoul.

– Fă, cu cine ai mai făcut, bă! Nu cu mine!

– Iubita, ia-ţi dulăul de aici şi lasă-mă să dorm. Sunt obosit.

– O să-ţi pun otravă în mâncare, îţi jur!, a strigat Simona, în timp ce Robert o scotea din dormitor, pe sus.

– Gata, calmează-te... Ne-am încuiat amândouă în dormitor şi i-am povestit cu lux de amănunte, tot ceea ce se întâmplase în ultimele ore. Plângeam, iar ea mă mângâia şi îmi tampona faţa.

– N-o să scapi niciodată de ăştia...

– Se pare că nu...

– Vrei să scapi? Sau îţi convine situaţia?

– Nu mai ştiu. Nu mai ştiu nimic... Ştii ce mi-a spus Matei? Că dacă nu mă mut la Snagov, o să-mi facă rău. Cică o să mă lase fără prieteni, o să mă facă de râs şi o să trimită tuturor o casetă video...

– Ce casetă video?

– A filmat într-o seară când făceam dragoste...

– Ce?! Şi tu ştiai?

– Nu. Mi-a arătat-o după un timp.

– Tu, ăsta e dus cu sorcova rău!

– Ce mă fac?

– De unde să ştiu eu? Ce ai vrea să faci?

– Să mă răzbun. Să mă duc la Snagov şi să le fac viaţa un calvar. Să-i fac să mă roage să plec!

– Tu, ăsta e obsedat de tine!

– O să-l înşel cu prietenii lui. Poate că aşa o să mă urască...

– Ce ar fi să începi cu Robert? Şi să-i faci boului o casetă video. Să aibă la ce se uita!

– Ce mă fac cu Alex? Îţi dai seama că mă urăşte?

– Acum nici că mai poţi să te întorci la el. Matei o să vă facă viaţa amară...

– Ştiu... Dar nu-l pot lăsa să creadă că l-am înşelat...

– Unde e reportofonul? Înregistrează-l pe Matei, când mărturiseşte cum ţi-a pus somnifer...

– Lasă că văd eu...

– Eu de acum înainte aş pune reportofonul non stop. Să-i înregistrez pe toţi! Nu mai cred în nimeni. Simona a adormit, iar eu am coborât în living, să caut o sticlă cu apă. Robert dormea pe una dintre canapele, iar după ce am închis televizorul, m-am aşezat lângă el.

– Ai nevoie de ceva?, m-a întrebat.

– Da. Vreau să-l sun pe Alex.

– Promiți că nu spui, dacă îți dau telefonul?
– Da. Mi-a dat telefonul lui și l-am sunat imediat pe Alex.
– Te rog să mă ierți, i-am spus de îndată ce i-am auzit vocea.
– Irina, te rog nu mă mai suna. Vino să-ți iei lucrurile și gata.
– O să-ți dovedesc că a fost o capcană...
– Zău? De ce te-ai dus la el?
– Am venit cu Robert ca să...
– Nu mă mai interesează nimic. La telefon mi-ai spus că ești la o prietenă.
– Voiam să-ți spun adevărul după...
– Îl meriți pe Matei. Rămâi cu el. Sună-mă când vrei să-ți iei lucrurile. Alex mi-a închis apelul, iar eu am izbucnit în plâns. De nervi, am aruncat telefonul în geamul unei vitrine pline cu veselă, iar zgomotul de sticlă spartă l-a trezit pe Matei, care a coborât în fugă.
– Calmează-te!, mi-a spus Robert.
– Ce se întâmplă aici?!, a întrebat Matei buimac și speriat.
– Naiba să te ia! L-am sunat pe Alex și nu vrea să audă de mine!
– L-ai sunat? De pe ce?
– Mi-a dat Robert, telefonul! Câinele tău credincios!
Robert mi-a aruncat o privire plină de reproș, apoi l-a privit pe Matei cu un aer vinovat.
– Hai să facem nani, iubita.
– Vreau să facem dragoste, i-am spui lui Matei, cuibărindu-mă în brațele lui. M-a luat de mână și am pornit amândoi către dormitorul lui, lăsându-l pe Robert privind siderat în urma noastră. De îndată ce am închis ușa în urma mea, Matei a încercat să mă sărute, dar l-am respins, îmbrâncindu-l cu putere.
– Chiar ai crezut, fraiere? Nu mai pui tu mâna pe mine!
– Faci mișto de mine?
– Absolut! O să te fac să regreți tot ce ai făcut. O să te rogi să plec din viața ta!

– S-o crezi tu. O să te fac eu să-mi ciuguleşti din palmă, prinţesă râzgâiată ce eşti! Am adormit lângă Matei, iar el m-a mângâiat pe mână şi pe păr, spunându-mi din când în când că mă iubeşte şi cerându-şi iertare. Spre dimineaţă mi s-a părut că plângea, aşa că m-am trezit.

– Ce ai?, l-am întrebat, când i-am văzut faţa udă.

– Culcă-te liniştită. Ţi-e rece?

– Zi-mi ce ai. De ce plângi?

– Sunt stresat, sunt încărcat... Am trecut prin multe...

– Tu? Eu ce să mai zic?

– Am ajuns să fac rahaturi şi să te fac să mă deteşti, ca să te aduc lângă mine? De ce, Irina? Ce este atât de greşit la mine? Îţi dai seama în ce hal am decăzut, făcând tot ce am făcut? Tu mă urăşti, Robert e supărat pe mine... şi mie mi-e silă să mă privesc în oglindă...

– Realizezi, în sfârşit, ce prostie ai făcut?

– Da, realizez. Dar eram disperat. Nu mai puteam aştepta, aşa cum îmi cereau ceilalţi. Ştiu că nu mă înţelegi. Dacă te-aş fi ştiut singură, poate că aş mai fi avut răbdare. Dar când am aflat că a intrat Alex în viaţa ta, m-am panicat...

– Matei, nu se face aşa ceva. Oamenii nu sunt obiecte. Şi nu e normal să obţii ceva, prin mijloace perverse.

– Crezi că nu ştiu? Aşa m-ai cunoscut? De un asemenea om te-ai îndrăgostit tu?

– Nu. Dar te-ai schimbat foarte mult...

– Din cauză că te iubesc.

– Matei, iubirea nu schimbă oamenii în rău. Iar în viaţă trebuie să înveţi şi să pierzi...

– De ce să te pierd, Irina? Zi-mi de ce! Eu tot nu am înţeles de ce ai plecat. Ne era bine, eram fericiţi, voiam să mă căsătoresc cu tine.

– Eu nu eram fericită. Nu-mi era bine decât pe jumătate.

– De ce? Pentru că te-am înşelat? De aceea ţi-ai pierdut încrederea în mine, nu?

– Chiar aşa, ai putea să-mi explici de ce m-ai înşelat? Nu sunt aşa cum vrei? Ai căutat la altele, ceva ce îmi lipseşte?

– Nu vorbi prostii! Eşti perfectă! Ce să caut la altele?

– Şi atunci?

– Nu ştiu, Irina. Am fost obişnuit cu o astfel de viaţă libertină. E greu să te schimbi peste noapte, chiar şi atunci când iubeşti; e greu să renunţi la obiceiuri de-o viaţă. Poţi face asta, doar în timp. Apoi mai sunt şi diferite conjuncturi, care te aduc în situaţia să înşeli... e totul facil, iar tu nu te simţi vinovat, ştiind că nu faci nimic cu sufletul, că e ceva de moment... ceva pur fizic, care nu alterează cu nimic iubirea...

– Astea nu sunt argumente pentru mine.

– Iubita, apariţia ta în viaţa mea a schimbat multe şi asta m-a speriat. Pentru că nu mai simţisem niciodată ceea ce am simţit pentru tine. Simţeam cum mă subjugi, cum deveneam dependent de tine... La început am făcut eforturi să nu mă îndrăgostesc, îmi ziceam că nu mai vreau o relaţie – şi mai ales cu tine, care erai prea mică... şi chiar dacă nu mă înţelegi, şi asta a fost motivaţia pentru care am căutat să-mi fac de cap cu alte femei. Ţineam cu dinţii de libertatea mea...

– M-ai dezamăgit, Matei. Nu te mai recunosc. Îmi e teamă de tine şi nu mai am încredere în tine...

– Ştiu. Şi încerc să repar cumva ceea ce am stricat – şi nu ştiu cum. Aş face orice ca să mă ierţi. Te iubesc enorm, înţelegi? Vedeam lângă mine un Matei răpus de emoţii, umil şi foarte trist.

– Haide, nu mai plânge. L-am îmbrăţişat, iar el m-a strâns tare la piept şi a început să plângă şi mai tare.

– Iartă-mă! Te implor să mă ierţi, iubita mea! Nu dorm de câteva zile, sunt distrus. Nimeni nu ştie cât am plâns noptile în dormitor şi cum mă simţeam când ştiam că nu te voi găsi acasă. Şi nu puteam să le arăt celor din casă durerea mea, pentru că şi ei sufereau după tine. Şi mă învinovăţeam că din cauza mea trebuia să sufere

toți. Nu știu dacă înțelegi prin ce am trecut... Poate că ar fi trebuit să fiu de neclintit și să nu mă impresioneze lacrimile lui Matei, dar eram un om bun și foarte milos. Nu am putut rămâne indiferentă la suferința lui și, deși rațiunea îmi amintea mereu cât rău îmi făcuse, inima mă îndemna să-l iert și să țin cont de părțile lui frumoase. Totodată, nu mă puteam pune pe un piedestal de pe care să-l judec, cât timp aveam și eu partea mea de vină. Mă consideram vinovată pentru sentimentele pe care le aveam față de Robert și pentru egoismul cu care l-am abandonat pe Matei.

– Te iert. Gata, nu mai plânge, i-am spus. Nu mai suportam să-l văd cum se consuma, oricât de supărată eram încă, pe modul lui total neortodox de a acționa. De câte ori un om mi-a greșit cu ceva, nu am judecat și nu am condamnat imediat. Am căutat să-i cunosc intențiile și motivația din spatele greșelilor. Am încercat să mă pun în locul lui și să-l înțeleg.

Mă gândeam la Matei cu milă, știind că nu i-a fost mereu ușor în viață. Chiar dacă alții îl invidiau pentru viața aparent perfectă, nu întotdeauna i-a fost bine. Cât timp a fost căsătorit cu Silvia, a suferit foarte mult. A fost condamnat să trăiască alături de o femeie pe care nu o iubea, iar fericirea lui a fost doar un simulacru. Tatăl lui l-a amenințat că-i va lua totul, dacă nu se va căsători cu Silvia, iar el a fost nevoit să trăiască alături de ea, o singurătate cumplită. A căutat ceea ce i-a lipsit prin diverse paturi primitoare. S-a lăsat folosit și păcălit de anumite femei, pentru care el nu era decât o partidă bună. Știam că era foarte ușor să te lași viciat de lumea din care făcea parte – o lume în care oamenii se cuplau iluzoriu, fără a ține cont de valorile sufletești, o lume în care a face sex era ceva la fel de normal ca a bea o cafea. După moartea tatălui său, Matei a încercat ca, de dragul fetiței lor, să rămână cu Silvia, dar aceasta dăduse în patima alcoolului. Nu era de ajuns că se simțea străin de ea, acum mai trebuia să-i fie și silă și rușine față de lumea care îl înconjura. I-a fost greu să decidă să o părăsească, știind că fetița lui va crește fără o

familie unită. Mama lui, bunica - pe care o iubea foarte mult - şi toţi ceilalţi au făcut presiuni asupra lui, încercând să-l convingă să mă divorţeze. Pe lângă problemele personale, îi mai rămăseseră pe umeri şi toate responsabilităţile legate de firmă şi de mama lui.

Matei nu era un om rău - din contră. Dar era uneori un băieţel care acţiona iresponsabil - mai ales când se simţea ameninţat de ceva. Nu suporta să piardă şi suferea de mania persecuţiei, ceea ce nu era anormal, ţinând cont de istoria trăită în căsnicia lui.

Îmi aminteam de tata, care mi-a spus că o femeie inteligentă poate schimba un bărbat în bine. Că, iubindu-l şi iertându-l, îl poate face să-şi dorească să fie puternic şi bun. Am decis să-l iert şi să-i mai dau o şansă, relaţiei noastre. Poate că eram ipocrită, poate că ascundeam iubirea pentru Robert sub preş, dar aşa îmi dicta inima să fac.

„Te iert, a câta oară? Te iert pentru că te iubesc. Dar dacă mă mai dezamăgeşti vreodată, voi pleca. Acum nu te voi mai pune la zid, conştiinţa ta va face asta în locul meu. Te iubesc şi îi voi mai da o şansă iubirii noastre. De dragul tău, de dragul meu şi de dragul oamenilor care ne iubesc împreună – oameni a căror linişte, siguranţă şi fericire depind de noi. Poate că tot ceea ce trebuie să fac acum este să las lucrurile să se întâmple. Nu sunt Dumnezeu, ca să pot ordona universul, în funcţie de dorinţele mele, nici măcar atunci când vreau să fac ceea ce trebuie. Sunt etape prin care trebuie să trec. Sunt lucruri care trebuie să se întâmple şi sentimente care trebuie să se consume. Nu am nimic altceva mai bun de făcut – şi, oricum am obosit să mai lupt contra destinului. Fie ce o fi!“, scriam în jurnal.

Şi astfel am ajuns din nou la Snagov, înconjurată de toţi cei pe care îi părăsisem. Aveam senzaţia că nu am lipsit niciun minut din casa aceea, că toate acele cinci luni care au trecut, au fost comprimate într-un vis de câteva secunde. Că nimic din tot ceea ce am trăit nu a fost real. O luasem şi pe Simona să locuiască la Snagov, iar

Matei îi promisese că-i va găsi un job bun. Eram încă supărată pe Matei şi el trebuia să ştie asta. Trebuia pedepsit o perioadă, cu un comportament distant, care speram eu că-i va băga minţile în cap.

Întoarcerea mea la Snagov le-a schimbat tuturor starea de spirit. În ziua în care am ajuns, am alergat ca o nebună către camera fetiţei. Îmi era atât de dor de ea, încât simţeam că mai aveam fix o gură de aer, până voi ajunge la ea şi că numai în momentul în care o voi ţine în braţe, voi mai primi viaţă. Am luat-o în braţe, m-am aşezat pe jos cu ea şi i-am pupat mânuţele micuţe, plângând. O iubeam enorm şi cu siguranţă şi ea mă iubea pe mine. Singura care nu părea încântată de prezenţa mea în casă era Diana, iubita lui Robert. Iar pe Simona nu o înghiţea, pentru că Simona nu putea fi prefăcută şi nu schimba amabilităţi cu ea. Probabil că Diana se simţea respinsă şi singură, pentru că eu o aveam pe Simona alături, iar ea era singură.

– Hai să nu o tratăm ca pe o paria şi să o acceptăm, i-am spus Simonei după ce ea şi Diana au avut un schimb de replici tăioase.

– Nu-mi place de ea.

– No, lasă, că nu tre' să o iei de nevastă... Nici eu nu o plăceam pe Diana. Părea genul de femeie frustrată, negativă, care căuta în orice lucru un motiv ca să se plângă. Era total diferită de mine, pentru că eu eram mereu pozitivă şi veselă. Ea comenta mâncarea, comenta muzica şi aveam impresia că mai avea puţin şi îmi cerea să-mi schimb toate preferinţele, în funcţie de starea şi de gusturile ei.

Diana şi Robert se ştiau de multă vreme şi, cândva, au mai încercat să aibă o relaţie, dar fără succes. Terminase stomatologia şi aştepta ca părinţii să o ajute să-şi deschidă un cabinet. Faptul că era medic stomatolog o făcea să fie infatuată şi să trateze oamenii cu superioritate, lucru pe care eu nu îl suportam. În primele zile a încercat să fie prietenoasă cu mine, dar nu a reuşit să-mi intre la inimă. Am simţit de la început că nu mă agrea – şi mă irita ipocrizia ei. Apoi a început să aibă o atitudine ostilă, simţindu-se poate ameninţată de

prezența mea în casă. Poate că își dorea să fie stăpână în palat și o deranja că toată lumea mă considera pe mine responsabilă.

– De ce uiți așa lung, la unghiile mele?, m-a întrebat ea într-o dimineață, la micul dejun.

– Nu mă uitam lung, ci discret.

– Nu-ți place oja mea?

– Ce preferi, adevărul care doare sau minciuna care vindecă?

– Adevărul.

– Nu, nu-mi place.

– De ce?

– Maro sidefat? Îți face unghiile să arate ca niște copite. Matei și Robert și-au aruncat câte un zâmbet scurt, iar Simona a început să râdă.

– Mie-mi place oja mea, a spus Diana mândră.

– Asta e tot ce contează, am spus plictisită. N-ar mai trebui să ceri păreri, dacă ești convinsă că e ok...

– Of, mi-au lipsit aceste dimineți!, mi-a spus Matei, încercând să mă sărute. M-am retras puțin, iar el și-a continuat masa, devenind deodată serios.

– Nu mi-ați povestit cum a fost în America, am spus, sperând să dau curs unei conversații plăcute la masă.

– Cumplit, iubita. Fără tine, a fost aiurea de tot...

– Când te întindeai cu toate curvele, nu-ți era cumplit fără ea?, a întrebat Simona, deodată.

– Dar când Irina se întindea cu Alex ăla și Matei plângea aici?, a spus Diana imediat. Robert a privit-o cu reproș, iar Matei a vrut să-i răspundă, însă l-am întrerupt.

– Auzi, Diana, tu te bagi în problemele noastre în calitate de mecanic sau de supozitor?, am întrebat-o.

– Păi văd că vii aici și faci pe sfânta și te iei de săracul Matei, care numai eu știu cât a suferit...

– Matei, ți-ai angajat avocată?

– Nu, iubita. Diana, cum îți permiți să...

– Ia taci. Ia ascultă, drăguțo. E pentru prima și ultima oară când îți permit să mă abordezi așa. Nu e problema ta ce am făcut eu cu viața mea și nu ai niciun drept să mă judeci.

– Mie să nu-mi spui drăguțo, că sunt mai mare decât tine.

– Mai mare? Atunci de ce nu arăți un spirit superior? O educație mai bună? Crezi cumva că dacă te afli sub același acoperiș cu mine, ai dreptul să mă judeci?

– Nu te judec, dar...

– Vezi că ți-ai cam depășit atribuțiile în casă. Treci și desfășoară-te în dormitor, poate că acolo te pricepi mai bine.

– Nu e cazul să...

– Gata, Diana! Ai fost impertinentă, i-a spus Robert.

– Îi iei apărarea? Văd că stați toți drepți în fața ei! Eu nu o să-i suflu în fund unei copile de douăj' de ani!

– Stai liniștită că nu am nevoie de suflările tale. De aia nu mă poți respecta? Pentru că sunt cu șase ani mai tânără decât tine și încă nu am terminat facultatea?

– Sau o invidiezi?, a spus Simona deodată.

– De ce aș invidia-o?

– Pentru că e frumoasă și deșteaptă și iubită. Și șmecheră!

– Gata, fetelor..., a spus Robert, cu un ton rugător.

– Voiam să fim prietene, să știi... , a spus Diana, care nu știa când să renunțe.

– Atunci caută să ai bun simț și să te limitezi la ceea ce te privește, i-a spus Robert.

– Văd că pe ea o aperi și pe mine nu!

– Nu o apăr. Poate face asta singură și o face foarte bine. Dar te avertizez să nu te certi cu ea. Are o judecată mult prea sănătoasă, ca să o poată demonta cineva, a spus Robert foarte ferm.

– Poate te pun să alegi între mine și ea!

– Nu te obosi. Îți spun de pe acum că o aleg pe ea.

– Nu ar fi mai bine să vă înțelegeți, fetelor?, a intervenit Matei. Diana, vezi că Robert e în stare să dea foc la o lume întreagă pentru ea. Şi pe bună dreptate. După ce o vei cunoaşte cu adevărat, o vei iubi la nebunie.

Trebuia să merg la Alex, ca să discut cu el şi să-mi iau lucrurile. Am ales o zi în care ştiam că Matei şi Robert se vor întoarcă târziu de la birou şi am plecat împreună cu Simona, acasă la Alex. Nu l-am găsit acasă, dar aveam cheile, aşa că am intrat şi mi-am adunat lucrurile pe care le-am dus, pe rând, la maşină.

– Mă bucur că nu e acasă, ca să vadă cum îmi adun lucrurile, i-am spus Simonei.

– Să ştii că mi-e milă de el. Cine ştie ce o fi în sufletul lui. Haide, duc şi astea în maşină şi fac o tură prin oraş, ok?

– Da. Îl aştept să vorbesc cu el şi te sun când să vii după mine... Între timp, Matei ajunsese acasă şi m-a sunat ca să vadă unde eram. I-am spus că mă plimbam prin magazine cu Simona şi că nu voi întârzia prea mult.

– De ce n-ați luat-o şi pe Diana?, m-a întrebat el, suspicios.

– Pentru că nu e o companie plăcută. Alex a ajuns acasă abia la şapte, iar când m-a văzut în living, s-a aşezat imediat pe fotoliu.

– Mi-am luat lucrurile, i-am spus, văzând că nu zicea nimic.

– Ok.

– Alex...

– Nu vreau să discutăm. Nu dorm de câteva nopți. Îmi ajunge.

– Ascultă-mă, te rog! Alex, nicio clipă nu am intenționat să te înşel sau să mă întorc la Matei. Nu mi-aş fi bătut joc de tine.

– Şi cu toate astea, ai făcut-o.

– Fără voia mea. În ziua aceea m-am întâlnit cu Robert, din pură întâmplare. De fapt m-a urmărit şi m-a atras într-o capcană...

– Te uiți la prea multe filme...

– Alex, nu sunt filme. E realitatea. Am ajuns în Poiană, fără să știu că Matei era acolo.

– Dar de ce te-ai dus în Poiană?

– Pentru că am vrut să lămuresc cu Robert niște lucruri. Știam că el mă poate ajuta să-l țină pe Matei departe. Matei mi-a făcut un ceai și mi-a pus somnifer. Nu știu cum am ajuns în pat cu el. M-a dezbrăcat, doar ca să mă găsești tu așa.

– Era și el dezbrăcat.

– Da. Pentru că a înscenat totul, dar nu s-a întâmplat nimic.

– Și atunci de ce ești cu el acum?

– Nu știu... E complicat. Așa simt că trebuie să fac.

– Îl iubești, asta e! M-a avertizat...

– Alex, tu cum ai ajuns atunci în Poiană?

– M-a sunat și mi-a spus să vin să văd cu ochii mei că ești cu el.

– Păi, vezi?! Ți-au trebuit trei ore ca să ajungi în Brașov. Nu te-ai gândit că a plănuit totul?

– La telefon m-ai mințit. Mi-ai spus că ești la o prietenă.

– Aveam de gând să-ți spun adevărul...

– Încă nu-mi vine să cred ce face Matei. M-am întâlnit cu el în București, atunci, când ți-am zis și mi-a spus că nimeni nu o să i te poată lua. Că va lupta pentru tine și că te va recuceri cu orice preț, dar nu-l credeam așa de nebun...

– O să mă ierți?

– Ce să iert? Că m-am aruncat orbește într-o relație cu o copilă care nu știe ce vrea?

– Ai dreptate. Sunt o copilă și poate că nu știu ce vreau. Dar să știi că am fost sinceră cu tine. Țin la tine...

– Și cu ce mă ajută asta?

– Vrei să ne mai vedem, din când în când?

– Ca să ce?

– Nu știu. Să vorbim? Să fim prieteni?

– Poftim?

– Sunt ataşată de tine...

– Chiar nu poţi renunţa la el?

– Încă nu. Am încercat, dar... Am vorbit timp de vreo oră despre noi şi relaţia mea cu Matei, încercând să-l conving să mă ierte.

– Vreau să mă asigur că eşti ok, Alex. Nu vreau să treci singur prin asta, sunt responsabilă de tot...

– Nu vreau mila ta.

– Nu e milă, e iubire.

– Mă faci să râd!

– Crezi că nu te iubesc? Nu aş fi putut sta cu tine dacă nu te iubeam. Aşa e, sunt o copilă proastă, am greşit, să nu crezi că-mi e uşor, să nu crezi că dorm liniştită. De fapt adorm nopţile plângând, mă simt vinovată pentru ceea ce ţi-am făcut. Mi te imaginez singur, trist şi punându-ţi întrebări... Te rog doar să mă ierţi şi să-mi spui cum aş putea să te ajut să depăşeşti perioada asta mai uşor...

– Ai idee ce simt?

– Da, am. Şi mă doare enorm! Am început să plâng, iar el a venit lângă mine şi m-a îmbrăţişat.

– Gata, nu mai plânge. Ştii ce e culmea? Că nu pot să te urăsc... Dar mai trebuie să treacă timp, ca să-mi treacă iubirea, ştii?

– Apoi vom putea fi prieteni?

– Nu ştiu... sper. Simona mă aştepta deja de o oră în maşină, în faţa casei lui Alex. M-a sunat şi mi-a spus că ar fi bine să plecăm, iar eu mi-am luat rămas bun de la Alex, plângând în hohote. Aveam impresia că lăsasem în casa lui o parte din mine – o parte fără de care aş fi simţit permanent, o durere cumplită.

– N-am să mă iert niciodată pentru ce i-am făcut!, i-am spus Simonei când am intrat în maşină. Nu merita asta!

– O să-i treacă; îi trebuie timp...

– Timp, pe naiba! Dacă ar trece mai repede... sau dacă am putea să dormim în tot acest timp, ca să nu mai trecem prin dureri.

– În locul tău, l-aş păstra pe Alex în viaţa mea. Ai putea veni din când în când la el, ca să-ţi compenseze ceea ce nu ai de la Matei...

– Hai că eşti nebună rău de tot!

– Carpe diem, Irina! Ia tot ce poţi de la viaţă, ia orice fărâmă de iubire şi de plăcere!

– Nu mă văd aşa...

– O să priveşti în urmă, la sfârşit şi o să regreţi, să ştii! Vrei să fii ca mamele noastre, care s-au irosit la cratiţă? Care nu au ştiut ce înseamnă o bucurie, un concediu de vis, o seară romantică, o aventură care să le facă sângele să fiarbă? Tu ştii că mama nu a avut orgasm niciodată?

– Pe bune?

– Da! A trăit o viaţă neîmplinită, ca un robot. Serviciu, muncă acasă şi copii. Tata la fel. Uneori mă uit la ei şi mă minunez că mai sunt împreună. Nu au nimic în comun.

– Şi mama s-a irosit.

– Păi vezi? Aşa vrei să fim şi noi? Hai să trăim! Cu bune şi rele!

– Da, dar asta implică oameni... şi nu vreau să fac rău.

– Nu faci niciun rău. Şi ei îşi trăiesc viaţa lor şi poveştile lor. Tu nu eşti capabilă să faci rău, decât ţie. Proasto!

– Săracul Alex...

– Tocmai asta spun, să te mai vezi cu el. De ce i-ai fi fidelă unuia ca Matei?

– Tu mă înveţi numai la prostii!

– Ba nu. Îţi jur că dacă era vorba de Alex, să fi fost invers, nu te-aş fi încurajat să-l înşeli. Dar Matei? Please! Trăieşte-ţi viaţa! Mai are puţin şi te leagă cu lanţuri acolo!

– Cred că tata nu ar fi mândru de mine...

– Nu zău? Nenea Vili era un om mult prea deschis la minte. Îţi spun eu că te-ar fi învăţat la fel – să trăieşti viaţa. Să faci ce vrei. Nu ţi-a spus el mereu, să faci ce simţi?

– Simt că vreau să mă pot privi în oglindă. Ce spunem, când ajungem acasă?

– Că am umblat prin magazine. Că am stat la o prăjitură... Şi ia mai dă-i în puii mei pe Matei şi pe Robert! Că nu m-au cumpărat de la piaţă! Când am ajuns acasă, Robert ne-a întâmpinat cu o privire scrutătoare, de parcă ar fi putut citi în ochii noştri, dacă i-am fi ascuns ceva. Era deja trecut de ora cinei, iar eu fusesem plecată şi nu le-am pregătit masa, aşa cum obişnuiam.

– S-au întors prinţesele! Parcă nu întârziam la masă, nu?, a spus Diana.

– Maiestatea sa poa' să facă ce vrea muşchii ei, capisci?, i-a spus Simona, întorcându-i spatele.

– Şi? Nu aţi cumpărat nimic?, a întrebat Robert. Eu m-am blocat pentru câteva clipe, dar Simona m-a salvat.

– Aoleu, era să uităm alea în maşină. Le duc eu sus, ok? În maşină se aflau câteva plase cu lucrurile pe care le luasem de la Alex.

– Unde-i Matei?, l-am întrebat pe Robert, care se ţinea după mine, în timp ce urcăm scările către etaj.

– Sus, mi-a spus, luându-mă de mână şi întorcându-mă cu faţa spre el. M-a studiat puţin, apoi şi-a trecut un deget peste gura mele.

– Ce-aţi servit în oraş, maiestate? Sărutări? Aveţi buzele roşii şi puţin inflamate...

– Aşa, şi?

– Şi eram curios... cunosc expresia vinovată şi aceste buze...

– Sictir! Diana nu se sinchisise să pregătească masa, de aceea Oli a gătit ceva în grabă şi ne-a chemat jos. În timpul cinei, Robert mă studia foarte atent şi a încercat să mă pună în dificultate, cerându-mi să povestesc pe unde m-am plimbat cu Simona, ca şi cum ştia că ascundeam ceva. Matei părea absent şi foarte îngândurat şi mă întrebam dacă nu cumva bănuia că fusesem la Alex.

Cu Alex vorbeam la telefon şi ne scriam mesaje, atunci când Matei era plecat. Mă ruga să merg la el, dar nu puteam găsi scuze pentru a pleca de acasă. Într-o seară, când Matei şi Robert m-au anunţat că vor întârzia, m-am întâlnit cu Alex la lac, în Snagov. Am luat bicicleta şi am plecat de acasă, fără să ştie nimeni.

– Îmi era dor de tine!, mi-a spus el, în maşina lui.

– Nu o să te las singur, să ştii. Vom trece împreună peste asta.

– De ce faci asta?

– Pentru că-mi pasă de tine. Ţin la tine şi nu pot trăi cu gândul că te-am rănit. Nu abandonez oamenii, aşa... Am stat de vorbă mai mult de o oră, povestind despre familia lui, despre prieteni comuni şi despre relaţia mea cu Matei. Alex era un om prea decent, altfel poate că ar fi încercat să facă dragoste cu mine. Dar cât timp am stat împreună m-a îmbrăţişat şi m-a mângâiat într-una. La un moment dat, l-am văzut privind cu uimire în spatele meu şi am întors capul. Lângă maşina noastră era Robert, care mi-a făcut semn să ies afară. Am blocat repede uşa şi m-am întors către Alex.

– Lasă-l, nu va face nimic, i-am spus lui Alex.

– Chiar te urmăreşte? Pe bune, parcă e un film cu mafia...

– Irina, deschide uşa!, a strigat Robert.

– Ce vrei?, am spus, lăsând puţin geamul în jos.

– Ieşi din maşină acum.

– N-ai treabă?

– Vii acum acasă. Haide!

– Alex, o să plec acum. E nasol că a aflat că ne vedem. Va trebui să fiu mai precaută.

– Ai grijă de tine, ok? L-am îmbrăţişat pe Alex şi am deschis portiera maşinii, iar de îndată ce am ieşit, Robert mi-a luat bicicleta, pe care s-a chinuit să o aranjeze cumva în portbagaj. Am urcat în maşina lui şi i-am făcut cu mâna lui Alex, care tocmai pleca.

– De câte ori te-ai văzut cu el?, m-a întrebat Robert, după ce a intrat în maşină.

– Contează?

– Răspunde-mi!

– Nu ţipa la mine, idiotule! Nu ai dreptul să mă iei la întrebări. Nu mă confunda cu Diana.

– O să-i spun lui Matei.

– N-ai decât. A dat onestitatea în tine? De ce nu-i spui tot?

– Ce tot?

– Cum m-ai sărutat de câteva ori, de exemplu!

– Alea au fost nişte copilării!

– Şi astea sunt copilării...

– Ba nu. Astea pun în pericol relaţia ta cu Matei.

– Şi copilăriile de care spui, n-au pus în pericol relaţia cu Matei?

– Îmi vine să te strâng de gât. Mă scoţi din minţi, fierbe sângele în mine...

– Eşti excitat? E cam naşpa să nu mai fii taur comunal, nu? Te încurcă Diana... Robert a pornit maşina şi până acasă nu a scos niciun cuvânt.

– Să-i spui lui Matei, da? Altfel îi spun eu.

– Ţine-ţi gura. Ajunge cât e de distrus...

– Vai, vai! Robert, loialul şi cinstitul! Câinele credincios îşi va minţi stăpânul? Vei putea să trăieşti cu o conştiinţă încărcată? Tre' să fie tare greu...

– Auzi? Într-o zi, o să-ţi dau o mamă de bătaie, de mă ţii minte!

– Mai bine mi-o tragi. Te voi ţine minte mai repede, decât după o bătaie. Măcar să am şi eu o amintire frumoasă cu tine. Una, măcar. Sau nu ar fi frumoasă? Ar fi un eşec total, nu?

– Tu nu oboseşti niciodată?

– Nu. Ţi-e ciudă? Mai bine spune-mi cum de ştiai unde sunt.

– N-ai tu treabă...

– Robert, de unde ştiai?

– Irina, mă oboseşti! Lasă aşa şi gata. Te avertizez să nu te mai vezi cu Alex. Termină cu prostiile. Nu te mai purta copilăreşte şi nu mă face să stau poliţai după tine!

– Fac ce vreau cu viaţa mea!

– Nu te recunosc! Who are you?!

– I am the best – şi la naiba cu restul!

– You are a beast, poate vrei să spui... Bestie!

– Să-ţi vezi de viaţă şi de iubită. Se văita că nu-i dai atenţie.

– Asculţi pe la uşi?

– Păi de ce, oi fi doar tu, poliţai?

– Gata, taci! Nu te mai suport!

– Tremuri tot. Varză ce eşti! Când am intrat în living, Simona m-a întâmpinat cu o expresie speriată.

– Vezi că a aflat Matei, mi-a spus ea încet.

– Cum naiba?!

– Nu ştiu!

– Robert, de unde ştie Matei? M-am aşezat pe un fotoliu, iar după câteva clipe l-am văzut pe Matei coborând scările. S-a oprit la câţiva paşi de mine şi mă privea scrutător.

– Vino sus ca să vorbim, mi-a spus el cu un ton rece.

– Ba vorbiţi aici, de faţă cu mine, i-a spus Simona.

– Închide-ţi rottweilerul şi hai să vorbim, am spus!

– Ce e de discutat, Matei?

– Te porţi ca o curvă!

– Poate că sunt una. Şi acum mă descopăr. Îmi găsesc adevărata identitate. Matei a făcut câţiva paşi spre mine, dar Robert şi Simona s-au ridicat repede şi l-au oprit.

– Ce, vrei să mă baţi?

– Te strâng de gât! Cum ai putut face aşa ceva?

– Foarte simplu. Nu e greu deloc.

– La fel cum ai putut tu să o înşeli, băi! A avut de la cine învăţa!, a spus Simona.

– Lasă că te învăţ eu minte şi pe tine!

– Îmi dai o bătaie...

– Spune, Irina! De ce faci asta?

– Aoleu, îmi trebuie motiv? Ia să vedem, cum ziceai tu? Ah, da! Ca să mă conving că tu eşti bărbatul vieţii mele, bla, bla, bla!

– Lasă-mă, Robert, o strâng de gât şi scap de ea! O să-i tai capul şi o să mi-l pun în vitrină!

– Calmează-te, naibii, i-a spus Robert, forţându-l să se aşeze.

– Mă umileşti cu Alex? Acum ai ajuns să ţi-o tragi aici, unde mă ştiu vecinii? Vrei să mă faci de râs?

– Dacă mi-o trag, mă fac eu de râs. Clar? Nu te reprezint pe tine, ci mă reprezint pe mine. Şi mi se rupe mie de orgoliul tău! Tu şi mă-ta, care v-aţi chinuit o viaţă să defilaţi cu imagini imaculate şi cu familia perfectă!

– Toată lumea ştie că eşti iubita mea!

– Mi se rupe mie de toată lumea ta! Ce? Mă va judeca lumea ta perversă şi ipocrită, care defilează cu moralitate şi perfecţiune? Sictir! Nu datorez nimănui nimic. Fac ce vreau cu viaţa mea şi sunt direct răspunzătoare de ceea ce fac! Iar dacă ţie îţi e ruşine cu iubita ta, pe care ai afişat-o ca perfecţiunea întruchipată, de ce mă ţii aici? Nu sunt perfectă, ok? Poate că eram înainte să ajung în cloaca asta, unde m-ai pervertit tu în ultimul hal!

– Nu te recunosc!

– Pentru că m-ai confundat cu proastele cu care erai obişnuit. Vezi că nu ştii cine sunt şi nici de ce sunt capabilă. Enervează-mă tu mult şi îţi arăt eu imagine în faţa lumii!

– Te-ai culcat cu Alex?

– Nu, am cusut goblen!

– Tu chiar nu ai puţină ruşine?!

– Ruşine pentru ce, Matei? Auzi, ce faci atâta circ? Ţi se pare cumva că sunt nevasta ta? Te-am rugat eu să mă aduci aici? M-ai adus cu forţa! Ţi-ai asumat ceea ce voi face.

– Ce vei face?

– Mai vedem. Voi face ceea ce mă taie capul.

– Te omor, mă auzi?!

– Gata, Matei!, a strigat Robert.

– Ce dracu mă fac, frate, cu asta? A luat-o razna, nu vezi? Îl aranjez eu pe Alex...

– Dacă îi faci vreun rău lui Alex, numai cu gândul, crede-mă, Matei, o să regreți. Nu-i băga pe alții în mocirla noastră, clar?! Eu m-am dus la el de bună voie.

– De ce?

– De treci codrii de aramă! M-am ridicat şi am urcat în camera mea, însoțită de Simona, care comenta de zor.

– Proastă eşti, tu... Să-ți laşi mobilul...

– L-am uitat în camera mea... Deci aşa a aflat, mi-a citit mesajele cu Alex...

– Vezi că te cotrobăie! Ia vezi ce faci cu jurnalul ăla!

– N-are cum să ajungă la el. E încuiat cu cheie, plus cifru...

Ca să evit orice discuție cu Matei, m-am încuiat cu Simona în camera mea şi nu am mai ieşit decât noaptea târziu. Am coborât amândouă în living, ca să bem un ceai şi să ne uităm la televizor. I-am văzut telefonul lui Matei şi am decis să-i caut prin el, aşa cum făcuse şi el. Am început să-i citesc mesajele şi spre uimirea mea, unul dintre ele era de la Diana. *„Iartă-mă că fac asta, poate fac o greşeală enormă, dar am aflat ceva de Irina şi nu-ți pot ascunde... nu ar fi corect. I-am umblat în mobil că-i suna şi am văzut că se va întâlni cu Alex. Te rog să nu te superi şi să nu-i spui. Vii acasă? Se vor vedea la lac...“*

– Ce-ai găsit, tu? Te-ai schimbat la față, mi-a spus Simona.

– Ştii de unde a aflat Matei? Nu el mi-a umblat în telefon. El nici măcar nu era acasă. Diana a umblat şi i-a scris mesaj.

– Cum?!

– Ia şi citeşte. Simona a citit mesajul şi de îndată a pornit ca o tornadă către camera lui Robert.

– O calc în picioare! O omor!, a spus ea, alergând pe scări.

Am alergat după ea, dar nu am putut s-o opresc. A dat buzna în camera lui Robert şi s-a dus direct către Diana, care stătea întinsă pe pat şi se uita la televizor. De îndată ce a ajuns lângă ea a luat-o de păr şi a început să o înjure de mama focului.

– Ce naiba aveţi?!

– Opreşte-o, Robert!, am spus. Robert a imobilizat-o cu greu pe Simona, care apucase să o păruiască bine pe Diana.

– Sifon ce eşti, te calc în picioare!, striga Simona, cât de tare putea. Cum ţi-ai permis, fă, să umbli în telefonul ei? Şi de ce i-ai scris lui Matei? Credeai că scapi de ea şi rămâi tu prinţesă în casă? Vrei să-i desparţi?!

– Ce-a făcut?, a întrebat Robert, privindu-mă uimit.

– Ia telefonul lui Matei şi citeşte. Vrei să spui că nu ştiai că ea i-a spus lui Matei?

– Nu! Diana e adevărat?, a întrebat Robert, apucând-o de mână şi ridicând-o de pe jos.

– Lasă-mă să-ţi explic...

– Pot să ştiu şi eu de ce ţipaţi aşa?!, a întrebat Matei, intrând în cameră.

– Uită-te la mine, sifoano!, a strigat Simona către Diana. O să-ţi pun laxative în mâncare, cremă depilatoare în şampon şi când o să fii în cadă, o să-ţi arunc foenul pornit, peste tine!

– De ce?! Pentru că am fost corectă? Eu nu pot mânca la masă cu Matei, ştiind că lumea îl înşeală! Mă bucur că v-aţi convins cine e prinţesa voastră adorată! Am ieşit din dormitorul lui Robert, iar el a venit după mine, urmărindu-mă până în camera mea.

– Ce naiba vrei? Văd că ţi-ai luat colegă detectiv...

– Irina, nu am ştiut de asta. Îţi dai seama că nu aş permite...

– Ce nu ai permite? Lasă-mă, naibii.

– O să am o discuție cu ea. Îți promit că nu va mai face!

– Stau sub același acoperiș cu oameni care mă dușmănesc și care mă cotrobăie?

– O să am grijă de asta.

– O să plec de aici!

– Vrei să renunț la ea? Fac asta.

– Lasă-mă, te rog să mă lași!

– Iubita, vii la nani?, a întrebat Matei, intrând în camera mea.

– Dormi cu Diana. Văd că te-ai aliat cu ea... poate facem și un schimb, ce ziceți? Tu cu ea și eu cu Robert...

– Tot tu faci pe interesanta? Tot tu ești supărată? Timp de două zile, în casă a fost o atmosferă foarte tensionată. Diana ne evita pe mine și pe Simona, iar eu stăteam mai mult izolată în camera mea. De câte ori ea și Simona se întâlneau, își aruncau reproșuri și cuvinte jignitoare.

– Irina, vreau să vorbesc cu tine, mi-a spus Diana, într-o seară.

– Te ascult.

– Poate că nu merit să-mi dai o șansă să fim prietene...

– Păi nu, nu meriți.

– Știi, am făcut-o într-un moment de gelozie, era o copilărie...

– Copilărie? La douăzeci și opt de ani? Păi nu eram eu copila?

– Într-o situație similară, nu i-ai fi spus lui Robert?

– Ba da, i-aș fi spus. De aceea nici nu te judec. Dar intenția contează. Intenția mea nu ar fi fost să-ți fac rău. Pe când intenția ta a fost cu direcție. Ai căutat să-mi faci rău. Nu aveai ce căuta în camera mea – și mai ales în telefonul meu.

– Mă ierți?

– Da, te iert. Nu mă culc noaptea supărată pe oameni. Dar ți-ai ratat orice șansă ca eu să am încredere în tine. Nu-mi plac astfel de oameni. Mă așteptam să fii mai matură, Diana. Oamenii au viața lor, secretele lor. Nu ai dreptul să intervii și să judeci. Te-ai gândit vreodată că fiecare om are motivele lui să facă anumite lucruri?

– Nu ştiam că...

– Nu ştii multe. Nu ştii că Matei m-a luat de lângă Alex prin mijloace perverse, fără ca măcar să apuc să-mi iau rămas bun! Ai idee cum e să te smulgă cineva de lângă un om de care eşti ataşată sufleteşte? Pentru că eu l-am iubit pe Alex. Iar Matei pretinde să mă ia de lângă el, ca pe un bibelou. Am un suflet. Şi o conştiinţă. Omul acela suferă.

– Îmi pare rău, crede-mă...

– Nu-ţi spun toate astea ca să-ţi scot ochii şi nici ca să mă justific. Ci ca să-ţi dai seama că trebuie să-ţi vezi de treaba ta. Lasă-i pe alţii să-şi administreze vieţile, cum cred de cuviinţă. Au dreptul ăsta.

– Of, câtă dreptate ai...

– Poartă-te matur. Atunci când vezi o situaţie, nu ştii câte ascunde în spate. Noi, oamenii, judecăm la prima impresie şi luăm decizii. Gândeşte puţin înainte. Eu te cred că vrei să-i impresionezi şi să ajungi la inima lor, dar aşa nu vei reuşi decât să-i îndepărtezi. Vezi că Matei iubeşte trădarea, dar urăşte trădătorul. Iar Robert la fel.

– O să-l influenţezi pe Robert, nu? Să se despartă de mine...

– Draga mea, dacă voiam asta, acum nu mai erai aici. Nu am niciun interes să o fac. Cât timp el este mulţumit de tine şi fericit, eu nu mă bag. Chiar dacă nu te plac...

– Să ştii că ceea ce am făcut a afectat mult relaţia cu el.

– Ai căutat-o cu lumânarea.

– N-am să mai fac asta, în viaţa mea.

– Ştiu. Voi avea grijă să nu mai ai acces la intimităţile mele. Umilitoare poziţia în care te afli... să fii tratată ca o hoaţă...

Stăteam pe canapea în living, când am văzut în biblioteca din hol, cartea în care eu şi Robert ne lăsam uneori bileţele pe ascuns. Oare mi-a mai pus vreun bileţel, de când am plecat? Am scos cartea cu emoţie şi am răsfoit-o. Am găsit câteva bileţele pe care le-am aran-

jat în ordine cronologică, pentru că noi treceam mereu data şi ora pe bileţele. Le-am citit în aceeaşi ordine cronologică.

„M-am trezit de dimineaţă şi am realizat că nu eşti aici. Urăsc casa asta. Urăsc fiecare lucru care îmi aminteşte de tine."

„Te urăsc. Mi-ai luat totul."

„Azi m-am eliberat de tine. Ai murit. Eşti doar o fantomă care mă mai bântuie din când în când."

„Nu ştiu de ce-ţi mai pun bileţele. Poate că nu le vei citi niciodată. Sau poate că da? Azi vreau să-ţi spun că am decis să iubesc din nou. Să nu mai fiu atât de singur. O să mă împac cu o fostă prietenă. Se numeşte Diana. Şi nu o voi aduce aici, ca să umple casa în locul tău. Nici măcar nu îţi mai simt lipsa. M-am înţeles bine cu ea, în trecut. Pare mai matură şi mai ok decât altele..."

„Când ai plecat mi-ai luat tot eul
Mi-ai luat până şi Dumnezeul
Nu mai am vise, nici speranţă.
Sunt mort, dar condamnat la viaţă."

„Te-am visat. Cu ochii deschişi. Mă urăsc!"

„Am nevoie să fiu iubit. Am nevoie să fiu îmbrăţişat şi privit cu dragoste. Am nevoie să simt o inimă bătând lângă mine. Am nevoie de o fiinţă pentru care să mă trezesc dimineaţa, căreia să-i spun noapte bună şi cu care să-mi împart zilele."

„Într-adevăr nu mai simt nimic pentru tine. Ai existat, vreodată, cu adevărat?"

Bileţelele scrise de Robert mi-au întors sufletul pe dos. Mă durea gândul că el nu m-ar mai putea iubi. Aveam nevoie de iubirea lui, aşa cum era - pentru că fără iubirea lui mă simţeam singură şi incompletă. I-am lăsat şi eu un bilet pe care i-l scrisesem cu ceva timp în urmă, dar pe care nu apucasem să i-l pun în carte:

„Mă uit în oglindă şi văd pe altcineva. Văd o persoană străină. Văd un om patetic, care îşi plânge de milă şi care îţi cerşeşte iubirea. Văd un om singur, izolat de lume, care îţi caută cu dis-

perare prezența, pentru că tu ești tot ce i-a rămas și tot ce își dorește. Văd un om trist care plânge și care nu-și găsește locul între cei patru pereți de care i se lovesc gândurile. Văd un om secătuit de vise și cu sentimente mutilate. Văd un om urât, cu un chip inert, incapabil să exprime o emoție frumoasă. Dar unde sunt eu? De ce nu mă mai simt acasă, în sufletul meu? Îmi amintesc vag de mine și mă întreb, cum am ajuns așa? A, da! Tu m-ai schimbat...“

„Am nevoie de tine!“, mi-a scris Alex, într-un mesaj. Și am decis să mă duc la el. Făceam asta pentru Alex, dar și în semn de revoltă față de posesivitatea lui Matei. Voiam să-i arăt, lui și mie, că eram liberă, că puteam face ce voiam. Alex nu era acasă când am ajuns la el. I-am gătit ceva, pentru ca să-mi omor timpul, apoi am adormit pe colțar, în living.

– Zâna mea, dormi? Mi-ai făcut și papa..., mi-a spus Alex, trezindu-mă din somn.

– Hai să mâncăm; îmi e foame și mie.

– Mă sună Robert..., mi-a spus el, arătându-mi telefonul.

– Nu-i răspunde. Am venit ca să fiu cu tine, cum am promis...

– Nu vreau să riști nimic, nu vreau să ți-l pui în cap pe Matei...

– Lasă-i, nu sunt proprietatea lor. Au multe antecedente, am și eu dreptul la câteva... Am stat la Alex până aproape de miezul nopții și aș fi rămas până dimineață, dacă Robert nu ar fi venit după mine.

– Alex, ce nu ai înțeles încă, de te porți atât de iresponsabil?, l-a întrebat Robert, când acesta l-a invitat în casă.

– Multe nu înțeleg, Robert...

– Irina este iubita lui Matei.

– Iubita sau proprietatea?

– Nu e treaba ta.

– Așa e. E treaba ei. Uită-te la ea. Îți place cum arată? Arătam jalnic. Eram plânsă și aveam ochii umflați. Stăteam pitită după o

pernă, pe marginea colţarului şi mă gândeam cu groază că urma să-l înfrunt pe Matei.

– Ce e cu tine?, m-a întrebat Robert, venind lângă mine.

– Nu ştiu. Şi stai jos. Nu suport să mă priveşti de sus. Robert s-a aplecat în faţa mea şi mi-a căutat privirea.

– Hai să mergem acasă, mi-a spus încet.

– Nu am casă. Nu am niciun loc în lumea asta... niciun loc al meu, în care să mă simt acasă...

– Irina, Matei face spume. E terorizat...

– Îmi pare rău. Nu am vrut să terorizez pe nimeni...

– Alex, o iau acasă. Are geantă? Mă ajuţi să o duc în maşină?

– Irina, vrei să pleci?, m-a întrebat Alex.

– Nu cred că mai fac de mult ceea ce vreau... Robert a vrut să mă ridice în braţe, dar m-am ridicat singură şi am pornit spre ieşire.

– Alex, mai vin, da?

– Oricând doreşti.

– Alex, nu o mai încuraja...

– Robert, mai scuteşte-mă cu sfaturile tale. O iubesc. Ai idee cum e asta? Robert a zâmbit amar şi şi-a înghiţit replica pe care probabil o avea pregătită. L-am îmbrăţişat pe Alex, care m-a ţinut strâns lipită de el, pentru câteva clipe. I-am promis că îl voi mai vizita şi am plecat împreună cu Robert. Priveam pe geam afară, oamenii care rătăceau în miezul nopţii pe străzi şi care aşteptau prin staţii. Oameni normali, care aveau rutina lor, problemele lor, poate probleme mai mari decât mine. Oameni care poate mă invidiau, văzându-mă în Mercedesul luxos, imaginându-şi ce viaţă perfectă şi fără griji aveam. Cât am poposit la un semafor, am văzut un om care mătura strada. Chipul lui era posomorât, iar eu îl compătimeam că nu se afla acasă, în patul lui cald, alături de soţia lui. Poate că avea copii şi gândurile îi erau concentrate pe existenţă.

– Ai bani la tine?, l-am întrebat pe Robert.

– Da.

– Câți? Da-mi tot ce ai şi opreşte imediat pe dreapta. Robert a scos portmoneul, iar eu i l-am luat imediat şi am căutat în el. Avea un teanc consistent de lei şi nişte dolari pe care i-am scos şi am coborât din maşină. M-am îndreptat către omul care mătura şi i-am intins banii. Acesta a privit în jur, gândindu-se probabil că era o glumă şi că poate era filmat, dar când mi-a văzut expresia serioasă, m-a privit nesigur.

– Aveți familie?, l-am întrebat.

– Da.

– Copii?

– Trei.

– Sunteți un tată bun?

– Cred că sunt, domniță. Copiii mei sunt ochii din cap... I-am intins încă o dată banii, iar el i-a luat şi i-a studiat nesigur.

– Să aveți grijă de familia dumneavoastră, i-am spus şi m-am indepărtat. Robert nu mi-a spus nimic când am urcat în maşină, ci a pornit conducând încet.

– Să ştii că nu am de gând să-ți dau banii aia înapoi, am spus.

– Nici nu trebuie să mi-i dai. Irina, zi-mi şi mie, ce vrei de fapt? Unde vrei să ajungi cu atitudinea asta distructivă? Speri că aşa il vei îndepărta pe Matei?

– Nu mai sper nimic. Nu mă mai interesează nimic. Mă crezi?

– Trebuie să ieşi din starea asta.

– Trebuie să mă laşi în pace!

– Nu pot. Văd cum te distrugi şi cum îi distrugi şi pe alții.

– Pe Matei? N-a vrut-o el? Nu el şi-a luat beleaua în casă?

– Te iubeşte şi tu îl înşeli! Zău aşa, cum îl poți înşela?

– Nu îl înşel! Deloc!

– Cum nu? Vrei să spui că nu te-ai culcat cu Alex, azi?

– Şi dacă aş fi făcut-o, nu l-aş fi înşelat pe Matei, clar?

– Cum nu?

– Eşti aşa de prost! Vrei adevărul? Află că pe tine te-aş fi înşelat! Pe tine! De fiecare dată când alt bărbat m-a atins, eu te-am înşelat pe tine! Am izbucnit în plâns. El a oprit maşina şi m-a îmbrăţişat.

– Uită ce am spus, am zis încet.

– Nu vreau să uit. Asta e tot ce am.

– Doare!

– Ştiu.

– Tu de ce naiba plângi?

– Ştii bine de ce...

– Ai văzut că ţi-am călcat cămăşile?, l-am întrebat, cuibărindu-mă în braţele lui.

– Da. De ce nu o laşi pe Nana să facă asta?

– Pentru că îmi place să ţi le calc. Ştii că le mângâi, când le calc? Pe mâneci şi pe spate. Şi pun palma pe partea inimii... Robert a vrut să spună ceva, însă doar a oftat adânc. Probabil că dacă am fi adunat toate cuvintele nespuse dintre noi, am fi încărcat Universul cu iubire şi cu regrete. Mă ţinea strâns în braţe şi câteva clipe am plâns amândoi, fără să ne spunem nimic. Când m-am liniştit, a pornit maşina.

– Atunci când eşti sinceră, zgudui omul, cu un fel de a fi...

– Ce bine că nu sunt sinceră mereu, nu? Am învăţat atât de bine să mă prefac... Până la Snagov niciunul dintre noi nu a mai spus nimic. Nu ştiam la ce să mă aştept din partea lui Matei, dar nici nu mai eram îngrijorată. Nu-mi mai păsa. Simona mă aştepta în living, iar când m-a văzut, m-a îmbrăţişat strâns. După câteva minute a coborât şi Matei, s-a aşezat pe taburetul din faţa mea şi mă studia atent

– Mi-ai promis, i-a spus Robert încet.

– Mă duc la culcare. Are cineva grijă de iubita mea?

– Da, a spus Simona.

– Iartă-mă, Matei, am spus încet.

– O să te iert, pentru că te iubesc. Şi pentru că sunt dator. Şi eu te-am înşelat. Asta e. Dar nu-mi mai asum niciun risc. Voi lua măsuri să nu mai faci ceea ce ai făcut...

– Nu ştiu ce e cu mine...

– O să ai timp să afli. Noapte bună!

Două zile nu am ieşit deloc din cameră. Simţeam nevoia să plâng şi să fiu singură şi doar pe Simona o acceptam în preajma mea. Nu mă mai regăseam şi nu mă mai puteam identifica. Nu mai ştiam cine eram şi care era rostul meu pe lume. Am scris mult şi mi-am făcut multă autocritică, dar, din păcate, nu una constructivă. A treia zi am decis să ies din cameră şi să înfrunt viaţa. M-am trezit dis de dimineaţă şi am pregătit micul dejun. Matei mai angajase o fată în casă, care făcea toată curăţenia, de aceea Oli nu mai avea de făcut altceva decât să gătească. Dar eu voiam să o menajez cât mai mult şi, în plus de asta, adoram să gătesc. Micul dejun a fost destul de trist, pentru că nu prea s-a conversat la masă. Diana mă studia, ştiind probabil de escapada mea din urmă cu trei zile, iar Matei citea ziarul, absent.

– Şi? Ţi-ai revenit?, m-a întrebat Robert, deodată.

– Eu da. Tu? Ţi-ai regăsit eul? Robert s-a blocat pentru câteva clipe, apoi a sorbit cu poftă, din ceaşca de cafea.

– V-am pregătit mâncare pentru birou, am spus, atingând mâna lui Matei. El şi-a tras-o, ceea ce însemna că era supărat pe mine.

– Iubita, azi o să plecăm mai târziu la birou. Vreau să-ţi prezint pe cineva, mi-a spus el uitându-se la ceas.

– Pe cine?

– Vei vedea. Vine la ora zece. Am strâns masa şi mi-am făcut de lucru prin casă, în aşteptarea persoanei pe care aveam să o cunosc la ora zece. Nici prin minte nu îmi trecea ce surpriză avea să-mi facă Matei. Iar dacă până atunci credeam că trăiam o viaţă ca în filme, abia din ziua aceea am văzut ce însemna viaţa de film, cu adevărat. Aproape de ora zece, l-am văzut pe Matei vorbind la telefon şi

ieşind în curte, probabil pentru a-l întâmpina pe musafirul aşteptat. A revenit după câteva minute, însoţit de un bărbat necunoscut, care avea în jur de douăzeci şi cinci de ani.

– Iubita, el este Claudiu.

I-am întins mâna musafirului, apoi Matei l-a invitat să se aşeze pe un fotoliu. Simona, Diana şi Robert s-au prezentat şi ei şi aşteptau curioşi să afle cine era acel bărbat şi cu ce scop ne vizitase.

– Iubita, de azi înainte, Claudiu va fi umbra ta. Va sta cu tine, atunci când eu voi fi plecat şi te va însoţi peste tot.

– Poftim?! De ce?!

– Mai şi întrebi de ce?

– Ce glumă proastă e asta?

– Nu e nicio glumă. L-am privit pe Robert, care de îndată ce mi-a întâlnit privirea, a întors capul.

– Adică vrei să spui că ai angajat un bodyguard să o păzească?, a întrebat Simona uimită.

– Nu să o păzească. Să aibă grijă de ea. Eu şi Robert suntem foarte ocupaţi, Irina are nevoie de atenţie specială... mai are şi probleme cu inima, vreau să o ştiu în siguranţă.

– Hai, sictir!, am spus, răstindu-mă la Matei.

– Poartă-te ca o doamnă ce eşti.

– Matei, tu ai luat-o razna? O dai în SF!, am spus, ridicându-mă de pe canapea.

– M-ai obligat, iubita. Nu mi-ai dat de ales.

– Robert?

– Nu mă bag, mi-a spus Robert, fără să mă privească.

– Vino sus să vorbim, i-am spus lui Matei. El s-a scuzat faţă de musafir şi m-a însoţit până în camera mea, iar când am ajuns, s-a aşezat pe colţul patului şi mă privea cu un aer indiferent.

– Ce înseamnă circul ăsta, Matei?

– Circ ai făcut tu, iubita mea. M-ai umilit la toată lumea din casă şi la Alex. Cât credeai că te mai las de capul tău?

– Băi, tu nu eşti normal?!

– Poate că nu sunt. Fac ce pot, ca să-mi apăr ceea ce iubesc cel mai mult pe lume.

– Aşa?!

– Ai tu o idee mai bună? Nu pot să te leg.

– Matei, te rog!

– Iubita, nu discut. Mi-ai dovedit cât de iresponsabilă eşti...

– Şi dacă ţi-aş promite că nu mă mai duc niciodată la Alex?

– Degeaba. Nu mai am încredere în tine. Eşti oscilantă şi îmi faci numai surprize cretine. M-am aşezat pe scaunul măsuţei de toaletă şi câteva clipe am încercat să-mi adun ideile şi să găsesc argumente, spre a-l convinge pe Matei să renunţe la ideea nebunească de a-mi angaja paznic.

– Cum naiba să-l angajezi să mă păzească?! Asta e o nebunie!

– Nebunie a fost tot ce ai făcut tu în ultima vreme. Iar eu sunt prost că te-am lăsat de capul tău.

– Îţi baţi joc de mine...

– Nu, iubita. Te protejez. De tine şi de toţi ăia care se bagă în relaţia noastră, ca să ne despartă.

– Nu accept să am codiţă după mine!

– Nu te-am întrebat dacă accepţi, doar te-am anunţat.

– Pui un străin să stea tot timpul cu mine?!

– Nu e un străin, ci un profesionist. E un om de încredere.

– Matei nu face asta, nu-ţi dai seama că exagerezi?! Ai întrecut orice limită!

– Ba da iubita, îmi dau seama. Sunt conştient că sunt penibil, patetic, îmi calc pe mândrie, dar nu mi-ai dat de ales. Crezi că mie îmi convine situaţia asta?! Îţi dai seama, măcar, în ce postură mă pui faţă de toată lumea? Am ajuns să angajez pe cineva să-mi păzească iubita, ca să nu mă mai înşele!

– Eu plec, Matei, nu accept aşa ceva! Mă umileşti de faţă cu toţi şi nu e cu putinţă!

– Nu o să pleci decât dacă vrei să nu mă mai vezi în viața ta! Să știi că nu glumesc. Dacă pleci, o faci pentru totdeauna. Nu o să mă mai vezi nici pe mine, nici pe Cesara, nici pe Robert sau pe Oli, n-o să-i mai vezi pe nici unul dintre prietenii noștri. După ceea ce ai făcut, nu ești în măsură să mă condiționezi – și să zici merci că am recurs doar la această metodă! Îți dau timp de gândire, ca să te decizi ce vrei să faci și, când te hotărăști, te rog să mă anunți și pe mine. Până atunci, Claudiu te va păzi non stop, fie că îți place sau nu. Mi-am pierdut orice răbdare cu tine!

– Ești nebun!

– Sunt! A ieșit din cameră trântind ușa, iar eu am stat un timp încercând să înțeleg dacă ce trăiam se întâmpla cu adevărat.

– Vrem să plecăm la birou, nu vii să-ți iei în primire body-guardul?, m-a întrebat Robert, intrând în camera mea.

– De ce nu ai încercat să-i scoți din cap ideea asta tâmpită?

– Pentru că n-aș fi putut și pentru că nici nu am vrut.

– De ce-mi faci asta?

– Ia ghici.

– Simt că o iau razna...

– Nu mai dramatiza atât. Matei face asta pentru că te iubește – iar din iubire facem uneori lucruri nebunești.

– Ești un dobitoc sinistru!

– Știi ce cred eu, maiestate? Că o să-ți prindă bine un paznic... Robert a ieșit din cameră, iar după câteva minute am coborât și eu, ca să țin piept realității în care trăiam.

– Claudiu, probabil că nu-ți va fi ușor la început. Irina are un temperament mai aparte. Îmi cer scuze anticipat pentru eventualele ieșiri ale ei. E o persoană cu o personalitate foarte puternică.

– Nu vă faceți griji, domnule Matei, sunt imun, vă dați seama că m-am confruntat cu tot felul de situații.

– Ok. Te mai rog să fii discret, cred că realizezi că postura în care ne aflăm nu e tocmai plăcută, însă știi, iubita mea este puțin

mai rebelă, trecem printr-o perioadă mai dificilă, face copilării ca să mă enerveze...

– Vă înţeleg, i-a spus Claudiu lui Matei, scurtându-i lista de justificări inutile.

– Ok, deci o însoţeşti peste tot, stai cu ea şi la coafor şi la dentist şi dacă observi ceva ciudat, iei măsurile necesare, aşa cum am stabilit, da?

– Măsuri?, am întrebat, aşezându-mă pe fotoliul de lângă Matei. O să mă bată, sau ce?

– Nu, iubita. Cum te poţi gândi la aşa ceva? Claudiu este aici ca să te protejeze. Ar trebui să fii încântată de prezenţa lui. De acum poţi pleca unde vrei, zi şi noapte...

– Eu parcă încep să fiu încântată..., a spus Simona, zâmbind cu aluzie la fizicul lui Claudiu. Claudiu avea un trup atletic, era înalt şi foarte sobru. Nu părea genul de bărbat dur, ci mai degrabă unul sportiv, blând şi cuminte. Era frumuşel, iar atitudinea sobră îi dădea un aer interesant.

– Iubita, eu şi cu Robert plecăm la birou. Te rog să-i pregăteşti o cameră lui Claudiu.

– De ce, se mută la noi?

– Nu se mută, dar are nevoie de o cameră a lui. Poate că uneori va trebui să rămână şi peste noapte, dacă eu voi lipsi de acasă...

– N-ai decât să-i pregăteşti tu camera. Şi dacă vrei, poţi să-l şi legeni seara, când se va culca!

Săracul băiat ne privea uimit, pentru că mai mult ca sigur nu era obişnuit cu oameni ca noi.

– Iubita, chiar nu poţi să fii mai politicoasă? El nu are nicio vină că eu l-am angajat.

– Bietul de tine, dacă ai şti ce te aşteaptă!, i-a spus Robert lui Claudiu, bătându-l pe umăr. Când Matei şi Robert au ieşit în curte, am ieşit şi eu după ei. Robert mă privea cu un zâmbet satisfăcut, în timp ce ştergea una dintre oglinzi.

– Nu ți-e teamă că o să mi-o trag cu el?, l-am întrebat pe Matei, care își punea geanta pe bancheta din spate.

– Nu, iubita. Nu ai nicio șansă să faci asta.

– Ești sigur?

– Foarte.

– Mă subestimezi.

– Iubita, dacă asta e o metodă de manipulare, ca să renunț la Claudiu, nu ține, să știi.

– Tu chiar ești hotărât să faci asta?

– Ți se pare că mă joc?

– Matei, cum poți face așa ceva?! Eu cred că tu ești total rupt de realitate! Unde naiba ai mai văzut așa ceva? Mi se pare umilitor și aiurea de tot, ce îmi faci!

– Nu am încotro. Trebuie să te țin departe de toți cei care te influențează și să te apăr chiar și de tine, proastă ce ești! Și nu înțeleg de ce dramatizezi atât de mult! Te-ai plâns mereu că nu ai libertate și că nu te las să pleci singură de acasă. Ei bine, de acum poți pleca oriunde vrei, poți să stai și câte o săptămână la Brașov, să mergi noptile prin discoteci, pentru că de acum voi sta liniștit, știindu-l pe Claudiu cu tine.

– Ești un ticălos și te urăsc!

– Iar tu ești o bestie sălbatică, dar o să te pun cu boticul pe lăbuțe! Am intrat în living val-vârtej și m-am trântit pe prima canapea care mi-a ieșit în cale.

– Băiețică și când noi vrem să vorbim ca fetele, ce faci? Te holbezi la noi?, l-a întrebat Simona pe Claudiu.

– Nu, doamnă, sunt discret. Nu mă interesează decât siguranța domnișoarei Irina. Am urcat cu Simona în camera mea și l-am lăsat pe Claudiu cu Diana, care părea depășită de evenimentele din casă.

– Am trăit să o văd și pe asta!, a spus Simona, șezând pe pat.

– Ce mă fac?

– Nimic. Cât poate să-l țină pe ăsta? Și ce mai contează?

– O să-l fac să plece. Îi fac viața amară.

– Hm, depinde câți bani îi dă Matei... Abia după vreo oră am ieșit din camera mea și l-am căutat pe Claudiu, care stătea pe un scaun, afară pe terasă.

– Nu ți-e sete sau foame? Stai ca o statuie, am impresia că nici nu respiri, i-am spus, privindu-l direct pentru prima oară.

– Nu, domnișoară, vă mulțumesc, nu doresc nimic.

– Hai să-ți arăt casa, dacă tot ne este sortit să ne plictisim împreună. I-am arătat camerele de la etaj și dormitorul în care avea să doarmă el, atunci când trebuia să rămână peste noapte.

– Uite, aici găsești prosoape și tot ce-ți mai trebuie. De curățenie și menaj în casă se ocupă Oli și Nana. Aici este camera mea. Nu ai voie să intri în nicio cameră, fără să bați la ușă, clar?

– Domnul Matei mi-a spus că dacă nu știu exact unde vă aflați, pot să vă caut în toată casa, fără să bat la uși.

– Încearcă să triezi ce a spus domnul Matei. Îți interzic să intri abuziv în camera mea. Cât timp sunt acasă, nu am unde să dispar. Pot fi în camera fetiței sau în camera prietenei mele. Asta e o casă de oameni civilizați și nimeni nu dă buzna fără să bată la ușă. Și încă ceva, dacă vreau să dispar, dispar oricum, clar? Nu mă face să-ți fac viața amară. Dacă te porți frumos, mă port și eu la fel și nu-ți fac greutăți. Dacă mă superi, îți promit că o să te fac să te rogi ca să scapi de mine. Să știi că pot fi foarte rea...

Claudiu mă asculta cuminte și mergea în spatele meu. După ce i-am arătat și restul casei, am coborât în living și i l-am prezentat lui Oli, care a rămas șocată, în momentul în care i-am spus care era rolul lui în casa noastră. Claudiu a vorbit câteva minute la telefonul mobil, iar eu și Simona l-am studiat curioase. Era un tip foarte îngrijit și îmbrăcat impecabil. Era chiar un bărbat frumos. Avea părul brunet și tuns foarte scurt, ochi verzi, era înalt și avea musculatura foarte bine conturată. Mă întrebam cum de Matei avea curajul să-mi angajeze un însoțitor atât de tânăr și de chipeș, dar probabil că

avea încredere deplină în el, pentru că îl motiva salarial şi îl cunoştea din surse sigure.

– Câți ani ai?, l-am întrebat.

– Douăzeci şi şase.

– Mulți înainte!

– Mulțumesc la fel, domnişoară.

– Faci vreun sport?

– Da, lupte.

– Cum de-ai ajuns să accepți jobul ăsta? Cu ce te ocupi, de fapt?

– Mi s-a cerut şi oferta este foarte bună.

– Cu cât te plăteşte Matei, că să mă păzeşti?

– Îmi cer scuze, domnişoară, dar nu pot să vă spun.

– Ai familie, o iubită?

– Da. Eu locuiesc cu ai mei şi am şi o iubită.

– Şi iubita ta ce părere are că tu trebuie să păzeşti o femeie?

– Nicio părere, domnişoară, înțelege că asta e meseria mea.

– Înțelege şi dacă nu te duci să o vezi zile întregi? Poate că va trebui să stai cu mine de Crăciun, de ziua ei, chiar şi de revelion...

– Nu ştiu, voi vedea atunci.

– Eu n-aş accepta ca iubitul meu să stea mereu cu o femeie.

– Poate că nici ea nu ar accepta, dacă v-ar cunoaşte.

– Asta este o remarcă obraznică? Aş putea să o interpretez...

– Îmi cer scuze, domnişoară.

– Spune-mi, Matei ți-a dat indicații stricte în privința mea?

– Mi-a spus doar să nu vă scap din ochi.

– Şi dacă eu aş reuşi să fug? Ce ai face?

– Nu aveți cum să fugiți, vă garantez.

– Şi dacă totuşi o să reuşesc să evadez vreo câteva ore?

– Domnişoară, eu sunt antrenat în trupele speciale. Îmi fac bine meseria şi să ştiți că am avut job-uri mult mai grele şi nu am dat greş niciodată. Sunt un profesionist.

– Nu zău? Lasă că-ți arată Irina, profesionalism. David Copperfield e minciună pe lângă ea!, a spus Simona, râzând.

„Bietul om! Ce meserie! Să îndure capricii şi umilințe, de la oameni care nu sunt în stare să-şi administreze problemele cu maturitate", mă gândeam.

– Mai facem azi şi altceva, în afară să ne uităm unii la alții? Nu că n-ai fi tu un tip mişto, dar bănuiesc că eşti plătit numai să o păzeşti, nu?, a întrebat Simona.

– Eu zic să mergem la cumpărături în Bucureşti, am spus.

– Ai pus-o! Ai fost vreodată cu două gagici la cumpărături?

– Presimt că va fi o zi grea. Şi că după aia îți vei da demisia.

– Dacă îmi dau demisia, va veni altul, domnişoară. Dar nu mi-o dau, vă asigur.

– Ce viață! Te compătimesc! Vezi că mergem sus ca să ne îmbrăcăm. Nu te îngrijora, n-o să fug pe geam ...

– Ştiu, domnişoară. Am luat în calcul toate posibilitățile.

– Auzi, Irina? Îi dau o săptămână lu' ăsta, până se va îndrăgosti de tine, mi-a spus Simona amuzată, când urcam scările.

– Ideea e să-l facem să plece...

– Idei am o groază. Ce zici, un somnifer în suculeț, când doarme îl dezbrăcăm şi facem nişte poze. Ce, numai Matei să fie regizor?

– Nu eşti sănătoasă!

– Păi cum să rămâi sănătos, în casa asta? Să mor io, aici nu-ți trebuie filme sau cărți. Nene, aici nu te plictiseşti în veci!

„Da. Mi-am regăsit eul", îmi scria Robert, într-un mesaj trimis pe telefonul mobil. „Fii atent. Ai fix 24 de ore ca să-l convingi pe Matei să renunțe la Claudiu. Altfel..." „O să te culci cu el? Ha ha! Never ever." „Watch me!"

L-am sunat pe Alex, căruia îi promisesem că îl voi vizita şi i-am povestit despre Claudiu.

– Irina, asta e prea de tot! Mă minți, nu? E doar un pretext ca să nu te mai întâlnești cu mine?

– Nu te mint, Alex! Vreau să ne vedem, dar ăsta va veni peste tot cu mine...

– Trebuie să găsim o cale să ne vedem.

– O să găsim. Ai puțină răbdare.

– Să ai grijă de tine. Sper că nu-i iei mințile și lui ăla... Ziua petrecută la cumpărături a fost un coșmar pentru Claudiu. A trebuit să alerge și să aștepte ore în șir după mine și după Simona. Ne căra plasele și nu ne scăpa nicio clipă din ochi. La un moment dat, mi s-a făcut milă de el și ne-am oprit la o pizzerie, ca să mâncăm.

– De aici mergem la mama lui Matei, am spus.

– Inteligent! Bravo, maiestate!, a spus Simona, știind motivația vizitei mele. Mama lui Matei ne-a întâmpinat în curte și, când l-a văzut pe Claudiu, mi-a aruncat o privire întrebătoare.

– Ăsta? E garda mea de corp. L-a angajat fiul dumneavoastră.

– Glumești?!

– Nu. L-a angajat ca să mă păzească să nu-l mai înșel.

– Dar ce, l-ai înșelat vreodată?

– Roata se învârte, nu?

– Nu te cred. Nu voi admite așa ceva. Asta este o prostie!

– Păi, poate veniți să-l convingeți pe Matei să renunțe la idee. Nu de alta, dar vă compromite imaginea în societate. Știți cum e lumea... ca să nu vă spun că, afișându-mă cu el, lumea va crede că e amantul meu...

– La cât de bine arată ca animal..., a spus Simona în completare, fără să țină cont de faptul că o auzea Claudiu.

Am mers acasă și am pregătit o cină specială. Știam că va veni și mama lui Matei, de aceea am gătit și unul dintre felurile ei preferate – și anume, salată de paste cu somon.

– Matei, nu-mi vine să cred ce tâmpenie ai putut să faci!, i-a spus ea, în timpul cinei.

– Mamă, nu te amesteca. E problema mea.

– Problema ta? Compromiți familia asta...

– Bravo, my lady! Ce tehnici de manipulare aveți..., mi-a spus Robert, cu gura plină.

– Matei, termini cu circul, clar?, a insistat mama lui Matei.

– Termină tu să-mi mai dai ordine. Nu mai am cinci ani... Discuția cu mama lui Matei a fost zadarnică. El era de neclintit în ideea lui de a-l păstra pe Claudiu, pe post de paznic.

– Fii atent la mine, i-am spus lui Matei, când am rămas singuri în dormitor. Dacă nu renunți la Claudiu, nu mă mai culc cu tine!

– Fii atentă la mine. Dacă nu o faci, mă duc la altele!

– Iar eu îți promit că mă voi culca cu Claudiu.

– Vrei să mă faci să râd? Pentru că nu eşti amuzantă deloc.

– Stai singur, căpcăunule! Mă culc în camera mea! Am ieşit trântind uşa şi am dat nas în nas cu Robert, care urca scările cu o tavă pe care avea două cupe pline cu înghețată. I-am lovit tava, iar cupele au căzut pe jos, împrăştiind înghețata în jurul lor.

– Măi, ce nervişori avem!, a spus Robert, aplecându-se să strângă mizeria făcută de mine.

– Vă fac viața amară! Ai înțeles?! Amară!

– Ce are isterica asta, de urlă?, a zis Diana, ieşind din dormitor.

– Vezi că ți-a adus Robert înghețată. Hai, treci în patru lăbuțe şi papă tot! Am coborât în living şi am lăsat-o pe Diana înjurând în urma mea, iar pe Robert adunând înghețata de pe jos.

– Lasă, nu mai fii supărată. Cât îl va ține?, mi-a spus Simona, incercând să mă consoleze.

– Nu ştiu. Dar le voi face viața amară tuturor. Şi tot voi fugi.

– Acum poți fugi, de exemplu. Noaptea nu e aici...

– E poarta închisă. Nu sunt fraieri...

Nu reuşeam nicicum să adorm. Eram frustrată că nu l-am putut convinge pe Matei să renunţe la ideea de a-mi angaja un paznic. Şi dacă eu aveam griji şi frustrări, de ce să-i fi lăsat pe alţii să doarmă liniştiţi? M-am gândit că ar merita să le stric liniştea nopţii şi celorlalţi. Am dat buzna în dormitorul lui Robert, pe care l-am surprins gol puşcă, când tocmai ieşea de la duş.

– Am venit să vă rog să mă primiţi puţin la voi, am spus, privindu-l pe Robert din cap până în picioare, fără nicio jenă. Diana stătea ascunsă sub plapumă şi mă privea siderată.

– Poţi, te rog, să nu mai dai buzna aşa?, m-a întrebat Robert, prea uimit ca să caute să se acopere cu ceva.

– Dar am visat urât, am spus cu o privire de copil speriat şi cu un ton răzgâiat.

– Pe tine chiar nu te mişcă nimic? Vezi un om în pielea goală!

– Pe tine te mişcă? Vrei să mă dezbrac şi eu, ca să vorbim de la egal la egal, sau ce? Deci, am venit să vă rog să mă primiţi câteva minute aici. Îmi e urât, singurică. Până mă liniştesc... M-am aşezat pe pat lângă Diana şi l-am urmărit cu privirea pe Robert, care a căutat un pantalon de trening, pe care l-a îmbrăcat în grabă.

– La ce ne uităm? Că Robert s-a îmbrăcat, am întrebat, aşezându-mă comod pe pernă. Diana se străduia să-şi ascundă nemulţumirea şi mi-a întins telecomanda, fără să mă privească. Robert s-a aşezat lângă mine pe pat, astfel că eu stăteam între ei doi.

– Şi cât ai de gând să ne onorezi cu prezenţa?, m-a întrebat ea.

– Puţin, până îmi revin din visul urât... Numai că eu aveam de gând să dorm cu ei, ca să le stric toată noaptea. Ne-am uitat tăcuţi la televizor, la o emisiune despre eoliene.

– Chiar te interesează emisiunea asta tâmpită?

– Da. Îţi dai seama cât de interesant e? Apropo, ţi-am povestit vreodată cum se măsoară densitatea uleiului? Deci, se pune uleiul într-un tub gradat. Şi se ia o bilă...

– Gata! Hai să ne uităm la emisiune!, a spus Diana. După câteva minute, m-am prefăcut că am adormit cuibărindu-mă comod între ei doi.

– Incredibil, a spus Diana în şoaptă.

– Hai să dormim, a spus Robert şi mai încet.

– Cu asta între noi?

– Şşt. Lasă că se va trezi şi pleacă...

„Ciuciu! Să vedeţi şi voi cum e să nu ai intimitate!", mi-am spus în gând. Robert a închis televizorul şi luminile şi s-a acoperit cu pilota. De îndată m-am întors cu faţa către el şi l-am îmbrăţişat, spre disperarea Dianei, care cu siguranţă făcea spume la gură, de ciudă.

– Măcar i-ai părul de pe mine, a spus ea în şoaptă. Robert mi-a strâns părul împrăştiat prin pat şi mi l-a aranjat la spate cu mişcări uşoare, ca să nu mă trezească. M-am apropiat şi mai mult de el şi am stat cuminte câteva minute, ca să nu dau de bănuit că nu adormisem. Când am simţit că Diana a adormit, am început să-l mângâi pe Robert pe talie, urcând pe spate foarte încet pentru a nu face zgomot. El stătea nemişcat şi aveam impresia că nici măcar nu respira, dar îi auzeam inima bătându-i foarte tare. Mi-am schimbat poziţia, astfel încât să ajung cu obrazul foarte aproape de el şi am continuat să-l mângâi încet pe spate. Am întins buzele către el şi i-am prins buza inferioară între buzele mele. El a încercat să mă sărute, dar mi-am retras capul.

– Ce?! Nesimţitule!, am spus ridicându-mă brusc.

– Ce s-a întâmplat?, a întrebat Diana trezindu-se speriată.

– Porcul ăsta bâzâie la mine! Ce căutam la el în braţe?

– Cum?, a întrebat Diana, aprinzând veioza de lângă pat.

– Măgarule! Te-a înţepat vreo albină, de te-ai umflat aşa? Desigur că totul era doar un scenariu construit de mintea mea nebună şi mă amuza cât de bine îmi reuşise planul.

– Robert, nu mai suport..., a spus Diana.

– Ai o iubită! Eu am venit aici ca la fraţii mei, ca să caut linişte şi tu? Ce faci?

– Eşti dementă!, a spus Robert râzând. Să mor eu dacă tu nu eşti dementă!

– Râzi ca prostu'!, a spus Diana, ofticată. Acum te duci în camera ta? Bănuiesc că te-ai liniştit...

– Nu mă duc. Acum sunt şi mai speriată. Haideţi să dormim. Bâz!, i-am spus lui Robert, împungându-l cu degetul în burtă.

– Robert, fă ceva!, a spus Diana, pierzându-şi răbdarea.

– Taci. Vreau să dorm, mă trezesc la şapte jumătate!, a spus Robert, întorcându-mi spatele.

– La şase, am spus.

– S-o crezi tu.

– Te rog, Robert. Vreau să mă ajuţi cu micul dejun. Nana nu e şi Oli e răcită...

– Lua-m-ar dracu... La şase fix am sărit din pat şi am dat drumul la muzică. Am deschis geamurile larg şi am tras pilota de pe Diana şi de pe Robert, pe care-i trezise muzica dată prea tare.

– Trezirea! Ce zi superbă! Ce frumoasă e viaţa! Nu-i aşa?!

– Lasă-mă să dorm! M-ai frecat toată noaptea, m-ai înghesuit şi mi-ai pus părul pe faţă!, a spus Diana nervoasă.

– Robert, hai să facem micul dejun. Doar n-o să mă laşi solo... Cu greu s-a ridicat din pat şi mi-a spus că în cinci minute va fi jos în bucătărie, iar eu am mers în camera mea, să mă pregătesc.

– Circul de azi noapte a avut vreun scop, sau a fost doar de amuzamentul maiestăţii sale?

– Repetam pentru Oscar...

– N-ai nevoie de repetiţii, eşti bună.

– Convinge-l pe Matei să renunţe la Claudiu.

– Ciuciu.

– O să te fac să regreţi.

– Abia aştept.

Mi-am amintit că peste două zile era exact data în care au murit părinții lui Robert. Știam de la el că nu le făcuse niciodată slujbe de pomenire, pentru că mama lui Matei nu ținea la astfel de tradiții - sau, poate că nu făcuse asta, doar pentru a nu-i mai aminti lui de pierderea atât de dureroasă și că era adoptat. M-am hotărât să le fac eu o pomană părinților lui, fără a le spune celor din casă.

– Robert am nevoie de tine, i-am spus la micul dejun.

– Pentru?

– Vreau să facem niște cumpărături.

– Și nu le poți face cu Claudiu?, m-a întrebat Diana. Claudiu venise mai devreme, de aceea l-am invitat să ia micul dejun cu noi.

– Nu. Le fac cu cine vreau eu. Ai ceva împotrivă, Robert?

– Nu.

– Cățel ce ești! Mai ai puțin și stai în patru labe și dai din codiță!, a spus Diana, trântind ceașca de cafea.

– Iubita, chiar așa, nu te poate ajuta...

– Tu să taci. L-ai angajat pe post de paznic. Nu mă obliga să-l accept în viața mea, în intimitatea mea, imediat ce mi l-ai băgat pe gât. Robert îmi e familiar și vreau să mă ajute el, clar?

– Lasă că am eu grijă de Claudiu, a spus Simona zâmbind aluziv. Ce zici, băiețică, vrei să ne plictisim puțin? Claudiu nu schița niciun zâmbet. Era serios și părea neatent la discuția noastră.

– În seara asta vreau să merg într-un club. Mai vine cineva?, am întrebat.

– În mijlocul săptămânii, iubita?

– Dar ce are? Nu mai trăim decât în week-end-uri? Și apropo, Claudiu, sper că îți place opera. Am de gând să merg la toate spectacolele. Teatrul îți place? A, oare ți-am spus că îmi place să mi se citească? N-o să ne plictisim împreună, o să vezi, am spus mâncând cu poftă, din felia de pâine unsă cu Nutella.

– La sfârșit vei fi tobă de cultură!, a spus Robert, amuzat.

– Și îndrăgostit, a adăugat Simona.

– Matei, ştii ce a făcut Irina azi noapte?, l-a întrebat Diana pe Matei, care-şi consulta preocupat agenda.

– Ce?

– A dat buzna la noi în cameră şi a dormit cu noi. Şi în toiul nopţii a sărit ca arsă, pentru că s-a speriat cică de erecţia lui Robert. Simona a izbucnit în râs, iar Claudiu abia îşi putea ascunde zâmbetul.

– Aşa dotat e Robert, fată?, a întrebat Simona, râzând.

Am înfipt furculiţa într-unul dintre crenvurştii de pe platou şi l-am scuturat puţin deasupra mesei. Aluzia mea i-a făcut pe toţi să râdă cu poftă, mai puţin pe Diana, care mă privea cu ciudă.

– Poftim Diana, i-am spus, punându-i crenvurştul în farfurie. Dacă tot n-ai avut parte azi noapte...

– Merci. Ce drăguţă eşti..., a spus ea, sarcastică.

– Apropo, Claudiu, tu eşti dotat?, l-am întrebat, fixându-l.

– Iubita! Întreci orice limită!

– De ce, Matei? Păi nu vom împărţi viaţa şi intimităţile? Să ne cunoaştem între noi, nu?

– N-ai zis tu că şi Claudiu va lua măsuri, Matei?, a întrebat Simona. Ce ar fi să luăm şi noi măsuri? Ştii că fetele sunt curioase...

– Măi, aţi luat-o razna cu toţii?!, a întrebat Matei serios.

– A fost cineva normal, vreodată, în casa asta? Oli şi fetiţa, atât, am spus. Aş vrea să ştiu şi eu cine a cumpărat crenvurşti?

– Eu, a spus Diana. Ai ceva împotrivă?

– Da. În casa asta se mănâncă sănătos. În cazul în care tu, ca medic şi cu o cultură atât de vastă, nu ştii, află că în crenvurşti se bagă doar cinci la sută carne, restul sunt grăsimi şi gelatină...

– Ie-te, na! Sunt foarte buni şi văd că numai tu comentezi.

– Eu ţin la oamenii din casa asta, îi vreau sănătoşi şi nu mi-e lene să le prepar o mâncare sănătoasă, clar? Hai să mergem, Robert.

– Vin şi eu!, a spus Diana, sărind de pe scaun, de parcă ar fi stat pe cărbuni. Pe drum, Diana a bombănit într-una şi mi-a reproşat că eu le stricam mereu programul de cuplu. Aveam lista de cumpă-

rături făcută, iar majoritatea lucrurilor erau pentru pachetele pe care voiam să le împart, pentru a-i pomeni pe părinții lui Robert.

– Pot să știu și eu ce faci cu atâtea napolitane? Și atâtea ciocolate?, m-a întrebat Robert, când a văzut ce puneam în coșul de cumpărături.

– Mai am nevoie de fructe. Și de pungi... Am cumpărat tot ce am dorit, iar când am ajuns acasă, l-am rugat pe Robert să mă ajute să fac pachetele.

– Pui în fiecare pungă câte o napolitană, câte o ciocolată, două portocale, o pungă de bomboane, un pachet de biscuiți... Cesara cotrobăia prin plase și ne dădea câte un produs, încântată că-i ceream ajutorul.

– Ce facem cu pachetele acestea, Irina?, m-a întrebat Robert, începând să sorteze produsele.

– Îți spun eu ce va face, a spus Diana. Le va duce la niște săraci, ca să facă ea pe sfânta și pe buna.

– Diana!

– Las-o, Robert. Las-o să spună ce vrea. Cuvintele ei goale nu au cum să mă atingă. Eu și Robert am făcut pachetele în liniște, iar Diana ne-a privit ca un spectator, de pe canapea.

– Aș putea să vă ajut, dacă prințesa nu m-ar respinge.

– Diana, nu ai cum să ne ajuți. În pachetele astea punem și puțin suflet, puțină bunătate. Tu de unde să pui?

– Bine că ești tu bună...

– Diana, dacă o singură dată îi mai răspunzi Irinei așa, ne certăm, i-a spus Robert, cu un ton ferm.

Nici în noaptea aceea nu am reușit să adorm. Viața agitată pe care o trăiam și luptele mele interioare m-au transformat într-o insomniacă. M-am refugiat în living și am căutat la televizor un program care să-mi distragă atenția de la gândurile obsesive despre viața mea.

– Ce faci aici, copil frumos?, m-a întrebat Robert, apărând lângă mine.

– Stau. Tu de ce nu dormi?

– Nu pot. Am venit să dorm cu tine. Ştiai că îmi transmiţi telepatic stările tale? Teama, bucuria, dorul, nesomnul...

– Da, da...

– Dă-te mai încolo. Robert s-a înghesuit lângă mine pe canapea şi m-a luat în braţe.

– Eşti aşa un copil tembel..., mi-a spus, pupându-mă

– Robert, acum ar trebui să fii cu iubita ta.

– Ai dreptate. Ce bine că sunt în locul potrivit. Ia zi-mi, ce facem mâine?

– O să vezi tu. Du-te la nani...

– Stau cu tine. Îmi lipseşti foarte mult. Mm, ce bine miroşi...

– O să te caute Diana şi...

– Sst, taci. Vreau să-ţi aud inima şi respiraţia.

– Mi-e dor de tine.

– Păi sunt aici, lângă tine.

– Tocmai... Fără să spună ceva şi-a strecurat mâna pe sub cămaşa mea de noapte şi şi-a pus palma pe abdomenul meu.

– Simţi?, m-a întrebat el în şoaptă. Simţi fluturii?

– Nu sunt fluturi, sunt molii. Şi îmi mănâncă sufletul, încetul cu încetul... Robert m-a mângâiat pe burtă şi pe mâini, aşa cum ştia că îmi plăcea şi, în scurt timp, am adormit copleşită de căldura şi de iubirea lui. Când m-am trezit, am găsit pe pernă un bileţel de la el. *„Nimeni nu o să te poată înlocui. Nimeni. Niciodată."*

Am pregătit micul dejun şi am aşteptat să vină toată lumea la masă, ca să pot duce tăvile cu colivă în maşină, fără ca să le vadă cei din casă. Doar Oli ştia de intenţia mea de a face o pomană în memoria părinţilor lui Robert şi s-a oferit să facă ea coliva.

– Îngerul meu, ce gest frumos faci!, mi-a spus ea, emoţionată.

– Trebuie făcută şi asta. Cred că şi Robert trebuie încet, încet, să se apropie de părinţii lui, aşa cum se mai poate acum... Aş fi vrut să plec numai cu Robert, dar Diana a făcut mofturi şi am decis să o iau şi pe ea, ca să nu le mai creez discuţii.

– Atâta mister pentru ce ştiu eu ce rahat..., a spus ea pe drum, ofticată că nu am vrut să-i spun unde aveam să mergem.

– Diana, tu chiar n-ai de gând să te potoleşti?, a întrebat-o Robert, răstit.

– Păi nu mai pot, Robert! Suntem slugile ei! Unde naiba mergem acum? Nu avem noapte, nu avem zi...

– Robert, intră aici te rog, i-am spus, ignorând-o pe Diana.

– Ok. Pe aici?

– Da, da. Înainte... Când am intrat pe strada care ducea către cimitirul unde erau îngropaţi părinţii lui Robert, el a înţeles unde mergeam. Nu m-a mai întrebat nimic şi a condus liniştit până acolo.

– Ce facem aici?, m-a întrebat Robert, încet.

– Hai să coborâm. A coborât din maşină şi, după ce am coborât şi eu, a venit lângă mine.

– Azi e ziua în care au murit părinţii tăi. Şi am vrut să-i pomenim. să le arăţi că nu i-ai uitat, că-ţi lipsesc şi că-i iubeşti, i-am spus. El m-a luat de mână şi a închis ochii pentru câteva clipe. Voia să-mi spună ceva, dar se vedea că nu putea rosti niciun cuvânt. A lăsat o lacrimă să i se prelingă pe obraz şi a plecat de lângă mine, intrând pe aleea cimitirului. Diana a vrut să fugă după el, dar am oprit-o.

– Lasă-l, Diana. Are nevoie să fie singur...

– Dar...

– Diana, noi am pierdut părinţi. Avem nevoie să plângem după ei. Înţelegi?

– Da, iartă-mă. Merg în maşină... Am mers în urma lui Robert şi, când am ajuns lângă el, l-am luat de mână şi l-am condus până în faţa mormântului părinţilor lui. Cu câteva zile în urmă, am fost cu Oli şi cu Simona şi am împodobit mormântul cu flori şi cu lumânări.

– Când ai făcut toate astea?, m-a întrebat Robert, lăsând un şiroi de lacrimi să-i curgă pe faţă.

– Acum câteva zile...

– Doamne, nu m-aş fi gândit... Nu am fost aici, de ani...

– Ştiu.

– Credeam că nu pot.

– Ba poţi. De ce te temi să te gândeşti la cei care au plecat? Nu-ţi lipsesc? A vorbi despre ei, a plânge după ei, înseamnă a-ţi arăta dorul.

– Cui? Odată ce omul a murit, e dus, nu mai ai ce să-i arăţi...

– Greşeşti. Mie mi-a spus tata că oamenii care mor trec, de fapt, într-o altă lume şi că atunci când murim şi noi, ne reîntâlnim.

– Dacă ai putea să le spui, ceva despre mine, ce le-ai spune?

– Le-aş mulţumi că te-au adus pe lume. M-a îmbrăţişat strâns şi am plâns amândoi.

– Să mă ierţi, Robert...

– Pentru ce?

– Pentru păcatul de a te iubi. Nu ştiu de ce îngăduie Dumnezeu aşa ceva...

– Vrei să îţi spun eu de ce îngăduie? Pentru că trebuia să mă iubească şi pe mine cineva... aşa cum o faci tu. Pentru că El ştie că tu eşti cea mai potrivită. În timpul slujbei, Robert a plâns într-una. Bărbatul puternic şi matur devenise acum copilul trist şi speriat, care la numai unsprezece ani a rămas fără părinţi. Nu a plâns după ei, nu a plâns pentru ei, de teamă că familia care l-a adoptat îl va considera nerecunoscător pentru şansa pe care i-au oferit-o. Iar acum plângea pentru toate momentele în care s-a abţinut să plângă. Le-am împărţit pachetele, săracilor aflaţi în curtea Bisericii şi i-am lăsat preotului câteva, acesta promiţându-ne că le va dărui unor familii nevoiaşe.

– Te rog din suflet să mă ierţi, mi-a spus Diana, pe drumul de întoarcere spre casă.

– Te-am iertat.

– Nu am ştiut...

– Diana, de atâtea ori nu ştim, dar judecăm, jignim, rănim... păcat că nu realizezi câtă putere de a face rău, au unele cuvinte... Când am ajuns acasă, am urcat în camera mea, pentru că îmi doream să dorm puţin. Eram obosită şi încărcată sufleteşte. Dar nu m-am culcat imediat, ci am scris în jurnal.

„Toţi oamenii dragi care mor, lasă răni dureroase în sufletul nostru, răni care nu se închid, nici măcar odată cu acceptarea şi cu resemnarea în faţa pierderii. Când oamenii mor, ei dispar de pe Pământ, dar nu dispar din sufletul nostru – unde trăiesc atâta timp cât încă îi iubim. Iubirea noastră îi ţine vii, acolo în lumea minunată, numită suflet. Doar că nu-i mai putem avea, fizic, aproape... Dar le putem vorbi, îi putem visa, îi putem iubi. Pentru că îi avem acolo, cel mai aproape de noi...“

– Te deranjez?, m-a întrebat Robert, intrând în cameră.

– Nu. Eşti ok? M-am ridicat de la măsuţa mea şi am închis jurnalul, iar el a venit lângă mine şi m-a îmbrăţişat, ţinându-mă lipită strâns de el. Apoi a îngenuncheat în faţa mea şi mi-a cuprins picioarele, într-o îmbrăţişare.

– Îţi mulţumesc cu tot sufletul meu, mi-a spus încet. L-am mângâiat pe păr şi i-am întins mâna să se ridice.

– Eşti bine?, l-am întrebat, ştergându-i o lacrimă care tocmai i se prelingea pe obraz.

– Da. Am impresia că, nu ştiu cum să-ţi descriu... parcă mi-am regăsit ceva ce pierdusem, ceva care îmi lipsea...

De ziua de naştere a lui Robert i-am pregătit o petrecere surpriză, aşa cum obişnuiam să le pregătesc tuturor celor din casă şi chiar şi prietenilor noştri care nu aveau case atât de mari în care să poată organiza petreceri cu multe persoane. Robert a fost foarte încântat de surpriza pe care i-am făcut-o şi, totodată, impresionat de numărul mare de invitaţi care au venit special pentru ziua lui. Prie-

teni pe care nu-i mai văzuse de ani de zile, au venit chiar şi din alte ţări, special pentru petrecerea lui. Aveam şi un cadou personal pentru el, pe care îl cumpărasem atunci când am fost împreună în Italia. Era o brăţară din argint, care avea pe ea gravat mesajul „Nihil sine Deo" - *nimic fără Dumnezeu*. O cumpărasem fără ştirea lui, pentru a i-o dărui cândva, iar acum părea a fi momentul oportun. Într-un târziu, când l-am surprins singur, i-am spus că vreau să-i vorbesc, iar el mi-a propus să mergem în camera mea. De îndată ce am ajuns, m-a îmbrăţişat strâns şi şi-a apropiat obrazul de fruntea mea.

– Îţi mulţumesc mult pentru petrecere! E minunat totul

– Mai am un dar pentru tine.

– Pe bune?! Ce am făcut să merit toate astea?

– Te-ai născut, am spus zâmbind copilăreşte. Am scos din sertar cutia în care se afla brăţara şi i-am întins-o emoţionată.

– Sper să-ţi placă, fie şi numai ca s-o ţii undeva într-un sertar, ca amintire. El a deschis imediat cutia, din care a scos brăţara pe care a privit-o uimit.

– Nu pot să cred! Nu pot să cred! De unde o ai?, m-a întrebat.

– Din Italia...

– Nu pot să cred! Aşteaptă aici. A ieşit din cameră şi s-a întors după câteva minute, ţinând în mână o cutie identică cu cea în care-i dăruisem eu brăţara.

– Deschide-o, mi-a spus, întinzându-mi cutia. Am deschis-o şi, spre uimirea mea, în ea am găsit o brăţară identică, numai că era mai mică, fiind varianta feminină, cu acelaşi model şi aceeaşi gravură.

– Îţi dai seama ce înseamnă asta?, m-a întrebat el, încântat.

– Nu înţeleg...

– Amândoi ne-am cumpărat aceeaşi brăţară, când am fost în Italia. Din câte magazine au fost, din câte mii de bijuterii, noi am ales acelaşi model, fără să ştim unul de celălalt!

– Dar e ciudat, nu?

– Este minunat! Am vrut să ți-o dăruiesc de ziua ta – și mi-a pus brățara pe mâna dreaptă. Am sărutat brățara mea, apoi i-am pus și eu brățara lui pe mână. Ne-am privit mâinile una lângă cealaltă, apoi ne-am îmbrățișat.

– E incredibil! Cum ai ales-o?, l-am întrebat.

– Știi că văzusem în vitrină, inelul acela cu fluture? Ei, m-am întors fără tine ca să-l iau, dar avea numai unul și era prea mare pentru tine. Am stat mult să caut altceva și m-a atras brățara, mai ales pentru mesaj....Știam că o să-ți placă.

– Suntem nebuni, amândoi.... nu-mi vine să cred...

– Suntem suflete pereche, Irina! Doar nu crezi în coincidențe!

– Nu știu ce să cred. Ceilalți le vor vedea. Sau n-o s-o porți?

– O voi purta toată viața. Nu-mi pasă de nimeni!

– Și eu. O să spun că ni le-am cumpărat, pur și simplu...

– Nu da explicații nimănui. E treaba noastră.

– Îți mulțumesc pentru brățară! La mulți ani!

– Eu îți mulțumesc, regina mea! M-a îmbrățișat din nou și mi-a purtat pașii într-un dans lent, pe fondul muzical care se auzea din casă.

– Crezi că ai mei petrec acum, în cer?, m-a întrebat el încet.

– Sunt absolut sigură. Dar tu ești fericit?

– Sunt foarte fericit! Vrei să mergem undeva, doar noi doi?

– Unde?

– Nu știu. În alt oraș, în altă țară, oriunde. Să fim doar noi doi.

– Și Diana?

– Nu-mi pasă.

– Robert, nu e în regulă. Trebuie să fii corect cu ea...

– Am fost de la început. I-am spus că nu sunt dispus să mă leg, că e doar o încercare să vedem dacă merge...

– Și totuși ea are așteptări, iar eu m-am săturat să mint.

– Nu te-ai săturat să te minți pe tine? Și pe mine?

– Și crezi că e ok să furăm așa, câteva clipe împreună?

— Acele câteva clipe mă hrănesc şi îmi dau forţă pentru multă vreme... Dar vreau să-ţi spun de pe acum, că nu vor fi doar acele clipe. Vreau mai mult. M-am gândit mult şi trebuie să facem ceva. Trebuie să înceteze toata agonia asta şi să fim împreună. Voi lupta pentru asta şi nu am de gând să mai amân.

— Ce nebunii spui, Robert?

— Nu sunt nebunii. De mult plănuiesc asta, doar că...

Uşa camerei mele s-a deschis şi noi ne-am îndepărtat imediat unul de celălalt.

— Ce faceţi, băi, aici? Lumea întreabă de voi, a spus Simona, intrând în cameră. Am abandonat discuţia şi am coborât în living, unde lumea se distra. Casa era atât de plină şi de veselă, încât bucuria tuturor era molipsitoare. Iar eu deja visam la ceea ce îmi spusese Robert. „Oare e posibil ca noi doi să fim împreună? Are un plan? Ce plan?“, mă gândeam. Eram liniştită, ştiind că orice plan ar fi avut, era unul bun. Aveam încredere că el nu ar fi făcut rău nimănui şi că ar fi acţionat corect. După ce am împărţit şi tortul, prietenii i-au propus lui Robert să deschidă cadourile. Holul era plin de pungi şi de cutii, pe care Robert le-a adus în mijlocul livingului şi a început să le desfacă pe rând, de faţă cu toată lumea. Primise tot felul de daruri hazlii, parfumuri, sticle cu şampanie şi cărţi. Matei îi dăruise un ceas pe care Robert îl văzuse într-un catalog şi care îi plăcuse foarte mult, iar Oli i-a dăruit o poză cu el şi cu ea, de când el era doar un copil.

— A venit momentul să-ţi ofer şi eu cadoul, i-a spus Diana, mergând lângă Robert. Unii dintre prieteni se împrăştiaseră deja prin casă, iar în jurul lui Robert au rămas doar câteva persoane.

— Iubitul meu, darul meu pentru tine este unul deosebit, a spus Diana. Sunt însărcinată. Auzind-o, am simţit că îmi fugea pământul de sub picioare. Robert a rămas blocat puţin, apoi mi-a aruncat o privire disperată.

— Eşti sigură? Sau e o glumă?, a întrebat el, străduindu-se să-şi ascundă dezamăgirea.

– Nu e o glumă, a spus Diana, forțându-l să o îmbrățișeze.

– Felicitări, frate! Intri în lumea tăticilor, i-a spus Matei, bătându-l pe umăr.

– Este minunat, Robert!, am spus cu vocea tremurândă, sperând că îi voi da putere și curaj. Te felicit, Diana.

– Mulțumesc!, mi-a spus ea, aruncându-mi un zâmbet vanitos. Toată seara m-a privit cu ciudă, supărată că i-am organizat petrecerea lui Robert și invidioasă pe aprecierile lui și ale invitaților. Acum avea ocazia să-mi dea peste nas, ceea ce o făcea să fie foarte fericită.

– Proasta, i-a stricat petrecerea omului..., a spus Simona încet, în spatele meu.

– Taci, că te aude! Am făcut tot posibilul să par detașată și să nu-mi arăt surprinderea și dezamăgirea. M-am dus către un grup de prieteni care râdeau și am căutat să fiu cât mai departe de Robert, care era vizibil afectat de vestea primită. Îmi doream să mă ascund undeva ca să plâng, dar trebuia să fiu tare și să duc petrecerea până la capăt. Cu toată forța mea, am reușit să fiu o gazdă bună, să fac poze, să filmez și să întrețin invitații. Au plecat spre dimineață foarte încântați de petrecere, rugându-mă să mai organizez și alte evenimente, pentru că s-au distrat grozav.

– Hai să facem curat, mi-a spus Simona, știind că nu aveam chef de dormit. Robert a urcat în dormitor cu Diana, ca să-și ducă darurile, iar eu cu Simona și cu Sandra am început să facem ordine.

– Eram sigură că i-o coace Diana! Știe fata ce vrea!, a spus Simona.

– Taci, te rog. L-am văzut pe Robert coborând scările spre living, dar când a ajuns lângă mine am trecut pe lângă el și am urcat în camera mea, unde m-am încuiat. Abia atunci am îndrăznit să plâng. Abia atunci realizam că îl pierdeam definitiv și că orice vis de a-l avea, devenea imposibil de realizat. Pentru că dacă în fața unei femei aș fi fost totuși în stare să mă pun, în fața unui copil, niciodată.

Pentru mine, un copil însemna ceva sacru. Singurul lucru care merita orice sacrificiu – chiar şi viaţa.

„Îmi vine să mă omor! Am nevoie de tine!“, mi-a scris Robert într-un SMS. Trebuia să mă adun şi să-l ajut. Avea nevoie de mine şi era de datoria mea să-l susţin. Am coborât în living şi l-am găsit stând abătut, pe un fotoliu.

– Ce-i cu tine, Robert? M-am apropiat de el şi de îndată mi-a cuprins talia într-o îmbrăţişare. L-am mângâiat pe păr şi mi-am adunat gândurile şi puterea, pentru a-l încuraja.

– Ce mă fac?, m-a întrebat el încet.

– Robert, dar un copil e ceva minunat! Te va împlini, va da sens vieţii tale...

– Eu nu am vrut copil! Nu sunt pregătit pentru asta! Nu cu ea!

– Dar dacă a fost voia lui Dumnezeu să...

– Nu mai vorbi tâmpenii! Ce treabă are Dumnezeu cu asta? Nu a pus-o Dumnezeu să fie iresponsabilă!

– Acum ce vrei să faci? Eşti surprins, dar ai răbdare câteva zile, te vei obişnui cu gândul şi poate găseşti puterea să...

– Nu vreau copilul ăsta. Nu-l vreau cu ea! Singura femeie din lume asta cu care mi-aş dori să am un copil eşti tu!

– Robert... ştii bine că aşa ceva nu se poate.

– Nu ştiu, Irina! Pentru că am alte planuri!

– Adună-te, Robert. Fii matur şi asumă-ţi responsabilitatea?

– De ce să mi-o asum? Mi-a întins o capcană. Am stabilit cu ea de la început că nu vreau să mă implic, că doar încerc...

– Băi, asta e disperată, vă spun eu!, a spus Simona.

– Simona, nu te băga!, i-am spus.

– Hai, Irina, da-o naibii de treabă! Nu forţa omul să facă ceva împotriva voinţei sale, doar pentru că aia l-a pus în faţa faptului împlinit! Să-şi asume singură responsabilitatea, doar nu o să-l lege de ea. Nu a fost corect ce-a făcut! Îi făceam semne Simonei să tacă,

pentru a nu-l influența pe Robert, dar ea era o fire mult prea sin-
ceră și asertivă.

– O să te pierd, nu? O să te îndepărtezi de mine!, a spus Ro-
bert, cu un ton disperat.

– Niciodată! De ce crezi asta? O să vă ajut să creșteți copila-
șul. Cesara va avea cu cine să crească...

– Ia mai termină, tu, cu aberațiile tale!, mi-a spus Simona,
aprinzându-și o țigară. Suntem în secolul contracepției! Sau doamna
doctor Diana nu știe cum? Crede că așa va pune lăbuța pe el! Fata se
apropie de treizeci, Roby e o partidă bună...

– Gata, Simona!, am spus răstit. M-am aplecat în fața lui
Robert și l-am îmbrățișat.

– O să-ți fiu alături, orice ar fi. Ok?

– Minți! Te cunosc foarte bine, Irina. Știu că ai fi în stare să-ți
dai viața numai să nu rănești pe cineva. Știu ce înseamnă pentru
tine, familia și copiii... Avea dreptate. Familia era sacră pentru mine.
Cine, dacă nu eu, ar fi putut să știe mai bine ce însemna lipsa unei
familii unite? Am îndurat singurătate, răutăți și dureri, pentru că nu
am avut parte de o familie.

– Hai, Robert, gata, a spus Simona. Nu e sfârșitul lumii. Nu te
poate obliga nimeni să faci ceva ce nu vrei. Dacă ea va dori copilul,
atunci o poți susține financiar. Doar nu o să te legi la cap pentru o
viață, cu una pe care nu o iubești. Ea și-a asumat asta, când a decis să
rămână gravidă fără știrea ta. Ori, în viață oamenii nu sunt obținuți
cu japca, e clar? Așa ceva e pentru bărbații proști. Ai uitat prin ce a
trecut Matei cu Silvia? Eu nu te las, bă, să faci o asemenea prostie!
Dacă o iubești și o vrei pe viață, tot respectul. Dacă nu, aia nu o să te
învârtă cum vrea ea. O calc în picioare...

– Mereu te-am iubit, Simo, a spus Robert încet. Ești cea mai
adevărată prietenă pe care o poate avea un om.

– Păi, vă iubesc, băi, de aia! Hai, lasă tristeţea, e ziua ta, ne-am distrat super. Mai e tort? Hai să petrecem, că viaţa e prea frumoasă, ca să ne împotmolim la mărunţişuri...

Lumea mea se prăbuşise din nou. Nu mai aveam nicio fărâmă de vis. Trebuia să mă resemnez în faţa sorţii şi să accept că eu şi Robert trăiam vieţi paralele. Mi-am adunat forţa şi m-am purtat ireproşabil. Am fost mai îngăduitoare cu Diana şi mult mai distantă cu el. Îi înăbuşeam orice tentativă de a se apropia de mine. Relaţia lui cu Diana era foarte tensionată, dar i-am rugat pe cei din casă să nu intervină. Să nu-l influenţeze pe Robert în niciun fel şi să-l lase să-şi rezolve singur problemele.

– Irina, pot vorbi ceva cu tine?, m-a întrebat Diana, venind după mine, în camera fetiţei lui Matei.

– Te ascult.

– Tu îl cunoşti mai bine pe Robert. Cum ar trebui să procedez acum, pentru că nu-i convine faza cu sarcina. De câteva zile se poartă aiurea...

– Nu mă bag, e problema voastră şi numai voi o puteţi rezolva.

– Am venit la tine ca la o prietenă. Ştiu că voi sunteţi apropiaţi şi mă gândeam că poate mă ajuţi cu un sfat...

– Ce sfat să-ţi dau, Diana? Pune-te în locul lui. L-ai pus în faţa faptului împlinit, nu? Ai abuzat de situaţie şi-l obligi la ceva ce nu doreşte...

– Nu-l oblig la nimic.

– Robert e un om responsabil. Crezi că-i e indiferent că îi porţi copilul?

– Se pare că da. Aseară ne-am certat rău pe tema asta...

– Cum am mai spus, nu mă bag. Însă mă aşteptam să fii mai responsabilă. E totuşi vorba despre o viaţă omenească...

– Îl iubesc pe Robert, să ştii.

– Şi, dacă-l iubeşti, ai impresia că asta-ţi dă dreptul să-i organizezi viaţa şi să decizi în locul lui?

– N-ai cum să mă înţelegi... S-a aşezat pe un scaun şi a început să plângă.

– Ba da. Te înţeleg. Uite, încearcă să te apropii de el, să-i arăţi că-l iubeşti. Nu te văd să-l răsfeţi, nu te-am văzut niciodată să-i găteşti.

– Păi de gătit se ocupă fetele şi cu tine ...

– Diana, să-i faci tu ceva ce ştii că-i place! Robert apreciază astfel de gesturi. Ai idee care e mâncarea lui preferată?

– Aripioarele de pui, parcă...

– Cineva care iubeşte nu are îndoieli. Ştie tot. Uite, eu îţi pot spune despre fiecare om, ce-i place, ce tabieturi are...

– Astea sunt mărunţişuri, nu aşa dovedeşti iubirea.

– Nu? Dar cum?

– Păi...

– Păi lasă. Uite, hai să te învăţ să-i faci tiramisu. Îi place la nebunie şi ar mânca şi noaptea, dacă îl trezeşti.

– Tu chiar îl faci bun.

– Îl facem amândouă şi-i spui că l-ai făcut tu, că ai vrut să-i faci o surpriză, ok? Caută să fii mai caldă, să te implici mai mult... vei deveni mămică, trebuie să ştii tot despre familia ta şi trebuie să-i copleşeşti cu dragoste... Am făcut prăjitura împreună cu Diana, care mai mult a asistat, părând dezinteresată.

– Când vei merge la doctor? Vrei să-ţi fac programare la medicul meu?, am întrebat-o.

– Să vorbesc şi cu Robert. Ar trebui să merg...

– Ştiu că trebuie să iei ceva suplimente, acid folic, parcă...

– Cum de ştii atâtea?

– Pur şi simplu, am prins din zbor. Deci, îi spui lui Robert că tu ai făcut tiramisu, pentru el, ok?

– Da. Mulţumesc!

– N-ai pentru ce. O să te mai învăţ şi alte lucruri despre el...

Mă obișnuisem să fiu păzită de Claudiu. Îl vedeam peste tot, îl simțeam mereu privindu-mă și îl visam și noaptea. Dacă mergeam la cumpărături cu Simona, el stătea în spatele nostru și ne căra bagajele; dacă mă uitam la un film, el se uita cu mine; dacă dormeam, el citea; iar dacă umblam prin casă își schimba mereu poziția, astfel încât să nu mă piardă din ochi. El era și șofer și bodyguard și cărăuș și, deși ne petreceam toată ziua împreună, nu prea vorbeam cu el, iar dacă o făceam, mă limitam la a-i cere câte ceva sau, pur și simplu, glumeam pe seama lui. Mă deranja că nu mai puteam vorbi deschis cu Simona, când ieșeam în oraș, pentru că el stătea mereu lângă noi. Singurele clipe de intimitate le aveam atunci: când făceam baie, sau când eram cu Matei. Mă purtam cu el, ca și cum aș fi fost stăpâna lui, iar el mă respecta și îmi suporta toate ifosele, fără să comenteze. Abia avea curaj să mă privească și sub nicio formă nu a arătat o atitudine prietenoasă față de mine. Dacă mă privea, se uita doar în ochii mei. Răbdarea pe care o avea mi se părea ieșită din comun și mă gândeam că probabil își blestema zilele că trebuia să suporte o ființă ca mine. Îmi era dor să fiu singură, să mă plimb, să mă gândesc și să nu fiu urmărită pas cu pas. Dar Matei nu părea a avea de gând să renunțe la Claudiu, deși eu speram că totul era doar un teribilism temporar, menit să mă sperie sau să-mi ofere o lecție.

— Mergem la cumpărături, i-am spus lui Claudiu într-o zi. Am scos mașina din curte și, în timp ce el închidea poarta, mi-a trecut prin minte să plec fără el. Am accelerat și am plecat în viteză, lăsându-l privind în urma mea.

— Yuhuuu, te-am făcut, băiețică!, strigam bucuroasă, în mașină. Am închis telefonul mobil ca să nu fiu deranjată și am bântuit în voie prin magazine, aproape o jumătate de zi. Am cumpărat multe cărți, printre care și câteva despre copii și despre perioada maternală, pentru Diana și pentru Robert. Am savurat un ceai într-un loc în care mergeam cu drag, apoi am plecat spre Snagov. Am pornit telefonul și, de îndată, Matei m-a sunat.

– Unde naiba eşti?!, m-a întrebat, când i-am răspuns.

– Vin acasă. Ştiam că urma să mă cert cu el, dar aveam satisfacţia că reuşisem să-i păcălesc paznicul şi să evadez câteva ore. Acele câteva ore în care am fost doar eu cu mine, mă remontaseră. Când am ajuns în faţa porţii l-am găsit pe Claudiu aşteptând. Mi-a aruncat o privire plină de reproş, apoi a deschis. Matei mă aştepta în living, discutând cu Diana.

– Unde dracu ai fost?, m-a întrebat Matei, venind către mine.

– Nu-ţi datorez explicaţii. Ai văzut ce eficient e paznicul tău?

– Zi-mi unde ai fost!

– E treaba mea, clar?! Matei mi-a dat o palmă, care m-a făcut să mă clatin puţin. Claudiu a venit imediat să mă ajute, în timp ce Diana privea scena, detaşată.

– Ia-ţi mâinile de pe mine!, am strigat la Claudiu, lovindu-l peste mână. Matei m-a prins de mână şi m-a dus aproape târându-mă până în camera lui şi, de îndată ce am ajuns, m-a trântit pe pat şi a început să-mi arunce tot felul de reproşuri.

– Cât crezi că o să mai suport?! Îţi baţi joc de mine la nesfârşit?! Mă umileşti în ultimul hal!

– Cine te pune să mă suporţi, idiotule? Dă-mă pe uşă afară şi scapă de stres!

– Te iubesc, imbecilo!

– Dacă o singură dată mai dai în mine, îţi jur că plec definitiv. Animalule ce eşti!

– M-ai scos din minţi! Crezi că mie-mi convine să fac astea? Te-ai pus măcar o clipă în locul meu?!

– Renunţă la Caudiu şi mă voi purta normal!

– Nu! Până nu-mi arăţi că te porţi responsabil, nu renunţ! E clar?! De acum înainte o să stea non-stop aici! Zi-mi unde ai fost!

– Treaba mea! Matei era foarte nervos şi probabil că dacă în cameră nu ar fi venit Simona, ne-am fi certat şi mai mult sau poate chiar m-ar fi lovit din nou.

– Hai, valea!, i-a spus Simona.

– Vrăjitoare ce eşti! Numai tu îi bagi în cap prostii!, i-a spus Matei, ieşind din cameră şi trântind uşa în urma lui.

– Eşti ok?

– Da, am spus, plângând. Am făcut un duş ca să mă liniştesc, apoi m-am dus în camera fetiţei, ca să stau cu ea.

– Unde ai umblat, copil rebel?, m-a întrebat Robert, intrând în cameră.

– M-am plimbat. Am cumpărat cărţi, v-am luat şi vouă câteva despre copii...

– Păi nu-l puteai lua şi pe Claudiu cu tine?

– Îmi doream să fiu singură, Robert...

– Vino încoace... M-a îmbrăţişat, iar eu am început să plâng.

– M-a lovit. Nu are dreptul să facă asta! Cred că tata se răsuceşte în mormânt...

– Ce a făcut?! Robert m-a eliberat din braţele lui şi a ieşit din cameră, val-vârtej. L-am urmat până în living, unde s-a postat în faţa lui Matei.

– Ai dat în ea?, l-a întrebat pe Matei, care se uita la televizor.

– Nu.

– Cum nu, mincinosule?! Spune, Diana! Este că a dat în mine?, am întrebat-o pe Diana, care stătea pe un fotoliu cu o revistă.

– Nu, a spus ea, foarte sigură pe ea.

– Cum nu, mincinoaso?! Ai văzut cu ochii tăi! Diana a lăsat privirea pe revistă, iar mie nu îmi venea să cred că mintea cu atâta nerusinare. Robert mi-a aruncat o privire întrebătoare, iar eu am înţeles că nu mă credea.

– Te compătimesc, Robert! Eşti blestemat să ai aşa un frate şi aşa o iubită!, am spus. Să cinaţi fără mine, şerpilor! Am urcat în camera mea, unde m-am încuiat împreună cu Simona.

– Hai să mergem la Braşov, mi-a spus Simona.

– Chiar simt nevoia să fiu departe de toate astea...

„Ce faci?“, îmi scria prietenul imaginar, într-un SMS. „Sunt tristă şi dezamăgită. Unii oameni au două feţe!“ „Vrei să-mi povesteşti?“ „Mă suni?“ Prietenul imaginar m-a sunat, iar eu i-am povestit despre întâmplările din ziua aceea şi despre felul în care Diana îl minţise pe Robert, în faţa mea.

– Mă doare că el va avea o asemenea femeie alături. Nu îl merită. Dar acum e gravidă. Şi când te gândeşti că am vrut să o ajut, am vrut să o duc la doctor, să mă implic... Ce să mai caut în casa asta? Vreau să plec departe câteva zile, măcar! Dacă nu era fetiţa lui Matei, plecam fără să mă mai întorc. Dar nu mai pot trăi fără ea...

Am auzit o bătaie în uşă, iar Simona a deschis, lăsându-l pe Robert să intre în camera mea.

– Cu cine vorbeşte?, a întrebat-o Robert, pe Simona.

– Cu Elvis Presley! Ce te freacă grija?!

– Hai că vorbim mai târziu, ok?, i-am spus prietenului imaginar, închizând apelul.

Robert a încercat să ne convingă să coborâm la cină şi, chiar dacă i-am spus că nu voi mai sta la aceeaşi masă cu Diana, m-a convins rugându-mă să o fac de dragul lui Oli şi a Sandrei. După cină m-am apucat să pun în ordine bileţelele primite de la Robert, pe care mi le lăsa de obicei în cartea din hol. Simona a început să citească din ele, făcând din când în când câte un comentariu aprobator, sau dezaprobator.

– Of, mi le-ai ameţit de tot..., i-am spus, când le-a lăsat împrăştiate pe pat. Le-am scos şi pe acelea pe care le ţineam în jurnal şi am început să le rearanjez în ordine cronologică. Printre ele am găsit bileţelul misterios, pe care ospătarul mi l-a adus în noaptea în care îi cunoscusem pe Matei şi pe Robert. „*Te rog să pleci. Fugi cât mai repede de aici. Te implor!*“, scria pe bileţel. Uitasem de el şi nici acum nu ştiam cine mi-l trimisese. Pentru că era împăturit în două, l-am deschis să-l recitesc. Abia atunci am observat că era scrisul lui

Robert. Am luat un alt bilețel scris de el ca să compar scrisul, pentru a mă convinge că nu mă înşelam.

– Nu se poate!

– Ce?, a întrebat Simona.

– Mai ştii bilețelul acesta? Simona l-a studiat şi de îndată şi-a dat seama că era scrisul lui Robert.

– Ce ciudat!

– De ce mi l-ar fi scris, în prima seară când ne-am cunoscut?

– Nu ştiu. Trebuie să-l întrebi. Am luat bilețelul şi am pornit glonț către dormitorul lui Robert. L-am surprins certându-se cu Diana, pentru faptul că îl mințise, afirmând că Matei nu mă lovise.

– Avem de discutat, am spus. Am ieşit din cameră, iar Robert m-a urmat până în camera mea.

– Explică-mi asta!, i-am spus, punându-i biletul pe piept. El a luat biletul, a aruncat o privire peste el şi a închis ochii.

– Te ascult.

– Nu pot să-ți spun nimic. Nu am ce...

– Robert, ce-mi ascunzi? De ce mi-ai scris aşa ceva, atunci?

– Nu ştiu, aşa am simțit.

– De ce? Mă cunoşteai de o oră!

– Îmi plăcea mult de tine. Şi nu voiam să te lipeşti de Matei... În momentul acela mi-am amintit cum venise în holul discotecii, unde, pentru câteva clipe ne-am privit în oglindă.

– Robert, ce-mi ascunzi?

– Nimic, Irina. Lasă-mă, am de vorbit cu Diana... Mi-a întors spatele şi a plecat.

– E ciudat rău, să ştii, a spus Simona. Auzi? Dacă el e prietenul imaginar?

– N-are cum! Pe prietenul imaginar îl cunoscusem cu câteva luni înainte de a-l cunoaşte pe Robert. Şi nu se potriveşte nimic, nu ai văzut de câte ori vorbeam şi îmi dădeam mesaje cu el, iar Robert era cu mine?

– Auzi? Poate că a vrut să te avertizeze. Te-ai gândit că poate atunci Matei făcea prostii? Poate lua gagici, le droga şi le filma... mai ştii? Ăştia plini de bani, au numai prostii în cap. Şi poate că Robert a vrut să te salveze de vreo chestie de genul ăsta...

– Şi dacă, de fapt, mă plăcea şi chiar a încercat să mă gonească, pentru a nu mă lipi de Matei? De ce nu am plecat? Acum poate că aş fi fost cu el...

– Adică dragoste la prima vedere? Nu există, Irina. Aia se numeşte atracţie...

– Atracţie sau nu, dacă plecam, nu mă lipeam de Matei. Şi Robert ar fi avut o şansă... Am izbucnit în plâns. Plângeam de ciudă că ignorasem acel mesaj. De ciudă că povestea mea şi a lui nu avea un alt deznodământ. Am început să-mi fac tot felul de scenarii, întrebându-mă cum ar fi fost viaţa mea, dacă nu m-aş fi îndrăgostit de Matei. Îmi aminteam senzaţia ciudată pe care am avut-o prima dată când privirea mea a întâlnit privirea lui Robert, pentru că atunci mi se păruse că îl cunoşteam de undeva.

„Vreau să te cunosc. Dacă nu vii să ne întâlnim, măcar un minut, nu mai vorbesc cu tine niciodată.“, i-am scris prietenului imaginar. „Să ne vedem? De ce?“, mi-a răspuns imediat. „Ca să mă conving că nu eşti cineva cunoscut.“ „Te-ai gândit că aş putea trimite pe altcineva?“ „Zi-mi de ce nu vrei să ne vedem! Înseamnă că eşti un ciudat, un om rău.“ „De ce nu te gândeşti că poate sunt un om complexat. Că poate sunt urât, că poate sunt invalid, că poate am un defect fizic major...“ „Dacă m-ai fi cunoscut, ţi-ai fi dat seama că asta nu ar fi avut nicio importanţă. M-am ataşat de tine, nu de un trup perfect. Ai putea fi oricum şi eu te-aş iubi la fel.“ „Crezi că ai putea iubi un om care nu se iubeşte pe el însuşi?“ „Da! Şi l-aş face să se iubească şi să se accepte. Sunt diferită de alţi oameni, iar tu eşti un prost, pentru că în patru ani nu ai realizat asta!“

În noaptea aceea am dormit în camera fetiței, pentru că prezența ei mă liniștea foarte mult. La un moment dat, am simțit că ușa s-a deschis și cineva a intrat păşind tiptil. Era Robert.

– Nu e gravidă. A fost alarmă falsă, mi-a spus el în şoaptă.

– Cum?! M-am ridicat încet, ca să nu trezesc fetița, iar Robert m-a îmbrățișat strâns.

– Nu e gravidă. Te iubesc enorm!, mi-a spus el, acoperindu-mă cu o ploaie de pupici fericiți.

– Robert, de când mă iubeşti?, l-am întrebat încet.

– Din prima secundă în care te-am văzut.

– Dar nu e posibil aşa ceva. Aia e atracție...

– Dacă era atracție, ce m-a ținut să nu fac dragoste cu tine? Atracția mă făcea să te iubesc atâta timp?

– Chiar există dragoste la prima vedere?

– Da. Chiar există. Între sufletele pereche. În noaptea aceea am stat cu Robert pe covor şi am privit fetița cum dormea. Nu-ne-am vorbit, pentru că ne înțelegeam din priviri. Când oboseala m-a răpus, m-am culcat lângă fetiță, iar el a plecat în camera lui.

– Bănuiesc că nu mai poți de bucurie, mi-a spus Diana, apărând brusc, în timp ce pregăteam micul dejun în bucătărie.

– Se spune bună dimineața, înainte să începi o conversație. De ce m-aş bucura?

– Că nu sunt gravidă.

– Dacă mă gândesc mai bine, ar trebui să mă bucur. O dată pentru Robert, că nu va fi obligat să facă ceea ce nu vrea şi o dată pentru tine, că nu eşti pregătită să ai un copil. Nu eşti nici matură, nici umană, nici sensibilă şi nici responsabilă. Nu ai caracter şi nici verticalitate. Eşti mincinoasă, prefăcută şi rea. Şi dacă o singură dată mă mai scoți din sărite, îți garantez că vei dispărea de aici. Nu vreau în preajma lui Robert o asemenea femeie. Clar?!

– Cine te crezi tu, ca să-mi spui că pot să dispar?!

– Cine sunt, nu cine mă cred. Nu mă mai subestima, dozează doctor. Şi coboară aici pe Pământ, printre muritori! Ai creierul afectat de ceaţa din nori!

– Eu chiar am vrut să fim prietene şi chiar...

– Şi eu am vrut. Dar nu mai vreau. Nu suntem compatibile de nicio culoare. Acum te rog să mă laşi să pregătesc micul dejun. N-am nevoie de spectatori.

Următoarele luni au trecut pe nesimţite. Nimic nou nu s-a întâmplat, iar eu resimţeam rutina din ce în ce mai acut. Eram plictisită şi aveam o stare sufletească foarte proastă. Din afară, viaţa mea părea perfectă şi probabil că unii mă invidiau, dar eu eram din ce în ce mai nefericită. Viaţa luxoasă şi confortul nu îmi erau de ajuns, ca să mă simt împlinită. Îmi lipsea ceva şi nu mă regăseam nicicum. M-am trezit într-o dimineaţă realizând că nu îl mai iubeam pe Matei. Probabil că nu îl mai iubeam de mult, dar am sperat mereu că timpul ne va apropia, că eu voi reuşi să-i iert greşelile şi să-l schimb. Dar el era la fel de gelos şi de posesiv, iar eu nu mă simţeam în siguranţă alături de el. Nu mă vedeam îmbătrânind lângă el şi eram conştientă că, încetul cu încetul, m-ar fi transformat într-o femeie cu care nu mă identificam. Nu îmi respecta personalitatea şi voia să mă îndepărteze de tot ceea ce eram eu de fapt.

– Cine spune că obişnuinţa e mai grea decât iubirea, are dreptate, i-am spus Simonei într-o seară.

– Hai să plecăm de aici.

– Nu pot. Pur şi simplu, nu pot.

– Recunoaşte că nu-l iubeşti. Tu îl iubeşti pe Robert, Irina...

– Cred că nu mai am niciun rost aici. Dar îmi e greu să plec. Au nevoie de mine...

– Doar n-o să-ţi sacrifici toată viaţa, pentru că au nevoie de tine! Vor aduce alta!

– Nu pot să plec de lângă fetiţă, de lângă Oli...

– Trebuie să pleci de aici, Irina. Nu vezi că nu eşti fericită?

– Matei n-o să mă lase. Şi nu pot... Abia atunci le-am înţeles pe femeile care rămân în relaţii moarte, care nu le împlinesc sufleteşte. Înainte le condamnam că nu au curajul să plece şi să o ia de la capăt, că erau prea laşe ca să caute fericirea – iar acum eram una dintre ele. Cesara nu era copilul meu, dar o iubeam ca pe propriul copil şi simţeam că îmi era imposibil să o abandonez. Undeva, în adâncul sufletului, îl mai iubeam şi pe Matei – sau poate că iubeam doar povestea frumoasă în care crezusem cândva. Îmi era greu să-l abandonez şi orice gând de a-l părăsi mă, umplea de sentimente de vinovăţie.

– Vreau să plec de aici, i-am spus lui Robert într-o zi, când am rămas singuri.

– Nu face asta, te rog...

– Nu mai pot.

– Ştii, am vorbit cu Diana. O să ne despărţim. Nici eu nu mai pot cu ea, m-am săturat să mă prefac, am încercat...

– Eu vorbeam de mine!

– Şi eu.

– Trebuie să plec de aici şi să o iau de la început. Am nevoie de o viaţă nouă şi, dacă se poate, fără amintiri...

– La noi te gândeşti?

– Da. Patru ani m-am gândit doar la voi, la alţii. Cred că a venit momentul să mă gândesc şi la mine... Gândul că trebuia să plec de acolo şi să renunţ la tot ceea ce iubeam era chinuitor. Dar în fiecare zi căutam puterea să fac asta. Iar când, în sfârşit, am decis să-i anunţ pe toţi că voi pleca, am aflat că prietena mea, Luminiţa, venea în ţară. Venea în România pentru ultima dată, iar eu îmi doream ca ea să mă ştie fericită. Nu voiam să moară ştiindu-mă singură, tristă şi fără niciun viitor. Şi pentru asta am amânat planul meu de a pleca de la Snagov.

– La ce te gândeşti?, m-a întrebat Robert, văzându-mă tristă.

– Mă gândeam că atunci când eram mică, abia aşteptam să vină Crăciunul.

– Bănuiesc că tatăl tău te răsfăţa c pe o prinţesă...

– Aşa este.

– Până la câţi ani ai crezut în Moş Crăciun?

– Până pe la şase, când am descoperit că darurile aduse de Moşul costumat, erau cele ascunse de tata într-un dulap.

– I-ai spus?

– Nu. M-am prefăcut că nu ştiu că nu există Moş Crăciun, până când am fost mare. Nu am vrut să-i iau bucuria cu care îmi pregătea surprizele...

– Of, de mică făceai compromisuri, de dragul altora... Irina, de ce plângi?

– Pentru ca Lumi mi-a spus că poate nu o să mai apuce acest Crăciun. E pentru prima dată când nu aştept sărbătorile...

– Haide, nu mai plânge, mi-a spus, îmbrăţişându-mă.

– Nu mi se pare corect să ştim când murim, Robert...

– Nici nu este... Ce mai zice Lumi?

– Mi-a spus că vrea să-mi dăruiască mie îngeraşii din porţelan de la bunica ei, pentru că ea nu va mai apuca să împodobească bradul de Crăciun... Câteva minute s-a lăsat o linişte apăsătoare, iar Robert m-a lăsat să plâng.

– Irina, vrei ca Lumi să aibă un Crăciun acum?, m-a întrebat el, sărind de pe canapea ca ars.

– Eşti nebun?

– Nu. Îl organizăm noi. Ce dacă e septembrie?! Ideea lui mi se părea nebunească, dar genială totodată. Da, Luminiţa trebuia să mai trăiască încă un Crăciun. Tuturor celor din casă li s-a părut o idee bună - să organizăm un Crăciun special pentru Luminiţa - şi s-am implicat total, astfel încât vila de la Snagov a fost împodobită de sărbătoare. Aveam brad împodobit, colinde şi mâncare din belşug. Mai trebuia să o aducem pe Lumi, care era la Braşov, pentru încă o pe-

rioadă scurtă. Aveam emoţii mari, pentru că nu ştiam cum va reacţiona ea. Îmi era teamă că încercarea noastră de a-i face o bucurie, se va transforma într-o durere şi mai mare. Robert s-a dus să o aducă la Snagov, iar noi am aşteptat-o cu emoţii. Stabilisem cu Robert să ne sune când vor ajunge în faţa porţii, ca să aprindem luminile, iar când au ajuns, noi am întâmpinat-o în curte. Purtam toţi căciulite roşii de Moş, zâmbeam şi ne străduiam să părem energici.

– Ce-i asta?, a întrebat Lumi, ţinând strâns braţul lui Robert.

– Cum ce e?! Nu ştii în ce dată suntem? E Crăciunul!, am spus convinsă. Probabil că toţi încercam din răsputeri să nu izbucnim în plâns, iar eu înghiţeam lacrimă după lacrimă, cu fiecare respiraţie. Lumi a privit în jur, casa, brăduţul din curte şi apoi pe mine. Privirea aceea a ei a spus milioane de cuvinte. Un milion de „mulţumesc“ şi un milion de „te iubesc“.Abia se ţinea pe picioare, dar avea cea mai energică privire. Nu ştia de ce să se bucure mai întâi. Peste baticul pe care îl purta pe cap, ca să nu se vadă lipsa părului pierdut la şedinţele chinuitoare de chimioterapie, i-am pus o căciuliţă roşie de Moş. Am cinat împreună cu toţi prietenii noştri, ascultând colinde şi povestind despre tot felul de peripeţii. Nimeni nu vorbea despre viitor, ci doar despre amintiri frumoase din trecut şi despre prezent. Lumi râdea cu poftă şi avea o atitudine copilărească şi jucăuşă. După cină, ne-am tolănit amândouă într-un fotoliu pe care am stat înghesuite, aşa cum stăteam de obicei. Nu mi-a eliberat mâna nicio clipă şi tot timpul m-a mângâiat pe păr şi m-a pupat.

– Eşti comoara mea... Nu am să te părăsesc niciodată, mi-a spus în şoaptă, foarte sigură pe ea.

– Ştiu. Robert a adus, fără ştirea noastră, un Moş Crăciun costumat şi când am văzut că o cheamă pe Lumi, ca să-i ofere un dar, am încremenit. Mă temeam să nu facă vreo gafă care să o întristeze. Ce lucru pământesc îi putea dărui unei muribunde? Ea s-a aşezat supusă lângă Moş şi a luat cutia roşie legată cu panglica aurie, pe care acesta i-a dat-o. A desfăcut-o sub privirile noastre şi a scos

din ea o altă cutie mică şi albă pe care scria „IUBIRE". Moşul i-a luat-o din mână şi a spus cu voce tare:

– Dragă Lumi, am aflat că nu ai fost prea cuminţică, dar prietenii tăi au spus că meriţi un dar. Azi vei primi cel mai minunat şi mai valoros dar pe care îl poate primi cineva: iubirea. Primeşte această iubire de la toţi prietenii tăi, care îţi mulţumesc pentru tot ceea ce însemni pentru ei. Eşti specială şi meriţi toată iubirea, iar prietenii tăi te asigură că te vor iubi mereu.

Probabil că moşul nu ştia că i se adresa unui om care se pregătea de moarte, dar noi ceilalţi plângeam. Luminiţa a luat cutia albă în care era iubirea noastră şi s-a întors către noi.

– Vă iubesc...

N-a putut spune mai mult, pentru că plângea şi oricum noi ne-am dus lângă ea şi am copleşit-o cu pupici şi cu îmbrăţişări. Toată seara i-am căutat privirea, să văd dacă era fericită, sau dacă nu cumva doar mima fericirea, de ochii noştri. Dar era fericită cu adevărat.

– Eşti fericită?, m-a întrebat, când am rămas doar noi două.

– Da.

– Hm, nu pari prea convinsă... ai mutriţa aceea.

– Sunt pentru că eşti aici şi pentru atâtea altele, dar nu toate sunt perfecte...

– Fă-le tu să fie. Ştii că poţi.

– Nu depinde doar de mine, Lumi...

– Ba da. Tu poţi schimba tot în jur. Poţi schimba oamenii. Văd ce lucru bun ai făcut din casa asta, din oamenii ăştia... Îţi aduci aminte că în copilărie erai un fel de lider între copiii de pe stradă?

– Da... îmi ziceau şerifa.

– Şi nu făceau nimic fără să te consulte. De la jucat elastic, aţi ajuns să faceţi magazin caritabil, cenacu de cântece şi poezii... Doamne ce vremuri!

– Ştii ce îmi aduc aminte? Că tu m-ai apropiat de copii. Şi că ai avut grijă de mine. Că l-ai convins pe tata să mă lase şi la joacă, să mai renunţe la orele de şah şi pian...

– Îmi pare rău că nu te-ai jucat mai mult... că a trebuit să ai responsabilităţi de adult, când erai copil.

– Şi totuşi, mi-a prins bine, nu?

– Nu. O fetiţă de doisprezece ani nu trebuie să facă ordine, să gătească şi să aibă responsabilităţi... trebuia să-ţi trăieşti copilăria.

– Lasă că o trăiesc acum. Împreună cu Cesara...

– E adorabilă. Se vede cât o iubeşti.

– Sunt dependentă de ea. Uneori cred că adevăratul motiv care mă leagă atât de mult de Matei, este de fapt fetiţa...

– Vezi tu, dacă ai fost lipsită de mamă, asta a dezvoltat în tine un instinct matern exagerat...

– Par exagerată?

– Da. Nici nu respiri fără ea. Da, are nevoie de căldura ta.

– Uneori am impresia că e a mea. Atât de mult o iubesc...

– Matei ar trebui să mulţumească cerului pentru tine...

În ziua în care a plecat în Italia, Luminiţa m-a pus să-i promit că nu voi merge la înmormântarea ei ,atunci când avea să părăsească această lume. Îşi dorea să mi-o amintesc mereu frumoasă şi să-mi imaginez că încă trăia undeva departe şi că se gândea la mine.

– Nu-mi pot lua rămas bun!, i-am spus. Încă nu sunt pregătită. Vreau să ne mai vedem şi ştiu că Doamne-Doamne o să mă ajute...

După plecarea Luminiţei, i-am spus lui Matei că vreau să-l părăsesc. A reacţionat foarte urât şi am avut o noapte întreagă de discuţii şi de reproşuri interminabile. I-am spus că nu îl mai iubesc şi că nu mai aveam ce căuta acolo, dar el refuza să creadă. A început să plângă şi să mă şantajeze, ameninţându-mă că se va sinucide. Şi am cedat presiunilor lui, sperând că voi reuşi să-l conving cu timpul, că iubirea noastră murise de mult. Nu aveam puterea să-l abandonez,

pur şi simplu, şi am decis să-mi mai sacrific o parte din viaţă, ca să închei relaţia, treptat. Robert ne-a spus într-o dimineaţă că Diana nu va veni la micul dejun, pentru că plecase din casa noastră, pentru totdeauna. Şi, din ziua aceea, şi-a schimbat radical atitudinea faţă de mine. Căuta cu orice preţ să fie cât mai aproape de mine, noaptea mă căuta prin casă şi îmi trimitea mesaje pe telefonul mobil, ca să mă cheme să stau în living cu el. Se purta aproape nebuneşte uneori, riscând să fie surprins de cineva din casă. Doar în prezenţa lui Claudiu făcea eforturi să se poarte normal, dar de câte ori rămâneam singuri, îmi vorbea despre noi şi despre un plan al lui, ca să plecăm în lume şi să fim împreună.

– Acum e tardiv să te mai plângi. C'est la vie!, i-am spus într-o seară, când a spus că regretă că nu a făcut nimic ca să fim împreună.

– Dar voi schimba asta. Nu mai pot!

– Cam târziu. Nu mai are rost... O să plec oricum din casa asta, e doar o chestiune de timp...

– De ce tocmai acum?

– Pentru că am obosit, Robert. Am obosit să mă prefac, am obosit să mă mint şi să aştept ceva ce nu se va întâmpla niciodată. Am obosit să trăiesc între două lumi, una reală şi una iluzorie. Am obosit să trăiesc jumătăţi de măsură, să mă simt mereu incompletă şi vinovată. Nu mai pot! Am obosit să-mi pun trupul să doarmă într-un dormitor, în timp ce sufletul meu este în altul! Ai idee cum e?!

– Voi vorbi cu el.

– Trezeşte-te, Robert! Doar nu crezi că va accepta!

– Nu va accepta. Va fi distrus. Dar voi pleca, departe. Nu-mi mai trebuie nimic!

– Vorbeşti ca un băieţel visător. Nu te voi lăsa să faci asta. Ţin la Matei şi nu vreau să i te iau. Realizezi ce lovitură ar fi pentru el, să ne piardă pe amândoi deodată?

– Pe mine nu mă iubeşti? Renunţi la mine, din iubire pentru Matei?!

— Nu, Robert. Tu ai renunțat la mine, din iubire pentru Matei! Eu renunț la tine pentru tine. Pentru că te iubesc prea mult. Pentru că nu vreau și nu pot să-ți iau familia și oamenii pe care-i iubești. Nu vreau să te expun la judecăți, nu vreau să trăiești o viață cu sufletul împovărat de regrete și vinovăție!

— Îmi asum toate astea! Am o singură viață și nu o pot rata din spirit de sacrificiu pentru alții! Oare Matei, dacă ar fi în locul meu, ar renunța la viața lui, doar ca să nu mă rănească?

— Ce contează ce-ar face Matei? Contează ceea ce ești tu, Robert! Iar eu nu o să-ți iau asta.

— Tu nu înțelegi că te iubesc?!

— Ba da. Dar înțeleg că iubirea noastră este una imposibilă. Că ne-am ratat șansa de a fi împreună.

— Hai să plecăm, hai să fugim departe, oriunde în lume. Las totul, ești tot ce am nevoie!

— Crezi că distanța de cei pe care-i vei răni, te va face să nu te mai simți vinovat? Crezi că poți lăsa în urmă viața trăită până acum? Fii bărbat. Se pare că lași un băiețel să-ți rezolve problemele...

— Te urăsc când ești atât de matură! Cum naiba poate fi o copilă, atât de cerebrală?! Tu chiar nu știi să greșești? Chiar vrei să fii perfectă?!

— Nu sunt perfectă. Dar vreau să fiu un om bun. Vreau să am un suflet liber și liniștit. Nu vreau să rănesc pe nimeni. Am propriile răni în suflet și nu le-aș mai suporta și pe ale altora! Nu te mai amăgi că o să fim fericiți! Te-ai gândit cum va fi atunci când vom privi în urmă și vom vedea câtă durere și dezamăgire am lăsat?

— Te invidiez. Pe cuvânt că te invidiez. Chiar ești tare...

— Nu sunt tare, Robert. E o tărie de suprafață, dar în interior mor încet. Nu-ți poți imagina cât mă doare. Probabil că toată viața mea mă voi simți incompletă. Dar mă voi resemna și îmi voi accepta soarta.

– Într-o zi vei înțelege că tu nu ai fost un capriciu, că nu ai fost ceva trecător, că ești iubirea vieții mele, că ești rațiunea mea de a trăi. Am încercat să te uit, am încercat să nu te mai iubesc. Dumnezeu îmi e martor cât am încercat, cât m-am chinuit, cât am suferit... Spui că iubirea vine de la Dumnezeu? De ce permite să te iubesc atât, dacă nu putem fi împreună? De ce, iubita mea? Nu-i nimic greșit în iubirea mea față de tine, nu-i nimic pervers... te iubesc atât de curat și de sincer. Timpul îți va dovedi asta, pentru că te voi iubi și peste un an și peste zece și peste o sută...

Discuția cu Robert m-a răvășit atât de mult, încât câteva zile nu am mai fost bună de nimic. Am stat numai în camera mea, unde am scris și am plâns.

– Ești ok?, m-a întrebat Claudiu într-o seară, când ne-am întâlnit întâmplător, în living.

– Nu știu, Claudiu...

– Te pot ajuta? I-am aruncat o privire, iar el a deschis brațele, invitându-mă să mă îmbrățișeze. Am făcut câțiva pași către el și, de îndată ce am ajuns aproape, m-a îmbrățișat strâns. Era pentru prima dată când mă apropiam de el atât de mult și când îi arătam latura mea umană.

– Să nu spui nimănui, am spus încet, printre lacrimi.

– Ce să spun? Că ai sentimente? Că ai momente grele?

– Îți mulțumesc.

– Haide să te duc în cameră. Ai nevoie de odihnă. Claudiu m-a condus în cameră și, când a vrut să plece, l-am rugat să mai rămână cu mine. M-am așezat pe pat și m-am învelit și s-a așezat pe fotoliu.

– Când eram mică, aveam uneori zile proaste. Zile în care îmi era foarte dor de mama. Când o așteptam cu sufletul la gură la serbări sau de ziua mea – și mă dezamăgea. Sau când eram rănită de vreo răutate a oamenilor. Și plângeam foarte mult. Uneori, plângeam de față cu tata și îl rugam să nu plece de lângă mine. Acum îmi

pare rău... Ştii de ce? Pentru că l-am făcut să sufere cu suferinţa mea. L-am făcut să plângă de atâtea ori! Mă gândesc cât de neputincios se simţea. Mi-a dat toată viaţa lui, dar nu-mi putea da o mamă. L-am făcut să se simtă vinovat şi îmi pare aşa de rău! Trebuia să mă fi ascuns. Oamenii ar trebui să plângă singuri...

– Ba nu, Irina. Oamenii care se iubesc, plâng împreună. Copiii cu părinţii, fraţii, prietenii, iubiţii...

– Dor lacrimile celor pe care-i iubeşti. Dor îngrozitor! Şi doare şi să suferi şi să ascunzi asta după un zâmbet...

– Ştiu. Te rog mult, încearcă să te linişteşti. De ce eşti aşa tristă?

– Dacă ai şti, Claudiu... nu sunt deloc aşa cum par.

– Ştiu foarte bine cum eşti.

– Ba nu ştii. Nimeni nu mă cunoaşte cu adevărat. Am secrete monstruoase.

– Secrete? Toţi avem...

– Dar ale mele sunt îngrozitoare. Nu ştie nimeni...

– Eu îţi ştiu cel mai mare şi mai ascuns secret al tău.

– Poftim? M-am ridicat şi m-am aşezat comod pe pernă, ca să-l privesc, iar el a venit lângă pat şi s-a aşezat pe margine.

– Despre ce secret vorbeşti?, l-am întrebat. A privit câteva clipe într-un punct fix, apoi mi-a luat mâna, ţinând-o cu teamă.

– Secretul tău cel mai ascuns este că acolo înăuntrul tău, ţii ascunsă o fiinţă minunată. O fiinţă fragilă, vulnerabilă, care are nevoie de iubire. O fiinţă frumoasă, iubitoare şi mult prea generoasă...

Ştiam că era îndrăgostit de mine. Câteva luni în care a stat zilnic în preajma mea au fost de ajuns să se ataşeze de mine, în ciuda purtării mele, pentru că îl tratasem cu răceală şi făcusem tot posibilul să-i fac viaţa grea, în speranţa că va renunţa la sarcina de a fi paznicul meu. Dar mă vedea în toate stările mele, vedea cum eram capabilă să iubesc şi reuşise să mă cunoască. Iar de la un moment dat am renunţat să mai fiu rea cu el şi l-am tratat ca pe un membru al familiei. Matei se obişnuise foarte mult cu el, pentru că îl ajuta de

multe ori, atunci când avea nevoie de el la firmă, iar cei din casă se ataşaseră de el.

– Voiam să vorbim ceva, de aceea am rămas până la ora asta, dar vorbim altă dată, mi-a spus.

– Hai să vorbim acum, te rog.

– Sigur?

– Da.

– Am vrut să fii prima care va afla. Am decis să plec, să renunţ la acest job...

– Serios? De ce? Nu mă mai suporţi? Privirea lui mi-a transmis perfect ceea ce gândea şi ceea ce simţea.

– Cred că a fost cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea. Am învăţat multe..., mi-a spus zâmbind.

– Să mă ierţi pentru toate şicanele pe care ţi le-am făcut...

– Nu am ce să iert, m-am distrat, pe bune!

– Eşti sigur că nu vrei să mai rămâi? Nu voiam să-i spun că aveam oricum de gând să plec de la Snagov.

– Cel mai bine ar fi să plec, mi-a spus. Mâine îi voi spune şi domnului Matei...

– Sper să nu aducă altul, nu mai am energie să-l fac cu nervii... Am râs amândoi şi ne-am privit câteva clipe, tăcuţi.

– La început îmi venea să-ţi dau o mamă de bătaie. Apoi am început să cunosc persoana de după mască, mi-a spus. Ştii, ai ceva deosebit – ceva ce nu am mai văzut la nimeni.

– Ce?

– O putere miraculoasă ca să faci oamenii să vadă viaţa altfel, să îşi dorească mai mult... eh, multe. Gata, trebuie să plec. Pe mâine!

Vestea că renunţa la a fi paznicul meu mă întristase, pentru că mă obişnuisem cu el. Şi mă întrista orice rupere bruscă de oameni care mi-au fost aproape un timp. Dimineaţă i-a spus lui Matei că vrea să discute ceva cu el. Avea o figură serioasă şi preocupată, iar eu ştiam deja ce voia să-i spună.

– Matei, jobul ăsta mi-a schimbat viaţa şi îţi datorez foarte mult. Dar va trebui să renunţ.

– De ce?, a întrebat Matei, sorbind liniştit din cafea.

– Din motive personale. Robert mi-a aruncat un zâmbet cu subînţeles, dar eu nu am schiţat niciun gest.

– Claudiu, te pot ajuta cu ceva? Ai nevoie de bani sau ai ceva probleme? E musai să iei această decizie?, l-a întrebat Matei.

– Nu, nu. Mulţumesc mult, dar chiar trebuie să renunţ.

– Scuză-mă puţin, a spus Matei, plecând să-şi caute telefonul mobil, care suna undeva prin casă.

– Te-ai îndrăgostit, nu?, l-a întrebat Robert, rezemându-se de spătarul scaunului. Claudiu nu i-a răspuns, ci l-a privit pe Matei, care se întorcea vorbind la telefon.

– Claudiu, nu ştiu dacă ai observat, dar noi nu te mai considerăm un simplu angajat. Ne-ai fost alături şi ne-ai ajutat foarte mult şi deja faci parte din gaşcă, i-a spus Matei, de îndată ce a încheiat convorbirea telefonică.

– Ştiu şi chiar sunt recunoscător pentru asta.

– Chiar eşti hotărât? Adică, nu putem face nimic ca să schimbăm decizia ta?

– Din păcate, nu. Şi sper să fiu înţeles...

– Eu chiar mă gândeam să te angajez pentru o perioadă mai lungă. Eşti descurcăreţ şi de încredere... Claudiu a privit în jos, dându-i de înţeles lui Matei că decizia lui era irevocabilă.

– Ce ţi-e şi cu viaţa asta! La început nu ştiam cum să scap de tine, iar acum nu ştiu cum să te conving să rămâi, am spus încet.

M-am ridicat şi am plecat în camera mea, gândindu-mă că poate el şi Matei aveau nevoie să vorbească fără a fi eu de faţă.

– Bravo, maiestate!, mi-a spus Robert, dând buzna în cameră.

– Adică?

– Ţi-ai atins scopul. S-a îndrăgostit şi a cedat...

– Chiar nu am făcut un scop din asta. Şi nu am făcut nimic ca să se îndrăgostească.

– Ajunge că exişti şi că ai intrat în contact cu el.

– N-am chef de vorbă.

– Uf, cineva e tristă. Doar n-ai început să simţi ceva pentru el.

– Şi dacă aş avea, ce?

– Mai încape încă unul în sufletul tău? Măi să fie! Felicitări!

– Vreau să plec de aici.

– Cu Claudiu? Da! Ce poveste frumoasă: regina a plecat cu un pion, lăsând în urmă regele şi nebunul...

– Care-i regele şi care-i nebunul, în povestea asta?

– Matei e regele. Eu sunt nebunul. Iar tu...

– Ştiu! Iubita ta cu chip slavon şi nume de regină...

– Scoate-ţi din cap ideea cu plecarea!

– Robert, când mergi pe un drum care nu duce nicăieri şi, mai mult decât atât, când te afli pe un drum însoţit de oameni pe care îi ţii în loc, trebuie să ai puterea şi decenţa să te opreşti şi să-ţi schimbi direcţia de mers. Înţelegi?

– Ai avut o revelaţie, sau ce? Nu poţi vorbi serios...

– Ba da, vorbesc foarte serios. Revenim mereu la aceeaşi discuţie şi la aceeaşi stare, Robert. Nu se schimbă nimic. Ne amăgim o perioadă, trăim ca anesteziaţi, visăm, hrănindu-ne cu firimituri, apoi ne trezim, brusc, la realitate...

I-am spus lui Matei că am nevoie să merg la Braşov pentru câteva zile şi, pentru prima dată, nu s-a opus. Probabil că încerca să-mi arate că nu era atât de posesiv şi de gelos cum dovedise. Am plecat împreună cu Simona, pentru a încerca să stau o perioadă departe de cei de la Snagov, ca să văd dacă îmi era aşa de greu cum mă aşteptam.

„Îmi lipseşti.“, mi-a scris prietenul imaginar într-un mesaj. „Ce ţi-o lipsi? O voce?“, i-am răspuns imediat. „Eşti mai mult decât o

voce pentru mine.“ „Mai mult? Ce? Dacă m-ai fi prețuit și m-ai fi respectat cât de puțin, mi-ai fi spus cine ești.“ „Ești supărată. De ce?“ „Lasă asta. Zi-mi cine ești. Îmi pierd răbdarea. Și o să-mi schimb numărul de telefon.“ „Și dacă nu îți va plăcea identitatea mea?“ „Asta este. Încă o dezamăgire în plus, nu mă va dărâma.“ „Ești o fetiță foarte isteață. Nu ai nicio bănuială?“ „Singura bănuială pe care am avut-o pare imposibilă.“ „Te gândești la R?“ „Da. Dacă ești R, nu te voi ierta niciodată.“ „Ce ar fi de iertat?“ „Tot circul, minciunile, manipulările, faptul că m-ai făcut să-mi deschid sufletul. Nici nu vreau să mă gândesc!!!“ „Te-ai gândit vreodată că poate sunt Matei?“ „Mă faci să râd...“ „De ce, iubita?“ „Nu ține! Chiar tu spuneai că sunt isteață. Acum mă subestimezi?“ „De ce n-aș putea fi Matei?“ „Pentru că ți-am vorbit despre R și despre alții, lucruri pe care Matei nu le știe și nu le-ar fi suportat.“ „Și dacă Matei ar putea juca teatru și ar putea trece peste toate astea, din iubire?“ „Ce motiv ar avea Matei să facă atâta circ?“ „E un mod potrivit de a te cunoaște pe tine, cu adevărat.“ „Dar noi am început să vorbim cu câteva luni înainte să-l cunosc pe Matei. Până la urmă, unde vrei să ajungi? Mă plictisește dialogul ăsta. Dacă vrei să-mi spui cine ești, bine, dacă nu, nici nu mă interesează. Pa.“ „Ești în Brașov?“ „Da.“ „Mâine la ora zece fix, te rog să mergi în locul tău preferat, unde citeai cândva.“ „Te referi la locul acela de după ziduri?“ „Da.“

Îi povestisem prietenului imaginar despre toate locurile dragi și știa aproape totul despre mine și despre obiceiurile mele.

– Hai să mergem de la ora nouă să pândim, mi-a spus Simona, când i-am spus despre întâlnirea mea de la ora zece.

– Să stau în boscheți? N-am chef.

– Mă duc și stau eu. Doar e pădure acolo. Voi sta după un copac și voi pândi cine vine. Și îți dau SMS, dacă să apari sau nu.

– N-are rost. Mă duc la ora zece și basta.

– Vin cu tine.

– Vii, dar mă aștepți în mașină.

– Ba nu! Locul ăla e izolat în pădure, dacă îți face vreun rău? Locul respectiv era undeva în centrul Brașovului, pe un deal împădurit din spatele zidurilor vechi de apărare ale cetății orașului și pentru a ajunge acolo, trebuia parcursă o bucată de drum, pe o potecă prin pădure. Locul era amenajat cu două băncuțe și avea o panoramă superbă asupra centrului vechi al orașului. Nu mergea multă lume acolo, mai ales în cursul săptămânii. Încă din anii de liceu, îmi plăcea să mă refugiez în acel loc liniștit, unde citeam sau contemplam orașul pe care îl iubeam atât de mult. Dimineață am început să simt primele emoții, gândindu-mă la întâlnirea cu prietenul imaginar. M-am îmbrăcat cu o pereche de jeansi și cu o tunică din mătase de culoarea cerului, mi-am prins părul într-o coadă împletită și, cu mult curaj, am plecat să-l întâlnesc pe omul cu care aveam acea prietenie ciudată, de aproape patru ani.

Am ajuns acolo la ora zece fix și, de îndată, am zărit pe una dintre bănci, un buchet uriaș cu trandafiri albi. Am privit florile, nesigură și am făcut câțiva pași în jur, căutând să văd dacă era cineva prin apropiere. Dar nu era nimeni. Simona mă aștepta la o distanță destul de mare pentru a nu fi văzută, dar destul de mică pentru a ajunge de îndată lângă mine, dacă ar fi fost nevoie. M-am așezat pe bancă lângă buchetul de flori și am așteptat câteva minute, dar nu a venit nimeni, ceea ce m-a făcut să înțeleg că prietenul imaginar nu dorea să-și facă apariția și că a vrut doar să-mi lase buchetul de flori. Am ridicat buchetul prea mare și prea greu și abia atunci am văzut că sub el se afla un fel de album. L-am deschis curioasă și am văzut pe prima pagină o poză cu mine, stând cu o carte în mână, pe o bancă din Piața Sfatului. Poza fusese făcută în urmă cu cel puțin patru ani, într-una dintre diminețile în care ieșeam să-mi beau cafeaua în centrul Brașovului. Obișnuiam să fac destul de des asta. Luam cu mine termosul, o cană și o pâine întreagă pe care o dădeam porumbeilor și stăteam câteva ore acolo. În week-end-uri, la prima oră a dimineții, nu era nimeni în Piața Sfatului, iar eu adoram acea liniște.

– Ce-ai acolo?, m-a întrebat Simona, apărând lângă mine.
– Omul ăsta mă sperie. M-a urmărit şi mi-a făcut poze.
– Cine-o fi, tu?
– Nu ştiu. Buchetul pare genul lui Matei sau al lui Robert. Sau poate e o pură coincidenţă... Am răsfoit albumul şi am mai găsit câteva poze cu mine în diferite ipostaze. Era clar că persoana care îmi făcuse pozele mă urmărise în zile diferite.

„Ştiu, te sperie asta, nu?", mi-a scris prietenul imaginar într-un SMS. „Da!" „De ce, Irina? Ţi-am făcut câteva poze." „E ciudat rău. De ce tot misterul ăsta?" „Nu ştiu." „Te rog, vreau să ştiu adevărul. Am atâtea pe suflet, nu mă mai încărca şi tu cu alte griji." „Irina, nu ţi-aş face niciun rău!" „Tu nu realizezi cât de ciudat e totul?! Vreau să-mi spui povestea. Ca să înţeleg." „Te-am văzut într-o zi pe o terasă, stăteai la masa din spatele meu. Erai cu o prietenă. Te-am auzit vorbind cu ea şi mi-ai plăcut foarte mult. M-ai amuzat, pentru că erai haioasă, drăguţă şi isteaţă foc. Şi dezinhibată. Când ai plecat, te-am urmărit şi am văzut unde locuieşti. Nu ştiu de ce am făcut asta, nu fac aşa ceva de obicei. Îţi jur." „Eşti nebun!" „Nu sunt. Nu am îndrăznit să te abordez atunci, pentru că din discuţia cu prietena ta şi din atitudine mi-am dat seama că ai o personalitate foarte puternică. M-am temut că mă vei respinge. Mi-am spus că te voi aborda într-o zi, dacă soarta o să mi te scoată în cale." „Ai forţat soarta, pentru că m-ai urmărit..." „Poate. Te-am auzit povestindu-i prietenei tale că, dimineaţa la şapte, mergi de obicei în Piaţa Sfatului şi despre locul în care te afli acum. Şi am început să merg în Piaţa Sfatului ca să te văd." „De ce?" „Nu ştiu. A fost ceva, un magnetism ciudat." „Cum ai ajuns să mă suni?" „Am întrebat vecinii de pe scară şi ţi-am aflat numărul de telefon." „Şi de ce nu ai vorbit?" „Pentru că dacă mi-ai fi auzit vocea, mi-aş fi ratat şansa să te abordez în realitate. M-ai fi recunoscut." „Şi atunci de ce naiba nu m-ai abordat până acum?!" „E prea complicat. Am căzut în propriul meu joc. Pentru că m-am îndrăgostit de tine." „Şi?!" „Şi nu era cazul. Apoi a apărut Matei. Şi s-a năruit totul." „Ştii

ceva? Îmi ajunge. Din momentul ăsta nu mai vreau să vorbim. Ceea ce faci depăşeşte literatura SF. Îţi mulţumesc pentru flori şi pentru prietenie. Dar gata!" „De ce, Irina? Ce ţi-am făcut? Ce ţi-am cerut?" „E ciudat totul! Nu e normal ceea ce faci!" „Ştiu. Te rog să mă ierţi."

– Înseamnă că e din Braşov, mi-a spus Simona.

– Cu siguranţă că e din Braşov.

– Ai văzut astea?

– Ce? Am luat albumul în care am găsit câteva foi scrise pe calculator, cu tot felul de fraze din conversaţiile noastre telefonice.

„Ce e cu frazele astea?", i-am scris imediat. „Vreau să ţi le reaminteşti. Mie mi-au plăcut, m-au ajutat, mi-au schimbat viaţa, iar pe tine te reprezintă cu adevărat." „Zi-mi, acum eşti undeva pe aici şi mă priveşti? Îmi faci poze, sau ce?" „Nu. Nu aş rezista să fiu atât de aproape, fără să te iau în braţe." „Eşti nebun de legat. Sincer. Nu te înţeleg şi gata. De azi poţi să mă uiţi." „Nu te voi uita niciodată. Iartă-mă pentru ceva ce nu am făcut."

– Ăsta e nebun! E psihopat!, a spus Simona, trântind albumul pe bancă.

– Nu e psihopat. În fine. Hai să plecăm acasă. O să o termin şi cu el, definitiv. Face parte dintr-un trecut şi dintr-o perioadă de care nu vreau să-mi mai amintesc. De fapt, face parte dintr-o nebunie. La naiba!

– Şi dacă e Robert? Sau Matei!

– E imposibil, Simona.

– Sună-i să vezi dacă sunt în Bucureşti. Sună pe fix! Am formatnumărul de telefon de la biroul lui Robert şi de îndată ce i-am auzit vocea m-am liniştit.

– Matei e acolo?, l-am întrebat.

– Da. Îţi fac legătura?

– Nu. Ce faceţi voi?

– Muncim. Tu? Cum e aerul de munte?

– E ok. Vorbim mai târziu. Pa!

– Erau acolo, nu?, m-a întrebat Simona, atentă la trafic.

– Da. Deci nu aveau cum să fie la ora zece la Braşov şi la zece umate în Bucureşti. Doar nu se teleportează... Când am ajuns acasă am răsfoit albumul, curioasă să descopăr tot ceea ce cuprin-lea. Erau foarte multe foi pe care regăseam fraze din discuţiile noastre telefonice şi am început să le citesc pe rând.

„Aş putea iubi orice om. Mă crezi? Uite, de exemplu ştiu că bărbaţii cu calviţie sunt complexaţi şi nu se mai consideră frumoşi. Tata chelise de tânăr şi totuşi era frumos. Eu cred că anumite defecte chiar dau un plus frumuseţii. Nu crezi? Tu cum eşti? Ai păr? Chiar dacă nu ai avea, nu ar conta. Poate crezi că bat câmpii. Dar aş iubi şi un invalid.“ Îmi aminteam de conversaţia telefonică şi de perioada aceea în care nu aveam grijile şi poverile sufleteşti de acum. Îmi aminteam de copilul naiv şi visător, care vedea viaţa în roz. Am continuat să citesc pasajele din convorbirile noastre telefonice – mai exact, din monoloagele mele.

„Când a murit tata şi apoi Rareş, L-am urât pe Dumnezeu. Mi-am spus că este rău şi crud şi L-am condamnat că mi-a luat tot ce iubeam. Nu înţelegeam de ce, după o copilărie grea, trebuia să îndur asemenea pierderi. Apoi l-am cunoscut pe domnul profesor Horaţiu. Ce om! Dumnezeu mi l-a trimis ca un pansament, ca o consolare, ca o alinare a sufletului. Nu ştiu ce m-aş fi făcut, dacă nu l-aş fi întâlnit. Ştii ce cred? Că Dumnezeu ne trimite oamenii potriviţi, la momentul potrivit. Poate că şi pe tine te-a trimis cu un scop. Poate că am nevoie de tine şi nici nu-mi dau seama. Sau poate că tu ai nevoie de mine. Nu vezi? Eşti un prieten care mă sună zilnic şi mă ascultă ore în şir.“ „Ştii ce e ciudat? Că uneori îmi e dor de tine. Iar alteori, când sunt prin oraş şi văd ceva ce-mi place, am senzaţia că eşti undeva aproape şi vezi şi tu. Abia aştept să mă suni, ca să-ţi povestesc. Auzi? Dacă mă îndrăgostesc de tine? Ar fi ciudat, nu? Sau poate că te îndrăgosteşti tu. Ha, ha! Să nu cumva să faci asta!“

– Din momentul acesta o termin cu el, i-am spus Simonei. Gata, nu mai vreau. E ciudat şi nu vreau să merg mai departe. Trebuie să fac o curăţenie generală în viaţa mea. Tot ce e nefiresc şi nu îmi face bine, va trebui îndepărtat.

– Da, dar parcă îţi făcea bine să vorbeşti cu el...

– Nu mai vreau.

„Din acest moment vreau să mă uiţi, i-am scris în mesaj, prietenului imaginar. Singura şansă să mai iei legătura cu mine va fi doar dacă vei veni să văd cine eşti.“ „În cazul acesta, ne luăm adio.“ „Îţi doresc o viaţă fericită! Şi îţi mulţumesc pentru tot!“

Aflată singură în apartamentul meu, aveam senzaţia că eram într-o lume străină, că nu mai aveam nimic, nici măcar pe mine. Îmi lipseau foarte mult cei de la Snagov şi de câteva ori m-am trezit din somn, intenţionând să merg direct în camera fetiţei. Să mă desprind de lumea în care trăisem atâţia ani era un test foarte dificil şi ştiam că îmi va lua mult timp. Dar trebuia să mă pregătesc sufleteşte de marea schimbare şi să încep să o accept.

Am plecat în Germania, pentru a susţine câteva examene şi pentru a-mi vizita familia. Lui Matei nu i-am spus despre plecarea mea, ştiind că se va opune şi că va face tot felul de crize. De fapt, aveam de gând să nu-i mai spun că îmi continuam studiile, ştiind că asta îl deranja şi că ar fi făcut tot posibilul să-mi pună piedici. Când m-a întrebat de ce stau atât de mult la Braşov, i-am spus că aveam mare nevoie de o perioadă de linişte şi că acea pauză era benefică inimii mele. A acceptat cu greu, numai după ce i-am promis că mă voi întoarce la Snagov cât de curând şi după ce i-am argumentat că şi ai mei şi prietenii aveau nevoie de mine – mai ales după o perioadă atât de lungă în care i-am privat de prezenţa mea. Mult timp m-am întrebat dacă aş fi putut rămâne definitiv în Germania. Viitorul acolo părea promiţător, dar sufletul meu tânjea mereu după România şi după oamenii dragi de acasă. Cu toate acestea, mă gân-

eam şi la posibilitatea de a încerca o viaţă nouă acolo, sperând că epărtarea de cei pe care aveam să-i las în urmă mă va ajuta să-i uit mai uşor. Într-o noapte, mi-a venit ideea să o vizitez pe Luminiţa. Mă bseda gândul că trebuie să o mai văd o dată, chiar dacă ştiam că ea u îşi dorea să o mai văd, în stadiul îngrozitor în care o adusese oala. În adâncul sufletului meu am sperat mereu că ea se va vinde-a, mai ales că evoluţia bolii ei a fost lentă şi că a trăit mai mult decât u preconizat doctorii. Dar acum era evident că se stingea, încetul cu încetul. Am decis să merg să o văd cu orice preţ, chiar dacă ar fi fost să o văd doar o clipă, fie şi dormind. Mi-am făcut toate planurile pentru călătorie şi, după două săptămâni, am plecat în Italia, fără să spun nimănui. Nici măcar Simonei nu-i spusesem, de teamă că mă va descuraja cu argumente, convingându-mă că vizita mea i-ar face mai mult rău Luminiţei. Şi nici celor de la Snagov nu le-am spus, pentru că nu voiam să-mi strice planurile în vreun fel.

După o călătorie grea şi plină de peripeţii, am ajuns la Luminiţa dimineaţa devreme şi am aşteptat câteva minute, înainte să intru pe poartă. Îmi era teamă şi aveam nevoie de masca de om fericit, pe care cu greu am reuşit să mi-o asum. Am păşit cu emoţie pe aleea care ducea către intrarea în casă, am lăsat bagajele pe trepte şi am deschis uşa încet. Am intrat în sufragerie şi am văzut-o pe Luminiţa întinsă pe o canapea, acoperită cu o pătură. Dormea. M-am aşezat încet pe un taburet şi am privit-o. Lacrimile îmi curgeau în neştire, de drag şi de durere. Abia îmi mai recunoşteam prietena, pentru că boala îi luase tot ceea ce avea frumos şi aproape toată viaţa din ea. Era foarte slabă, avea mâinile palide, iar capul era acoperit cu un batic alb. Am privit-o câteva minute, până când a apărut soţul ei şi m-a văzut. I-am făcut semn să nu facă zgomot, iar el s-a aşezat în linişte pe un fotoliu.

— Nu se poate, ce cauţi aici, nebuno?, mi-a spus Luminiţa cu o voce slăbită, deschizând ochii. De îndată m-am ridicat de pe tabu-

ret şi am îngenuncheat lângă patul ei. I-am pupat mana şi mi-am aşezat capul pe marginea patului.

– Mi-a fost aşa de dor de tine!, am spus cu vocea înecată în lacrimi. Iartă-mă că am venit, te rog!

– Mă bucur că ai venit. Cu cine eşti?

– Singură. Cu Dumnezeu, de fapt...

– Doamne, vino să te iau în braţe! Am îmbrăţişat-o pe Luminiţa cu teamă, pentru că părea atât de fragilă, încât aveam impresia că până şi o atingere uşoară ar fi putut să o rănească.

„De ce nu e invers? Luminiţa are o familie, e iubită, iubeşte, de ce trebuie să moară ea? Şi de ce trebuie să trăiesc tocmai eu, care nu mai am nimic? Viaţa mea e un chin, de ce nu mor eu?", scriam în jurnal înainte de culcare. Petrecusem o zi întreagă cu Luminiţa. Oricât aş fi vrut să nu-i povestesc realitatea vieţii mele, nu aş fi reuşit, pentru că ea mă cunoştea foarte bine şi citea în ochii mei, cuvintele nespuse. Era o persoană foarte matură, profundă şi de o înţelepciune cum rar mi-a fost dat să întâlnesc. M-a forţat să-i spun tot ce aveam pe suflet şi cu greu i-am povestit câte ceva, străduindu-mă să nu o încarc negativ, cu problemele mele.

– Cumva trebuie să se sfârşească povestea asta, mi-a spus ea.

– I-am pus capăt.

– Nu aşa, Irina. Ai fugit de oamenii pe care îi iubeşti, dar de tine nu ai unde să fugi. Te amăgeşti acum... Poţi merge până la capătul lumii, laşi tot în urmă, dar tu trăieşti în interiorul tău. De ceea ce simţi, nu ai unde să te ascunzi.

– Am făcut ce era corect, nu?

– Da, ai făcut ceea ce era corect faţă de ceilalţi, sacrificându-te pe tine. Uneori, în viaţă, trebuie să mai faci şi ceva ce nu e corect.

– Dacă ai fi în locul meu, ce ai face?

– Îţi spun ce aş face în locul meu, în locul unui om care aşteaptă dintr-o clipă în alta să moară. Mi-aş trăi povestea de dragoste, indiferent ce final ar avea, indiferent cât ar dura, o zi, o lună, o viaţă.

Oricât de dureros ar fi. O poveste neîmplinită aduce cu ea numai regrete şi nu moare niciodată.

– Of, cât de romantică eşti!

– Tu vorbeşti? Mai ştii ce scrisori îi scriai tatălui tău, când erai mică? Am câteva, le-am păstrat.

– Serios?!

– Da. Le-am păstrat ca să ţi le dăruiesc într-o zi specială, mă gândeam că poate la nunta ta. Ştii că eu sunt mai mult pentru daruri de suflet, decât cele materiale...

– Îmi arăţi una? Te rog!

– Îţi arăt. Luminiţa l-a rugat pe soţul ei să-i aducă o cutie mare în care îşi ţinea amintirile, iar când a avut cutia în faţă a căutat preţ de câteva minute printre lucrurile din ea şi a scos un caiet în care avea câteva scrisori. A ales una la întâmplare, o foaie pe care am recunoscut-o după culoare şi după scrisul meu. Era o foaie dintr-un set pentru scrisori, pe care îl primisem când eram copil, pentru a le scrie rudelor mele din Germania. Îmi aminteam perfect culoarea gălbuie a hârtiei şi a plicurilor şi vioara desenată în colţul din stânga a paginii.

– Poftim. Asta este deosebită. Are şi dată pe ea. Aveai douăsprezece ani, când ai scris-o. Am luat scrisoarea şi am citit-o cu emoţie, simţind ceea ce am simţit atunci când am scris-o.

„Dragă tati,
azi vreau să-ţi spun că eşti cel mai bun tătic din lume şi că sunt foarte mândră de tine. Să ştii că nu-mi pare rău că nu mă creşte mama. Nu aş putea să stau departe de tine, nici o zi. Îţi promit că nu am să te părăsesc niciodată şi că te voi face mândru de mine. Când o să cresc mare, îmi doresc să mă mărit cu un bărbat ca tine. Şi poate găsesc unul cu copil, aşa cum eşti tu cu mine.
Te iubesc mult!“

– Doamne, ai păstrat asta!, am spus, ştergându-mi lacrimile.

– „Poate voi găsi un bărbat cu un copil, aşa cum eşti tu." Şi l-ai găsit pe Matei. Ştii ce cred eu? Că nimic nu e întâmplător în viaţă. Când îţi exprimi o dorinţă, trimiţi un mesaj universului, iar acesta îţi răspunde.

– Serios? Îmi doresc să vii la nunta mea! Şi dacă aş şti că vei veni, m-aş mărita în ultima zi din viaţa mea! Luminiţa a izbucnit în plâns şi m-a îmbrăţişat.

– Iartă-mă, nu o să mai gândesc cu voce tare, am spus.

– Hai să-ţi povestesc ceva!, mi-a spus ea, ştergându-şi lacrimile şi luând o atitudine veselă. Tu ştii că eu vorbeam mult cu tatăl tău. Într-o seară, m-a chemat să-mi spună ceva. Părea foarte încântat şi dornic să-mi povestească. Mi-a spus că i te-ai plâns că vecina ta, Ioana, nu avea bicicletă şi că-i dădeai mereu bicicleta ta, ca să se plimbe. Cică te-a întrebat de ce se plimba mai mult Ioana cu bicicleta ta când ieşi pe stradă şi i-ai spus că nu suporţi să o vezi cum fuge pe lângă tine când eşti pe bicicletă. A izbucnit în plâns când mi-a spus asta, transmiţându-mi sentimentele tale, compasiunea ta faţă de Ioana, a căror părinţi nu îşi permiteau să-i cumpere o bicicletă.

– Îmi amintesc asta. După câteva zile, tata i-a cumpărat bicicletă Ioanei, ca să ne putem plimba amândouă. Doamne, ce fericită am fost în ziua aia!

– Ştii ce mi-a spus atunci, tatăl tău? Că eşti prea miloasă, prea bună şi că se teme să nu pierzi în viaţă, din cauza asta. Se temea că vei renunţa mereu la tine, pentru alţii. Şi uite că tocmai asta faci. Eu nu vreau să te schimb, vreau doar să alegi corect, vreau doar să înveţi că uneori trebuie să te pui pe primul loc. Vreau să te gândeşti la asta. Vreau să te gândeşti bine. Îmi promiţi?

– Da.

– Spune „promit".

– Promit.

— Iar eu îți promit că atunci când voi ajunge dincolo și mă întâlnesc cu tati, o să-i spun ce minunată ești și cât îl iubești. Și hai să-ți mai spun ceva, care te va bucura. Tot ceva ce mi-a povestit tatăl tău — ceva care l-a făcut să fie foarte mândru de tine și să creadă că vei fi un om minunat. Mai știi când ați plantat flori în curte și l-ai pus să care bolovani, ca să-ți faci ronduri?

— Da!, am spus entuziasmată.

— Mi-a povestit că a plâns în fața ta și că atunci ai dat dovadă de foarte multă putere, ceea ce l-a impresionat foarte mult. Mi-am amintit imediat acel episod care se petrecuse în copilăria mea, când aveam vreo nouă ani. Și mi-am amintit durerea pe care am simțit-o, văzându-l pe tata plângând. Abia acum înțelegeam că probabil a plâns de multe ori, fără ca eu să știu, pentru că părinții își ascund suferințele, slăbiciunile, neîmplinirile și neputința, departe de ochii copiilor... În ziua aceea tata plânsese de durere, pentru că am fost rănită de răutatea cuiva. Totul a pornit de la dorința mea de a avea o curte plină cu flori. Curtea mea era micul meu paradis. Iubeam florile și de îndată ce se topea zăpada, așteptam cu emoție ghioceii. Apoi plantam flori de sezon și știam cum să le îngrijesc, pe fiecare în parte. Tata resimțea deja vârsta a treia și cu toate acestea mi-a îndeplinit dorința de a aduce în curte pietre mari albe, pentru a-mi face eu ronduri de flori. A cărat cu căruciorul, făcând câteva drumuri, până când mi-a adus un morman mare de pietre. Nu știu de câte ori s-a aplecat pentru a mă ajuta să aranjez fiecare piatră. Ca să am o vedere bună de ansamblu, am urcat în podul casei și cu capul scos pe un geam micuț îi dictam lui tata cum să așeze pietrele, astfel încât să am un cerc cât mai perfect. Tata a muncit toată ziua și a mutat pietrele ba mai la stânga, ba mai la dreapta, după cum i-am indicat eu. A doua zi, a fost rândul meu să plantez florile. Bulbi de lalele, câteva lăcrămioare și am mutat câteva răsaduri de zambile. Două zile din viața mea le-am petrecut tăvălindu-mă prin pământ și sădind flori. Eram foarte încântată de curtea mea, iar noaptea am

adormit, imaginându-mi florile viu colorate şi parfumate. Dimineaţa, când am ieşit în curte, am văzut rondoul meu devastat. Nicio piatră nu mai era la locul ei şi toate florile fuseseră smulse şi aruncate peste tot în jur. Cu teamă şi cu emoţie am mers în bucătărie şi l-am găsit pe tata plângând. Ştiam deja că un vecin cu care tata era în conflict a intrat în curtea noastră şi a devastat totul. Tata se învinovăţea şi plângea de mila fetiţei lui, care muncise atât de mult ca să-şi creeze propriul paradis, în micul ei univers. L-am îmbrăţişat şi, de îndată, am văzut pe pat un brâu pe care îl purta la mijloc, atunci când avea dureri de spate. Am realizat atunci ce efort a fost pentru el, să care acele pietre... Şi, deşi sufeream pentru nedreptatea care ni se făcuse, cel mai mult îmi doream să nu mai plângă tata... „Nu mai plânge, taţi, i-am spus, mângâindu-l pe obraz. O să punem alte flori. Tu o să stai în pod şi o să-mi dictezi cum să pun pietrele. Oricum, parcă aş vrea mai mult să fac o inimă, decât un cerc..."

După patru zile petrecute la Luminiţa, am întrebat-o cât îmi mai permite să stau cu ea.

– Poţi sta cât doreşti. Vrei să-ţi spun un secret? M-ai readus la viaţă, de când ai venit. Am trăit sentimente de care uitasem.

– Mă bucur. Dar nu aş vrea ca prezenţa mea să-ţi facă rău.

– Nu-mi face rău. Dar m-am gândit la ceva. Eşti atentă?

– Da!

– Cred că ţi-ar prinde bine o evadare, într-un loc frumos.

– Şi tu începi? Şi unchiul meu se gândea să mă trimită într-o excursie...

– Eu chiar te trimit.

– Unde? Ai înnebunit?

– În Veneţia. Ştiu că îţi doreşti să o vezi, de mult timp. Ascultă-mă, nu mă întrerupe. E totul aranjat. Ai nevoie de câteva zile în care să fii tu cu gândurile tale, să te plimbi, să studiezi oameni, să fii departe de orice.

– Cum adică, e totul aranjat? Să mă duc singură?

– De când ai tu o problemă cu asta? De când te ştiu, umbli singură prin lume!

– Lumi, eu...

– Te rog. Fă asta pentru mine. E un dar din partea mea. E ceva ce cred că-ţi va prinde bine. Poate că ăsta e ultimul meu dar pentru tine şi vreau să fie ceva ce să nu uiţi.

– Ok, dar când să plec, cum?

– Puiu meu se ocupă de tot, te duce la tren, îţi dau toate indicaţiile, ai hotelul rezervat, totul e aranjat. Tu trebuie doar să te relaxezi, să te plimbi şi să ai grijă de tine.

– Mi se pare o nebunie! Din Germania am venit la tine, de aici să plec la Veneţia...

– Apoi te întorci aici şi stai cât vrei tu, ok?

– Lumi, sper că nu ai de gând să-i spui lui Robert că sunt aici, sau acolo.

– N-aş face asta. Am spus că ai nevoie de linişte. În plus de asta, destinul nu trebuie aranjat şi nici forţat.

– Promiţi că nu spui nimănui unde sunt?

– Promit. Nu fi copil!

– Tu ai vreo dorinţă? Vrei să fac ceva pentru tine, vrei să promit ceva?

– Da, am. În ceea ce mă priveşte, nu vreau să-ţi cer nimic, pentru că ştiu că vei face tot ce trebuie. Vreau însă să-mi promiţi că jurnalele tale se vor transforma, într-o zi, într-o frumoasă poveste de dragoste. Povestea dintre tine şi Robert trebuie spusă. Este atât de frumoasă şi de diferită... şi poeziile, sunt aşa de frumoase!

– Chiar voi scrie o carte, să ştii.

– Promiţi?

– Da. Şi îţi va fi dedicată ţie şi lui tata, am spus izbucnind în plâns, ştiind că atunci, cândva, când aş fi publicat o carte, Luminiţa avea să nu mai fie în viaţă - ci în cer, alături de tatăl meu.

– Nici nu știi ce fericită m-ai făcut!

– Te iubesc mult. Și o să te iubesc în fiecare zi, tot mai mult.

După două zile m-am trezit în trenul care mă ducea la Veneția. Habar nu aveam care era scopul acelei călătorii, însă știam că îi îndeplineam o dorință prietenei mele, pe care o iubeam atât de mult. Am ajuns seara târziu la hotel și, deși eram obosită, curiozitatea nu m-a lăsat să nu ies puțin, ca să cercetez împrejurimile. M-am întristat de îndată ce am ieșit afară, pentru că peste tot vedeam perechi sau grupuri de oameni. Iar eu eram atât de singură... Până și personalul hotelului mă privea cu uimire, întrebându-se probabil ce căuta o femeie tânără și singură, în Veneția. Probabil că își imaginau că eram într-o delegație, sau poate chiar o amantă care se întâlnea cu iubirea ei pe ascuns, într-un oraș atât de romantic.

„Mi-aș dori să fie și Robert aici. Ai auzit, Universule?!“, am spus cu voce tare, privind cerul întunecat, de pe balconul mic al camerei mele. Impactul pe care l-a avut Veneția asupra mea a fost de neuitat. Locuri la care am visat și despre care am citit doar în cărți sau pe care le văzusem doar în filme, se aflau acum la picioarele mele. Aceasta era singura bucurie pe care o aveam. În primele două zile am străbătut toate străzile care mi-au ieșit în cale. Din când în când, mă opream pe câte o bancă și îmi notam impresiile în jurnal, pentru a nu pierde nimic din tot ceea ce mă fascina. Clădirile istorice, piațetele, podurile, gălăgia și gondolierii, îmi păreau din povești medievale. Seara stăteam pe terasa hotelului sau în balconul meu, de unde puteam admira o piațetă foarte animată. Îmi era dor de Simona și eram curioasă să aflu vești de acasă, de aceea am sunat-o de la hotel. Nu i-am spus că nu sunt în Germania, pentru că nu eram dispusă să-i dau explicații despre călătoria mea, știind că m-ar fi obosit cu întrebări nesfârșite.

– Ce mai e pe acasă?

– Nimic nou. Mă conversez de zor cu prietenul tău imaginar. Tu, ăsta e îndrăgostit lulea de tine!

– Vezi să nu te dai de gol că nu sunt eu.

– Nu mă dau de gol.

– Matei? Robert?

– Robert a trimis câteva mesaje. Zicea să vă vedeți într-o zi și i-am scris că nu ai chef. Eşti ok? Pari absentă.

– Sunt ok, doar puțin obosită.

– Mi-e tare dor de tine, să știi! În week-end mă duc la Angel, m-am lipit rău de Paul.

– Mă bucur. Poate te măriți.

– Te iubesc, fraiero!

– Și eu pe tine...

În ziua următoare, când m-am întors de la masă, recepționerul hotelului, mi-a spus că un domn întrebase de mine. Mă gândeam că vreun client al hotelului se interesa de mine, poate tot vreun singuratic ca și mine, care mă văzuse singura pe terasă.

– Vă rog să nu dați detalii despre mine. E client al hotelului?

– Da, domnișoară. Dar domnul a spus că vă așteaptă pe terasă, în seara aceasta la ora șapte.

Asta îmi mai lipsea! O aventură cu un necunoscut în Veneția. Nu aveam de gând să merg la ora șapte pe terasă și, tocmai pentru a evita să apar, am decis să mă plimb cât mai mult. O mare parte a timpului mi-am petrecut-o hrănind porumbeii din piața San Marco și plimbându-mă pe podul Rialto, unde am căscat gura la comercianții care vindeau suveniruri. Când m-am plictisit de mulțime și de agitație, am căutat un loc mai liniștit, m-am așezat pe o bancă și am început să scriu în jurnal. Din când în când mă mai opream privind trecătorii, care își făceau poze entuziasmați și cărora le zâmbeam, atunci când mă studiau curioși. Deodată, o siluetă bărbătească mi-a atras atenția, pentru că părea a-i semăna lui Robert.

„Îl văd peste tot... Cât sunt de nebună!“, mă gândeam. Dar pe măsură ce se apropia, eram tot mai convinsă că era el.

„Nu se poate! Asta e imposibil! Sunt nebună şi am halucinaţii! Nu poate fi el aici. Lumi, ai promis, oare i-ai spus totuşi unde sunt? Altfel ce ar căuta aici? Nu e el. Ba da, e el. Îi recunosc cămaşa, i-am călcat-o de atâtea ori! Nu, nu cred. Asta e un vis. Ce am băut, oare?"

Aş fi vrut să mă ridic de pe bancă şi să plec, dar nu mă puteam mişca. Îl priveam stupefiată pe Robert, care se apropia încet de mine, iar când m-a privit fix în ochi am realizat că nu aveam închipuiri. Respiram greu şi tremuram vizibil, din cauza emoţiilor. El s-a oprit la câţiva paşi de mine şi mă privea. Îmi era teamă să-mi întorc privirea, ca nu cumva să-l pierd. S-a aşezat pe banca din faţa mea şi mă studia.

„Doamne, de ce-mi faci asta? Ce se întâmplă? Ce ar trebui să fac? O să fac aşa cum am scris adineauri, o să fug de el. Dar unde să fug? Oare el a întrebat la hotel, de mine?" Felul în care mă privea Robert îmi tulbura gândurile, care oricum erau nebune şi îmi venea să alerg spre el, să-l îmbrăţişez şi să-i spun cât de mult îl iubesc. Însă tot ce am putut face a fost să mă ridic şi să pornesc spre nicăieri, fără să privesc în urma mea. Am mers câteva minute bune pe străzi, iar el m-a urmărit păstrând distanţa. Mergeam din ce în ce mai repede, înaintând greu din cauza rochiei lungi până în pământ, iar din când în când priveam înapoi, ca să văd dacă mai era în urma mea. Am coborât în grabă nişte trepte, măturându-le cu rochia şi am ajuns pe un refugiu pentru bărci. Nu mai aveam unde să fug de acolo, iar Robert tocmai cobora scările. Am închis ochii şi am aşteptat. Îmi era atât de teamă şi eram atât de nesigură pe mine, încât aveam impresia că atunci când voi deschide ochii, mă voi trezi singură acolo. După câteva clipe am simţit o mângâiere uşoară pe obraz, moment în care nu am mai putut opri o lacrimă ce aştepta de mult să se elibereze. Mi-am acoperit faţa cu ambele palme şi am izbucnit în plâns. Nu ştiam de ce plângeam, de bucurie sau de tristeţe, pentru că acel sentiment era nou pentru mine. Poate că era câte puţin din ambele, dar cert era că plângeam mai mult de fericire. L-am simţit pe Robert

mângâindu-mi încet dosul palmelor după care îmi ascundeam chipul, apoi a înlocuit mângâierile cu sărutări. Mi-a prins încheieturile mâinilor şi mi le-a îndepărtat, iar când l-am văzut m-am aruncat în braţele lui. Ne-am sărutat sub privirile trecătorilor, care se întrebau probabil cine eram şi de ce ne sărutam acolo, plângând amândoi.

– Ce cauţi aici?!, am întrebat printre lacrimi.

– Am venit să-mi iau doza de fluturi.

– Cat poţi fi de nebun!

– Tu vorbeşti?

– Cum m-ai găsit?

– Contează? Important este că te-am găsit.

– Nu mai pot sta în picioare, cred că o să mă prăbuşesc.

– Permiteţi-mi, my lady, să vă duc în braţe! M-a ridicat în braţe şi a pornit cu mine spre treptele pe care le coborâsem mai devreme.

– Sunt grea, nu o să poţi urca scările alea cu mine!

– Vrei să vezi că pot şi să zbor?

– Lasă-mă jos, mi-am revenit. Robert m-a lăsat din braţe abia în capătul scărilor, m-a luat de mână şi am pornit împreună către hotel. Când am trecut prin faţa recepţiei şi i-am văzut rânjetul recepţionerului, mi-am dat seama că Robert fusese bărbatul care întrebase de mine. Când am ajuns în camera mea, Robert m-a îmbrăţişat strâns şi m-a copleşit cu o ploaie de sărutări. Abia am reuşit să-l opresc şi am ieşit pe balconul camerei, ca să respir puţin.

„Tu mi-ai făcut asta, Universule? Dacă eu sunt nebună, tu nu poţi fi mai normal?“, am spus încet, privind spre cer.

– Vorbeşti singură?

– Da. Chiar şi acum. Pentru că tu nu eşti aici, nu? Sunt nebună şi am halucinaţii...

– Nu eşti nebună. Sunt aici.

– Eşti aici, într-adevăr. Robert, îmi îndeplineşti o dorinţă?

– Orice.

– Vreau să mă ţii în braţe până dimineaţă.

– Ok. Pentru că avea bagajele lăsate în camera pe care şi-o luase în acelaşi hotel, s-a dus după ele. În timpul acesta eu am făcut un duş, încercând să stabilesc în mintea mea regulile pentru următoarele zile. Trebuia să deţin controlul asupra a tot ce se va întâmpla.

– Hai să te ţin în braţe, mi-a spus el când ne-am aşezat pe pat.

– Nu ţi-e foame?

– Nu, deloc.

– Eu mă abţin de la mâncare. M-am îngrăşat.

– Am observat. Nu-ţi prieşte Germania. Eşti mai frumoasă aşa.

– Aşa cum?

– Aşa pufoasă. Hai că mă voi strădui să te cuprind.

– Măgarule, am pus doar patru kile!

– Şi toate la sâni! De ce nu le-ai repartizat, în mod egal?

– Of, ce dor mi-a fost de tine!

– Şi mie de tine.

– Culcă-te şi taci. Se vede că eşti mort de oboseală.

– Păi nu dorm de trei zile. Mai întâi m-am dus în Germania. Abia acolo am aflat că eşti în Italia, apoi am mers la Lumi...

– Taci. Fă nani. Ţine-mă în braţe, da?

– Te iubesc.

– Sst. M-am trezit foarte devreme şi l-am privit pe Robert dormind. Eram foarte fericită - dar, totodată, foarte nefericită. Inima mea tresărea de fericire, dar partea raţională avea grijă să-i strice bucuria, amintindu-i cine era Robert şi cine eram eu. Pentru că el dormea adânc, m-am îmbrăcat şi am ieşit pe afară.

– Ce faceţi, domnişoară? Arătaţi foarte bine astăzi!, mi-a spus recepţionerul, cu un ton linguşitor.

– Bine, mulţumesc! Pot comanda micul dejun în cameră?

– Desigur. Trebuie doar să sunaţi la room-service.

Ardeam de nerăbdare să o sun pe Luminiţa şi să aflu cum ajunsese Robert la mine, de aceea am sunat-o din holul hotelului.

– Nebuno ce eşti, ce-ai făcut?!, am întrebat-o.

– Zi-mi că eşti fericită!

– Sunt. Dar mi-ai promis...

– Irina, m-am trezit cu el aici. Realizezi cât e de nebun? A bătut mii de kilometri ca să te găsească. Cum aş fi putut să nu-i spun unde eşti? Destinul trebuie lăsat să-şi facă treaba...

– Of, ce mă fac?

– Nu te mai gândi atât. Trăieşte clipa! Te rog să mă mai suni, vreau să ştiu tot ce faci. Habar nu ai cât de intens trăiesc totul! Am băut o cafea pe terasa hotelului, privind din când în când spre balconul camerei mele. La un moment dat, l-am văzut pe Robert stând pe scaun, cu jurnalul meu în braţe şi am alergat până în cameră.

– Să nu citeşti!, am spus, dând buzna în balcon.

– N-am citit, am scris, mi-a spus, întinzându-mi jurnalul.

M-am aşezat pe celălalt scaun şi am citit ceea ce a scris.

„Mi-aş dori o lume a mea şi a ta, o lume departe de toţi cunoscuţii, departe de orice interdicţie, de orice regret, de orice resentiment. O lume în care să fim doar noi doi.“

Am luat pixul de pe masă şi am scris lângă: *„Şi eu mi-aş dori o asemenea lume.“* Robert a luat jurnalul şi a scris ceva, l-a privit îngândurat câteva clipe, apoi mi l-a întins.

„Îmi îndeplineşti o dorinţă?“, scrisese el.

„Da.“, am scris în continuare, după care i-am întins jurnalul.

„Dă-mi o zi din viaţa ta. O zi întreagă, în care să fii sinceră, din clipa în care te trezeşti şi până când adormi. O zi în care să nu porţi nicio mască, în care să nu-ţi impui nimic, în care să nu-ţi interzici nimic, în care să spui şi să faci tot ce vrei, fără să joci teatru, fără să te ascunzi şi fără să te minţi...“

„Eşti sigur că vrei asta?“

„Da! Îmi doresc cu tot sufletul măcar o zi din viaţa ta, o zi în care să fii tu, Irina cea adevărată.“

Am privit în zare, gândindu-mă la ce ar fi însemnat o zi din viața mea, așa cum îmi cerea Robert. Realizam cât de dor îmi era de mine, de Irina cea naturală, sinceră, fără nicio mască, liberă. Iar el merita o zi din viața mea, după ce timp de aproape cinci ani m-a iubit în tăcere, suferind și neavând nimic din mine.

„Îți voi îndeplini această dorință. Începând de acum, până mâine la ora asta, voi fi eu. O vei avea pe Irina...“, am scris în jurnal. Robert a citit, a închis jurnalul și mi-a zâmbit timid, ca unei necunoscute.

– Te iubesc!, ne-am spus amândoi deodată.

Mi-aș fi dorit ca acea zi să dureze o veșnicie. Am respirat adânc și am renunțat la masca plină de interdicții și de complexe. Mi-am dat șansa să fiu liberă să iubesc, măcar o zi din viața mea. Aș fi vrut să pot spune că acea zi a fost cea mai frumoasă din viața mea, dar nu a fost așa. Am trăit fericirea doar pe jumătate, pentru să sufletul meu râdea și plângea în același timp. Nu puteam să nu mă gândesc că tot ceea ce trăiam avea să se termine peste câteva ore. Nu aveam nicio certitudine... Aveam doar clipa pe care mi-am dat dreptul să o trăiesc din plin.

– Ok, ce facem azi?, am întrebat.

– Facem ceea ce vrei tu.

– Hai pe afară! Mai mult de o jumătate de zi am zburdat pe străzile Veneției, ținându-ne de mână și sărutându-ne neîncetat. Ne-am sărutat în ziua aceea pentru toate dățile în care ne-am dorit cu disperare să o facem, dar nu am îndrăznit, știind că ne era interzis. Ne-am oprit doar pentru a lua prânzul pe terasa unui restaurant, apoi ne-am continuat plimbarea. Turiștii ne priveau cum zburdam fericiți, cum ne îmbrățișam în mijlocul mulțimii și cum ne sărutam, uitând de lume. Eram doar noi doi și foarte plini de noi. I-am spus de câteva ori că îl iubesc, iar el îmi răspundea mereu că mă va iubi toată viața. În calea noastră am găsit un magazin cu măști și costume de carnaval și, pentru că Robert știa că îmi plăceau mult măștile

şi rochiile medievale, mi-a cumpărat o mască frumoasă în formă de fluture şi o rochie mov. Ne-am întors la hotel spre seară şi am urcat direct în cameră, ca să facem duş şi să ne schimbăm pentru cină. Aveam emoţii pentru noaptea care urma şi îmi doream ca acele clipe să vină cât mai târziu. Noi nu făcuserăm dragoste niciodată şi, chiar dacă îmi doream enorm să fac asta, îmi era foarte teamă.

– Irina, eşti fericită?, m-a întrebat întrerupându-mi gândurile.

– Foarte fericită!

– Nu vreau să se întâmple nimic din ceea ce tu nu-ţi doreşti, ok? Vreau să fii tu, vreau să fii sinceră...

– Sunt. Te iubesc enorm! Vreau să îmbrac rochia, ca să văd cum îmi stă! Am îmbrăcat rochia lungă până în pământ cu croială medievală şi m-am admirat în oglindă, sub privirile lui Robert.

– Acum chiar că arăţi ca o regină...

– Mă simt ca una. Am impresia că toată Veneţia e a mea. Ştii, atunci când te am pe tine, simt că am totul, că tot ce există e al meu!

Am cinat la un restaurant ales de el, unde făcuse rezervare, încă de dimineaţă. A fost cea mai romantică şi mai frumoasă cină a noastră. Apoi ne-am plimbat cu gondola, aşa cum văzusem în filme că făceau îndrăgostiţii care vizitau Veneţia. Ne-am întors la hotel aproape de miezul nopţii şi abia atunci am început să fiu copleşită de emoţii puternice. Am stat mult timp sub duş, încercând să mă gândesc bine la ceea ce avea să se întâmple între noi. Raţiunea îmi spunea că era momentul să mă opresc acolo, dar inima mă îndemna să-mi desăvârşesc iubirea. Când m-am întors în cameră, el mă aştepta cuminte, stând pe marginea patului. Probabil că se confrunta cu aceleaşi lupte interioare ca şi mine. M-am aşezat timidă lângă el şi ne-am luat de mână, fără să ne privim. Câteva minute doar ne-am jucat cu mâinile, mângâindu-ne uşor.

– 1593 de zile şi de nopţi am visat şi am aşteptat să fac dragoste cu tine. Ştii asta?, m-a întrebat încet.

– Atât de mult a trecut?

– Da, dar a meritat să aştept şi ar merita să mai aştept oricât.

– De ce nu s-a întâmplat asta, până acum?

– Pentru că nu am vrut să faci ceva ce aveai să regreţi. Nu vreau să-ţi iau puritatea sufletului, mă înţelegi? Asta m-a ajutat să rezist, să te iubesc curat... L-am îmbrăţişat, iar el m-a strâns tare la pieptul lui. Inima îmi bătea atât de tare, încât aveam impresia că o puteam auzi, iar trupul meu parcă nu-mi mai aparţinea, parcă era tot al lui. Abia în noaptea aceea am realizat că era pentru prima dată când făceam dragoste cu adevărat, pentru că deşi trăisem nopţi minunate şi pline de pasiune, nu mai simţisem niciodată şi pentru nimeni ceea ce am simţit atunci. M-am simţit cea mai iubită femeie din lume şi m-am dăruit lui, aşa cum nu m-am mai dăruit nimănui. El nu avea doar un trup clocotind de dorinţă, el avea şi sufletul meu disperat să i se dăruiască. Am făcut dragoste, plângând amândoi şi spunându-ne într-una că ne iubim. Nu am dormit deloc în noaptea aceea. Am stat lipiţi unul de celălalt şi ne-am mângâiat, ştergându-ne lacrimile, din când în când. Mi-aş fi dorit să opresc timpul în loc şi să nu las soarta crudă să-mi ia tot ceea ce aveam. Uram ceasul, pentru că îmi arăta, într-un fel nemilos, cum trecea fiecare minut pe care îl mai aveam de petrecut alături de el.

– La ce te gândeşti, l-am întrebat, văzând că privea îngândurat afară, prin uşa deschisă a balconului.

– Mă gândeam că e pentru prima oară când mă simt al cuiva, în felul acesta. De fapt, este pentru prima oară în viaţa mea când simt că sunt al cuiva, când simt că sunt iubit şi că nu îmi lipseşte nimic... Am început să plâng, gândindu-mă că peste câteva ore urma să-i iau totul şi să-l arunc din nou în cea mai cumplită singurătate.

– Nu mai plânge, iubita mea. Orice ar fi, sunt fericit, să ştii. Ceea ce s-a întâmplat azi mă va hrăni mult timp de acum încolo...

– Robert, de acum ştiu că nu am să mai pot lăsa un alt bărbat să mă iubească. Mă înţelegi?

– Da, te înţeleg.

– Voi pleca de la Snagov, nu voi mai putea trăi sub același acoperiș, nu voi mai putea să te înșel. Ajută-mă... S-a ridicat și a căutat ceva în bagaj, apoi s-a întors lângă mine, ținând ceva ascuns în mână. L-am privit curioasă și, fără să spună ceva, a deschis o cutiuță mică, în care se afla un inel din aur alb, în formă de fluturaș.

– Vrei să fii soția mea?, m-a întrebat cu emoție în glas.

– Ai înnebunit?, l-am întrebat, izbucnind în plâns.

– Nu, Irina. Te iubesc atât de mult, încât vreau să-mi împart fiecare secundă din viață cu tine. Fiecare durere, fiecare bucurie, fiecare lacrimă și fiecare vis.

– Dar așa ceva e imposibil! Uiți cine suntem? Uiți pe cine avem în viața noastră?

– Aici suntem numai noi doi, Irina. Restul sunt departe și vor fi departe. Vom pleca în lumea largă...

– Robert, ne mințim... I-am luat mâna dreaptă și mi-am așezat-o în dreptul inimii, iar eu i-am pus palma stângă în dreptul inimii.

– Robert, cei pe care-i iubim nu sunt departe de noi și nu vor fi, chiar dacă se vor afla la mii de kilometri. Îi avem aici, în inimile noastre, înțelegi? Cum am putea să-i rănim? Le vom simți durerea în inimi...

– Irina, nu mai pot continua așa. Nu mai pot trăi în minciună, nu mai pot trăi fără tine...

– Și atunci, cum vezi tu viitorul? Cum le putem face astă, celor pe care-i iubim?

– Vor înțelege. Dacă ne iubesc, vor accepta...

– Te-ai pus o clipă în locul lor? Se vor simți trădați...

– Singurul care se poate simți trădat este Matei și dacă stau să mă gândesc, nici măcar el nu ar trebui să se simtă așa. Voi vorbi cu el, am să-i spun prin câte am trecut, cât de mult am încercat să nu te mai iubesc...

– Îl distrugi...

– Nu-l voi distruge. E un om puternic.

– Te va urî toată viața.

– Îmi asum asta. I-am dăruit atâția ani, am trecut prin multe, l-am cărat în spate de multe ori, ajunge...

– Nu pot să fac asta, Robert... Nu pot să trăiesc o viață, gândindu-mă că am rănit. Nu-ți pot lua totul, Matei îi va îndepărta pe toți de tine, pe Oli, pe Cesara, pe...

– Tu nu înțelegi că tot ceea ce am nevoie eşti tu? Plec doar cu ce am pe mine, am puterea să o iau de la început. Irina, nu le-am greşit cu nimic, niciodată. Le datorez enorm, dar nu le pot da toată viața mea. N-au decât să mă urască şi să nu mă înțeleagă, îmi asum asta, îmi asum să fiu pentru ei un trădător şi un nerecunoscător, dar să ştii că în inima mea voi fi împăcat că am făcut ceea ce trebuia...

– Nu pot să te las să faci asta. Nu pot...

– Irina, te implor! Gândeşte-te măcar o dată în viața numai la tine! Nu-ți lua dreptul la fericire! Crezi că alții ar face-o pentru tine?

– Nu mă interesează ce-ar face alți, mă interesează să nu-mi fie ruşine să mă privesc în oglindă, să pot pune capul pe pernă liniştită.

– Şi atunci, ce facem cu noi?

– Nu ştiu, Robert. Trebuie să ne distanțăm...

– Nu pot! Înțelegi că nu pot?! Tu poți?

– Voi încerca...

– Şi vei căuta iubirea la alții, încercând să te amăgeşti?

– Nu ştiu, gata, nu mai vreau să vorbim despre asta!

– Irina, nu-mi răspunde acum. Pune inelul unde vrei tu şi mai gândeşte-te. Nu voi face eforturi ca să te conving, nu te voi manipula să faci ceva ce vei regreta. Te iubesc prea mult, ca să te forțez. Dar vreau să te gândeşti bine la tine, la viitor, la noi. Vreau să te gândeşti că, din spirit de sacrificiu, nu te vei distruge doar pe tine, ci şi pe mine. Vreau să te gândeşti că prezența mea la Snagov nu-l face mai fericit pe Matei şi nici pe ceilalți...

– Urăsc soarta asta, o urăsc!

– Vino în brațe, iubita mea...

– De ce trebuie să fie aşa?

– Poate fi altfel, Irina. Mai gândeşte-te, te rog. Am să aştept oricât, dar vreau să ştii că orice secundă de aşteptare este un chin pentru mine... Am trăit atâta timp iubindu-te în tăcere, fără să te am, visând la tine...

Într-un târziu, am adormit, plângând amândoi şi ne-am trezit abia după ce trecuseră cele 24 de ore în care îi promisesem că voi fie eu, fără nicio mască. Numai gândul că trebuia să redevin din nou cealaltă eu, mă înspăimânta. M-am ridicat încet şi m-am îmbrăcat cu un halat, apoi m-am aşezat pe scaunul din faţa măsuţei cu oglindă. M-am privit minute în şir, întrebându-mă ce ar trebui să fac. Între ceea ce trebuia să fac şi ceea ce îmi doream să fac era o diferenţă ca între cer şi pământ. Îmi doream să rămân pentru totdeauna împreună cu el şi mă întrebam dacă aş fi putut să aleg fericirea, fără a privi în urmă. L-am auzit mişcându-se pe pat şi am luat imediat masca pe care mi-o cumpărase cu o zi înainte şi mi-am pus-o pe faţă.

– Nu face asta, te implor!, mi-a spus.

– Trebuie să coborâm la micul dejun.

– Irina, nu te vei putea preface că n-a existat ziua de ieri...

– Despre ce zi vorbeşti? M-am ridicat intenţionând să ies în balcon, dar el a sărit imediat din pat şi a alergat către mine. M-a prins de umeri, m-a întors cu faţa spre el şi m-a sărutat.

– Te iubesc şi vreau să fii a mea pentru totdeauna! Aş fi vrut să am tăria să-l resping, dar nu am avut-o. Am făcut dragoste din nou, iar el mi-a repetat într-una că mă iubeşte şi că mă vrea pentru totdeauna. Când am ieşit afară, am sunat-o pe Luminiţa şi i-am spus plângând ce s-a întâmplat.

– Ascultă-ţi inima, Irina. Caută o cale să faci lucrurile corect, dar ascultă-ţi inima..., mi-a spus ea, printre lacrimi.

În ziua aceea, Robert şi cu mine ne-am iubit şi ne-am purtat la fel ca în ziua precedentă, uitând de restul lumii. Iar în ziua următoare, am plecat împreună la Luminiţa. Ea ne aştepta cu emoţie şi

cu nerăbdare, ca să afle tot ceea ce se întâmplase. Când i-am arătat inelul, s-a bucurat nespus.

– Pune-l pe deget, ca să văd cum îţi vine!, mi-a spus ea.

– Nu pot. Robert mi-a spus să nu-l pun pe deget, decât dacă voi accepta să fiu soţia lui...

– Dar ce frumos e! Unde l-o fi găsit?

– Nu ştiu... dar îţi dai seama că el a venit în lume după mine, ca să-mi propună să rămân cu el?

– Vrei asta, Irina?

– Cu toată inima mea...

– Şi?

– Nu pot să mă prefac că nu există Matei şi ceilalţi. Nu pot să le iau un om pe care ei îl iubesc atât de mult şi nu pot să-i iau lui, toţi oamenii dragi. Nu-ţi dai seama că toţi îl vor renega? Familia, prietenii, toţi sunt legaţi de Matei...

– Dacă el vrea asta, înseamnă că asta simte...

– Trebuie să fiu eu cerebrală pentru amândoi...

– Cum au fost nopţile voastre?

– Nici măcar nu pot fi povestite în cuvinte... A fost minunat, el este atât de tandru şi mă iubeşte atât de mult! Niciodată nu m-am simţit mai iubită de atât...

– Aşa de mult mi-ar plăcea ca iubirea voastră să aibă o şansă...

Am mai stat o zi la Luminiţa şi amândoi am încercat să o facem să uite că era pe moarte. Robert ne-a făcut să râdem într-una, ne-a gătit şi a stat numai lângă noi. Eu am trăit fiecare clipă intens, ştiind că, într-o zi, acele amintiri aveau să fie tot ce aveam legat de prietena mea cea mai bună. Când am plecat de la Luminiţa, am ştiut că îmi luam rămas bun definitiv, iar durerea despărţirii a fost insuportabilă. Am făcut tot posibilul să nu-i arăt durerea mea, iar ea a fost mai puternică decât mi-aş fi putut imagina.

– Îţi mulţumesc din suflet că ai venit, nici nu ştii cât de mult înseamnă asta pentru mine!, mi-a spus Luminiţa, pupându-mi mâna.

– Eu îţi mulţumesc pentru tot ce însemni, pentru că nu ştiu ce ar fi fost viaţa mea, fără tine!

– Te iubesc mult şi o să te iubesc şi dincolo, ok? Când îţi va fi greu, vreau să te gândeşti că sunt alături de tine, acolo în cer, da? Robert plângea în hohote când m-a desprins din braţele ei, iar soţul ei a trebuit să o sprijine, ca să nu se prăbuşească pe treptele casei. Aleea până la poartă mi s-a părut interminabilă, iar din când în când întorceam capul şi-i făceam cu mâna. Când am urcat în taxi, am început să plâng în hohote, aproape urlând în braţele lui Robert, care plângea şi el de durerea mea. Atunci când ne despărţim de un om – având certitudinea sau cel puţin speranţa că îl vom mai revedea – durerea este mai suportabilă, dar atunci când priveşti un om şi ştii că e pentru ultima oară când îl vezi, durerea e de nesuportat. Imaginea ei făcându-mi cu mâna, de pe treptele casei, avea să mă urmărească mereu, împreună cu întrebarea „de ce?!“ Am plâns aproape tot drumul, iar Robert a asistat neputincios, la suferinţa mea.

– Mergem la Snagov, da?, mi-a spus în avion.

– Mergem oriunde...

– Aşteptăm câteva zile, ca să te mai linişteşti şi voi discuta cu Matei. Vreau să fim toţi trei, când vom avea discuţia.

– Nu, Robert, nu, te rog... Nu voi putea trece prin aşa ceva...

– Atunci voi aştepta...

– Nu voi mai putea sta la Snagov, nu voi mai putea să-l las să mă atingă. Nu-l mai iubesc.

– Ştii bine că nu te va forţa, va înţelege că treci prin momente grele şi se va purta frumos...

– Dar nu e corect să mai stau în casa lui...

– Dar trebuie să mai stai o perioadă până îţi revii şi până ai să-i spui că vrei să-l părăseşti... Ştii că nu te va lăsa să stai la Braşov.

Şi aşa i se pare că ai stat prea mult şi ai mai şi plecat în Germania, fără să spui...

– Mai e puţin şi vine ziua voastră...

– Şi ziua ta... Apropo, Lumi mi-a dat ceva ca să-ţi dau. Nu a avut putere să ţi-l dea ea... A căutat ceva în buzunarul hainei şi a scos un săculeţ din catifea roşie. Mi-a luat mâna şi a răsturnat săculeţul, lăsând să-mi cadă în palmă lănţişorul Luminiţei, pe care îl primise de la tatăl meu cadou de ziua ei, când a împlinit 22 de ani. Era un lănţişor din aur, cu un pandantiv în formă de delfin, pentru că Luminiţei îi plăceau enorm delfinii. Din ziua în care l-a primit, nu l-a dat niciodată jos de la gât.

– Şi-a dorit să-l ai tu, să ai ceva de la tatăl tău şi de la ea..., mi-a spus Robert. Durerea m-a copleşit din nou şi am plâns până când, răpusă de oboseală, am adormit.

Când am ajuns la Snagov, cei ai casei m-au întâmpinat cu foarte multă bucurie. Matei nu era acasă, iar eu am profitat de câteva ore de singurătate, ca să mă liniştesc. Când a venit acasă, Robert i-a povestit că plecasem în Germania şi apoi în Italia şi l-a rugat să se poarte frumos cu mine, să nu mă supere, pentru că treceam printr-o traumă care mă afecta foarte mult. Câteva zile l-am evitat pe Robert, iar la masă îmi era foarte greu să stau între el şi Matei. Mă simţeam vinovată şi ruşinată de faptul că fusesem a amândurora şi că pe Matei trebuia să-l mint. Când i-am povestit Simonei despre călătoria mea în Italia şi despre zilele petrecute cu Robert în Veneţia, a rămas înmărmurită. Nu ştia dacă să se bucure sau dacă să plângă.

– M-a cerut de soţie cu inelul ăsta..., i-am spus, arătându-i inelul pe care nu am îndrăznit nici măcar o dată, să-l pun pe deget.

– Doamne, ce frumos e! Unde l-o fi găsit? Ce ai de gând să faci?

– Nu ştiu. Cert este că nu mai pot sta cu Matei. Trebuie să plec din casa asta. Robert insistă că va vorbi cu Matei, că va spune tot adevărul şi că va pleca în lumea largă, cu mine.

– Asta ar trebui să faceţi! Atâta vă mai îngrijoraţi pentru Matei! N-o să moară! El s-a gândit la tine, atunci când te-a înşelat?

– Nu e acelaşi lucru, Simona. Eu îi iau cel mai bun prieten, iar Robert îi ia iubita. Pierde, dintr-o dată, doi oameni pe care-i iubeşte. Ca să nu mă zic de orgoliul în faţa prietenilor...

– Sincer, nu ştiu dacă Matei chiar vă iubeşte aşa cum credeţi voi sau nu cumva doar are nevoie de voi. Robert e fraierul care-i duce afacerile în spate şi care munceşte pe rupte, iar tu eşti soţia ideală, cu care să defileze în public şi cea mai bună mamă pentru fiică-sa. Mă laşi?! Ar trebui să vă gândiţi la voi doi şi gata. Să căutaţi să fiţi împreună.

Noptile mele erau din ce în ce mai grele, pentru că frământările interioare îmi răpeau somnul. Căutam zadarnic o cale prin care să-mi dau dreptul la fericire, fără a răni pe nimeni.

– Nici tu nu poţi dormi?, m-a întrebat Robert, surprinzându-mă singură în living.

– Nu. Mă gândesc să vorbesc mâine cu Matei, ca să-i spun că vreau să-l părăsesc pentru totdeauna.

– Mai stai puţin. Voi vorbi eu cu el. Caut un moment prielnic...

– Nu mai pot! Nu mai pot să-l privesc în ochi, să stau la masă cu el, nu mai pot să-l aud spunându-mi că mă iubeşte şi nici să-l las să mă atingă. Nu mai pot, înţelegi?

– Te rog, mai aşteaptă câteva zile.

– Scoate-ţi din cap ideea asta, că o să-i spui despre noi! Nu-i putem face aşa ceva.

– Irina, nu te încăpăţâna. Spune-mi, mă iubeşti? Mă iubeşti?!

– Da. Dar nu ajunge.

– Ajunge. Este tot ceea ce avem nevoie. O să-i las totul lui Matei, toată munca mea, tot ce ar trebui să-mi aparţină de drept. Avem apartamentul din Bucureşti, ferma este doar a mea, o să ne descurcăm.

– Pe Matei nu l-ar durea să-i iei din avere, ci pe mine...

– Nu i te iau. Va trebui să înțeleagă că nu mai ești de mult a lui. Îi voi spune tot adevărul, iar tu trebuie să fii de față, ca să confirmi.

– Nu pot. Efectiv, nu pot. M-a îmbrățișat și a încercat să mă sărute, dar l-am respins.

– Să nu crezi cumva că aș putea face dragoste cu tine, sub același acoperiș cu Matei...

– Înșeli mai mult cu ceea ce simți în inimă, Irina...

– Lasă-mă, vreau să fiu singură!

M-am gândit la toate variantele posibile, de la a pleca pe ascuns și a-i lăsa o scrisoare lui Matei, până la a-l înfrunta direct. Însă știam că nu va accepta, nici în ruptul capului, despărțirea de mine.

– Iubita mea, ce să fac să te mai înveselești puțin?, m-a întrebat într-o dimineață, la micul dejun.

– Nimic, Matei. Am cam pierdut drumul către mine, înțelegi?

– Ce să fac să-l regăsești?

– Nu tu trebuie să faci ceva. Trebuie doar să mă lași liberă...

– Liberă?

– Da. Am nevoie să fiu singură...

– Dar ai fost singură atâtea săptămâni! Nu poți face asta, ori de câte ori ai o toană sau ești supărată! Ai o familie aici, Irina!

– Asta nu este familia mea. Oricât de mult v-aș iubi...

– Știi, am avut atâta răbdare cu tine, te-am înțeles, nu te-am deranjat, dar trebuie să-ți revii!

– De fapt, tu ești cel care trebuie să-și revină. Ar cam fi timpul să te trezești, Matei.

– Să mă trezesc?

– Da. O să profit de prezența tuturor și o să-ți spun că va trebui să plec din casa asta. Nu pentru că vreau să fac asta, ci pentru că trebuie. Pentru că nu te mai iubesc, Matei. Au trecut peste patru ani în care am așteptat să te schimbi. Am așteptat să te maturizezi, să înțelegi că nu ești centrul universului, că oamenii nu-ți aparțin, că

trebuie să-i meriți. Că nu poți greși la nesfârșit și că nu poți fi iertat mereu, cu un „îmi pare rău".

– Ce naiba ai?! Te cred că prietena ta e...

– Las-o pe prietena mea! Nu mai căuta scuze și vinovați. Tu ești problema!

– Și ai realizat asta, abia acum?

– Da. Am realizat că tu nu ai nevoie de o iubită, ci de o femeie care să-ți accepte toate mizeriile, de o femeie cu care să te mândrești în societate și de o mamă pentru copil. Aș fi vrut să fiu mama copilului tău, dar nu pot accepta să mă transformi în proprietatea ta. Tu nu știi să iubești. Pentru că, atunci când iubești cu adevărat, îi dai omului libertate și nu îl limitezi. Am ajuns să merg să-mi dau examenele pe furiș?! Ți se pare normal? În loc să mă ajuți să cresc, să devin cineva, tu vrei să mă ții în loc. Patru ani am trăit ca o prizonieră, ai fost în stare să-mi angajezi paznic! M-ai înșelat cu tot felul de femei ușoare, făcându-mă să mă simt ca naiba! M-ai umilit de față cu toată lumea... și vii să-mi spui că mă iubești? Mai ai de învățat despre iubire, Matei! Tu te iubești doar pe tine, pe restul îi folosești! Și o să te părăsesc. Te-am iertat destul, am așteptat destul. Ți-am dat cei mai frumoși ani din viața mea. Pentru ce? Ca să mă aduci în starea în care mă aflu? Pentru că nu mă mai recunosc. M-ai schimbat foarte mult și m-ai făcut să uit cine eram și ce drum aveam...

– Aștept să-ți treacă criza și să discutăm normal despre noi...

– Nu e o criză. Te voi părăsi, fie că îți place, fie că nu. Nu aparțin acestei lumi. Nu așa vreau să trăiesc și nu asta vreau de la viață. Nu mi-ai respectat nicio dorință. Ți-am spus că vreau să muncesc, că nu vreau să fiu o întreținută, că vreau să fiu liberă...

– Ok, te las să muncești!

– O să mă lași?! Cine te crezi tu, ca să mă lași?

– N-am chef de ceartă cu tine, clar?

– Foarte clar. Nici eu n-am chef de ceartă. Am vrut să-ți spun.

– Nu pleci de aici!

– Pui pariu?

– Te rog din suflet, fac ce vrei, hai să discutăm, uite o să...

– Hai să mergem la birou, Matei, i-a spus Robert.

– Nu vezi că vrea să plece?! Ne lasă baltă pe toţi!

– Nu o să plece acum, haide să mergem la birou. E nervoasă şi supărată, nu aşa se rezolvă lucrurile.

„Am nevoie de tine...“, i-am scris prietenului imaginar. „Ştii bine că sunt aici.“ „Sunt atât de tristă... Sunt pe nicăieri!“ „Povesteşte-mi.“ „Omul pe care îl iubesc cel mai mult mi-a cerut să mă mărit cu el. Dar este fratele iubitului meu...“ „Asta nu contează. Trebuie să-ţi asculţi inima şi să-ţi urmezi iubirea.“ „Nu pot. Habar nu ai cât e de greu! Nu vreau să rănesc pe nimeni...“ „Te răneşti pe tine şi pe cel pe care-l iubeşti. Sacrifici tot pentru nişte oameni care, dacă te iubesc, vor înţelege.“ „Se vor simţi trădaţi.“ „Îi trădezi oricum, atâta timp cât ascunzi în suflet o iubire.“ „Tu crezi în Dumnezeu?“ „Da.“ „Oare ce părere are Dumnezeu despre asta?“ „Cred că nu te-ar lăsa să alegi ceva greşit. Cred că dacă îngăduie să-l iubeşti pe el şi dacă şi ţi l-a scos în cale, aşa trebuie să fie. Cred că dacă era doar o pasiune trecătoare, nu l-ai mai fi iubit încă, după atâta timp.“

Am adormit scriindu-mi mesaje cu prietenul imaginar, iar mai târziu în noapte m-am trezit cu impresia că nu eram singură în cameră. Într-adevăr pe fotoliul de lângă patul meu stătea Robert.

– Detest când faci asta! Mă sperie, ştii doar!, i-am spus aprinzând veioza.

– Închide lumina, Irina, mi-a spus el, cu o voce stinsă. Avea faţa umedă şi o tristeţe apăsătoare în privire. Am închis veioza şi m-am întins pe pat, acoperindu-mă cu pilota mare şi pufoasă.

– Te iubesc, mi-a spus încet. Ştii, nu vreau să i te iau nimănui. Nu vreau să-ţi încarc sufletul cu vinovăţie, dar pur şi simplu nu pot să trăiesc fără tine. Eşti tot ce am eu pe lume, eşti singura fiinţă pe

care o pot iubi aşa. N-am să pot trăi fără tine. Şi nici nu vreau. Nu mai pot acum, după ce am văzut cum este, de fapt, iubirea.

– Robert...

– Taci, nu spune nimic. Irina, tot ce vreau este o viaţă cu tine. Un loc al nostru, un cămin în care să mă întorc în fiecare zi nerăbdător. Nimic din tot ce am avut şi din tot ce am nu m-a făcut fericit. Nimeni nu m-a împlinit. Vreau simplitate, te vreau pe tine acasă, pe tine alături de mine. Vreau o familie cu tine, copii... Doar tu îmi poţi dărui tot ceea ce mă împlineşte... De ce tu? Numai Dumnezeu ştie. Aş da orice ca să văd inelul ăla pe degetul tău, să accepţi să fii soţia mea... Vreau să fiu numai al tău... L-am ascultat, ţinând ochii închişi şi plângând. Câteva minute a tăcut, iar eu am făcut eforturi să rămân pe pat, pentru că îmi doream enorm să mă ascund în braţele lui.

– Şi totuşi, de ce eu?, am întrebat în şoaptă.

– Pentru că aşa vrea Dumnezeu. Te-a adus în viaţa mea, ca să mă simt şi eu iubit şi ca să-mi dea şansa să iubesc. Am ştiut că tu eşti aleasa, din clipa în care te-am văzut. Am simţit...

– Poate că există o alta mai bună ca mine, mai frumoasă, mai potrivită ţie...

– Nu există. Ştii, tu eşti femeia care m-a învăţat să văd dincolo de nişte ochi fermecători, dincolo de o gură seducătoare, dincolo de un trup frumos şi de cuvinte... Dacă ai şti cât te iubesc... Dar nu ştii... Tristeţea din vocea lui era copleşitoare. Mă năpădeau sentimente de iubire, de teamă şi de vinovăţie. Câteva minute am tăcut amândoi, apoi el s-a ridicat încet şi a ieşit din cameră, crezând că am adormit. În noaptea aceea a fost pentru prima dată când am lăsat inima să ia o decizie. Am decis să aleg iubirea alături de el, cu toate riscurile şi cu toate durerile asumate.

Dimineaţă m-am trezit foarte devreme şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să scot inelul din cutie şi să-l pun pe deget. Apoi am coborât şi am pregătit micul dejun împreună cu Oli şi cu Nana, care habar nu aveau ce lupte se dădeau în sufletul meu. Ştiam că, în

momentul in care Robert avea să vadă inelul pe degetul meu, ar fi înţeles că îl alesesem pe el. Nu aveam forţă şi curaj să i-o spun prin cuvinte, de aceea am ales să-i spun în felul acela. Când au coborât la micul dejun, Matei l-a întrebat dacă nu se simţea bine, pentru că avea ochii umflaţi şi înroşiţi din cauza plânsului.

– Nu e tocmai cea mai frumoasă zi a mea..., a răspuns Robert. Stăteam la masă cu doi bărbaţi care mă iubeau. Pe unul mă pregăteam să-l părăsesc, iar cu celălalt aveam de gând să încep o viaţă nouă. Încercam să-mi imaginez viitorul şi nu concepeam o viaţă fără Robert. La un moment dat, am ridicat ceaşca de ceai, uitând că aveam inelul pe deget, iar Robert l-a văzut. Nu şi-a putut ascunde uimirea, iar emoţiile l-au copleşit făcându-l să lăcrimeze. I-am zâmbit, sperând că îl voi încuraja, iar el m-a privit cu multă dragoste. Îi tremurau mâinile vizibil şi mi se părea că nu se putea aduna nicicum.

– Eşti răcit, ce ai? Îţi lăcrimează ochii..., i-a spus Matei.

– Sunt ok. Mergem la birou? E târziu... Când au plecat, m-au pupat ca de obicei: Matei mă pupa apăsat pe buze, iar Robert îmi pupa mâna de la degete până sus la umăr, ştiind că mă amuza.

– Pe mai târziu, my lady!, mi-a spus el fericit. Am aşteptat un moment oportun şi am rugat-o pe Oli să stăm puţin de vorbă.

– Oli, dacă am să te dezamăgesc vreodată, o să mă ierţi?

– N-ai cum să mă dezamăgeşti. Eşti un suflet prea bun...

– Şi dacă totuşi am să o fac, fără să vreau...

– Ţi-aş ierta orice. Ştiu că nu ai putea face rău intenţionat şi ştiu că tu ai suferi mai mult decât cei pe care i-ai răni...

– Vreau să ştii că te iubesc tare mult. Trec printr-o perioadă grea, am sufletul rupt în mii de bucăţi...

– Aş face orice să te ajut. Ştiu că suferi mult pentru Luminiţa.

N-am avut putere să-i spun ce aveam pe suflet, aşa cum mi-aş fi dorit. Am urcat în camera mea şi mi-am făcut de lucru. Ştiam că Oli adunase rufe puse la uscat şi m-am hotărât să le calc. I-am călcat toate cămăşile lui Matei şi, după ce i le-am aşezat în dulap, am ales

cămăşile lui Robert. „O să le calc în camera lui, ca să le pun direct în dulapuri!“, mi-am spus în gând. Am dus masa de călcat în dormitorul lui Robert, apoi am luat şi cămăşile pe care urma să i le calc. Ca întotdeauna, i-am mângâiat fiecare cămaşă în timp ce am călcat-o. Am deschis televizorul, ca să aud câte ceva în timp ce călcam şi încercam să mă bucur de alegerea pe care o făcusem. Mă bucura curajul meu de a porni pe un drum nou, alături de alesul inimii mele. Îmi spuneam că voi face tot posibilul să-i ajut pe cei pe care aveam să-i las în urmă, ca să depăşească etapa grea în urma plecării noastre şi îmi propuneam să fac tot posibilul, ca Matei şi Robert să nu se despartă, chiar dacă asta însemna ca eu să nu am niciodată loc între ei doi. Nu m-ar fi deranjat să ştiu că Robert îi va vizita şi că le va fi alături, ori de câte ori vor avea nevoie de el. Ştiam că va urma o perioadă grea şi că aveam de înfruntat multe obstacole. Dar luasem o hotărâre. Am sunat-o pe Simona şi i-am spus despre hotărârea mea, iar ea a părut foarte încântată.

– Când vii acasă?, m-a întrebat.

– Vreau mai întâi să discut cu Matei. I-am spus în mare ce am de gând, dar o despărţire nu se face aşa. În plus, aş vrea să fiu aici de ziua lui, ca să nu-i fie greu faţă de prieteni... Apoi, eu şi Robert vom discuta cu el. Nici nu vreau să mă gândesc la ce mă aşteaptă.

– Vreau să fiu acolo. Să nu cumva să faceţi asta fără mine! De îndată ce am încheiat convorbirea cu Simona, m-a sunat Robert.

– Te-am sunat ca să-ţi spun că te iubesc şi că sunt cel mai fericit om de pe Pământ! Simt că o iau razna, nu-ţi pot spune ce am simţit, când am văzut inelul pe mâna ta! E un vis...

– Şi eu te iubesc şi abia aştept să fim numai noi doi undeva, într-un loc numai al nostru!

Călcându-i cămăşile mi-am amintit de prietenul imaginar şi m-am gândit să-i trimit un mesaj, ca să-i spun despre decizia mea. „Sigur că se va bucura şi nebunul ăla!“, mi-am spus în gând. I-am scris un mesaj şi, după câteva secunde, am avut impresia că undeva

în apropiere am auzit un ton de mesaj al unui telefon. Am aşteptat câteva minute şi, pentru că prietenul imaginar nu-mi răspundea, i-am mai scris un mesaj. Imediat am auzit din nou acel ton de mesaj necunoscut. „Nu se poate!", mi-am spus. Am sunat la prietenul imaginar şi am dat sonorul televizorului încet. Imediat am auzit că undeva, într-un sertar, suna un telefon. Am lăsat telefonul meu să apeleze în continuare şi am deschis sertarele, ca să caut telefonul care suna. L-am găsit şi, de îndată ce am văzut display-ul, mi-am văzut numele. Cea care suna eram eu, iar telefonul prietenului imaginar era într-unul dintre sertarele lui Robert. Atunci am înţeles că prietenul imaginar era Robert. Câteva minute nu am fost în stare de nimic. M-am aşezat pe colţul patului şi am stat cu telefoanele în mână, încercând să realizez ce se întâmpla. Mi se părea imposibil ca Robert să fie prietenul imaginar, pentru că nu-mi puteam explica anumite momente în care eu vorbeam cu el şi venea în camera mea. Eram atât de şocată, încât nu îmi puteam aduna gândurile. Am sunat-o pe Simona şi i-am spus ce tocmai aflasem.

– N-are cum! E imposibil!, mi-a spus ea.

– Aşa mi-am spus şi eu. Dar e telefonul lui. Am citit din mesajele pe care eu i le-am trimis...

– Dar n-are nicio logică! Pe prietenul imaginar îl ştiai dinainte să-l cunoşti pe Robert! Am început să plâng, realizând că Robert mă cunoştea dinainte şi că m-a minţit atâta timp.

– Şi cum naiba făcea atunci când vorbeai cu el şi apărea lângă tine?

– Mă lăsa să vorbesc singură, lăsa telefonul undeva... De-aia nu a vrut să-i aud vocea niciodată şi de-aia nu a vrut să ne vedem!

– Vai de capul meu! Vin la Snagov. Acum plec! Trebuie să te iau din casa aia de nebuni!

M-am întins pe pat şi am reluat filmul vieţii mele, din ultimii cinci ani. Mi-am amintit cum am început să vorbesc cu prietenul imaginar şi cum l-am cunoscut pe Robert. Începeau să se lege anumite

lucruri, pe care până atunci le trecusem cu vederea, convinsă că prietenul imaginar era cineva necunoscut. Mă durea atât de tare ceea ce aflasem, încât lumea mea se prăbuşise. Robert mă suna pe telefonul mobil, dar nu i-am răspuns. Nu puteam să vorbesc cu el. Deodată, toate sentimentele mele de iubire pentru el s-au transformat în ceva ce nu puteam înţelege. Îmi era teamă de el. Omul în care până atunci credeam orbeşte şi pe care îl iubeam enorm, devenise un duşman. Plângeam în hohote şi simţeam o durere sfâşietoare, ştiind că pierdeam totul. Robert a venit mai devreme acasă, îngrijorat probabil că nu i-am răspuns la telefon, deşi sunase de câteva ori şi pe mobil şi pe fix. M-a găsit în camera mea, stând pe pat şi plângând.

– Ce s-a întâmplat cu tine?, m-a întrebat, încercând să se apropie de mine.

– Stai acolo! Să nu îndrăzneşti să te apropii de mine! S-a oprit în faţa patului şi mă privea întrebător.

– Irina, ce-i cu tine?

– Ce-i cu mine? Hai să-ţi arăt! M-am ridicat şi am pornit spre camera lui, iar el m-a urmat, fără să mai spună nimic. Când am ajuns în cameră, am luat telefonul pe care îl folosea atunci când se dădea drept prietenul imaginar şi i l-am aruncat la picioare. De îndată ce a văzut telefonul a înţeles că aflasem tot şi şi-a ascuns faţa după palme.

– Lasă-mă să-ţi explic, ştii am...

– Taci! Nu vreau să aud nimic! Eşti un monstru nenorocit! Un pervers şi un trădător! Am izbucnit în plâns, iar el a încercat să se apropie de mine, dar l-am respins.

– Să nu îndrăzneşti să mă mai atingi vreodată, ai înţeles?! Te urăsc! M-am aşezat pe colţul patului, pentru că simţeam că nu mai aveam putere să stau în picioare. Câteva minute am plâns privind în altă parte, încercând să-mi adun gândurile. Aveam în minte mii de întrebări pe care îmi doream să i le pun - şi la care mă temeam să le aflu răspunsul.

— Cum ai putut să-mi faci aşa ceva?! Cum ai putut să mă minţi atâta vreme?! Cum ai putut să mă laşi să mă destăinui, să-ţi povestesc cu lux de amănunte, detalii din viaţa mea?! Cum ai putut să mă manipulezi în halul ăla?! Cine eşti şi ce ai vrut de la mine?! Zi-mi! Ai obţinut ce ai vrut?! Ai obţinut, nenorocitule?!

— Iartă-mă, Irina... Iartă-mă!

— Să te iert?! Pentru ce să te iert?! Pentru că m-ai minţit cinci ani de zile?! Pentru că nu eşti cine credeam că eşti?!

— Sunt acelaşi...

— Cum naiba ai ajuns să mă suni, cum ai ajuns în Poiană atunci, explică-mi! Spune-mi totul, înainte să-mi pierd minţile!

— Eşti sigură că vrei să ştii?

— Da! Trebuie să ştiu!

— Te cunoscusem cu câteva luni înainte să ne întâlnim în discotecă. Mai precis pe data de 12 mai. Prima dată te-am văzut citind pe pajiştea de vis-a-vis de vila mea. Te văzusem pe geam, în treacăt şi ceva m-a oprit să te privesc. M-am mirat să văd o fată singură, citind rezemată de un copac...

— Tu erai în vilă?

— Da. Te-am privit câteva minute, iar mai târziu te-am văzut plecând. Aveai ceva, un aer aparte, ceva ce mă făcea să-mi doresc să fug după tine. Nici măcar nu te vedeam foarte bine, pentru că distanţa era destul de mare... Apoi te-am revăzut într-o duminică, în acelaşi loc. Mă gândeam că poate stai prin apropiere sau poate că eşti o turistă. Te-am privit cum ai citit, apoi a venit la tine un câine. Te-ai jucat cu el, l-ai mângâiat şi te-ai întins pe iarbă cu el. După câteva minute ai adormit, mai ţii minte? Se înnorase şi am luat o pătură şi am pornit către tine. Dormeai buştean şi mă miram cum reuşeai să dormi pe o bucată de pulover. Te-am învelit cu pătura şi am plecat în casă, ca să te privesc.

— Deci tu m-ai învelit..., am spus, amintindu-mi de ziua în care mă trezisem acoperită cu o pătură pe care, când am plecat de acolo,

am lăsat-o împăturită frumos, cu un bilețel pe care am scris *„Mulțumesc!"* Mereu m-am întrebat cine m-o fi învelit şi am crezut că poate fusese cineva care locuia prin apropiere şi căruia i se făcuse milă de mine. Locul acela în care mă văzuse Robert era unul dintre locurile unde îmi plăcea să mă refugiez, ca să citesc şi să scriu. Era pe o pajişte frumoasă, în vecinătatea vilei lui Matei şi a lui Robert, de unde vedeam pădurea şi unde eram ferită de trecători. Îl descoperisem întâmplător, într-o zi când am căutat să mă adăpostesc de o ploaie de vară şi mi-a plăcut mult priveliştea din jur şi pomul care mă putea proteja foarte bine de ploaie, cu crengile lui dese.

– Atunci când dormeai, a fost pentru prima dată când te-am văzut de aproape şi nu mă aşteptam să fii aşa de frumoasă. Aveai o gingăşie aparte şi dormeai atât de frumos... am simțit o liniște şi o căldură, privindu-te. Lângă tine aveai o carte şi un caiet, dar mi-a fost teamă să le ating. Te-ai trezit când a început să picure şi am văzut cum ai împachetat pătura, cum ai lăsat bilețelul şi ai rupt-o la fugă către parcarea mare. Atunci mi-am spus că ar trebui să te invit la vilă, dar mi se părea aiurea, aşa că am luat o umbrelă şi am fugit după tine. Ploua deja torențial, când te-am prins din urmă şi ți-am dat umbrela, mai ştii?

– Da, mai ştiu. De-aia te-ai uitat la umbrelă, când ai venit prima dată la mine şi de-aia am avut impresia că te-am mai văzut cândva...

– Nu aveai cum să mă recunoşti, pentru că aveam şapca şi nu te-am privit atunci...

– Doamne, parcă mă uit la un film, parcă nu e povestea mea!

– Te-am pândit să văd unde mergi, ce faci, dacă ai maşină. Ai aşteptat un autobuz şi ai urcat în el. Am alergat acasă, am luat maşina şi am condus ca nebunul până ce am ajuns autobuzul din urmă. Nu ştiam de ce făceam asta, era o forță mai presus de mine care mă îndemna să o fac. Ai coborât în Braşov şi ai luat un taxi, cu care te-ai dus până acasă. Te-am urmărit până în fața blocului şi am aşteptat ceva timp, până am văzut un domn în vârstă, ieşind din

bloc. L-am întrebat dacă te cunoaşte, te-am descris şi mi-a spus că te numeşti Irina şi că locuieşti în chirie la apartamentul zece. Apoi mi-a fost uşor să aflu numele proprietarului şi numărul de telefon fix...

– De ce, Robert? De ce toate astea?

– Nu ştiu, aşa am simţit. Am simţit pentru tine ceva inexplicabil, îmi venea să râd de mine, nu mă recunoşteam... Şi apoi mi-am luat inima în dinţi şi te-am sunat. Mă gândeam că vom reuşi să ne împrietenim şi să-ţi câştig încrederea. Dar vocea ta şi felul de a-mi vorbi m-au descurajat. Mi-am spus că nu vei accepta niciodată să te întâlneşti cu mine, un ciudat care te-a sunat aiurea şi mi-am propus să fac cumva să te întâlnesc şi să te abordez. Dar îmi doream să te aud, să aflu câte ceva despre tine... şi am început să te sun. M-am îndrăgostit încă de la început de căldura ta, de umorul tău...

– În noaptea aceea, nu ai apărut în Poiană întâmplător, nu?

– Nu. Îmi spuseseşi că vei merge în discoteca aceea şi mi-am zis că era un prilej să te văd şi să te abordez. Când i-am spus lui Matei că ies, s-a oferit să vină cu mine. Iar în discotecă lucrurile au scăpat de sub control, fiindcă lui Matei i-ai picat cu tronc...

– Tu realizezi ce-ai făcut?! Cum ai manipulat destinul?!

– Da, realizez. Din disperare ţi-am trimis acel bilet la masă, în care te rugam să pleci. Apoi faza din hol, când te-am privit în oglindă... voiam să-ţi spun să pleci, dar m-ai fi considerat nebun...

– Eşti nebun, Robert! Efectiv m-ai oferit pe tavă lui Matei! Măcar dacă m-ai fi lăsat naibii şi nu m-ai fi făcut să mă îndrăgostesc de tine!

– Niciodată, dar niciodată nu vei şti ce am simţit şi cât am suferit... Te iubeam enorm, după patru luni de vorbit la telefon, iar apoi te aveam în aceeaşi casă, dar ca iubită a fratelui meu...

– De ce te-ai îndrăgostit de mine? De ce mă sunai? Doar aveai o lume perfectă, plină de aventuri şi de femei care te voiau!

– De când te-am văzut, am ştiut că eşti diferită. Felul în care te îmbrăcai, cu rochii lungi, părul atât de frumos, chipul angelic...

iar când te-am mai şi auzit, mi-ai umplut sufletul de căldură. Era pentru prima dată când simţeam o pace aparte. Îmi plăcea să te ascult cum povesteai plină de pasiune, cum te alintai, cum râdeai. Descopeream lumea ta, atât de frumoasă, de normală şi de curată... Şi mă regăseam, îmi doream să fac parte din ea...

– N-am să te iert niciodată pentru ceea ce mi-ai făcut. Niciodată! Îmi iei totul! Mi l-ai luat pe Matei, mi te iei pe tine şi-mi iei blestematul de prieten imaginar, de care m-am ataşat atât de mult! Îmi iei toate visele, încrederea în oameni, tot!

– Iartă-mă, iubita mea, iartă-mă! Uite, ţi-am scris multe scrisori, în toate îţi spuneam adevărul, dar nu am avut curaj niciodată să ţi le dau... ţi le dau pe toate să le citeşti...

– Dacă nu ţi-ai fi uitat azi telefonul, nu aş fi aflat niciodată! Ai fi continuat să mă ţii sub control, mi-ai fi scormonit în intimitate şi ai fi speculat totul, ca să poţi să mă manipulezi aşa cum vrei!

– Nu-i adevărat, voiam să-ţi spun tot adevărul... Am vrut să-ţi spun încă de când ne-am întors din Italia, dar erai prea supărată din cauza Luminiţei şi am decis să mai aştept...

– Să nu te mai văd în faţa ochilor!

– Irina, nu mă poţi privi aşa, nu mă poţi urî doar pentru asta!

– Doar pentru asta?! Monstrule! Mi-ai luat tot, ştii? Erai singurul în care credeam orbeşte! Te urăsc cu toată fiinţa mea! Să nu te mai apropii de mine, să mă laşi în pace, vreau să plec din lumea voastră plină de nebuni şi să vă uit!

A încercat să mă îmbrăţişeze dar l-am lovit cu ambele mâini în piept, împingându-l. Am ieşit din dormitorul lui şi m-am încuiat în camera mea, unde am plâns până când am adormit. M-au trezit ţipetele Simonei, pe care o auzeam certându-se pe hol cu Robert. S-au certat preţ de câteva minute, de fapt Simona a fost cea care i-a reproşat că ne-a minţit, iar el abia dacă apuca să se scuze şi să-şi argumenteze faptele.

– Ce nenorociți, ăștia doi!, mi-a spus Simona, de îndată ce i-am deschis ușa. Sunt la fel amândoi!

– Gata, calmează-te...

– Nu-mi vine să cred, fată! Parca văd un film SF! Atâția ani să ne prostească pe amândouă?! Din cauza lui te-a bătut Matei, atunci când a aflat de prietenul imaginar! Cum naiba a putut ăsta să mai doarmă, după toate fazele?! Cum se putea uita în ochii tăi, știind cât te mințea?! Trebuie să pleci de aici! Nu mai poți sta în casa asta! Ăștia sunt capabili de orice! Dacă și-a înscenat totul așa de bine, e în stare de orice! Ăla te-a înșelat, te-a drogat și te-a filmat, ți-a angajat paznic, Doamne, câte au putut să-ți facă!

– O să plecăm, Simona. Îmi ajunge... O să-mi fac bagajele și plecăm. Mi-am scos inelul de la Robert și am pornit către camera lui, hotărâtă să i-l dau. L-am găsit într-un tablou patetic, stând pe jos, înconjurat cu hârtii și cu o scrisoare în mână.

– Ia-ți inelul, ia-ți minciunile toate și rămâi cu ele!

– Iartă-mă, te rog! Crezi că am vrut să fie așa? Crezi că am vrut ca lucrurile să scape de sub control? Uite, aici sunt toate scrisorile pe care ți le-am scris în anii ăștia, sunt sute... Le-am scris plângând, numai eu știu ce a fost în sufletul meu...

– Nu mă interesează să știu nimic! Am aflat tot ceea ce mă interesa! Nu te voi ierta niciodată! Ești cea mai mare dezamăgire a mea, să ții minte asta!

– Nu-mi lua tot, Irina! Știi ce însemni pentru mine! Știi cât am sacrificat și cât am așteptat să fii a mea!

– Urăsc zilele alea la Veneția, te urăsc pe tine, urăsc toate mesajele și tot ce însemni! O să-mi fac bagajele și voi pleca de aici. E treaba ta cum îl liniștești pe Matei, dar să nu vă mai văd în viața mea! Am vrut să fiu un om bun și am crezut că voi apreciați asta, dar am fost o proastă de care ați profitat! Nemernicilor!

Am ieșit din camera lui și am căutat în casă niște genți în care să-mi adun lucrurile. Înainte să mă apuc de strâns, m-am dus să

trezesc fetița și să-i dau de mâncare. Matei ajunsese acasă, dar când m-a văzut plânsă, m-a lăsat în pace și s-a închis în biroul de la parter, ca să-și facă de lucru. Câteva ore le-am petrecut cu fetița, încercând să-mi iau sufletește rămas bun de la ea. Era copilul meu, pe care îl crescusem aproape cinci ani și de care acum eram obligată să mă despart. Gândul că o lăsam într-o lume nesigură și fără iubirea mea îmi provoca o durere sfâșietoare în suflet. Dar nu aveam încotro. Trebuia să las în urmă tot ceea ce iubeam, tot ceea ce construisem și toate visele mele. Plecam cu un suflet răvășit, plecam un alt om, mult diferit de copilul naiv, inocent și pur, care fusesem cândva.

Ca să nu provoc o dramă în casă și ca să nu-l supun pe Matei supliciului de a mă vedea plecând, m-am hotărât să plec dimineața, după ce el și Robert aveau să plece la serviciu. Aveam oricum nevoie de timp, pentru a-mi aduna lucrurile în liniște. I-am scris o scrisoare celei care, în toți anii petrecuți în casa aceea, mi-a fost ca o mamă, apoi am scris o scrisoare pentru Matei. De la Robert nu voiam să-mi iau rămas bun și nici nu mai voiam să aud de el. Iubirea pentru el se transformase în sentimente contrare, pe care nici eu nu le înțelegeam.

Nu știu de unde am găsit puterea să pregătesc cina și să mănânc cu toată lumea la masă. Robert mă studia atent, iar Matei încerca să facă puțină conversație, văzând că atmosfera era tensionată. După cină am urcat în camera mea și am început să-mi adun lucrurile, plângând.

– Haide, o să treacă, mi-a spus Simona, îmbrățișându-mă. O să fim amândouă la Brașov, o să fie bine... Dar cum putea să mai fie bine, când eu nu mai aveam nimic? Mi se lua dintr-o dată toată iubirea – și asta durea îngrozitor. Cum aveam să mai pot trăi cu sufletul atât de împovărat și cu atâtea amintiri? Nu mai aveam nimic decât o poveste de iubire nespusă, netrăită și doar scrisă într-un jurnal. Am căutat jurnalul și am vrut să rup toate paginile în care scrisesem despre Robert, dar nici măcar furia nu m-a lăsat să fac asta. Ultima

frază scrisă acolo era despre fericire – iar acum trebuia să scriu despre nefericire.

„Cea mai grea încercare la care ne supune viaţa este să ne luăm adio. Să ne luăm adio, atunci când nu vrem să plecăm – dar trebuie. Să ne luăm adio de la oameni pe care-i iubim şi de care depindem sufleteşte. Să ne luăm adio de la poveşti pe care le credeam cu final fericit, de la vise, de la amintiri, de la noi. Pentru că noi suntem tot ceea ce trăim şi ceea ce iubim. Urăsc despărţirile, pentru că fiecare în parte rupe o bucată din mine, o bucată din sufletul meu – care nu mai poate fi reconstruită niciodată. Urăsc despărţirile, pentru că fiecare despărţire mă împovărează cu regrete şi cu amintiri dureroase. Urăsc despărţirile, pentru că mă fac să mă întreb toată viaţa „de ce?“ şi „cum ar fi fost, dacă...“. Urăsc să-mi iau adio, atunci când trebuie să abandonez tot ce am, tot ce însemn, tot ce iubesc...“

Era trecut de miezul nopţii, când am auzit o bătaie în uşă. Simona a deschis uşa şi l-a lăsat pe Robert să intre în cameră. Avea o privire foarte tristă şi ţinea în mână un plic.

– Nu mă interesează niciuna dintre scrisorile tale, Robert! Nu acum, am spus.

– Nu este de la mine, mi-a spus cu vocea înecată în lacrimi.

– Dar de la cine?

– De la Lumi. Mi-a spus să ţi-o dau în ziua în care... ştii tu, în ziua în care va muri. Şi tocmai s-a întâmplat asta, a sunat Mario... M-am aşezat pe marginea patului, ca să nu mă prăbuşesc de durere. Am început să tremur şi să plâng în faţa Simonei, care a îngenuncheat la picioarele mele şi mă privea neputincioasă. O altă speranţă a mea – că poate prietena mea cea mai bună nu va pleca atât de curând – se năruise. Acum, chiar că pierdusem totul.

Robert stătea în faţa mea şi mă privea cum plângeam, sfâşiind o pernă de durere. Simona a luat scrisoarea şi a studiat-o, întorcând-o de pe o parte pe alta. Nu m-am grăbit să o citesc, pentru că nu aveam putere. Am plâns până ce am obosit, apoi am luat cu teamă plicul şi l-am pus pe pat lângă mine.

– Vreau să fiu singură. Vă rog..., am spus.

Simona şi Robert au ieşit din cameră şi m-au lăsat să citesc ultima scrisoare pe care mi-a scris-o prietena mea, pe care mereu am considerat-o şi am iubit-o ca pe o mamă. Am început să mângâi plicul, ca şi cum aş fi atins o comoară. Ştiam că era tot ceea ce îmi rămăsese de la Luminiţa. L-am deschis încet şi am găsit câteva foi şi o poză cu noi două, de când eu aveam vreo 14 ani. Nu mă grăbeam să citesc scrisoarea, ştiind ce durere aveam să înfrunt. Cu toate acestea, am desfăcut foile împăturite frumos şi am început să-i citesc gândurile prietenei mele:

„... Dacă azi citeşti această scrisoare, înseamnă că eu deja am plecat. Nu am murit, ci am plecat dincolo, pentru că moartea este, de fapt, o trecere în eternitate. Am atâtea lucruri să-ţi spun... Ştiu că îţi este greu, ştiu că mă treci la cele mai dureroase pierderi ale tale, dar vreau să fii puternică, aşa cum te cunosc. Te rog să mă ierţi fiindcă nu am putut să-ţi fiu alături toată viaţa, aşa cum mi-aş fi dorit, te rog să mă ierţi că nu voi fi alături de tine, în cele mai frumoase momente ale vieţii tale, când te vei căsători, când vei avea copii – dar şi în momentele grele, când vei fi bolnavă, când vei fi dezamăgită... Te rog să mă ierţi, pentru că plecarea mea te va întrista nespus de mult!

Dacă ar fi să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai însemnat în viaţa mea, nu mi-ar ajunge sute de foi, fiindcă sunt atâtea lucru mari şi atâtea lucruri mici pentru care ar trebui să-ţi mulţumesc... Dar îţi voi mulţumi pentru că eşti omul care eşti, pentru că am învăţat atât de multe de la tine, chiar dacă eşti mai mică decât mine... pentru că mi-ai înfrumuseţat anii tinereţii şi m-ai

făcut să mă simt iubită şi importantă. Îţi mulţumesc pentru că ai împărţit cu mine jumătatea ta de familie, atunci când eu nu am avut pe nimeni...

Îţi mulţumesc pentru toate momentele în care m-ai făcut să râd cu lacrimi, pentru toate momentele în care m-ai făcut să fiu mândră de tine, pentru că ai renunţat la tot ce aveai mai frumos, în favoarea mea, pentru toate nopţile în care am stat de vorbă, pentru fiecare dată când m-ai ascultat şi mi-ai adus aminte că nu trebuie să fiu perfectă, că e normal să greşesc... Îţi mulţumesc pentru toate mângâierile tale, pentru ultimul Crăciun pe care nu l-aş mai fi trăit, dacă nu erai tu şi Robert, pentru că ai străbătut lumea ca să-ţi iei rămas bun de la mine, deşi ştiai ce durere implică asta... Îţi mulţumesc că nu mă vei uita niciodată, pentru că vei vorbi mereu frumos despre mine şi pentru fiecare lacrimă pe care o vei vărsa de dorul meu!

Recunosc, regret că am părăsit lumea asta atât de devreme... Regret nespus că nu am apucat să fac tot ceea ce mi-am dorit, că nu mi-am împlinit vise, că nu am râs mai mult, că m-am consumat pentru toate nimicurile, că din orgoliu am îndepărtat oameni de mine, că mi-am refuzat prea multe plăceri, că am amânat să fac lucruri pe care mi-am dorit să le fac, că am muncit pe rupte, pentru lucruri trecătoare, în loc să mă bucur de viaţă, că am pus mândria mai presus de mine şi de oameni... Plec cu un suflet încărcat cu regrete... Şi mi-aş dori ca tu să nu faci la fel ca mine. Să nu te iroseşti în zadar, să nu-ţi sacrifici viaţa muncind pentru lucruri, să cauţi să fii fericită, să nu îţi refuzi nimic, să nu trăieşti amânând ca şi cum ai trăi veşnic, pentru că nu se ştie când vine sfârşitul şi nu aş vrea să ai la fel de multe regrete ca mine. Vreau să-mi promiţi că nu vei ţine niciodată cont de vârstă, vreau să nu consideri niciodată că e prea devreme sau prea târziu pentru a trăi aşa cum vrei, pentru a iubi, pentru a face nebunii, vreau să ştiu că te bucuri din plin! Să nu mai spui nicio-

dată câți ani ai, să nu uiți că ai dreptul și poți fi mereu și copil și femeie, că niciodată nu va fi târziu să o iei de la început, ca să te îndrăgostești și să te reinventezi. Profită de fiecare clipă, ia iubirea care ți se oferă cu ambele mâini, ține cu dinții de orice clipă de fericire și luptă pentru visele tale!

Să nu uiți niciodată cine ești, să nu lași oamenii să te transforme în cine vor ei să fii, nu uita că ești un om minunat, că ai în tine puteri nebănuite de a schimba lumea în bine și de a înfrumuseța suflete! Trăiește frumos, caută să însemni ceva bun în viața oamenilor, retrage-te atunci când simți că nu mai aparții unui loc sau unui suflet și ia-o de la început, ori de câte ori va trebui...

Când ai fost aici, cu Robert, el mi-a mărturisit toată povestea voastră... și-a recunoscut greșelile pentru care se învinovățește foarte mult. Te rog să-l ierți! Se condamnă el destul, nu-l mai condamna și tu! Te iubește enorm și s-a sacrificat mult pentru tine. Iartă-l și înțelege cât de greu i-a fost să te vadă în fiecare zi alături de altul... iartă-l, nu a vrut să te rănească, pur și simplu lucrurile au scăpat de sub control. Are sufletul încărcat, suferă enorm, te rog, dacă îl iubești cu adevărat, iartă-l. Tu ești un om bun, tu ai fost educată să ierți și să nu judeci, tu nu ești omul care execută, tu ești omul care oferă ajutor, tocmai atunci când cineva merită mai puțin. Mai știi că mi-ai spus că cei care îi condamnă pe oamenii răi, nu sunt mai buni cu nimic, dacă nu-i ajută să devină mai buni? Iartă-l, te rog din suflet! E un om minunat și te iubește nespus! Te rog să nu fugi de trecutul tău, să nu fugi de cei care te iubesc, să nu fugi de amintiri! Lasă lucrurile să se întâmple, trăiește-ți viața cu bune și cu rele, cu lacrimi și cu zâmbete, cu tot ce îți oferă, pentru că toate au un rost.

Iubește și lasă-te iubită, iartă dar nu uita, iar dacă vei cădea, ridică-te și mergi mai departe și nu da nimănui satisfacția să te vadă la pământ! Nu uita că ai dreptul să faci ce vrei cu viața

ta, să alegi ce vrei şi nimeni nu are dreptul să te judece, pentru felul în care îţi trăieşti viaţa.

Să nu-ţi fie teamă să plângi, să râzi sau să vorbeşti deschis despre ceea ce simţi, fii sinceră cu ceilalţi, dar mai ales fii sinceră cu tine şi orice vei face, fă-o în aşa fel încât să-i poţi privi pe ceilalţi cu demnitate, să nu-ţi fie ruşine cu cine eşti.

Am o ultimă dorinţă, pe care te rog din tot sufletul să mi-o îndeplineşti: fii fericită! Trăieşte din plin, fă-ţi o familie, fă copii, nepoţi, călătoreşte, scrie o carte, pentru că ai ce povesti din toată viaţa ta spectaculoasă, chiar ai o poveste frumoasă de împărtăşit cu alţii... Te rog să faci tu tot ce nu am apucat eu să fac, să trăieşti dublu, gândindu-te că o faci şi pentru mine şi în locul meu. Trăieşte-ţi viaţa intens, astfel încât, la bătrâneţe, să ai ce le povesti nepoţilor tăi. Mi te imaginez bătrânică, stând într-un fotoliu comod, înconjurată de familie şi povestindu-le despre tine şi despre viaţa ta frumoasă. Ai un dar deosebit de a povesti, nu ţine tot ce ai frumos în tine, oferă tuturor ceea ce ai în sufletul tău, scrie, vorbeşte, fă-te auzită, pentru că ai ce oferi lumii!

Nu te grăbi să vii aici, rămâi în viaţă cât mai mult posibil, pentru că aici avem eternitatea. Să nu mă uiţi niciodată şi te rog să nu fii tristă, pentru că noi două vom fi despărţite doar o vreme, apoi ne vom regăsi din nou aici şi nu ne vom mai despărţi niciodată. Când îţi va fi dor de mine priveşte cerul, aşa cum faci când îţi e dor de Rareş. Am să-ţi trimit din cer câte o ploaie şi fulgi de zăpadă, cu care să te pup şi am să-ţi pun pe cer câte o stea, ca să ştii că sunt acolo şi că mă gândesc la tine.

Te iubesc foarte mult şi îţi doresc să fii fericită şi iubită! Îţi mulţumesc pentru tot ce ai adus bun în viaţa mea! Să ţii minte că eşti o minune, că viaţa este un dar preţios şi că singura ta datorie este să trăieşti frumos, să fii un om bun şi să iubeşti!

Şi nu uita niciodată: Nihil Sine Deo – Nimic fără Dumnezeu!"

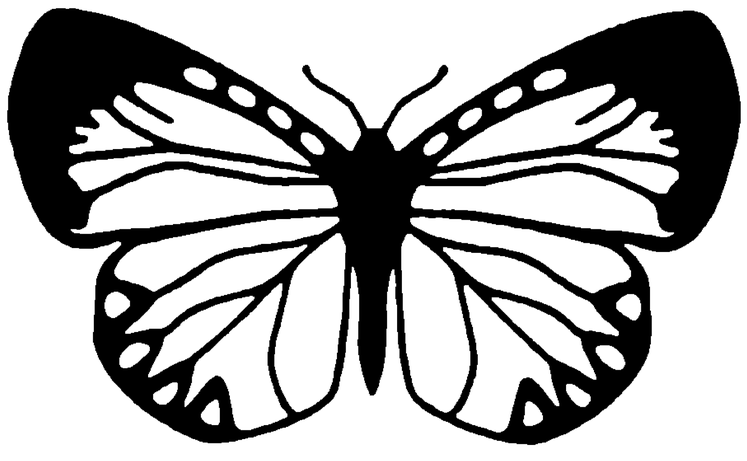
Eziță...

E-atâta nepăsare între noi...
Și-atâtea lacrimi ce nu se împart la doi
Și e atâta teamă de eșec
Încât nu știu ce vreau să fac...
Să stau? Să plec?

Și-atâtea întrebări sunt în priviri
Nu știm... trăim iubire? Amăgiri?
Și e atâta haos printre gânduri
Și mult prea multe spații între rânduri.

Printre cuvinte sunt atâtea îndoieli
Și-mi pare-un veac între acum și ieri
Prea multă teamă punem între așteptări
Și-atâta ezitare e între chemări

Atâtea neîmpliniri sunt printre vise
Și-atâta liniște-i printre vorbe nespuse
Încât nici nu mai știu... nici tu nu știi
Ce-ar trebui să faci...
Să pleci? Sau să rămâi?

EDITURA FOR YOU

BUCUREŞTI, str. Hagi Ghiță nr. 58, sector 1

Tel/fax, 021/6656223; 0314286724

telefon mobil 0724212695; 0724212690

E-mail: foryou@editura-foryou.ro,

monica.visan@editura-foryou.ro;

editura_foryou@yahoo.com.

site http://www.editura-foryou.ro

http://www.copiii-indigo.ro

Poate ca multă lume se va întreba cum de Editura For You publică o carte de dragoste. Aşa este. Este o carte care prezintă, în forma unei poveşti de dragoste, chintesenţa unor aspecte ale învăţăturilor propovăduite timp de 12 ani, de când publicăm cărţi.

Am publicat despre Iubire fără Condiţii, despre Iubire tămăduitoare, am privit totul prin Ochii Sufletului şi iată că, acum, în aceste energii care aproape ne depăşesc puterea şi capacitatea de înţelegere, vine Irina, o fată minunată cu părul bălai şi îmi aduce acest text, pe care nu l-am mai putut lăsa din mână, deşi este atât de uriaş! M-am întrebat de ce – şi am primit răspuns: este forma omenească, trăirile pământene care ilustrează multe dintre ideile cărţilor mele. Ideile capătă formă, capătă consistenţă, devin palpabile şi uşor de recunoscut, în viaţa personajelor, în gândurile lor, în zbuciumul lor firesc, omenesc, sensibil.

Prin urmare, Irina a reuşit sa dea viaţă unor lucruri care păreau aride şi care, privite prin ochii şi inima ei, nu mai sunt. Irina şi cartea ei înseamnă întruparea acelor trăiri care par imposibile şi greu de accesat – dar care se dovedesc a fi prezente în fiecare dintre noi. Cu toţii iubim sfâşietor şi fără speranţă şi învăţăm să renunţăm la ataşamente, la frici, la orgolii, astfel încât din noi se înalţă, minunat şi pur, lujerul IUBIRII de oameni şi de Dumnezeu. Pentru că, aşa cum se şi sfârşeşte cartea, NIHIL SINE DEO. Nimic nu exista fără Dumnezeu.

Vă mulţumim că ne citiţi,

Monica Vișan

Editura FOR YOU

Pret: 45 lei

9 786066 390255

ISBN [illegible]: 978-606-639-024-8

ISBN General: 978-606-639-025-5